

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with long, wavy brown hair and a light beard is the central figure. He is wearing a black leather motorcycle jacket and has several small tattoos on his fingers. His right hand is raised to his face, with his index finger pointing upwards. The background is a dark, textured green. The overall mood is intense and mysterious.

SAINT VIEW
Slayers vs. Sinners #2

TORN IN TWO

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ELLE THORPE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İKİYE BÖLÜNMÜŞ
SAINT VIEW SLAYERS VS SINNERS
KİTAP 2

ELLE THORPE

WWW.ELLETHORPE.COM

Telif hakkı © 2024 Elle Thorpe Pty Ltd Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Studio ENP

Düzeltilme: Barren Acres Editing Kapak

fotoğrafı: Michelle Lancaster Kapak modeli:

Christopher Lynch

Orijinal kapak tasarımı: Elle Thorpe Pty Ltd Gizli

kapak tasarımı: Emily Wittig Designs V: 2

Shianne için.
Sen olmasaydın, sesli kitaplarım çok daha uzun sürer ve çok daha fazla hata içerirdi. Yaptığın her şey için teşekkür ederim.
Elle x

İÇİNDEKİLER

1. [Kara](#)
2. [Hayden](#)
3. [Hawk](#)
4. [Grayson](#)
5. [Hayden](#)
6. [Kara](#)
7. [Hawk](#)
8. [Hayden](#)
9. [Hawk](#)
10. [Hayden](#)
11. [Kara](#)
12. [Kara](#)
13. [Kara](#)
14. [Grayson](#)
15. [Kara](#)
16. [Grayson](#)
17. [Hayden](#)
18. [Kara](#)
19. [Hawk](#)
20. [Hayden](#)
21. [Hawk](#)
22. [Hayden](#)
23. [Grayson](#)
24. [Bliss](#)
25. [Grayson](#)
26. [Kara](#)
27. [Hawk](#)
28. [Hayden](#)
29. [Kara](#)
30. [Grayson](#)

31. [Kara](#)
32. [Hawk](#)
33. [Kara](#)
34. [Hayden](#)
35. [Kara](#)
36. [Kara](#)
37. [Grayson](#)
38. [Kara](#)

[Elle Thorpe'un diğ er](#)
[eserleri Teşekkürler](#)
[Yazar Hakkında](#)

KARA

ir kokusu burnumu
doldurdu.

Ağzımı açıp ılık attığım her seferinde, onu yutmamak için öksürerek boğulana kadar tek tadabildiğim şey buydu. Yüzümün birkaç santim yukarısındaki tahtaya her toprak parçası çarptığında kaslarım donuyordu.

Yanımda gömüldüğüm teneke hoparlörden, kocamın öğretileri sonsuz bir döngüde çalıyordu.

"Kadınlar günah işlediklerinde yeniden doğmaları gerekir. Değerlerini kanıtlamaları gerekir. Ruhlarından kötülüğün arındırılabilceğini kanıtlamaları gerekir."

Etrafımı saran kutu küçüktü. Boyum uzun değildi ama zar zor sığdım, bacaklarım acı verici bir şekilde bükülmüştü. Mezarımı doldurduklarında, çatlaklardan ve yarıklarından hava sızmayacak ve kir girecekti.

Bir insan, toprağın altında gömülü olarak ne kadar yaşayabilirdi?

Bu büyüklükteki bir tabutta, paniğim büyük nefesler almamı engelliyor, beynim sakinleşip durmayı başaramıyor, uzun süre dayanamam.

Josiah dileğini gerçekleştirecekti.

Onun lanetli sözleri kulaklarımda ınlayarak ölecektim.

"Bundan emin misin?" diye boğuk bir ses üstümden geldi. "Bu... Lanet olsun dostum, bu çok fazla."

"Sadece yap şunu!" diye ikinci bir ses bağırdı. "Onun sözlerini duydun. Kadınlar, ruhlarını günahlardan arındırmak için yeniden doğmak zorundalar! Lanet olası küreklerin üzerine bas ve sana söyleneni yap. Bana soru sormayı kes!"

Sesleri çok boğuktu, tanıyamadım, korkum çok yoğundu, net düşünemiyordum.

Hayley Jade, onu Shari'nin evinden aldığımda zaten bir annesini kaybetmişti. Şimdi bir başkasını daha kaybedecekti. Ona onu sevdiğimi söylemiş miydim ki? Konuşmayı reddetmesinden endişe etmekle ve kendi kızımın nasıl iletişim kuracağını bilmediğim için kendimden nefret etmekle o kadar meşguldüm ki, ona her gün söylemem gereken sözleri bile söylememiştim.

Sevildiğini. Özel olduğunu.

Güvende olduğunu.

Ona bunu asla vaat edemedim. Josiah'tan kaçtıktan sonra. Kız kardeşim öldürüldükten ve her şeyin sıradaki kurbanın ben olduğumu gösterdiğinden sonra.

En azından burada sadece ben vardım. Hayley Jade'in Rebel teyzesi ve kuzenleriyle birlikte olduğunu, onu koruyacak erkeklerle çevrili olduğunu, benim yapamadığım şekilde, Tanrı'ya şükredebilirdim.

O iyi olacaktı. Rebel onu kendi kızı gibi yetiştirecekti.

Kızımı ve ablamı bir daha göremeyeceğim düşüncesi gözlerimin köşelerinden yaşlar süzüldü. Ama en azından birbirlerine sahip olacaktı.

Geçici tabut kapağı toprağın ağırlığı altında eğildi, erkekler tartışmaya devam etti. Kayıt, onların sözleriyle karışarak, anlam veremediğim kafa karıştırıcı bir karmaşaya dönüştü. Bir kürek dolusu toprak daha, esnek kontrplağı burunumu ezip dudaklarımı öpmek zorunda bıraktı.

Yeni bir panik dalgası içimi kapladı. Çılgınca tekmeledim, dövuştüm, yumruk attım, ama işe yaramadı. Her şey daha da zorlaştı, keskin hareketlerim yavaşladı ve zayıfladı, uykululuk kaçamadığım bir gölge gibi üzerime çöktü.

Beynim bunu engellemek için mücadele etti. Anılarımı daha mutlu bir şeyle doldurmak için. Savaşmaya değer bir şeyle.

Hawk.

Hayden.

Onların kollarında mutluluk ve umut bulmuştum. Sahip olabileceğim şeyin sadece bir parçasıydı ve çok tatlıydı, ama Hawk'ın yalanları yüzünden ortadan kaybolmuştu.

Hayden'in ölümü hakkında yalan söylediği için ondan nefret ediyordum, ama aynı zamanda bana arzulandığımı hissettirdiği için onu seviyordum.

Hayden'ı beni esir tuttuğu için nefret ediyordum, ama sonra o kadar nazik ve tatlı davrandı ki, beş yıl boyunca asla benim olamayacak bir adama gizlice aşık oldum.

Ahşap, yükün üzerime çökmesini engellemeye çalışırken gıcırdadı. Oksijen eksikliğinden göğsüm ağrıyla sıkıştı.

Son nefesimle çığlık attım. Hawk için çığlık attım.

Hayden için çığlık attım. Kendim için çığlık attım.

HAYDEN

"O orada değil, Chaos!"

Hawk'a baktım, yüzümdeki kendini beğenmiş sırtış kayboldu.

Kara, Slayerlar'ın yerleşkesinin arka kapısında benimle buluşacaktı. Plan aceleye gelmişti, detaylar ya da bundan sonra ne olacağı düşünölmemişti, çünkü tek düşünebildiğim onun burada olduğu ve beş yılın aramızdaki bağı zayıflatmadığıydı.

Sadece fiziksel çekimden değil, paylaşılan travmadan doğan bir bağ yeniden alevlenmişti, sıcak ve güçlü bir şekilde. Kalbim, başka hiç kimsede bulamadığım bir şekilde her zaman onun kalbine bağlıydı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, unutulması imkansız bir şekilde.

Onu sinemanın tuvaletine kadar takip etmeyi hiç önemsemedim. Onu benimle birlikte bir kabine kilitlemek. Ona hayatta olduğumu ve onu istediğimi göstermek.

Onu hep istemiştim.

Ama o Hawk'la birlikteydi ve Hawk beni tüm benliğiyle nefret ediyordu. Avcılar ve Günahkarlar. Saint View'da işler hep böyle yürümüştü. O bir tarafta, ben diğer tarafta.

O, kavga etmeden onu asla bırakmayacaktı. Ama yine de ona sordum. Benimle buluşmasını istedim. Benimle kaçmasını istedim.

Ve Hawk beni bulup Kara'nın bir tarikat lideri kocası olduğunu ve onu eve götürmek isteyen Louisiana'lı motosikletçilerle dolu bir kulübü olduğunu söylediğinde ben oradaydım.

Onun rızası dışında.

Onu bir daha kaybetmem için cesedimi çiğnemeleri gerekirdi. Elli kişiye karşı tek başıma olsam da umurumda değildi. Onu hiçbir yere götüremezlerdi.

O henüz bilmiyordu, ama o benimdi. Her zaman benim olmuştu.

"O zaman nerede bu kadın?" Hawk'a baktım, cevabı bilmesini umarak.

Silahı yanına bıraktı ve başını salladı. "Bilmiyorum."

Bu yeterli değildi.

Luca'nın yol kenarına bıraktığı minibüse doğru yürüdüm. Yan tarafında bir İtalyan restoranının logosu basılıydı, ama on dakika önce arkası kadınlarla doluydu. Luca'yı siktir et, onları kurtardığım kadınlar. O benim patronum olabilir ve bu, Kara ile buluşmak için Slayers'ın kampına girmenin bir yolu olabilir, ama Luca'nın kadın ticareti yapmasına yardım etmeyecektim. Artık olmaz.

Bir zamanlar genç, aptal ve çaresizdim, o tuzağa bir kez düşmüştüm. Bu beni Kara'ya götürmüştü, ama bir daha aynı hatayı yapmayacaktım.

Gerekirse lanet Slayer'ların kapılarını yıkardım.

İçeride geçirdiğim son seferde bana yaptıklarından sonra, içimdeki bir şey bu düşünceden zevk alıyordu.

Hawk yolcu kapısını açıp bana öfkeyle bakarken, ben motoru çalıştırdım. "Nereye gidiyorsun?"

"Sinemadan çıktığımdan beri yolu izliyorum ve kimseyi çıkarken görmedim. Birisi onu yürüyerek dışarı çıkarmayı başarmadıysa, hâlâ orada bir yerlerde."

Hawk bana öfkeyle baktı. "Onu motosikletle götürmüş olabilirler. Ormanı herhangi bir yönde kesip geçin."

Haklıydı, ama ben öyle olmadığını ummak zorundaydım. O kadar uzağa arama ekibi göndermek saatler sürerdi. "Burada durarak bunu öğrenemeyiz, değil mi? Öyleyse bin ya da in. Umurumda değil. Ama kızımı bulacağım."

Hawk, onu neredeyse ezip geçince bir dizi küfür savurdu, ama kapı çerçevesine tutunup, sırf irade gücüyle kendini hareket halindeki araca sürükledi. "*Senin* kızın değil. Benim lanet kızım. Tanrım, senden nefret ediyorum. En azından binmeme izin verebilirdin. Muhtemelen omzumda bir şey yırttım."

"O zaman bir dahaki sefere daha hızlı karar ver," diye homurdandım, dikkatimi tamamen yola vermiş, lastikler toz bulutu kaldırıyordu. "Ya da daha fazla egzersiz yap da bu kadar hassas olma."

Hawk bana orta parmağını gösterdi. "Ben yeterince spor yapıyorum."

Bunun farkındaydım. Çok uzun zaman önce, ikimiz de yerel polis karakolunda hoş olmayan bir şekilde çıplak arama deneyimi yaşadığımızda onu çıplak görmüştüm. Hawk'ın bronzlaşmış teni ve dalgalı kasları, bakmamak için kendimi zor tuttuğum bir manzaraydı.

Ne yazık ki ağzı ve boktan tavırları her şeyi mahvediyordu.

"O zaman sızlanmayı kes." Ayağımı gaz pedalına daha sert bastırdım, minibüs Slayers'ın kapılarına ulaşmak için dünyanın en uzun yolu gibi gelen kilometreleri yutuyordu.

Hawk "kutsal bok çubuğu"nu sıkıca tuttu, minibüsün düz olmayan yolda hızla ilerlemesinin etkisiyle kıcı koltukta yukarı aşağı zıplıyordu. "O kapıdan içeri adımını atarsan öldün, biliyorsun, değil mi?"

Dişlerimi sıktım ve önümüzde yükselen heybetli kapılara baktım. "O zaman sanırım ben bir ölü adamım."

Hawk kendini ön panele dayadı. "İnatçı herif. Yavaşla lan. İkimizi de öldüreceksin."

"O kapılardan geçmek için hız yapmam lazım. Sen kendin söyledin, kardeşlerin kapıları açıp bana kırmızı halı sermeyecekler."

Hawk'ın parmak eklemleri bembeyazdı. "Tanrı aşkına." Minibüs bir çukurdan geçti. "Sürüşünün bu kadar kötü olduğunu kim bilebilirdi? Dur, seni aptal! Zorla geçmeye çalışmak bizi bir enkaza dönüştürmekten ya da hastaneye helikopterle götürülmekten başka bir yere götürmez."

"O zaman emniyet kemerini taksan iyi olur. Çünkü durmayacağım." Her kelimesinde ciddiydim. Hawk, kulübü ve aptal kuralları canı cehenneme. "Kadınım orada."

"O senin kadının değil!"

"Eh, o da kesinlikle senin değil." Çok hızlı gidiyorduk, ama ayağımı gaz pedalından çekemedim. İçimdeki her şey Kara'ya ulaşmamı istiyordu. "Şimdi, adamlarına o kapıyı açtırmak mı istiyorsun, yoksa ikimizi de öldürmem mi gerekiyor?"

Bana öfkeyle baktı. "Seninle birlikte cehenneme gitmem mümkün değil. Aynı gün öldüğümüz için sonsuza kadar seninle mahsur kalmak tam da benim şansıma olur." Kafasını pencereden dışarı çıkardı, kollarını sallayarak kapıda duranlara bağırdı. "Açın kapıyı! Açın kapıyı!"

Farlarımı yakıp söndürdüm ve kornaya yumruğumu vurdum. Kalbim deli gibi atıyordu. Tek düşünebildiğim ona ulaşmaktı. Başka hiçbir şey umurumda değildi. Slayer'ların kapısı, minibüs, ben ya da Hawk. Tek önemli olan oydu.

Diğer her şey sadece ikincil hasardı.

Onun dans ederken etrafını saran adamların videosunu görmüştüm. Onu izlerken kendilerini okşuyorlardı. Şu anda sadece izlemekten çok daha fazlasını yaptıklarını varsaymak zor değildi.

Boğazıma kusmuk geldi.

Hawk'ın dikkatleri bize çekme girişimleri başarısız oldu. Kapılar açılmadı. Slayers ceketli hiçbir gardiyan gölgelerden çıkıp bizi durdurmadı.

Darbeye hazırlandım. Parçalanan camların sıçramasına ve bükülen metallerin çığlıklarına. Geleceğini bildiğim acıyı bekledim.

Buna değerci.

Hawk direksiyonu sertçe çevirdi ve minibüs toprak yolda dönmeye başladı.

Bu, kapıya çarpmamı engellemek için istenen etkiyi yarattı, ancak dönüşün g-kuvveti ve Hawk'ın emniyet kemerini takmasını söylediğimde beni dinlememesi, onun bana doğru uçmasına neden oldu.

Kafası benimkine çarptı ve ikimiz de inledik, minibüs durduğunda Hawk neredeyse üstümdeydi.

"Bugün senden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?" diye inledi.

Dünya dönmeyi bırakıp tekrar odaklanmaya başladığında, ağrım kafatasımın her yerine yayıldı ve gözlerimin arkasında yoğunlaştı. "Çekil üstümden ve kapıları aç, belki o zaman bu duygunun karşılıklı olduğunu sana anlatmam. Neden böyle bir şey yaptın?"

Biraz itekleyerek Hawk üzerimden kalktı, ama öfke dolu bir bakış atmadan gitmedi. "Şu anda bana gerçekten sataşıyor musun? Muhtemelen az önce hayatını kurtardım."

"Biz iyi olurduk."

"O kapılar güçlendirilmiş, gerizekalı! Beni öldürürdün. Ve lanet olsun, sadece kendini öldürsen bile, Kara'ya bunu söylemek zorunda kalan kişi olmak istemiyorum."

Kara'ya bunu söylemek zorunda kalmak istemem."

O tam bir ikiyüzlüydü. "Bir dakika önce kapılardan geçtiğim için beni öldürmeye hazırdın, şimdi de benim güvenliğim için mi endişeleniyorsun?"

Hawk, kayarken bana çarpan omzunu ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Evet, birini nefret etmek ama aynı zamanda onu hayatta tutmak zorunda olmak kafa karıştırıcı bir duygu çünkü..."

Dudaklarını sıkıca kapattı.

"Çünkü Kara beni seviyor."

Hiçbir şey söylemedi.

Ama ben doğruyu söylemişim. "Sen de onu seviyorsun ve onun incinmesini istemiyorsun. Öyle mi?"

"Eğer öyleyse, erkek zevki berbat." Minibüsten indi ve girişe doğru yürüdü. Hâlâ omzunu ovuştururken, muhtemelen şifre gerektiren kontrol paneline uzandı. Sonra durdu ve kapılardan birine sertçe yaslandı.

Kapı açıldı.

Hiç kilitli değildi.

Gözlerimi devirdim ve açık pencereden dışarıya seslendim, "Cidden mi? Kilitli bile değil miydi? Şimdiye kadar aşağıda olabilirdik!"

Hawk arkasını döndü. "Kapılar asla kilitli olmaz. Asla gözetimsiz kalmaz." Paneli dürttü ve başını salladı. "Tamamen bozulmuş. Tüm güvenlik sistemi çökmüş."

Ses tonundan etkilenererek direksiyonu kavradım. "Bu ne anlama geliyor?"

Kafasını salladı ve minibüse geri bindi. "Sadece dışarı çıkmakla kalmayıp, içeri girmek de mümkünmüş." Boğazını temizledi. "Polisler bir seri katil olduğunu düşünüyor. Kız kardeşlerin peşine düşen bir seri katil."

Kafamı salladım, bunun anlamını anlamaya çalışarak. "Bunun ne alakası var?"

"Kara'nın kız kardeşi birkaç hafta önce öldürüldü."

Kanım dondu. "Yani sadece onu şiddet uygulayan kocasına ve onun çılgın tarikatına geri götürmek isteyen bir motosiklet çetesiyle karşı karşıya değiliz, aynı zamanda kapıların içinde olabilecek bir seri katil için de endişelenmemiz mi gerekiyor?"

Hawk bana baktı. "Ayrıca, Slayer'ların seni görür görmez öldürmemesi de gerekiyor."

"Ya da senin beni sırtımdan bıçaklaman. Ki hepimiz bunun daha olası olduğunu biliyoruz."

Hawk içini çekti ve elini uzattı. "Yirmi dört saatlik ateşkes. Kara'ya senin öldüğünü düşündürerek büyük bir hata yaptım. Ve haklısın. Onu seviyorum ve geri istiyorum. Seni öldürmek sadece onun benden daha çok nefret etmesine neden olur. Onu incitmek istediğim son şey."

Ben aptal değildim. Hawk, vurulmadan içeri girmemi sağlayan tek yoldu. O bu topraklarda büyümüştü ve karanlıkta bile burayı çok iyi biliyordu. Ben bilmiyordum. Kara'yı bulmak ve onu eve götürebilecek kadar hayatta kalmak için en iyi şansım oydu.

Elini tutup sıktım. "Az önce en iyi arkadaş mı olduk?"

Atışlar kesintiye uğratmasaydı, silahın gece havasını delen gürültüsü neredeyse komik olacaktı.

HAWK

"Minibüsü bırak!" diye Hayden'a bağırdım. "O silah sesleri ormandan geldi. Yürüyerek gitmek zorundayız."

Onu beklemiyordum. Sınırlarımız içinde silahlarla ilgili kurallarımız vardı. Çok iyi bir neden olmadıkça kimse silah kullanamazdı ve kuralları çiğneyenlerin cezası ağırdı. Bu, cuma geceleri bilardo masası başında sarhoşların tartışmalarının silahlı çatışmaya dönüşmesini önlemek içindi. Herkes silahlıyken ve kimsenin ahlaki değerleri bir can almayı umursamıyorken, bir tür kurallarımız olmalıydı, yoksa hayatta kalan üyemiz kalmazdı.

Başkan, kurşun sıkıp sorgusuz sualsiz uzaklaşmasına izin verilen tek kişiydi. Yani ya War ya da Riot tetik çekmeye meraklıydı ya da başka biri gece havasına kurşun sıkmak için bir neden bulmuştu.

Tek düşünebildiğim, birinin Kara'yı benden almasıydı. Ama birinin onu kocasına geri götürmek için zorla bisiklete bindirdiğini ya da boynuna bir ip geçirip nefes alamayana kadar sıktığını hayal etmek faydasızdı.

Kimse ona zarar vermiyordu.

Önden bağırışlar geliyordu, kulaklarımda çınlayan kan ve arkamda çalılıklarda Hayden'ın ağır ayak sesleri bu sesleri bastırıyordu.

İkinci bir silah sesi geceyi parçaladı, bu sefer daha yüksek sesle. Daha yakından.

Hızımı ikiye katladım, engebeli zeminde tökezleyerek, karanlıkta çalılıklardan geçmeye çalışırken ağaçlara tutunarak ilerledim, durup el fenerlerini yakacak vaktim yoktu.

Karanlıktan bir figür çıktı ve ben silahımı çektim. Ateş etmeli miyim diye düşünmeden önce, ay ışığı ceketinin arkasındaki Saint View Slayers amblemini aydınlattı.

"Ice!" Adayın sarı saçlarını ve ince yapısını tanıdım. "Onu buldun mu..."

Önden gelen bir bağırış sözümü kesti. "Hawk! Bu orospu çocuğu kadını canlı canlı gömmüş!"

Kanım dondu.

Chaos'un arkamda çıkardığı ses, öfke çığlığı ile acı inlemesi arasında bir şeydi. Ice'ın omzunu bıraktım ve önümdeki açıklığa doğru koştum, Chaos yanımdaydı, ikimiz de aynı anda ağaçların arasından fırladık.

Louisiana şubesinin başkanı Riot, ellerinin ve dizlerinin üzerinde, bir çukurdan toprak kazıyordu.

Delik değil.

Lanet olası bir mezardı.

Yanında iki ceset yatıyordu, ikisi de Slayers ceketleri giymişti, biri Saint View orijinali, diğeri Louisiana yamalıydı. Kanları toprağa sızmış, etraflarına haleler gibi yayılmıştı.

"Ne halt ettin sen?" diye Riot'a bağırdım, Ratchet'in cesedine dehşetle bakarak, Thunder'ın yanında tamamen hareketsiz yatıyordu. İkisinin de öldüğünü anlamak için nabızlarını kontrol etmeme gerek yoktu.

Arkamda Ice bir dizi küfür savurdu, ama hepimizden daha hızlı anlayan Hayden'dı. Mezarın kenarında kayarak durdu ve kenardan içeriye baktı.

Kadını canlı canlı gömmüş.

Riot elini saçlarının arasından geçirdi ve dehşet içinde ensesini tuttu. "Onun çığlığını duydum. Zayıftı, ama duydum."

"Kara!" Hayden ve ben aynı anda bağırdık. Hiç ses çıkmadı.

Bana dehşetle baktı. "Ne zamandır orada?"

Partide onu kaybettiğimden beri saatler geçmişti. Damarlarımdan korku akarken, başımı salladım. "Çok uzun. Çok uzun. Onu çıkar oradan!"

Çılgınca, parmaklarımla toprağı kazdım, deliğın kenarına taşıdım ve sonra yukarı kaldırdım, toprağı çıkarmak için yarısını döktüm. Aynı şeyi defalarca yaptık. Ice

kürekle tutarken, Chaos, Riot ve ben çıplak parmaklarımızla kazdık. Diğer üyeler ormandan çıkıp açıklığa geldiler. Ne yaptığımızı sorguladılarsa da ben duymadım.

Tek düşünebildiğim, nefes alabilmesi için bu lanet toprağı ondan çıkarmaktı.

Ve yeterince hızlı olamayacağımızdı.

İçimde bir şey kırıldı. Kıvrımlı esmer kadına karşı hissettiğim her şeyi tutan bir baraj gibi.

Ona deli gibi aşkıttım ve o ölecekti, hepsi ona yalan söylediğim için. Daha iyi bir adam olsaydım, dürüst bir adam olsaydım, belki Hayden'ı seçerdi, ama en azından onun kollarında, nefes alıp sağlıklı olurdu, toprağın altında boğulmak yerine.

Buna dayanamazdım. Bu farkındalık yüzümü parçalara ayırmak istememe neden oldu.

"Kadınlar bizden rehberlik bekliyorlar. Onlar kaybolmuş koyunlar, siz ise onların çobanlarısınız. Onları hak ettikleri yere yönlendirmek, Rab'bin adamları olarak sizin görevinizdir. Onlara nasıl davranacaklarını ve Yüce Tanrı'nın kendi suretinde yarattığı erkekleri onurlandırarak Rab'bi nasıl onurlandıracaklarını öğretmek sizin görevinizdir."

"Dur, dur. O da ne?" Chaos da açıkça duyduğu için sordu. "Bir kayıt mı?"

Göğsümden bir çığlık yükseldi, hayal kırıklığı ve ıstırap dolu bir çığlık. En azından bu gece için seri katili şüpheli listesinden çıkarabilirdik. "Bu, psikopat kocasının podcast'i." Kara bahsettiğinde araştırmıştım ve Josiah'ın yapmacık sesini, tutamayacağı sözlerle erkekleri baştan çıkaran sesini, başka biriyle karıştırmak mümkün değildi.

Onun sözleri, o delikte ölecek olan son şey olamazdı. Bunun olmasına izin veremezdim.

Kendimi içeri attım.

Ayaklarımın altındaki tahtalar çatladı. Diğerlerine baktım.

Hepimizin duyduğunu söylememe gerek yoktu. Neredeyse başarmıştık.

Kalan toprağı kazdım, tırnaklarım ucuz tahtaya takıldı, tutmaya çalışırken parmak uçlarımdan kıymıklar çıktı.

"Bana küreği ver!" diye Ice'a bağırdım, o da itaatkar bir şekilde küreği uzattı.

Kürek başını kutunun köşesine yerleştirdim ve sertçe bastırdım.

Tatmin edici bir çatlak sesi geldi. Çivili kutuyu açmak için yeterli kaldıraç gücü uygulayabileceğim bir boşluk yoktu, ama bu beni durduramazdı. Kürekle tekrar bastırdım ve çatlağı derinleştirdim.

Bu girişim, kapağı kürek başını sokabileceğim ve kapağın bir tarafını kaldırabileceğim kadar ayırdı. Toprak, deliğin kenarlarından aşağı kayarak yaptığım kutuya girdi.

"Kenarlar çökecek!" Chaos bağırdı. "Geri çekilin!" Riot ve Ice'i kenardan itti. "Hawk! Onu çıkar oradan!"

Kenar çöküp deliği tekrar doldurursa, Kara'yı zamanında çıkarmamız imkansızdı.

Hayley Jade annesiz kalacaktı.

O çocuğun kalbini bir kez daha kıran kişi ben olmayacaktım. Ya da kendiminkini.

Parmaklarımla açtığım kalın çatlağa soktum ve onun cildine dokunduğumda irkildim.

Boğazımda bir düğüm oluştu, ama onu zorla bastırdım ve tüm gücümle ahşabı söktüm.

Tahta parçalandı. Ellerimde kaldı. Deliğin kenarına doğru düştüm, çarpmanın şiddetiyle sırtımda bir acı hissettim, ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Havası vardı.

"Nefes almıyor!" diye bağırdı Hayden, telefonundaki el feneri Kara'nın yüzüne yansıyor.

Dizlerimin üzerine çöktüm, vücudu ağırlığımın altında ezildi. Onu ezdiğim için kendimden nefret ediyordum, ama ölürse morlukların bir önemi kalmazdı.

Yüzü kirle kaplıydı. Onu omuzlarından kaldırdım, sertçe salladım ve aynı zamanda yüzündeki kiri temizledim.

Kafası bez bebek gibi sallanıyordu.

Hayden ona uzandı, ama onu oradan çıkarmak için zaman yoktu. Onu tekrar yere yatırdım, onun bağırışlarını, Ice ve Riot'un ve yardım etmeye çalışan diğerk üyelerin uzanan ellerini görmezden geldim.

Tüm dünya, o ve ben olarak özetleniyordu.

Onun hayatının ağırlığı benim ellerimdeydi.

Hayatımda aşık olduğum tek kadın, onu geri getiremezsem cansız kalacaktı.

Düşünmek ya da hissetmek için kendime zaman tanımadım. Otomatik pilotta, başını çevirdim. Ağzını temizledim.

Zayıf kalp atışları parmaklarıma ulaştı. "Nabızı var!"

Ama bu nefes aldığı anlamına gelmiyordu. Hayden haklıydı.

Kafasını eğdim, burnunu sıktım ve onun yerine nefes aldım, Ciğerkleri genişleyene kadar ona hava verdim.

Üstümde, Riot birinin ambulans çağırmasını bağıırıyordu, ama ormanın derinliklerindeydik. Ambulansın buraya gelmesi yirmi dakika sürerdi. Kara'nın yirmi dakikası yoktu.

"Hadi, Küçük Fare," diye fısıldadım, burnunu bırakıp kendi başına nefes alıp almadığını kontrol ettim. "Josiah'ın saçmalıklarıyla kafanda bu lanet delikte ölmeyeceksin. Sana izin vermeyeceğim. Nefes al."

Göğsü kalkmadı.

"Hawk, lütfen," diye yalvardı Hayden. "Onu kaybedemem."

Sesindeki samimiyet kalbimi sızlattı. Sadece onun için değil, onun cansız halini görmek zorunda kaldığı için, benim için de. Hayden, Kara'yı yıllardır görmemişti, ama tam olarak ne istediğini biliyordu. Kara'nın onun için ne ifade ettiğini biliyordu.

Herkes onun onu sevdiğini ve onun onun için ne hissettiğini biliyordu. Hepimiz, onun yaptığı berbat şeylere rağmen onu nasıl savunduğunu görmüştük. Ben bunu Stockholm sendromu olarak küçümsemiştim, ama bunun bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu yüzden ona gerçeğı söylemeye çok korkuyordum, çünkü aralarındaki bağ ne olursa olsun, benim rekabet edebileceğim her şeyden daha güçlü olduğunu biliyordum.

Onu haftalarca kollarımda tutmuştum. Onu çarşıaflarımda çıplak tutmuştum. Ve tek yaptığım onu orgazm etmektir. Ona gerçeğı söylemek için

ona gerçeği söylemeye cesaret edemedim. Ona, bacaklarının arasında olanlardan daha fazlasını istediğimi söylemeye cesaret edemedim.

Onu kendisi için istediğimi.

Burnunu tekrar çimdikledim ve burun deliklerini serbest bırakmadan önce ağzına iki kısa nefes verdim.

Chaos'a baktım.

"Lütfen, Hawk," diye yalvardı yumuşak bir sesle. "Ne istersen yaparım."

Siktir. Otuz dakika önce bu adamın kafasına silah dayamıştım ve tetiği çekmeye tamamen hazırdım.

Şimdi Ben izliyordum izliyordum onu kır bir bir böyle bir uzun uzun zamandır gömmeye çalıştığım anıları uyandırdı.

Anı beni derinden etkiledi.

"Hawk, lütfen! Onu kurtar!"

Kafamın içinde başka bir adamın sesi vardı. Başka bir çift göz, hayatının aşkını kurtarmam için bana yalvarıyordu.

Hayden'dan ne kadar nefret etsem de, kimse ruh eşini kaybetmeyi hak etmiyordu. O değil.

Ben de.

İkimiz de onu bu gece kaybetmeyecektik.

Hades tek başına cehenneme gidebilirdi. Hiçbirimiz onu takip etmeyecektik.

Yine burnunu çimdikledim ve dudaklarım onun dudaklarının hemen üzerindeyken ona yalvardım. "Hadi Kara. Benim için nefes almayacaksan, anlarım. Seni hiç hak etmedim zaten. Ama belki onun için nefes alırsın. O tam orada. Sadece gözlerini açman gerek."

Kimi istediği umurumda değildi. Sadece yaşamak için yeterince istemesini istiyordum.

Ciğerlerine daha fazla hava pompaladım.

O benim altımda titredi. Ardından bir nefes aldı, bu ses parçalanmış kalbime saf bir sevinç verdi. "Nefes alıyor," dedim, parmaklarım titreyerek onu yan çevirip sırtını okşadım.

Etrafımızda bir sevinç çığlığı yükseldi.

İki ceset ve cevaplanması gereken bir sürü soru varken bu tezahürat çok yersizdi.

GRAYSON

Ucuz katlanır sandalyelerde toplanan grup, sıradan insanlardan farksız görünüyordu. Hatta belki de sıradan insanlardan daha sıradandı.

Onlar gibi erkeklerde sık görülen akıllıca bir kılık değiştirme.

Hiçbiri dikkat çekmek istemiyordu ve bunu yapmanın en kolay yolu, mümkün olduğunca normal görünmektir. Kot pantolon, tişört ve spor ayakkabı giyiyorlardı. Saçları kahverengi, sarı veya siyahtı ve berber dükkanında yapılan sıradan kesimlerle şekillendirilmişti. Özel bir şey yoktu. Banliyöde yaşıyan babalar olabilirdi. Esnaf. Beyaz yakalı ofis çalışanları. Kamyon şoförleri.

Onları sokakta görseniz, hiçbirine ikinci kez bakmazdınız. Hayatlarındaki neredeyse herkes tarafından her gün hafife alınıyorlardı.

Bu tehlikeli bir hataydı. Ama bunu sadece ben biliyordum.

Grubun Alkolikler Anonim gibi süslü bir adı yoktu, ama aynı şekilde çalışıyordu. Bazı farklılıklar vardı, örneğın toplantılar belirli bir saatte değil, bir üye aradığında yapılıyordu.

Ama telefon çaldığında, hepimiz giderdik.

Hepimiz. Bir kişi hariç.

Trigger'ın yokluğunun bıraktığı boş sandalyeyi fark ederek iç geçirdim. Grup evime geldiğinde hala onun için sandalyeyi hazırlıyordum, ama uzun zamandır kullanılmamıştı.

"O gelmeyecek, Doc," dedi Whip, benim bakışımı takip ederek. "Gelmeyeceğini biliyorsun."

Kendimi zorlayarak başımı salladım. "Biliyorum. Ama içimde her zaman onun geleceğini umut eden küçük bir parça var."

Whip kahvesine şeker karıştırdı. "Onun için endişelenerek kendine ülser yapacaksın."

Bu konuda haklıydı.

Torch, X ve Ace'e baktım, üçü de tost makinesinin patlamasını ve kahvaltılarını getirmesini beklerken sessizce sohbet ediyorlardı. Bu toplantılar her zaman sabahın erken saatlerinde yapılırdı ve nedenini anlıyordum.

Onlar gibi erkekler için geceler zordu. Dışarıdaki karanlık kulaklarına baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyordu ve bu, cazibenin en yüksek olduğu andı. Sabah ise pişmanlıklar getiriyordu.

Bu yüzden, aniden dördüne tost yedirmem gerekirse diye, buzdolabında her zaman bir somun ekmek bulundururdum.

Trigger da gelseydi, beş kişiye.

Ama onu beklemek anlamsızdı. Whip haklıydı. Grubun bir numaralı kuralını çiğnemesi umurunda değildi. O kural, telefon çaldığında cevap vermektir. Diğerleri için orada olmaktır. Çünkü bir gün, onlara ihtiyacın olduğunda, sen onların yanında olduğun gibi onlar da senin yanında olacaklardı.

Trigger, benim koyduğum tek kuralı hiçe saymıştı ve umursamıyordu bile.

Kolumu kaldırıp saatime baktım ve sonra hala tostlarına fıstık ezmesi sürüyor olan üçlüye ısıklık çaldım. "Hadi gidelim çocuklar. Bu sabah işim var."

Onların şerefine, üçü de kibarca başlarını salladılar ve tabaklarını oturma odamda kurduğum çembere getirdiler. Dördü de bana umutla baktılar.

Gülümsedim. "Gerçekten mi? Benimle mi başlayacağız?"

X bana baktı. "Bu toplantıyı bizim kadar sen de çağırabilirdin."

Grubun ikinci kuralı, birinin toplantıya ihtiyacı olduğunda, özel bir numaradan toplantı çağırısı yapmaktır. Aslında kimse telefonuna cevap vermiyordu. Buna gerek yoktu, çünkü altı kişiden başka kimse bu numaraları bilmiyordu. Ancak bu özel telefonlardan bir arama geldiğinde, saat başı toplanıp konuşacaktık. Bu da, en çok ihtiyacı olan kişi değil, hepimizin konuşacağı anlamına geliyordu.

Onların güvenliğini kazanmak için, grubu yönetmek kadar gruba katılmaya da başladım.

Aklımda bazı şeyler vardı. Morg masasında başka bir boğulmuş kadın görmek, bu düşünceleri aklıma getirmişti. Boynundaki izler, yıllar önce karımın boynundaki izlerle aynıydı.

Belki de bu bir tesadüftü. Pek çok katil kurbanlarını boğuyordu.

Ama karımı ve baldızımı öldüren kişinin, o masada yatan kadını da öldürmüş olabileceğini göz ardı edemezdim.

Ve Kara'nın sıradaki kurban olabileceğini.

Ama bunu bu adamlara söylemeyecektim. Ya da odada dikkat çekici bir şekilde eksik olan kişiye.

Bu yüzden omuz silktim ve yalan söyledim: "Bildirecek bir şey yok. Sadece iş. Spor salonu. Hokey. Hepsi oldukça sıkıcı."

Ace başını bir yana eğdi ve beni inceledi. "Yalan söylüyorsun. Sende bir şeyler var."

X de onaylayarak başını salladı. "Çok ketumsun."

Çoğu hastamın aksine, onlar kendileriyle o kadar meşguldüler ki, sahte göğüsler takıp Dolly Parton şarkıları söylesem bile farkına varmazlardı, ama bu adamlar insanları ve insan davranışlarını benimle aynı şekilde anlıyorlardı.

Benim anlayışım yıllarca süren çalışmalardan geliyordu.

Onları da öyle. Ancak hiçbirisi kitap okumamış ya da derslere katılmamıştı. Bildikleri her şey, insanları inceleyerek edindikleri bilgilerden geliyordu.

Psikopatlar bu konuda çok iyiydi. İzlemek. Beklemek. Saldırmadan önce kurbanları hakkında her türlü bilgiyi öğrenmek.

Onları sonsuz derecede ilginç buluyordum.

"Bugün paylaşmak istediğim kadarını paylaştım." Sınırı kesin bir şekilde belirledim. "Whip, ya sen?"

İri adam boynunu çıtlattı ve kalın parmaklarıyla o bölgeyi ovuşturdu. "Yeni bir hedef üzerinde çalışıyorum. Henüz onun olup olmadığına karar vermedim."

"Hapishane tahliye listesinden mi?" X, benim sormak istediğim soruyu sordu.

Whip omuz silkti.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Eğer kendi başına hareket edeceksen, bana söylemelisin.

Kim olursa olsun, biraz araştırma yapmama izin ver."

Whip bana baktı. "Onlar iyi insanlar değil, Gray. Söz veriyorum."

"Yine de bir isim istiyorum. Listeye birini eklemek istiyorsan, hepimizin hemfikir olması gerekir. İşler böyle yürür."

Torch güldü ve çakmağını çaktı. "Whip yeni oyuncağını kendine saklamak istiyor."

Whip ona orta parmağını gösterdi. "Beni suçlayabilir misin? Onun adını listeye eklersem, muhtemelen evini ateşe verirsin."

"Hadi ama baba!" Torch, grubun en yaşlısı olduğu için Whip'le alay etti. "Sadece küçük bir yangın. Çılgınca bir şey değil."

Hepimiz, Torch'u grup adı olarak seçmesinin bir sebebi olduğunu biliyorduk. Adam tam bir piroman idi ve kurbanı içeride uyurken evi ateşe vermekten hiç çekinmezdi.

Ancak birçok kez çıkışları kapatıp çılgınlıklarını duymayı tercih ettiğini itiraf etmişti.

Whip bana döndü. "Sana söyleyeceğim, ama onu listeden çıkar, yoksa şuradaki ateş parmakları benden önce ona ulaşır."

Başımı salladım, not defterimi ve kalemimi yaşlı adama uzattım ve onun üzerine bir isim karaladığını izledim.

X, gizlice bakmak için eğildi, sandalyesinin ayakları yerden kalktı.

Whip elini o kadar hızlı uzattı ki, X sandalyesinden düşene kadar ne olduğunu anlamadı.

O homurdanarak ayağa kalkarken, Whip'e kötü bir bakış atarken, ben gülmeme engel oldum.

Whip, not defterimi geri verirken bana gözlerini devirdi. Muhtemelen kırklı yaşlarının başındaydı, ama grubun gayri resmi baba figürüydü. Başka biri X'i sandalyesinden öyle itseydi, muhtemelen cinayetle sonuçlanırdı, ama X, Ace ve Torch, Whip'in huysuz yaşlı adam hareketlerini tolere ediyorlardı.

Onları yerlerine oturtma hakkını kazanmıştı ve hepimiz bunu biliyorduk.

Vücudunun her yerini kaplayan yılan dövmeleri olan genç adama odaklandım. Sweatshirt giymiş olmasına rağmen, dövmeler boynuna ve parmak eklemlerine kadar uzanıyordu. "X, konuşmak ister misin?"

"Çürük kırım hakkında mı?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Yoksa son zamanlarda nasıl olduğun hakkında mı?"

Bir sigara çıkardı ve Torch'un yakması için eğildi. Adamın ateş yakması için her türlü bahaneyi kullanıyordu.

X sigarayı içti ve dumanı uzun bir nefesle dışarı üfledi. "Dün gece ellerimi kirlettim." Bana bir bakış attı. "Bu arada, listede otuz yedi kişi var."

Bunu not aldım, o sırada o yerde bulunan kişinin adını ya da orada bulunma nedenini hatırlamıyordum, ama pişmanlık duymuyordum. Eğer listedeydilerse, bunun bir nedeni vardı. Ya tecavüzcü, ya çocuk tacizcisi, ya yaşlı kadınlara saldıran, ya fahişe katili ya da bizi ilgilendiren başka bir suç işlemişlerdi.

Bir yerlerde ölü yatan, muhtemelen ormanda sığ bir mezara gömülmüş ya da Saint View uçurumundan aşağı atılmış adam umurumda bile değildi. Ama karşımda oturan adam umurumdaydı.

Onu daha yakından izleyince, bacağının çok az da olsa titrediğini fark ettim, sanki onu kontrol etmeye çalışıyor ama tam olarak başaramıyormuş gibi. "Tetiklendin," dedim yumuşak bir sesle.

X bakışlarını bana çevirdi. "Ben iyiyim."

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedi Ace. "Seğiriyorsun. Sen asla seğirmezsın."

X sigarasından bir nefes daha çekti. "Tamam. Neyse ne. Kanın dökülmesini düşünmeden edemiyorum. Yanından geçtiğim her insanın boğazını kesip, kıpkırmızı bir nehir oluşturmayı düşünüyorum..."

"Çok şiirsel," dedi Whip kuru bir şekilde.

Torch esneme numarası yaptı. "Kimin umurunda? Yap gitsin. Ne olacağını gör."

İçimden inledim ve ona bir bakış attım. "Öyle şeyler söyleme. Bu ortamda hiç yardımcı olmuyor, bunu sen de biliyorsun."

Biraz daha dik oturdu, uygun şekilde utanmış bir şekilde. "Tamam. X, sokakta insanları öldürme, tamam mı? Listeye sadık kal."

Bu en kötü tavsiye değildi ve bazen elimden geleni yapmam gerekiyordu. Kimse psikopatlar için bir destek grubunun mükemmel olacağını iddia etmemişti. Ama bu adamlar tek tek bana gelmişlerdi ya da Trigger tarafından bana gönderilmişlerdi. Bu toplantılara, kötü alışkanlıklarından tamamen vazgeçmek istedikleri için gelmiyorlardı. Gerçek bir katil psikopatın özünde olduğu kişiyi değiştirmesi neredeyse imkansızdı.

Ama bu adamlar dürtülerini daha üretken alanlara yönlendirmeye çalışıyorlardı.

Ve ben de onlara yardım etmeye çalışıyordum.

Kalemi X'e doğrulttum. "Torch'a katılıyorum. Enerjini listeye odakla. Ya da bir ay boyunca tamamen bırak."

Dördü de bana, sanki bu dünyanın en saçma önerisiymiş gibi bakakaldılar.

Whip başını salladı. "Ona bir ay boyunca tamamen bırakmasını istemek, bir erkeğe seksten vazgeçmesini istemek gibi bir şey."

"Ya da nefes almayı," diye ekledi Torch. "Lanet olsun."

İç geçirdim. "O zaman toplantılar. Kayacağınızı düşündüğünüz her seferinde bizi arayın." X'e sert bir şekilde baktım. "*Her* seferinde."

Bana başını salladı ve elini kaldırdı, sanki bir izciymiş gibi. "Sırf kanadıklarını görmek için masum birinin derisine bıçakla delik açmayacağım."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Gerçekten mi?"

Gülümsedi. "Onaylamayı seven sensin."

Pes edip dikkatimi Ace'ye çevirdim, bu toplantıyı bitirip işe koyulmam gerektiğini biliyordum. "Ya sen?"

Omuz silkti. "Dün komşumun horozunu vurdum." Bütün oda bir anda çığlıklarla doldu.

"Ah, kafan gerçekten karışık." Whip'in yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

Torch çakmağının tekerleğini o kadar hızlı çevirdi ki kıvılcımlar çıktı. "Bu beni gerçekten çok mutsuz ediyor, Ace. *Gerçekten* çok mutsuz."

"Hayvanları öldüremezsin, seni psikopat!" diye bağırdı X.

Ama bu, tencereyi kapakla vurmak değil miydi?

İşte bu yüzden bu tür insanlarla çalışmaya başlamayı kabul etmiştim. Zihinlerinin çalışma şekli sonsuz bir şekilde büyüleyiciydi. X başka bir insana bıçağını sapladığını söylediğinde ya da Whip onaylanmamış bir hedefi takip ettiğini itiraf ettiğinde neredeyse kimse gözünü bile kırpmadı. Ama Ace bir horozu öldürdü...

"İnsanların hepsi boktan," diye açıkladı Whip. "Listede olmayanlar bile. Hiçbirimiz masum değiliz. Kötü şeyler yapıyoruz. Yalan söylüyoruz. Hile yapıyoruz. Çalışıyoruz... Çöp atıyoruz."

Çöp atmayı da listenin geri kalanına eklediğinde gülmeme engel oldum. "Ama hayvanlar," diye devam etti Whip. "Onlar daha iyisini bilmiyorlar.

Kötü şeyler yapmazlar." Ace'e sert bir bakış attı. "Onları öldürmek çok yanlış."

Ace sinirli bir şekilde içini çekti. "O küçük pislik bahçeme girip beni kovaladı! Ne yapmam gerekiyordu?" Spor çantasından şeffaf bir plastik torba çıkardı.

Komşusunun ölü evcil hayvanı içindeydi.

"Şu şeyin pençelerini görüyor musun? Gözlerimi oyacaktı!" Torbayı bana doğru fırlattı. "Al. Sen yiyebilirsin diye düşündüm. Keto diyeti yapıyorsun, değil mi?"

Kucağımdaki ölü kuşa baktım, sonra da beni izleyen erkekler grubuna.

Belli ki, hala yapmamız gereken işler vardı.

HAYDEN

'ın öleceğini biliyordum.

En azından güneşin doğuşuyla pembe ve altın rengiyle kaplanan açıklık, her şeyin sona ermesi için güzel bir yerdi.

"Biri bana neden iki ölü üyemiz ve bir Günahkarımız olduğunu açıklayabilir mi?" War kalabalığın ortasından bağırdı, bakışları bana odaklanmıştı. Silahını çekti. "Ne tür bir ölüm arzusu var sende, Chaos?"

"Onu vurma," dedi Hawk, Kara'nın nefes alıp verişini izlediği çukurun dibinden isteksizce. Sesi hiç de ikna edici değildi, sanki War'ın kafama bir kurşun sıkmasını istiyor gibiydi. "En azından Kara tehlikeyi atlatana kadar."

War bakışlarını benden çekip başkan yardımcısına çevirdi. Sonra da, kalça hizasına kadar gelen çukurda yan yatmış, etrafındaki dramın ortasında ölümcül bir sessizlik içinde yatan Kara'ya.

War silahını düşürdü ve çukurun kenarına diz çöktü. "Ne oldu lan?"

O partiye geç kalmıştı, ama başka biri ona olanları anlatmak zorunda kalacaktı.

Hawk'a odaklandım, onun orada olması ve benim olmamamdan nefret ediyordum. Onu kenara itip onun yerini almamak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

Ama Hawk'ın tıbbi konularda ne kadar iyi olduğunu çok iyi biliyordum. Herhangi bir konuda diploması olmayabilirdi, ama ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ben bunun yürüyen, konuşan kanıtıydım. Nabız kontrolü veya kalp masajı yapmayı hiç bilmiyordum.

Şu anda Kara için tamamen işe yaramaz durumdaydım ve bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, o anda bana ihtiyaç duyduğundan daha çok ona ihtiyacı vardı.

Bu çok acı vericiydi.

"Onu taşıyabilir miyiz?" diye sordum. "Hastaneye gitmesi gerekiyor."

War bana sert bir bakış attı. "Hawk ne yaptığını biliyor. Onun ihtiyacı yok..."

"İhtiyacı var," diye sözünü kesti. "Hastaneye gitmesi gerekiyor. Akciğerlerini kontrol etmek ve kir solumadığından emin olmak için röntgen falan çekilmesi gerekiyor. Burada bunu yapamam."

War başını salladı. "Kahretsin. Tamam, evet. Kulübün minibüsünü getireceğim."

Hawk başını sallamak üzereydi, sonra yüzünü buruşturup başını salladı. "Chaos'un bir minibüsü var. Onunla götürürüz."

Şaşkınlık içimi kapladı.

Açıkçası, bu durum War'ı da hazırlıksız yakaladı.

Hawk Kara'yı kollarının arasına alıp kaldırdıktan sonra bana uzattığında ikimiz de şok olmuştuk.

Ben kıpırdamayınca bana öfkeyle baktı. "Al şunu, Chaos. Onu taşıyarak bu lanet çukurdan çıkamam."

Kahretsin. Onun neredeyse öldüğü mezarın kenarına çöktüm ve onu kollarından aldım. Nefesim kesildi. Birkaç saat önce, gözleri parlak, cildi sağlıklı bir pembe renkte, tam önümde duruyordu. Şimdi ise zar zor bilinci yerindeydi, vücudu tıbbi müdahaleye acil ihtiyaç duyan ölü bir ağırlıktı.

"Hayden," diye mırıldandı, sesi çığlık atmış gibi kısık çıkıyordu.

"Benim, bebeğim. Seni yakaladım." Ormana doğru yürüdüm, minibüs bir yerlerde terk edilmişti.

Hawk keskin bir şekilde ıslık çaldı. "Bu tarafa, pislik."

Onunla tartışmadım. Hawk birçok konuda, özellikle de kişiliğinde eksiklikleri olabilirdi, ama burası onun bölgesi idi.

Bu yüzden susup onu takip ettim, Kara'yı sıkıca tutarak ve ağaçların arasında yavaşça koşan Hawk'a ayak uydurdum.

Kara'nın ağırlığı eklenmesine rağmen, bu yolculuk gelmekten daha kolaydı. Karanlıkta ormanda körü körüne koşmaktan her şey daha kolaydı.

Hawk minibüsün sürgülü kapısını açtı ve ben içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. Minibüste koltuk yoktu, arka kısım teslimatlar için tasarlanmıştı,

bu yüzden soğuk metale oturdum ve Kara'yı kucağıma aldım. Kara kendini kıvrıp başını omzuma yasladı ve gözlerini kapattı.

Nefes alıp verme sesini beğenmedim. Çok sığ ve hırıltılıydı ve her nefes alışında yüzünü buruşturuyordu.

"Hawk," dedim, sesimde alçak bir uyarı vardı.

Arka aynadan bize baktı. "Evet, biliyorum. Ben de duyuyorum. Araba kullanıyorum."

Tek yapabileceğim Kara'yı sıkıca tutmak ve hastaneye varana kadar bir şey olmayacağını dua etmektir.

HAWK, frenleri gıcırdatarak ve kornasını çalarak acil servisin önüne geldi. "Bize yardım eder misiniz?" Minibüsten indi ve arka kapıyı açtı.

Kara'nın nefesi zar zor çıkıyordu. Yorgun mu yoksa baygın mı olduğunu bile anlayamıyordum.

Arabadan indim ve sedyeyle koşan görevliyle karşılaştım.

Kara'nın kirle kaplı, belirsiz gri tenine bir bakış attı ve parmaklarını boynuna koyarak nabzını kontrol etti.

Göğsü sığ nefeslerle inip kalkmasına rağmen, o kadar ölü gibi görünüyordu.

"Nabızı var ve nefes alıyor," diye bağırdı Hawk, sedyenin kenarını tutup hastane kapısına doğru iterek. "Şimdi çekilin!"

Ben de diğer tarafını tutup yardım ettim.

"Ne kadar süreyle baygın kaldığı bilinmiyor," diye devam etti Hawk. "Ve kir solumuş olabilir. Hem de çok fazla. O yüzden bunun için ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

Görevli başını salladı ve hastaneye girerken bu bilgileri sağlık görevlilerine tekrarladı.

Erkek doktorlardan biri ona, sonra da bize baktı. "Ona ne oldu?"

Bir saniye önce emirler yağdırarak kendinden emin bir tavır sergileyen Hawk donakaldı.

Ne düşündüğünü biliyordum. Araba sürerken MC ceketini atmıştı, ama bu insanlara gerçeği, onun canlı canlı gömüldüğünü söylersek, polis kaçınılmaz olarak bize nerede olduğunu soracaktı.

Hawk ve ben polisler tarafından tanınıyorduk. Evim için arama emri çıkarmak çok uzun sürmezdi. Restoran. Slayer'ların yerleşkesi. Orada olanların izini bulan biri çıkması çok uzun sürmezdi.

Ya da bir motorcunun cesedini. Seçebileceğimiz birkaç tane vardı.

Şu anda Hawk'ı bu işe fena halde bulaştırabilirim. Luca'yı da, beni bir kez daha piyon olarak kullanmaya çalıştığı için hak ettiği cezayı alabilir. Polisler hem restoranda hem de Slayer'ların kompleksinde bir tür kanıt bulacaktır, ama ben uzun süredir bu işin içinde olmadığım için evim tertemizdi.

Kara ve Hayley Jade ile gün batımına doğru yürüyüp gidebilirdim. Belki de Hawk ve Luca'ya, nereye gidersek gidelim, ikisinin de ömürlerini geçirecekleri Saint View hapishanesine adresli bir kartpostal gönderirdik.

Gözlerim Hawk'ınkilerle buluştu. Yüzünde öfke ve kızgınlık, hatta belki de biraz da kabullenme vardı.

Ama sonra elini Kara'nın alına çok şefkatle dokundurdu ve ben onu hayata döndürdüğünü anı hatırladım. Lanet olası aptal dilim onu terk etmek için gerekli kelimeleri bir türlü bulamadı. "Bir partideydik," dedim doktora. "Küçük bir uçurumun kenarına çok yaklaşmış ve zemin çökmüştü. Çok uzağa düşmemişti ama üzerine biraz toprak ve çamur düşmüştü."

Doktor içinden küfretti ve etrafındaki ekibine bir sürü tıbbi terimlerle bağırırdı.

Hiçbir şey anlamadım ama Hawk'a baktım, o da doktorun talimatlarına başını sallayarak onayladı. Tartışmadı. Doktorların yaptığı şey Hawk için yeterince iyiye, Kara'yı o kadar çok sevdiği için tüm kişiliğini sert, kaba bir ahmaktan şefkatli, özenli bir erkek arkadaşına dönüştürdüye, o zaman benim için de yeterince iyiydi.

"Aranızda kocası var mı?" diye sordu bir hemşire, ekip Kara'yı koridorlarda aceleyle götürürken notlar alıyordu.

"Benim," diye yalan söyledim, ciddi bir sağlık sorunu olduğunda sadece yakın aile üyelerinin içeri alınacağını bildiğimden. Beni ondan uzak tutacaklarsa canları cehenneme.

Hawk bana o kadar kötücül bir bakış attı ki, beni o anda eritmediğine şaşırdım. "Benim," diye homurdandı.

Hemşire ikimizi de süzdü, alnında karışıklık çizgileri belirdi. "İkiniz de onun kocası mısınız?"

Hawk yüzüme yumruk atmaya hazır görünüyordu, ama dişlerini sıktı ve "Öyle demedik mi?" diye cevap verdi.

Kadın bizi kapıda durdurdu ve Kara ile sağlık ekibinin biz olmadan devam etmelerini sağladı. iPad'inde bir şeyler yazdı. "Not edildi. Şuraya bir yere oturun, onu görebilir hale gelir gelmez sizi alırım." Küçük bir bekleme odası oluşturan sandalyeleri işaret etti.

Ne Hawk ne de ben kıpırdamadık, ikimiz de orada durup Kara gözden kaybolana kadar kapıdaki küçük dikdörtgen pencerelerden içeriye baktık.

Hemşirenin bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Merakımdan soruyorum, siz..." Kafasını bir yana eğdi, sözlerini düşünerek. "Kadınlar için kardeş eşler ise... bu sizi kardeş kocalar yapar mı?"

Hawk'ın yüzünün, ikimizin koca olduğumuzdan bahsedildiğinde renginin atması, Kara bir yerlerde sedyede yatıp nefes almaya çalışıyor olmasaydı komik olurdu.

"Homofobin ortaya çıkıyor, kocam." Kadının sorusunu görmezden geldim ve onu geçip koltuklara doğru ilerledim.

O da meraklı hemşireyi görmezden geldi ve beni iterek onun duyamayacağı bir mesafeye kadar uzaklaştık. "Siktir git. Seni sik sevdiğin için nefret etmiyorum. Seni sik olduğun için nefret ediyorum."

Gözlerimi devirdim, koltuğa çöktüm, erkeklerden hoşlandığım fikrini nereden çıkardığını bilmiyordum, ama onun kavga çıkarmaktan memnun olduğumu biliyordum çünkü bu, Kara'nın cildinin hastalıklı rengini hatırlamaktan daha iyiydi. Hawk'ın erkeklerden hoşlandığımı varsayması benim için sorun değildi. Ama açıkça, onun için sorunluydu. "Hayır mı? Yani, benim seni siktiğimi düşünmek bile testislerini vücuduna çekmedi mi?"

Gözleri benimkilerle buluştu.

Ve çok kısa bir an için, onun ifadesinde gördüğüm şey tiksinti değildi.

Beyaz sıcaklıkta bir tutku vardı.

Bu beni de etkiledi. Bir gece birlikte hapiste kaldığımızda hissettiğim aynı çekicilik dalgası.

"Testislerimden bahsetme, Chaos." Hawk elini yüzüne sürdü. "Kirliyim, yorgunum ve muhtemelen şoktayım. En son istediğim şey, senin beni daha da travmatize etmen."

Hastane etrafımızda hareketliydi, makinelerin sıkıcı uğultusu, tıbbi konuşmalar ve koridorda yukarı aşağı hareket eden tekerlekli yataklar, konuşmamızı gizli tutuyordu.

"Homofobik olmadığın için mi? Tabii. Anladım." Ben de yorgun ve kirliydim. Yirmi dört saattir uyumamıştım ve Kara'nın ceset gibi lanet olası toprağın altında gömülü olduğunu görmekten yeni bir ruhsal yara alan tek kişi o değildi. Kara'nın tekrar nefes almayı bırakmış olabileceğini düşünmektense onun taşakları hakkında konuşmak daha kolaysa, siktir et onu. Doktor buraya gelip bombayı patlatana kadar ikimiz de bunu bilmeyecektik.

Bu düşünce, parmaklarımı plastik kolçaklara o kadar sıkı sıkıştırmamı sağladı ki, eklemlerim ağrımaya başladı.

Eli düştü ve bana öfkeyle baktı. "Çünkü ikimiz de benim sikim hakkında konuşmayı tercih ettiğini biliyoruz, değil mi? Onu ne kadar çok istediğini?"

Kaşlarımı kaldırdım. Konuşmak sessizlikten iyiydi. Sessizliğin bunun benim hatam olduğunu fısıldamasını dayanamıyordum. Daha önce Hawk ve Kara'nın arasına girmeseydim, bunların hiçbirisi olmazdı. Elbette, muhtemelen onun yatağında çıplak olacaktı, ama en azından korunmuş olacaktı. Mutlu olacaktı.

Ben mutsuz olurdum, ama bencil davranmanın beni nereye getirdiğine bakın? Zaten mutsuzdum.

Hawk'ın neredeyse hiç gizlemeye çalışmadığı çift cinsel uyanışını kurcalamak, en azından başka şeyler düşünmemi engelledi. Başımı duvara yaslayıp tavana baktım. "Bunu böyle mi oynamaya çalışıyorsun? Bunu isteyen benim mi? Tamam, tabii, yapacak başka bir şeyimiz olmadığına göre bunu konuşalım." İkimizin de zaman geçirmek için telefonu, kitabı ya da başka bir şeyi yoktu. "Bunu nasıl istediğimi söyle bana?"

Hawk geri çekildi. "Ne?"

Onun dehşetine burun kıvırdım. "Evet, hadi. Nasıl istediğimi söyle. Ağzımda mı? Yoksa kıkımda

mı?" Ona bir göz attım.

Saklamaya çalıştığı ifade karşısında nefesim hızlandı.

Daha dik oturdum ve başımı salladım. "Hayır. Hayatta olmaz.

Sen gerçekten bunu ciddi ciddi düşünüyordun, değil mi?"

Koltuğuna çöktü, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen düşünmedin mi?"

Kafamı salladım. "Hayır."

Bu tam bir yalandı.

"Benim sikimin tadı nasıl olur diye düşünmüyordun, Chaos?"

Odaya göz gezdirdim. Neredeyse boştu, sadece uzak köşede bir sandalyede uyuyan yaşlı bir adam ve telefonlarına dalmış genç bir çift vardı. Kimse Hawk'a ya da bana dikkat etmiyordu.

Birdenbire onun sikinin tadı nasıl olurdu diye düşünmeye başladım.

Onu tahrik etmek için onunla oynuyordum, ama düşüncesi birdenbire tek görebildiğim şey oldu. "Senin sikinin ağzımda olduğu düşüncesi beni tahrik ediyorsa, ben gerçekten çok yorgunum."

O eğildi ve sesini alçaltarak, "O zaman benim sikimin senin kıkımda olması nasıl olur?" dedi.

Artık şaka mı yapıyoruz yoksa ciddi miyiz, emin bile değildim. Tek bildiğim, o sıcaklık beni o kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde sarstı ki, odanın diğer tarafındaki sebinden bir kağıt bardak su almaya kalktım, yoksa penisim tehditkar bir şekilde tamamen dikleşecekti.

Birkaç dakika orada durup suyu içtim ve duvardaki broşürlükten bir broşür okuyormuş gibi yaptım. Beynim kelimeleri algılayamıyordu bile. Gözlerimin önünde yüzüyorlardı, beynim sadece penisimin uslu durmasını sağlamaya odaklanmıştı.

Hayatında ilk kez, Hawk'ın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Koltuğuma döndüğümde, ikimiz de konuşmayı reddederek garip bir sessizliğe büründük.

diğerine bak.

Tek düşünebildiğim, ben de biraz kir falan solumuş olmalıyım, çünkü Hawk'ın beni öyle istemesi düşüncesi bile göğsümü sıkıştırıyor ve kalbimi hızla attırıyordu.

KARA

Işık karanlığı deldi, ama gözlerimi yakıp tekrar kapatmamı sağladı. Etrafımdaki sesler kafa karışıklığımı artırdı ve göğsümdeki ağrı ölmek üzere olduğum hissini pekiştirdi.

Eğer burası öbür dünya ise, acı çektiğim için cennete gitmemişimdi. Her şey çok acıyordu.

Beynimin acıya kapılmasına izin verdim, anılar keskin ayrıntılara odaklandı, sonra da aynı hızla uzaklaştı.

Hayley Jade. Rebel. Hawk. Hayden.

Kafesler. Tabutlar. Josiah.

Karanlıkta onun yüzü vardı, bir daha asla gözlerimi kapatmak istememe neden olan korkunç bir iblis figürü.

Nefes nefese oturarak, bu sefer gözlerimi açık tutmaya kararlıydım. Josiah'ın kafamın içinde olmasını istemiyordum.

"Acele etme," diye yatıştırıcı, hafifçe tanıdık gelen bir ses duyuldu. "Sen iyisin. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Çevremdeki manzarayı anlamaya çalışarak hızla gözlerimi kırptırdım. Her şey çok parlaktı ve bir anlığına umutla dolmuştum.

Cehennem böyle aydınlık ve parlak değildi. Belki de günahlarım affedilmişti.

"Cennet mi?" diye sordum çatlamış dudaklarımla.

Adam güldü. "Umarım değildir, çünkü buradaki yemekler oldukça kötüdür."

Yatağın ucuna oturdu, gülümsemesi yumuşak, gözleri şefkatliydi.

"Hastanedesin. Beni hatırlıyor musun?"

Onun düzgünce taranmış saçlarına ve gözlüklerinin arkasındaki kahverengi gözlerine odaklandım. "Beni bir yaptın."

Grayson sırtıttı. "Evet, yaptım. Sana horozları nasıl yaptığımı göstereyim mi?"

"Belki başka bir zaman." Kirpiklerim kapanırken yüzümü buruşturdum, Josiah'ın yüzü oradaydı, kirpiklerimi tekrar açmaya zorladı.

Grayson'ın gülümsemesi kayboldu. "Senin için biraz endişeleniyorum. Bir Slayer'ın haydutları tarafından buradan sürüklendin. Ve şimdi, beni ve tıbbi ekibinin geri kalanını oldukça mutsuz eden yaralarla geri döndün."

Utanç boynuma kadar yükseldi. "Üzgünüm. Benim için endişelenmene gerek yok." Bu adam bir doktordu. Muhtemelen hayat kurtarmakla meşguldü. Kimsenin benimle ilgilenmesine gerek yoktu. "O burada mı?"

"Kim? MC haydutu mu?" Başımı salladım. "Hawk."

Grayson'ın ağzı endişeli bir çizgiye dönüştü. "Bana söylendiğine göre o ve başka bir adam bekleme odasındalar. Görünüşe göre ikisi de senin kocan olduklarını iddia ediyorlar."

Parmaklarım şiddetli bir şekilde titremeye başladı. Hawk'ın neden benim kocam olduğunu iddia ettiğini bilmiyordum, ama Josiah oradaysa, güvende değildim ve kaçmam gerekiyordu. İkisi de. Hawk, Josiah'ın yaptığı gibi bana kötü davranmamış olabilir, ama o bir yalancıydı.

Ve şimdi, beni evlenmeye zorlayan adamla birlikte oturuyordu, sırf çocuk yapamadığım için yıllarca bana terör estiren adamla.

Göğsümdeki hırıltıyı görmezden geldim ve oksijen tüplerini burnumdan çıkardım. Kolumdaki serumun ipi uzattım, onu çekip çıkarmaya hazırdım.

Grayson parmaklarımı yakaladı. "Bunu yapma. Bu, sana tekrar iğne yapmaları anlamına gelir ve zaten yeterince acı çekiyorsun."

Onunla mücadele ettim, kocama bu kadar yakın olmanın düşüncesi bile vücudumu korku sarmıştı. Onun tatlı diliyle buraya girmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Josiah en büyük cazibe ustasıydı. Bir zamanlar akli başında, mantıklı insanları, onlara yutturduğu yalanlara inandırmayı böyle başarırdı. "Bırak beni. Burada kalamam. Josiah beni bulduysa, kaçmam lazım."

Grayson kaşlarını şaşkınlıkla çattı, ama ellerimi yatağa sabitleyip gözlerimin içine baktı. "Burada kimse sana zarar veremez. Hastanedesin. Burası ile bekleme odası arasında birçok kilitli kapı var."

Onun sakin sözleri içimde yükselen paniği yatıştırmaya yetmedi. Boğazımı tıkadı, nefes almamı engelledi, ta ki ben çığlık atmaya başlayana kadar, kaçmak için çaresizce çığlık atmaya. "Bu yeterli değil. O bana ulaşacak. Her zaman ulaşır!"

Grayson, çığlık atan ses tonuna aldırış etmedi. "Notlarına göre, bekleme odasındaki kocaların Hayden ve Hawk. Josiah'tan bahsedilmiyor."

Yere yığıldım, içimdeki mücadele anında söndü. Yumuşak hastane yastıkları beni yakaladı. "Oh."

Grayson, bileklerimi bırakırken bana daha önce olduğu gibi aynı gülümsemeyi gösterdi. Bu gülümseme şakacıydı ve tüm yüzünü aydınlattı, ancak gözlerinden endişe kaybolmadı. "Tam olarak kaç kocan var?"

İç çekerek, oksijen maskesini burnuma takmasına izin verdim. "Sadece biri. Ve üçü arasında, yasal olarak evli olduğum kişi, bir daha görmek istemediğim tek kişi." Hawk da şu anda görmek istediğim kişiler listesinde üst sıralarda yer almıyordu.

Grayson yatağımın ayak ucuna oturdu. "Nedenini söylemek ister misin?"

Omuz silktilim. "Josiah pek iyi bir adam değil."

Grayson bunu not defterine yazdı, bu da bana son görüşmemizde psikolog olduğunu söylediğini hatırlattı.

Kalemi, klipsli tahtanın üzerinde duran kağıda kaydı. "Bana kafeslerden bahset."

Donakaldım. "Neden?"

"Uykunda onlardan bahsediyordun."

O başını kaldırdı, bakışları tarafsızdı, ama benimkilerin öyle olmadığına emindim. Bana iki kez sormadı. Ya da bu sorunun bende açıkça bir tepki yarattığını görünce konuyu değiştirmeye çalışmadı. Sadece sabırla bekledi. "Acele etme."

Kendimi unutmaya zorlamakta o kadar başarılı olmuştum ki, şimdi bile, anıları ön plana çıkarmaya çalıştığımda, zihnim hatırlamaya direniyordu. "Yapamıyorum," diye fısıldadım.

Kız kardeşlerime bile kafeslerden bahsetmemiştim. Ben ve Josiah dışında kimse bilmiyordu.

Grayson başını salladı ve kalemni ayaklarımın üstündeki beyaz battaniyenin üzerine koydu. "Bana güvenmiyorsun. Anlıyorum. Neden güvenesin ki? Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Ama ben sadece yardım etmek istiyorum." Yine gülümsedi, çok sade ve samimi bir gülümsemeydi. "Bu benim işim sayılır."

"Erkeklerle güvenme konusunda pek iyi bir geçmişim yok," diye itiraf ettim.

"O zaman sana kafeslerle ilgili deneyimlerimi anlatayım mı?"

Benimki gibi bir şeyse, bilmek istemediğimden emindim.

Ama Grayson cevabımı beklemedi. "Ailem beni çok küçükken koruyucu aileye verdi. Kaç yaşında olduğumu tam olarak hatırlamıyorum, ama onları hatırlayacak ve beni istemediklerini anlayacak kadar büyümüştüm."

"Oh," dedim yumuşak bir sesle. "Çok üzüldüm."

Kafasını salladı. "Başlangıçta o kadar kızgın olduğumdan bile emin değilim. Onlar berbat ebeveynlerdi ve koruyucu aileye verilmek daha iyi bir hayat şansıydı. Hatta heyecanlandığımı bile hatırlıyorum." Acı bir gülümsemeye güldü. "Bu, insanların ne kadar korkunç olabileceğini fark etmeden önceydi. Koruyucu ailem, biyolojik ailemi aziz gibi göstermişti."

Acısı yüzüne o kadar açık bir şekilde yansımıştı ki, onun için üzüldüm. "Seni anlıyorum," dedim sessizce, daha çok kendime değil, ona.

Bana baktı. "Senin anne baban da mı?"

Beni yetiştiren insanları kötülemek istemediğim için sinirli bir şekilde bileklerimin derisini tırmalıyordum. Her zaman büyüklerime saygı duymak üzere yetiştirildiğim için, ailemin ihanetinden hiç bahsetmedim ve öfkemi hep Josiah'a yönelttim.

Oysa buna izin verenler onlardı. Josiah'ı hayatıma sokan ve sonra beni ondan korumayı başaramayanlar onlardı. Beni ona *verdiler*, o da beni istediği gibi kullanıp istismar etti. Yıllarca o peçeyle dolaşmamı izlediler ve bana yardım etmek için parmaklarını bile kıpırdatmadılar.

O peçenin gizlediği morlukları ve travmayı hiç fark etmediler.

Bunu anlayamıyordum. Hayley Jade'i korumak, kalbimi kırırsa da, yaptığım tek şeydi. Onu bir canavarın evinde yetiştiremezdim, bu yüzden Josiah onu evinden göndermek istediğinde, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve mücadele etmeden onu bıraktım.

Josiah onun hayatını tekrar tehdit ettiğinde, onunla birlikte kaçtım.

Ailem beni hiç korumamış olsa da, ben çocuğumu korumuştum.

Yüzümden bir damla gözyaşı süzüldü. "Ailem beni kocama sattı. Onunla evlenmeye zorladı."

Grayson başını salladı. "Benimkiler dışarı çıktıklarında beni bir kafese kilitlerdi. Ki bu çok sık olurdu. Gecenin yarısını dışarıda geçirirlerdi, içki içer, uyuşturucu kullanır ve kim bilir başka neler yaparlardı. Bizi, bakıcıya para ödememek için dışarıdayken kilitlerlerdi. Kafeste olmazsak onlardan çalacağımızı söylerlerdi. Bazen eve geldikten sonra bile, bayılana kadar ya da biraz daha eğlenene kadar bizi orada bırakırlardı."

Ağzımı kapatarak nefesimi sakladım.

Grayson gözlerimin içine baktı. "Senin hikâyen gerçekten daha mı iyi?"

Keşke öyle diyebilseydim. "Bunu bir ceza olarak kullandı. Josiah'ın çok istediği çocuğu neden alamadığımı anlayabilmem için Tanrı ile baş başa kalmam gerektiğini söyledi. Bu benim tövbe etme ve yalnız kalma zamanım olmalıydı." Josiah beni kafese attıktan sonra kafesin kapısının çarpması anısı beni ürpertti. "Ama o, bodrumdaki bir kafes ve onu utandırdığım için verilen bir cezaydı."

O kadar çok ceza vardı ki, o kadar farklı şekillerde. Tecavüz. Kafes. Saatlerce sert ahşap zeminde dizlerimin üzerinde durmak. Bunlar buzdağının sadece görünen kısmıydı. Vücudum onun istediğini yapmadığında, her ay bana zarar vermek için yeni yollar bulmaya devam etti. Sanki beni uyandırıp ona bir varis doğurmamı sağlayacak mükemmel cezayı arıyormuş gibi.

Grayson not defterini tekrar eline aldı. "Ve dışarıdaki adamlar. Hawk ve Hayden. İkisi de kocan değil, yemin eder misin?"

Hızla başımı salladım. "Onlar ona hiç benzemiyorlar." Diğerleri aynı fikirde olmasa da, bunu kesin bir şekilde söyledim. Hawk yalan söylemişti. Hayden beni esir tutmuştu.

Ama hiç kimse bana ikisi kadar iyi ve tatlı davranmamıştı. Hiç kimse beni bu kadar güvende hissettirmemişti. İstenildiğimi hissettirmemişti.

Grayson, karanlık gözleriyle bana cesaret verdi. "O zaman neden şu anda bu kadar incinmişsin, Kara? Seni inciten onlar değilse, kimdi?"

Gerçekten hiçbir fikrim olmadığını söylediğimde doğruyu söylüyordum.

HAWK

" Hawk!"

Başladım, otuz beş yaşındaki sırtım, uyuduğum rahatsız oturma pozisyonundan şikayet ediyordu ve omzum, Kara'yı mezardan çıkarırken bir iki kasımı yırtmışım gibi ağrıyordu. Kıçım uyuşmuştu ve War'ın keskin çığlığı beynime iğneler batırıyor gibiydi.

War, Bliss ve Rebel gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde önümde duruyorlardı. "Ne?" Acıyla gerindim. Lanet olası hastane koltukları.

"Sadece neden seni omzumda uyutmama izin verdiğimi merak ediyorlar," dedi Chaos kuru bir sesle.

Kolumun hala onun koluna yaslı olduğunu fark edince irkildim. "Hayır, izin vermedim."

"Evet, öyleydi." Rebel, Hayden'ın omzunu işaret etti. "Başını onun omzuna dayamış, yüzünü boynuna bastırmış, sanki onu içine çekiyormuşsun gibi."

Ona kaşlarımı çattım, ama bakışlarım hızla War'a kaydı. O, Rebel'in beni bir şeyle alay etme fırsatını değerlendirirken gösterdiği neşeye hiç de yakın değildi. War'ın bakışları belirsiz bir şekilde ölümcül görünüyordu. Bliss ise sadece endişeli görünüyordu. Ve çok, çok hamileydi. O çocuğu nasıl henüz doğurmamış olduğu anlaşılmazdı.

Hızla ayağa kalktım. "Otur, Bliss. O bebek seni devirecek."

Şikâyet etmedi, inleyerek koltuğa oturdu, bunun için minnettardım çünkü bu, dikkatlerin bir kısmını benden uzaklaştırdı.

Chaos'a sert bir bakış attım ve "Beni uyandırabilirdin, pislik" diye mırıldandım.

"Denedim. Sen ölü gibi uyuyorsun. Ve horluyorsun."

"Hiç de öyle değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve salya akıtıyorsun. Omzumda ıslak bir leke var."

Siktir et bu adamı. Yirmi dört saattir uyumamıştım. Bu yüzden yorgundum ve onun üzerinde uyuyakaldım. Bu, onunla yatmak istediğim anlamına gelmezdi.

Ellerimi ceplerime soktum, Chaos ile daha önce konuştuğumuz şeyi hatırlamak istemiyordum, görünüşe göre biraz kestirmeden önce.

Onun ağzını ve kığını sikmeyi düşünmek, içimi yine bir sıcaklık dalgası kapladı ve keşke bu his bir an önce geçse diye düşündüm. O çok seksiydi. Ne olmuş yani? Ben erkeklerden hoşlanmıyordum. Onu çekici bulmayanlar yalan söylüyordu. Kirli sarı saçları ensesinde bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve benimle birlikte toprağı kazarken kirlenmişti, yanaklarında mavi gözlerini daha da öne çıkaran lekeler vardı. Tişörtü göğüs kaslarına ve karın kaslarına yapışmıştı, ama ben bunları sadece kendim üzerinde sürekli çalıştığım için fark ettim, bu yüzden diğer erkeklerde de bunlara dikkat ediyordum. Bu, onları çıplak görmek ve onlara oral seks yapmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Ama aptal beynim, Hayden'ın tam da bunu yaptığını hayal etmekten vazgeçmiyordu ve bu beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı.

Ben Kara'yı istiyordum.

Dolgun göğüsleri ve tatlı, kıvrımlı kalçalarıyla Kara'yı.

"Haber var mı?" haber var mı?" Rebelendişeyle
baktı dönerek beni pencerelerden
kapıların pencerelerinden tedavi odalarına ve koğuşlara

baktı.

Ben uyuyordum, o yüzden bilmiyordum. Hepimiz Chaos'a baktık.

"Fazla bir şey yok," dedi isteksizce. "Sadece durumu stabil ve konuşabiliyor. Bana... bize... onu görmemize izin vermediler."

Rebel kararlı bir ifadeyle dudaklarını sıktı. "Bana izin verirler. Sizin ikinizin aksine, ben ailedenim."

Ona, içeri girmek için onun kocası olduğumuzu iddia etmeye çalıştığımızı söylemedim. Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen durumumuza yardımcı olmamıştı. Kimsenin bizim gerçekten kardeş koca olduğumuza inandığını sanmıyordum.

Chaos'un omzunda uyumam muhtemelen bazı soruları akla getirmişti.

Rebel'i hemşirelere bağırarak bırakıp War'a döndüm, kafamda milyonlarca soru dolaşıyordu. "Dün gece ne oldu?"

War, Chaos'a göz attı, gözlerinde ihtiyatlı bir güvensizlik vardı. "Beş adım öteye gidip başkan yardımcım ile konuşacağım. Kadınımı senin yanında bırakacağım çünkü çok yorgun ve Kara'yı görmek istiyorsan, benim kadınıma parmağını bile sürmeyeceksin, ayrıca kimsenin ona dokunmamasını sağlayacaksın."

Bliss, War'ın küçük hakimiyet konuşmasına gözlerini devirdi ve sabırsızca eliyle onu uzaklaştırdı. "Dönüp durma. O Liam'ın kardeşi. Bana zarar vermez." Chaos'a döndü ve sanki bir iş toplantısındaymiş gibi elini uzattı. "Ben Bliss. Daha önce tanışmışsak beni affet." Karnını işaret etti. "Bebek beyni gerçek."

"Bliss, bacağıma ateş ettiğini hatırlıyorsun, değil mi?" diye şikayet ettim.

Rebel hemşire odasından bize baktı. "Onu suçlayabilir misin? Ben her gün seni vurmayı düşünüyorum."

Chaos güldü.

Rebel ona bir bakış attı. "Gülme sakın. Bliss ve Kara benden çok daha iyi insanlar. Sana hiç güvenmem."

War, benim için her zaman bir baş belası olan o ufaklık için bir cevap bulamadan beni odanın diğer ucuna sürükledi. Aslında onu sevdiğim için şanslıydı, çünkü o benim için sürekli baş belası olan, tavırlı biriydi. Eğer Chaos'a da sataşacak olsaydı, buna razı olabilirdim.

War, Hayden ve Bliss'in sohbetini izleyebilecek şekilde bizi konumlandırdı, ama ben Chaos'un hiçbir şey yapmayacağını zaten biliyordum.

Bütün gece deneme şansı vardı ama denemedi.

Ona sarılarak uyuyakaldığıma inanamıyordum, ancak sağ tarafım ona sarıldığım yerden dolayı sol tarafımdan daha sıcaktı.

Lanet olsun, çok utanç verici.

Elimi ensemin arkasına sürdüm. "Dün gece orada ne oldu?" diye tekrar sordum. Orası cesetler, kulüpler ve hoparlörden gelen Josiah'ın lanet sesi ile tam bir tımarhane gibiydi.

War uzun bir nefes verdi. "Bilmiyorum. İki kişi öldü. Bizim ekipten Ratchet, onların ekibinden Thunder. Riot, Ratchet'in Thunder'ı vurduğunu gördüğünü söylüyor. Riot, kulüp kurallarını çiğneyip başka bir üyeyi öldürdüğü için Ratchet'i öldüren kişiydi. Bunu yapmak onun hakkıydı."

"Bu saçmalık! Ratchet, birlikte çalışıyorlarsa adamı sebepsiz yere vurmazdı. Başka bir şey olmuş olmalı."

War omuz silktilti. "İkisi de öldü, bu yüzden tek yapabileceğimiz tahmin etmek."

Düşünmek bile istemediğim sözleri kendime zorla söyledim.

"Kara'yı o çukura kim attı?"

War başını salladı. "Thunder, Ethereal Eden grubuyla bağlantılarıydı. Josiah'la doğrudan çalışıyordu, bu yüzden onu yapanın o olması en mantıklısı. Yeniden doğmak için gömülmesi gerektiği gibi saçmalıklar..." Titredi. "Tüylər ürpertici lanet bir tarikat."

"Thunder tam bir pislikti," diye düşündüm. "O pisliği hiç sevmedim, Riot da potansiyel adaylar konusunda berbat bir muhakeme yeteneğine sahip. O adamı asla ekibe almamalıydı, hele ki böyle bir işi ona vermemeliydi." Kafamı salladım. "Ratchet iyi bir adamdı. Bunu hak etmemişti."

"Masumsa bunu hak etmedi," dedi War sessizce. "Kara'yı oraya götürenin o olma ihtimali çok yüksek. Bildiğimiz kadarıyla, Josiah'ın adamları ona ulaşip Kara'yı ele geçirmesi için para vermiş olabilir." Ellerini ceplerine soktu. "Ya da birlikte çalışıyorlardı. Bu iş iki kişinin yapacağı bir iş gibi görünüyor. Mezar çok derindi ve Kara'yı ve tabutu oraya taşımış olmalılar. Çok iyi planlanmamışsa, bu bir kişi için çok fazla bir iş."

Kara'yı bir kutuya koyup, onu kapatıp, toprağın altına gömen birini düşününce içimde öfke yükseldi. Aniden hangisi olduğu umurumda bile değildi. "İkisi de cehenneme gidebilir."

War aynı fikirde değilmış gibi görünüyordu, ama başka ne yapabilirdi ki? Silah sesleri duyulduğunda orada olan tek kişi Riot'tu. O, Louisiana kulübünün başkanıydı. O gece Kara'nın peşindeydi. Belki de onu uzaklaştırmak için planının bir parçasıydı.

Ancak kendi kulübümüzde bir savaş başlatmak istemediğimiz sürece, Riot'u böyle bir şeyle suçlayamazdık. Sadece benim tahminlerimden çok daha fazla kanıt olmadan bunu yapamazdık. Bu tahminlerim, Riot'un Kara'ya içki ikram ettiğini ve onun izni olmadan bakışlarıyla onu soyduğunu her hatırladığımda beni yok etmeye çalışan kıskançlığımdan etkilenmiş olabilirdi.

"Chaos ve ben dün gece geldiğimizde güvenlik sistemi çalışmıyordu."

War elini yüzüne götürdü. "Biz kilisedeydik, diğer herkes ise Riot ve adamlarını kontrol altında tutmak için kulüpte idi. Onların bölümü bizimkinden çok daha büyük ve onlar birdenbire ortaya çıkınca ortam çok gerginleşti. Kapıda kimse var mıydı, onu bile bilmiyorum. Üzgünüm dostum. Bu benim hatam. Şu anda kafam oyunda değil." Bakışları tekrar Bliss'e kaydı.

Odayı keskin bir ıslık sesi yırttı ve Rebel önce bana, sonra Chaos'a sert bir bakış attı. "Buradaki hemşire, Kara'nın *kocalarının* onu görmeye gidebileceğini söylüyor."

Chaos sandalyeden roket gibi fırladı, sonra War'a başını salladı, sanki Bliss'in korumasını geri veriyormuş gibi.

Lanet olası yalakalık.

Bu anı fırsat bilip ilerledim ve hemşire odasına

Rebel, sallanıp patlamaya hazır küçük bir soda şişesi gibiydi. ve patlamaya hazır bir şişe gibiydi. "Kocalar, kızımin kenarı," diye mırıldandı. "Sadece kız kardeşimi görmek istiyorum."

En ufak bir suçluluk duygusu, varlığından haberdar olmadığım kalp tellerimi titretti. Kolumu Fang'ın kızının omzuna attım ve kulağına fısıldayabilmek için onu kendime doğru çektim. "Bunu bana bırak, ufaklık. Onu görmek istiyorsun. Benim de görmem lazım. Onu o çukurdan çıkardığımda neredeyse ölmek üzereydi ve hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım

. Bana bu hakkı ver." Yutkundum. "Lütfen."

O da, sanki benim kalbimin sadece Kara için atmaya başladığını fark etmemiş gibi, şaşkınlıkla bana baktı.

Bir kez başını salladı. "Ama çok uzun sürmesin!"

Başının üstüne öptüm ve o beni itti. "İğrenç, Tanrı aşkına, Hawk. Uzaklaş. Kanalizasyon gibi kokuyorsun."

Hemşireyi koridorda takip ederken kıkırdadım, Chaos o kadar yakındaydı ki her hareketini fark ediyordum. En azından kokusu benden daha iyi değildi. İkimiz de acilen duş almamız gerekiyordu.

Bunu düşünmeyi reddettim, çünkü ikimizin de temizlenmemiz gerektiğini düşünürsem, sertleşecektim ve oysa tek istediğim Kara'nın yatağının başında olmakken bu çok berbat bir durumdu.

Hemşire odanın kapısında durdu ve içeri girmemiz için işaret etti. "Doktorlar onunla ilgilenmeyi bitiriyorlar. İçeri girebilirsiniz."

Odaya iki adım attıktan sonra donakaldım.

Kara, büyük beyaz hastane yatağı ve duvarlar arasında kaybolmuştu. Burnunda oksijen tüpleri vardı ve elindeki kanüllere daha fazla hat takılıydı.

Ama hayattaydı. "Hey, Küçük Fare," diye boğuk bir sesle söylemeyi başardım.

Kara'nın gözleri benimkilerle buluştu, Chaos'a kaydı ve sonunda tekrar bana döndü.

"Çık dışarı, Hawk," dedi yumuşak bir sesle, ama son yirmi dört saatte sadece ondan duyduğum bir sertlikle.

Chaos bana şaşkınlıkla baktı ve lanet olsun, onun aptal suratına yumruk atmak istedim. Bunun haksızlık olduğunu biliyordum ve Kara'nın beni reddetmesi benim hatamdı. Onun hayatını kurtarmak, bana affetmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ama bunu hak edecektim.

"Hawk, git. Lütfen." Kara'nın gözleri yaşlarla doldu, sesi titriyordu.

Parmakları seğirdi ve bunun bana uzanma isteğiyle mücadele ettiği için olduğunu, yumruklarını sıkma isteğiyle değil

Chaos boğazını temizledi. "Kara, o kurtardı..."

"Benim adıma kadınım ile konuşmana gerek yok," diye ona öfkeyle bağırdım. Midemin derinliklerinde bir kaya gibi duran tüm acı, öfke ve korku bir anda canlandı. Mantıken bunun yanlış olduğunu biliyordum, ama Kara'ya öfkemin hesabını ona çıkaramazdım ve tüm suçu kendi omuzlarıma yüklemek, tek istediğim odanın diğer ucuna geçip onu kollarıma alıp onu çok sevdiğimi söylemekken, çok fazla bir şeydi.

En son ihtiyacım olan şey, Chaos'un ona iyi görünmek için sahte bir şekilde nazik davranmasıydı. Bu düşünce beni o kadar sinirlendirdi ki, neredeyse düzgün göremiyordum.

Birkaç saat önce ilan ettiğimiz ateşkes sona ermişti. Cehenneme gidebilirdi.

Onu, o kadar kırık ve yaralı haldeyken izledim ve yine birini öldürmek istedim. Thunder. Ratchet. Hangisi olduğu önemli değildi. Ona yaptıkları için onları ölüden de ölü yapabilseydim, bunu hiç tereddüt etmeden yapardım.

Kara'nın yatağının yanına yürüdüm, gitmemi isteyen taleplerini görmezden geldim ve parmaklarımla çenesini tuttum.

O inatla benim tutuşumdan kurtuldu.

"Bana bak, Küçük Fare."

Baktı. Gözlerinde ateş bekliyordum. Öfke.

Ama orada acı gördüğümde, benim neden olduğum acıyı gördüğümde, kolay bir çıkış yolu umduğumu ve onun bana bunu vermeyeceğini anladım.

Aferin ona.

Onu ne kadar üzdüğümü görmemi sağladığı için onunla gurur duydum. Öfkesi beni hiç rahatsız etmemişti. Ama onu incitmek... bu affedilemez bir şeydi.

"Git hadi, Hawk. Şu anda seninle bunu yapamam."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Peki. Gidiyorum. Ama sadece koridora kadar. Seni bırakmalarına izin verdiklerinde seni eve götürmek için burada olacağım."

Ellerimi yüzünden çekip kollarını kendine doladı. "Hayır."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Peki. Fang'ı ya da War'ı çağırayım..." "Komplekse geri dönmeyeceğim."

Donakaldım. "Bu ne demek şimdi? Tabii ki gideceksin. Orası senin evin."

Bana üzgün bir şekilde baktı. "Orası benim evim değil. Benim hapishanem. Hiçbir yere gidemiyorum. Alışverişe çıkamıyorum. Kız kardeşimi göremiyorum. Hayley Jade okula gidemiyor."

Bunu önceki gece yemekte konuşmuştuk... Kahretsin, bu gerçekten dün gece mi olmuştu? Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Sanki Saint View'daki dandik bir lokantada küçük bir masada bu konuşmayı yapan farklı insanlarmışız gibi. Bana yerleşkenin yeni bir tür hapishaneye dönüştüğünü söylemişti.

Ve ben onun gardiyanı olmuştum.

"Bunu halledebiliriz," diye söz verdim ona. "Ne yapmak istersen yapabilirsin."

Tabii birisi onunla birlikte giderse. Ama bu benim argümanıma yardımcı olmayacaktı, bu yüzden sözlerim ağzımdan dökülmesin diye dudaklarımı sıkıca kapattım. "Kara, o kulübe senin evin. Hayley Jade orada mutlu." İkisi de mutlu olduğunu sanıyordum.

Kafasını salladı.

Öfke pişmanlığın yerini aldı. İsteddiği zaman çok inatçı olabiliyordu. Hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırdım. "O zaman nereye? Başka nereye gideceksin Kara? Bu haldeyken Rebel'in evine gidemezsin. Çocukları korkutursun. Bliss'in evine de gidemezsin. Her an doğum yapabilir. Aile olmak için zamana ihtiyaçları var. Geriye tek yer kalıyor, o da yerleşke."

Kara'nın omuzları çöktü.

Onun haklı olduğumu bilmesi neredeyse beni sinirlendiriyordu. Eve gelmek istememesini istemiyordum. Kulübe geri dönmek istememesi fikri beni öldürüyordu. Bana geri dönmek istememesi.

Chaos boğazını temizledi. "Benim evimde kalabilir."

Kara şaşkınlıkla ona baktı.

Aynı anda ben de "Olmaz. Hayatta olmaz." diye homurdandım.

Kara başını bana doğru çevirdi. "Bu senin kararın değil."

"Tabii ki değil!" Onun Saint View gecekondlu mahallelerinin ortasında, sadece Hayden Whitling'in koruması altında olduğunu düşünmek bile beni çileden çıkardı. O, hem kendi düşmanları hem de benim düşmanlarım için kolay bir hedef olacaktı. "Josiah'ın seni geri almak için tek bir denemeden sonra vazgeçeceğini mi sanıyorsun? Chaos seni koruyamaz!"

"Daha önce vazgeçti," dedi yumuşak bir sesle.

Oh, onun lanet Stockholm sendromu benim sonum olacaktı. "Seni iraden dışında tuttu, Kara! Bu aynı şey değil!"

Gözlerinde öfke parladı. "Yıllar önce aramızda ne olduğunu bilmiyorsun. Onun ve benim dışımda kimse bilmiyor."

Dişlerimi gıcırdattım. "Josiah'ın yaptığı gibi senin de beynini yıkamış." "Ağzından çıkanlara dikkat et," diye küfretti Chaos.

"Kızgın olduğunu anlıyorum

kızgın olduğunu anlıyorum. Ve korkuyorsun..."

Oh, bu çok komikti. "Korkmuyorum. O sadece seninle gelmeyecek."

Kara'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Peki, Hawk. MC'ye geri döneceğim. Tek bir şartla."

Beynimde bir şey gevşedi, rahatlama hissi beni sardı. "Her şey."

Hayden'ı işaret etti. "O da geliyor. Kulüp evinde ona bir oda ver, böylece istediğim zaman onu görebileyim."

"Ne?" diye bağırdım. "Bir günahkarın kulüp evimizde kalmasına izin vermemi mi istiyorsun?"

Chaos bile temkinli görünüyordu. "Kara, ben..."

"Yani hayır mı?" Bana meydan okurcasına baktı. "Orada kalmama izin vereceksin. Beni koruyacaksın. İstedğim her şeyi vereceksin. İstedğim şey o olmadığı sürece. Öyle mi?"

Bu doğrudu. Kabul etmek istemiyordum, ama öyleydi.

Ama daha büyük acı, onun istediğı kişinin ben olmamamdı. O ortada olduğu sürece, ben dışarıda kalacaktım.

Açıkkçası, bunu kabullenmeliydim. Onu bırakmalıydim. Onu benimle geri dönmeye zorlayamazdım.

Lanet olsun, benim gözetimimde incinmişti, belki de Hayden gerçekten daha iyi bir seçimdi.

Pes ettim. "Eğer gerçekten gitmemi istiyorsan Kara, git o zaman. Git, onunla hayatını yaşa. Umarım seni mutlu eder."

En kötüsü, kapıdan çıktığımda, bunu gerçekten kastetmiş olmamdı.

Sonuçta, kendi mutluluğumdan çok, onun ve Hayley Jade'in mutluluğunu istiyordum.

Siktiğimin büyümüşüm. Sevdiğim kadını yerin altındaki bir çukurdan çıkarıp ona yeniden hayat vermek, istemediğimi sandığım bir değişimi zorlamıştı.

Yirmi dört saat geç kalınmış olması çok yazık oldu.

HAYDEN

Artık tanıdık gelen hastane koridorlarında, her gün Kara'nın odasına giderken kullandığım yolu izleyerek yürürken telefonum ısrarla titredi. Cebimden telefonu çıkardım ve ekranda parlayan Luca'nın adına küfrettim. Beni Slayers yolunun kenarında, teslim etmem gereken kadınlarla dolu bir minibüsle bırakalı ellinci kez arıyordu.

"Cehenneme git." Diğerlerini yaptığım gibi, onun aramasını da sesli mesaja yönlendirdim.

Onun bıraktığı tek bir mesajı bile dinlememiştim, şimdi gelen mesajı da dinlemeye niyetim yoktu.

Luca'ya geri dönerek büyük bir hata yapmıştım ve her şeyin ters gitmesine hiç şaşırmamıştım. Bir parçam bunun olacağını biliyordu.

Kara'nın kapısının önünde durup boynumu çıtlattım ve derin bir nefes aldım, böylece etrafımı saran kara bulutları onun odasına taşımamış oldum.

Kolu çevirdim ve karşı tarafta parıldayan bir gülümsemeyle karşılaştım.

Yatağında oturmuş, tüpler ve kablolarla bağlı olmayan, yanaklarında yeniden renk belirmiş ve beni gördüğüne çok mutlu olan halini görünce kalbim sıkıştı.

Luca ile aramızda olanlar, o bana öyle baktığında yok oldu.

Günlerce hastane odasında oturup onun uyumasını izlemiş, hemşireler ve doktorlar gelip giderken yolundan çekilmeye çalışmıştım. Ama bugün iyi görünüyordu. Sağlıklıydı. "Merhaba, güzelim." Yatağın etrafından onun yanına geçtim ve yanağına öptüm. "İyi misin?"

Gülümsedi, ama sonra gülümsemesi kayboldu. "Bugün eve gidebileceğimi söylediler."

Gözlerimi genişlettim, içimde heyecan uyandı. "Hay aksi, gerçekten mi? Bu harika. Sen yıldız hastasın."

O güldü. "Onu bilemem. Günlerdir buradayım."

"Benim için hala bir rock yıldızısın." Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve elini tutup parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim.

O, ellerine baktı. "Seni buna mecbur etmeyeceğim." Ona gözlerimi kısarak baktım. "Beni neye mecbur edeceksin?"

Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı ve lanet olsun, gözlerinde manyetik bir şey vardı. Onu saatlerce izlemek istememe neden olan bir şey, çünkü hayatımın yarısı boyunca içimde yaşayan sert ve rahatsız edici bir şeyi yatıştırmıştı.

Başparmağını elimle ovuşturdu. "Senin evinde kalmak. Seninle birlikte."

İki parmağımla çenesini kavradım, yüzünü çevirmesine izin vermedim. "Beş yıldır senden ayrı kalmak zorunda kaldım. Seninle aynı çatı altında bir gece daha geçirmek istemediğimi mi sanıyorsun?"

Titrek bir nefes aldı. "Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Ve sen benden seninle birlikte yaşamamı istiyorsun."

Haklıydı. Ama umurumda değildi. "Yeterince biliyorum."

Kafasını salladı, endişeyle alnında kırışıklıklar oluştu. "En temel şeyleri bile bilmiyoruz. En sevdiğin yemek ne? Bilmiyorum."

Ben bir ahmağım ama ona güldüm.

Tatlı yüzünü buruşturdu ve koluma bir tokat attı. "Gülme. Komik değil. Ben ciddiym. En sevdiğin yemek nedir? Başka bir şey yapamam, hiçbir konuda yetenekli değilim, ama sana yemek yapabilirim. Neyi sevdiğini bilersen tabii."

Elimi çenesinden yanağına kaydardım, sonra da ensesine kaydardım, onu sabit tutup eğildim, böylece göz göze geldik.

O sessizleşti ve ben alnımı onun alnına dayadım. Bir süre öylece oturduk, birbirimize bağlı, nefes alıp vererek, ta ki o panik halinden çıkıncaya kadar.

"Senin tanıdığım en güçlü kadın olduğunu biliyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Kızın için her şeyi yapacağını biliyorum, çünkü yıllar önce onun için nasıl mücadele ettiğini gördüm. Nazik ve tatlı olduğunu, sevdiğin insanları koruduğunu biliyorum." Onu içime çektim, dokunduğumuz her yerde cildim karıncalandı. O kadar sıcaktı ki. O kadar canlıydı ki. Kollarımda öyle bir yerdeydi ki, bu lanet şansa inanamıyordum. "En sevdiğin yemeği bilmeme gerek yok Kara. Kalbini biliyorum."

Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı ve parmaklarını gömleğime geçirdi. "Seni anlamıyorum," diye fısıldadı. "Sen yanımdayken neden böyle hissettiğimi anlamıyorum."

Ben de anlamıyordum. Ama tek bildiğim, bunun bitmesini istemediğimdi. Bunun bir şansı olmasını istiyordum. Onu evimde, yatağında, hayatımda istiyordum.

Onu öpmek için can atıyordum, ama ilk öpücüğümüzün lanet bir hastane odasında olmasını istemiyordum.

"Benimle eve gel, tamamen iyileştiğinde Hayley Jade'i alacağız." O gün restoranımda Hawk'la birlikte gördüğüm siyah saçlı kızı düşününce aptal kalbim yine sıkıştı. Yıllar önce onun adını öğrendiğimde ve Kara'nın onu benim adıma adadığını fark ettiğimde hissettiklerimi düşündüm. "Seni istiyorum," diye fısıldadım, yıllar önce ona söylemek istediğim sözleri söyleyerek. "Sana sunabileceğim hiçbir değerli şeyim yok. Evim boktan bir yer. Param yok. İşim yok." En azından artık yok, o lanet Luca'nın yaptıklarından sonra. "En sevdiğin yemeği bilmiyorum. Ya da onun en sevdiği yemeği. Ama öğrenirim. İkinizi de *istiyorum*."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Tamam."

Hastanede olmasaydım, diğer hastalardan sadece ince yeşil perdelerle ayrılmış olmasaydım, sevinç çılgılığı atardım. Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Bilgin olsun, en sevdiğim yemek pizzadır. Bu konuda oldukça sıradanım."

Gülümsemesi o kadar parlaktı ki beynim kısa devre yaptı ve onu mutlu etmekten başka hiçbir şey yapamaz hale geldi. Sanki yağlı karbonhidratlara ve bol peynirli yemeklere düşkün olduğumu itiraf ederek onun gününü güzelleştirmişim gibi bana gülümsedi.

Kara'nın iyileşmesini izlemediğim zamanlarda, boktan dairemi temizliyor ve böyle bir çöplükte yaşadığım için kendimden nefret ediyordum. Aslında özellikle dağınık bir insan değildim. Ama daire eski ve pisdi ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde fayanslı zemini ovmuş olsam da, başladığımdan çok da iyi bir hale gelmemişti.

Kara girebilsin diye kapıyı açarken parmaklarım titriyordu. "Daha iyi bir yer bulacağız," diye söz verdim ona. İkimizin de işi olmadığı için nasıl yapacağımı bilmiyordum, ama yapacaktım. Ona ihtiyacı olan adam olacaktım. Adım atıp ona bir yuva kuracaktım. Ona bakacaktım.

Ama suçluluk duygusu beni rahatsız ediyordu. Onun hayatındaki en travmatik olayların bir parçasıydım. O travmanın yepyeni bir şekilde devam etmesi için ailesinin evine kaçmasının bir nedeniydim.

Kara'ya parayla satın alınamayacak kadar çok şey borçluydum ve bunun farkındaydım. Onun layık olduğunu bir an bile düşünmedim, ama aramızdaki bağ onu bırakmama izin vermiyordu.

Kara küçük alanı gözleriyle taradı. Minik oturma odası ve mutfak, hastanedeki odasından biraz daha büyüktü, yatak odası ise sadece bir yatak ve birkaç eşya sığacak kadar büyüktü.

Ama Kara, banyo duşundaki çatlak fayansları ya da ne kadar süpürülse de çıkmayan halıdaki kiri gördüyse de, hiçbir şey söylemedi.

Bunun yerine, sanki lanet olası Pamuk Prenses orman arkadaşlarını çağırıyormuş gibi ona koşan tüylü üçlüye gözleri parladı.

Hain kedcikler beni tamamen görmezden geldiler, Kara'nın bacaklarının etrafında dolanıp, onun dikkatini çekmek için miyavladılar.

"Evcil hayvanların olduğunu söylememiştin!" Her zaman yüzünde görmek istediğim o mutlu gülümsemeyle bana gülümsedi.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, sana daha fazlasını alırım."

O gülerek, artık her gün beslendiği için yabani otlar gibi büyüyen yavru kedileri okşamak için çömeldi. "Onları kurtardım," dedim ona. Ama nereden kurtardığımı söylemedim. Onu o cehennem çukurunda tuttuğumu hatırlatmaya gerek yoktu.

Suçluluk duygusu beni çok sert vurdu ve sırf birkaç yavru kediye kurtardım diye sanki dünyayı kurtarmışım gibi davranması bu duyguyu daha da kötüleştirdi.

Hawk onu Stockholm sendromuna sahip olmakla suçlamıştı. Kendisini esir alan kişiye gerçek olmayan duygular beslemekle.

Bu fikir beni o kadar soğuk bıraktı ki, ona hiç aldırış etmedim. Aramızdaki bağın gerçek olduğu için burada olduğuna inanmak istedim. Travma geçirdiği için değil.

"Her zaman evcil hayvanım olsun istemişimdir," itiraf etti. "Bunun gibi küçük, kucaklanabilir hayvanlar. Komünde ineklerimiz, koyunlarımız ve tavuklarımız var. Bazı atlar var ama onlar iş için saklandıkları için eğlence için binmemize izin verilmiyor." Tüylü topu kaldırdı ve parmaklarıyla kafasını ve ensesini okşadı. "Adları ne?"

Omuz silktim. "Hepsine Cat diyorum."

Gülerek başını salladı. "Bunu yapamazsın!"

Yavru kediler ona takıntılıydı. Biri kucağına tırmanmıştı. Kollarındaki diğeri uykuya dalmıştı. Üçüncüsü ise ısrarla minik miyavlamalarla onun ilgisini çekmeye çalışıyordu. Hiçbiri bana bu kadar ilgi göstermezdi. Sanki onun içindeki iyiliği hissediyorlardı.

Bunu hissetmemek zordu. Ben de hissediyordum.

Rebel'in isteksizce onun için hazırladığı çantayı yere bıraktım ve hastaneye bıraktım. O da Hawk kadar bu yeni yaşam düzeninden memnundu.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordum Kara'ya. "Çay? Kahve? Su? Atıştırmalık? Kızarmış yemek?" Ona gülümsedim. "Tamam, kızarmış yemek olmaz çünkü buradaki mutfak berbat."

Hızla başını salladı. "Bunu sana ben getirmeliyim." Mutfağa göz attı, ama mutfak aslında bir ocak gözü ve bir lavabodan ibaretti. "Oh."

"Yemeklerin çoğunu restoranda yapıyorum," diye itiraf ettim. Yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Atıştırmalıklar her zaman güzeldir."

Kanepeyi işaret ettim. "Otur. Rahatla. Bir film aç. Ben bir şeyler hazırlayıp hemen gelirim."

Beni buzdolabından öğle yemeği için et ve peynirleri çıkarırken izleyerek tereddüt etti. Dolapta çikolata ve çeşitli krakerler vardı. Yemek pişiremiyor olabilirdim ama

onu, ama bu, bir kaseye bir torba Doritos döküp bunu yeterli sayacağım anlamına gelmiyordu. O buradayken iyi beslenmesini sağlamak için her şeyi yapmaya niyetliydim. Ne isterse ona yapmanın bir yolunu bulurdum.

Caleb'in beni onları rehin tutmaya zorladığında ona ve diğer kadınlara yemek vermemesini hatırlamak istemiyordum. O yokken onlara elimden geldiğince yemek sokmuştum, ama bu asla yeterli gelmemişti.

"Bunu senin için yapabilirim," dedi garip bir şekilde. "Gerçekten. Bu bir kadının işi."

Salamı keserken bir an durdum.

"Bana öyle öğretildi," dedi sessizce. "Komünde yemekleri kadınlar yapar. Biz erkeklere hizmet ederiz."

Onun komünü ve orada yaşayan insanlar hakkında yeterince şey duymuştum. Onlar hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, oraya gidip lanet olası kocasını bulup kafasına bir kurşun sıkmak o kadar çok istiyordum.

Bu önemli bir şeydi, çünkü yıllar önce çete hayatından çıktığımda, artık öyle bir adam olmayacağıma yemin etmiştim. İnsanları korkutmak ya da öldürmek istemiyordum. Artık silahım bile yoktu.

Ama bu, kocasına zarar verme isteğimi azaltmıyordu. Saint View'da bana silah satacak birini bulmak otuz dakikamı bile almazdı. Güneş doğmadan Ethereum Eden'in kapılarında olabilirdim.

Ama bu ne kadar çekici gelse de, bu Kara'yı burada yalnız bırakmak anlamına geliyordu ve ben bunu yapmayacaktım. "Senin tek görevin o kanepeye oturup tüm bu yiyecekleri yemek."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Bunu yapabilirim."

Tabii ki yapabildi. "Uzaktan kumanda koltuklardan birinin üzerinde."

Oturdu ve uzaktan kumandayı aldı, bir saniye inceledi. "Bana gülme, ama bu şeyleri nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Yıllardır televizyon izlemedim."

Yemek tepsisini ona götürdüm, yan sehpayı yaklaştırarak tepsiyi koyacak bir yer buldum. Ondan uzaktan kumandayı aldım ve hangi düğmelere basması gerektiğini gösterdim. "Sana asla gülmeyeceğim."

bir şeyi bilmediğim için. Bilmediğim bir sürü şey var." Hayatım boyunca kendimi aptal hissettim çünkü ağabeyim akıllıydı ve her şeyde iyiydi. O beni asla kötü hissettirmeye çalışmadı ama ben yine de öyle hissettim. Kara'nın da böyle hissetmesini kesinlikle istemedim çünkü o gerçek dünyadan uzak bir ortamda büyümüştü. Onun masumiyeti onu daha da korumak istememe neden oluyordu.

Koridorda bir çarpma sesi duyunca irkildim ve Kara ile ikimiz de kapıya baktık.

"O neydi?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye onu sakinleştirdim. "Duvarlar ince ve buradaki insanlar komşularına pek saygılı davranmıyorlar. Gürültülü olabilir. Üzgünüm."

Kara başını salladı. "Özür dileme. Yaşadığın yerde bir sorun yok."

Ama vardı ve kapının dışındaki çarpışma beni tedirgin etti. Güvenlik konusunda hiç endişelenmemiştim, çünkü gerektiğinde kendimi koruyabileceğimi biliyordum.

Ama daha önce onun kadar değerli birini korumak zorunda kalmamıştım.

Onu Netflix'te romantik komedileri izlerken bırakıp, kapının kilidini dikkatlice kontrol etmek için kalktım.

Yarın bir tane daha alırım. Ama kapıyı tekmelemeye kalkışan birini hiçbir kilit durduramaz. Bu düşünce beni ürpertti. Pencereleere gidip hepsini açtım ve kilitlerin kapalı olduğundan emin oldum. Neden parmaklıklılı bir yer kiralamamıştım ki? İyi atılmış bir taş ya da tuğla ile herkes buraya girebilirdi. Neden daha önce buna dikkat etmemiştim?

Çünkü değerli hiçbir eşyam yoktu ve kendi hayatımı onun hayatı kadar önemsemiyordum.

"Film başlıyor," dedi yumuşak bir sesle.

Kırık kilidi incelediğim yerden başımı kaldırdım. Kalp şeklindeki yüzündeki endişeden nefret ediyordum.

"Burada güvendedim," dedi bana kararlı bir şekilde. Sanki bunun doğru olmasını istiyormuş gibi.

Ona yüzde yüz inandığımı söyleyemezdim. Hawk'ın, onun halkının onu aradığına dair uyarıları

Aklımda dönüp duruyordu. Onu, çitler ve son teknoloji güvenlik sistemleriyle donatılmış Slayers'ın tesisinde bulmuşlardı. Bu insanlar şakaya gelmezdi. Bağlantıları vardı.

Hawk'ın onu yerden kaldırdığı, nefes almadığı anı hatırlayınca dizlerim titredi.

Beni dikkatle izledi ve sonra ayağa kalkıp odayı geçerek elimi tuttu. "Gel otur."

Parmakları benimkini saran o an, yıllardır düşündüğüm her şeydi. Sıcak ve tatlı. Onu her yere takip ederdim.

Kanepeye çöktüm ve onu yanıma çektim. O da "oof" diye bir ses çıkararak oturdu ve ben de aramızdaki mesafeyi kapatmak için hiç vakit kaybetmedim, kolumu omuzlarına doladım ve onu yanıma çektim. Uyluklarımız birbirine değdi ve o kolumun kıvrımına yerleşip başını omzuma yasladı.

Sanki her zaman olması gereken yer burasıymış gibi.

Filmi oynatmaya başladı ama ben izlemedim. Tek izlemek istediğim oydu.

Benim hazırladığım yemeği yedi. Ekrandaki aşk sahnelerine kıkırdadı.

Ne yaptığımı düşünmeden eğildim ve dudaklarımla dudaklarına dokundum.

O aniden geri çekildi ve kalbim durdu.

"Siktir." Kolumu indirdim. "Çok üzgünüm. Bunu yapmamalıydım..."

Ama onun ifadesi beklediğim gibi değildi. Şaşırmış görünüyordu, ama dudakları hafifçe aralanmıştı ve bakışları yüzümde dolaşıyor, sanki bunu tekrar yapmamı istiyormuş gibi dudaklarımın üzerinde duruyordu.

Ben de öyle yaptım. Bu sefer daha yavaşça eğildim, onu durdurması için her fırsatı verdim.

O durdurmayınca dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını boynuma doladı, beni öperek karşılık verdi.

Onu o kadar çok istiyordum ki, göğsüm o kadar sıkıştı ki nefes alamıyordum.

.

Onu yavaşça öptüm, dudaklarım nazikçe dudaklarına değdi, sonra öpücüğü derinleştirdim, ağzımı açtım ve onu da aynısını yapmaya teşvik ettim.

Dillerimiz buluştuğunda kollarımda inledi ve ben onu sıkıca tuttum, dolgun göğüslerinin göğsüme bastırılmasından çok hoşlandım. Ellerimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim, uzun kollu bluzunun örgü kumaşı parmaklarımın altında tüylüydü.

Onun tenini hissetmek için can atıyordum, giysilerinin altından yayılan ısı çok baştan çıkarıcıydı, ama onu aceleye getirmek istemedim.

Öpüştük, birbirimizi keşfettik, parmaklarım açgözlülükle kalçalarının ve poposunun kıvrımlarını dolaştı. Uzun eteği, altındaki vücudunu gizlemeye yetmiyordu ve ona her dokunuşum, içimde büyüyen çaresiz ihtiyacı artırıyordu.

"Kara," diye fısıldadım, onun dudaklarına, kendimi onun hissine kaptırmadan önce. "Durmaliyız."

O, dudakları hala benimkine degecek şekilde başını salladı. "Yapma."

Yine inledim ve onu geri iterek kanepenin üzerine uzandım. Ağırlığımı ellerimle ve dizlerimle dengeleyerek, doyamayacağım için dudaklarımızı tekrar birleştirdim.

Koridorda bağırışlar duyuldu ve dışarıda birinin olduğu düşüncesiyle gerildim. Zemin katta yaşıyordum, bu yüzden dışarıda her zaman biri olurdu.

Daha önce hiç umursamamıştım. Ama şimdi tek düşünebildiğim şey buydu. "Hayden," diye fısıldadı.

Gözlerimi ona çevirdim ve neden ondan ayırdığımı merak ettim. Yanaklarındaki pembe renk, gördüğüm en güzel şeydi ve yüzümü boynuna gömdüm, o inleyene kadar yumuşak tenini öpüp yaladım.

Parmaklarını gömleğime geçirdi ve beni üstüne çekti, bacaklarını açtı, birini kanepeden indirerek bacaklarının arasına girebilmemi sağladı.

Yatakta uysal olmasını bekliyordum. Deneyimsiz. Kalçalarını kaldırıp, ereksiyonumun çıkıntısıyla temas kurmaya çalışmasını beklemiyordum.

Onu kendime doğru çektim, giysilerimiz engel oluyordu ama yumuşak vücudunun benim penise verdiği his bağımlılık yapıcıydı. Onu çıplak bırakmak istedim. Yüzümü bacaklarının arasına gömmek istedim. O boşalana kadar onu yalamak ve sonra tekrar tekrar yapmak istedim, o kadar çok orgazm olana kadar ki, düzgün göremeyecek hale gelene kadar.

Onun yerine onu öptüm, tadına aç, saçlarımda ellerinin hissini, kalçalarının benimkine doğru yükselmesini arzuluyordum.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye fısıldadım dudaklarına. "Daha hastaneden çıktın."

Bana bakarak başını hafifçe salladı. "Durduğunda daha çok acıyor."

Ben bunu hiç istemedim. Elimi uyluklarının dışına sürttüm, cesaretimi toplayıp eteğini beline kadar sıyırdım ve basit pamuklu külotu ortaya çıktı. İnledim, öpüşmemizin yarattığı ıslak lekeyi görmek hoşuma gitmişti. Daha ileri gitmeden önce pamuklu külotunu tamamen ıslatmak istedim.

Onu o kadar ıslak görmek istedim ki, ona yaptıklarımın ne kadar hoşlandığını tam olarak bilmek istedim.

Elimi yakaladı ve onu kendine doğru çekti. "Bana dokun."

Nefesi benimkiyle aynı şekilde hırslıydı. Parmaklarımı iç çamaşırının kenarından gezdirerek, beni en çok istediği yere doğru yavaşça ilerlettim.

Ön kapıdan, tüm çerçeveyi sallayacak kadar sert üç keskin vuruş sesi geldi.

Donakaldım. Bu, komşuların yaptığı kazara bir ses değildi.

"Kaos!" Luca kapının diğer tarafından bağırdı. "

artık telefonlarıma cevap vermemenizden bıktım. Bana on kadın borçlusunuz. Bu yüzden, öğleden sonra hastaneden aldığınız tatlı küçük kızla başlamamı istemiyorsanız, beni burada bekletmemenizi öneririm."

Kara'nın adamlarının onu bulmasından o kadar endişelenmişim ki, asıl tehlikenin benden geldiğini hiç düşünmemiştim.

HAWK

ON DAKİKA ÖNCE

Saatlerce Chaos'un berbat apartmanının önünde oturmuş, zemin kattaki dairesinin çatlak panjurlarından onu ve Kara'yı izlemiştim. Bir ezik olduğumun tamamen farkındaydım. Kızların varlığından haberi bile olmayan, onlara aşık aptal bir lise öğrencisi kadar acınasıydım.

Kulüp evinde oturup, onun dışarıda korumasız olduğunu bilmek, benim kaldırılabileceğimden fazlaydı, bu yüzden tam bir sapık haline gelmiştim.

Bu yüzden lanet olası bisikletimin üzerinde oturup kırım uyuşurken, sapık bir manyak gibi röntgencilik yapıyordum.

Onlar sadece orada oturuyorlardı. Film falan izliyorlardı.

Ama o kolunu onun omzuna atmıştı ve tüm benliğim oraya dalıp onu ondan koparmak istiyordu. Onu odanın diğer ucuna, duvara doğru itmek.

Bir saniye gözlerimi kapattım ve Chaos ile göğüs göğüse, yüzlerimiz çok yakın, bir görüntü belirdi.

Kara, odanın diğer tarafından onun beni soyduğunu izliyordu. Kıyafetlerini çıkardı. Beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve onun sikini almamı istedi.

Sikim kot pantolonumun arkasında seğirdi.

İnledim, gözlerimi sıkıca kapattım ve bu düşünceyi kafamdan attım.

Gözlerimi açtığımda, o ve Kara pozisyon değiştirmişlerdi, o onun üstüne uzanmış, eteği beline kadar çıkmış ve külotu tüm sokağın görebileceği şekilde ortada duruyordu.

Kimi kandırıyordum ki? Burada benden başka kimse yoktu. Sevdiği kadının o adam tarafından sikilmesini izleyen tek pislik bendim.

O... Kahretsin. Hayden'ın ne olduğunu bilmiyordum. Ya da ondan ne istediğimi.

Sadece hastanede söylediği şeyleri düşünmeden edemiyordum. Onu sikme fikrini.

Onun Kara'nın üzerinde kıvranışını izledim ve kıskançlık orada, sıcak ve hızlı bir şekilde ortaya çıktı, oraya dalıp ellerini kadınımdan çekip almak istedim.

Ancak bir dakika bekleyip, onu öpüşüşünü, vücudunun onun dokunuşuna o kadar tatlı tepki verişini izleyince, neredeyse onun inleyeceğini duyabiliyordum, kıskançlık kayboldu.

Arzuyu olduğu yerde bırakmak.

Sikim sertleşti ve bu sefer bunun sadece Kara için olmadığını biliyordum. "Harika," diye mırıldandım.

"Gerçekten harika."

Ben en büyük ikiyezlüydüm. War bir erkeğe aşık olduğunda ona çok zor anlar yaşatmıştım.

Bunun bir kısmının, erkeklerin erkeklerle sevişmesi konusundaki kendi çözülmemiş duygularımı yansıtmam olduğunu başından beri biliyordum.

Bu kulüpte yapılmadı. Babalarımız ve onların arkadaşları, "ibne" ve "eşcinsel" gibi kelimeler kullanarak bizi büyüttüler. Henüz ereksiyon olabilecek yaşta bile değildim ki ilk kadını sikime yapıştı.

Kimse bana bir erkeğin beni daha çok tahrik edip edemeyeceğini sormamıştı.

Ben de bunu sorgulamamıştım. Sadece ara sıra porno izlerken, bazen erkekleri de kadınlar kadar izlediğimi fark edince bu düşüncüyü kafamdan silmiştim.

Onları daha çok sevdiğimden değil. Ama bir kadının benim sikimde olmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum. Onun dokunuşunun bana ne yaptığını biliyordum ve tabii ki hoşuma gidiyordu. Kara'nın vücudunun benimkine sarılmasını ve onun kıvrımlarının tenime değmesini çok seviyordum.

Onu çok seviyordum.

Ama televizyonda erkeklerin sevişmesini izlemiştim. Striptiz kulüplerinde erkeklerin dans etmesini izlemiştim.

Hayden'ın beni sikmesine izin vermeyi düşünmüştüm. Bu beni tahrik etmişti.

Kara'nın izlemesi düşüncesi de öyle. Ya da onu aramızda tutmak, ikimizin de onu sikmesi, Hayden'in sikişinin benimkine değmesini hissetmek, ikimizin de onun amının içinde olması.

İçimde büyüyen arzu yüzünden testislerim ağrıyordu. Eve gitmem gerekiyordu.

Artık burada oturup onları izleyemezdim. Bu lanet olası bir işkenceydi.

Lanet olası motorun gürültüsünü umursamadan motosikleti çalıştırdım ve Chaos'un evi olan boktan Saint View caddesine doğru yola çıktım.

Sonunda, şık gri bir Porsche için durdum. Sürücü, virajı dönerken ön camdan profili görünüyordu. Elini selamlamak için kaldırdı ve ben de içgüdüsel olarak aynısını yaptım, çünkü bu adamda tanıdık bir şeyler vardı.

Saint View'un arka sokaklarında sürerken, bu adamı nereden tanıdığımı merak ediyordum, ta ki kaya gibi sert beynim sonunda bunu çözene kadar.

Bisikleti o kadar hızlı döndürdüm ki, neredeyse boynum incinecekti. Bir dakika içinde Chaos'un sokağına geri döndüm ve bisikletimi onun apartmanının önündeki yola bıraktım, boyasını mahvettiğim umurumda bile değildi.

Luca Guerra, benim kadınıma yaklaşmadan önce iki metre derine gömülecekti.

Seyrek çimlerin üzerinden koştum ve tek bir tekmeyle ezilen, ismine yakışmayan bir güvenlik kapısına botumla vurdum. Cidden mi? Hayden, Kara'nın burada yaşamasını mı istiyordu? Şaka yapıyor olmalıydı.

Koridordaki T kavşağında durdum, döndüm ve Chaos'un dairesi hangi yönde olduğunu bilmiyordum.

"Chaos!" diye bağırdı Luca. "Artık telefonlarıma cevap vermemenin sonuna geldim. Bana on kadın borçlusun. Bu öğleden sonra hastaneden aldığın tatlı küçük kızla başlamamı istemiyorsan, beni burada bekletmemeni öneririm."

Gözlerimin üzerine çöken kırmızı sis aniden ortaya çıktı.

Silahımı çekişim de öyle.

Sessiz adımlarla koridorda ilerledim, parmağım tetikte, son köşeyi döndüm ve Chaos kapıyı açar açmaz Luca'nın kafasının arkasına nişan aldım.

Durdum. İyİ bir nişancıydım ama mükemmel değildim, özellikle bu mesafeden.

O bir zamanlar beni vurmuş olabilir ve belki ona bir kurşun borçluydum, ama Luca'yı ıskalayıp Chaos'u vurma ihtimalim beni donduracak kadar korkuttu, parmağım titriyordu.

Chaos'un bakışları bana kaydı. Bakışları üzerimde kaldı.

Ben kıpırdamayınca, Luca'ya geri döndü.

Chaos'un gözleri karardı. "Ona yaklaşırsan, öldün demektir."

Luca güldü, sesi alışılmadık bir şekilde acıydı.

Bu adamı pek tanıımıyordum, ama duyduğum kadarıyla, pek bir şeyden etkilenmezdi. Duygularını kontrol edebilmesi onu ölümcül kılan şeydi. Keskin zekalıydı. Kurnazdı. Asla ıskalamazdı.

Ama bugün bu özelliği kaybolmuştu, çünkü ya adam, ününün bana inandırdığı kadar iyi değildi ya da tamamen dikkati dağılmıştı.

Chaos'un işine burnunu sokacak şekilde eğildi. "Oyundan çıktığını iddia eden bir adam için çok fazla konuşuyorsun. Beni öldürerek tekrar oyuna mı gireceksin? Bu bir skandala yol açmaz mı?" "Kimseyi öldürmüyorum," dedi Chaos, sesinde çelik gibi bir kararlılık vardı. kararlılıkla.

"Hayır mı?" Luca alaycı bir şekilde güldü. "Yani, bıraktığın kadınların yerine bana on yeni kadın vermeyi mi planlıyorsun?"

Kaos, ikisi arasındaki mesafeyi neredeyse tamamen kapattı, böylece göz göze geldiler.

Luca'nın keskin nefes alış, bulunduğum yerden bile duyulabiliyordu. Nefesi hızlandı, omuzları gergin bir şekilde nefes alıp verirken yukarı aşağı inip çıkıyordu.

Chaos'un eğilip onu öpmesi hiç de zor olmazdı. Ağzını Luca'nın ağzına koyup dilini içine daldırması, onu öpüşmesi...

Beni öpmesi gerektiği gibi öpmesi.

İçimde bir şey mantıksız bir kıskançlıkla çığlık attı. Bu günlerde hissettiğim tek şey buydu. Ama Chaos'u gördüğüm zamanki gibi değildi...

Kara, bu sefer Luca'nın bize katılmasını istemekten vazgeçmedim. Sadece kontrol etmeye çalıştığım öfkeyi daha da besledi.

"Hayır," diye mırıldandı Chaos. "Kimseyi öldürmeyeceğim. Ama onu da durdurmayacağım."

Bakışları benim yönüme doğru kaydı.

Luca arkasını döndü.

Parmağım tetiğe bastı.

Silahdan ateş edildi, koridorda neredeyse sağır edici bir ses çıktı. Kapı çerçevesi parçalara ayrıldı ve alçı tozu etrafa saçıldı.

Chaos yaralı bir köpek yavrusu gibi havladı. "Tanrı aşkına, Hawk!" Kolunu tuttu, yırtık kolunu inceledi, pazısından damlayan ince kan izini inceledi ve sonra dönüp duvara saplanan mermiyi inceledi. "Beni vurdun lan! Kolumdan geçip gitti!"

Mermi onu zar zor sıyırmıştı. Ama parmaklarım titriyordu, adrenalin kanımda dolaşıyordu.

Luca ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi, bir saniye önce Chaos onunla öpüşecekmiş gibi görüldüğünde olduğundan daha sakin görünüyordu.

Silahımı tekrar ona doğrulttum, kollarımın titremesiyle mücadele ederken, o sadece kaşlarını kaldırdı. "Sen iyi bir nişancı değilsin, Hawk. Gerçekten tekrar denemek istiyor musun? İçinde bir kadın var, biliyorsun." Ellerini neşeyle çırpı. "Oh, tabii ki biliyorsun! Senden çaldığı kadın, değil mi?" Duvara yaslandı, Chaos'u ve kurşunun sıyırdığı yarayı tuttuğu parmaklarından sızan kanı tamamen görmezden geldi.

Kara, onu tutmaya çalışan Chaos'un arkasından gözetledi, ama onun kolunu daha iyi görebilmek için onu itip kenara çekti.

Gömleğindeki deliğe, sonra da bana bakarak nefesini tuttu, ben ise hala kullanmaya alışık olmadığım aptal silahı elimde tutuyordum. "Hawk!"

Hiçbir şey söylemedim. Çok utanmıştım.

Bu, benim pek aşına olduğum bir duygu değildi ve beni sersemletmişti. Chaos'un kanaması ve onun göğsüne o kurşunu saplamaya ramak kaldığımı fark etmem de öyle.

Yanlışlıkla.

Siktir, nişan alma becerimi ciddi şekilde geliştirmem gerekiyordu.

Silahı indirdim. Kara orada dururken kimseyi vurmayacağımı hepimiz çok iyi biliyorduk.

"Komşular muhtemelen polisi aramıştır," diye mırıldandı Kara.

Chaos ve ben, bu tür mahallelerde sakinlerin kapılarının önündeki her türlü gürültüye alışkın olduğumu ve kendi işine bakmanın çok daha güvenli olduğunu biliyorduk.

Luca güldü. "Tekrar deneyelim mi? Hatalı olduğumu kabul ediyorum. Belki selamım olabildiğince kibar değildi."

"Hadi oradan," diye homurdandı Hayden. "Sana hiçbir şey borçlu değilim, Guerra."

Luca içinden homurdandı. "İşte bu noktada seninle aynı fikirde değilim. Geçen gece bana çok para kaybettirdin. Ama bunu görmezden gelebilirim. Asıl sorun, o günden beri işe gelmemiş olman ve birkaç gün sonra açılışımız olması."

Hayden ona baktı. "Cidden restorana geri döneceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"*Bizim* restoranımız," diye düzeltti Luca. "Unutma, senin de kısmi hisselerin var ve adın vitrinde yazıyor. Son zamanlarda Instagram hesabına hiç baktın mı? Artık o kadar da küçük değil. İnsanlar senin yemeklerin için heyecanlanıyor... ve... şey... tatlıların için." Bakışları bana kaydı. "War ve ailesine seks kulübü yarışması için üzgün olduğumu söyle, ama eminim bunu bir iltifat olarak kabul edecektir. Belki bir ara karşılıklı tanıtım yapabiliriz?"

"Belki de cehenneme kadar sıcak kömürlerin üzerinde çıplak ayakla yürüyebilirsin?" diye önerdim.

Luca, sanki eski dostlar gibi yeniden bir araya gelmişiz gibi güldü, ki bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. "Sen komik bir adamsın, Hawk. Kaos senin bu yönünü mü seviyor? Yoksa onun daha çok sevdiği başka özelliklerin mi var?"

Boynumun arkası yine ısındı. Lanet Guerra. Her şeyi biliyordu, ama Chaos ile onun restoranının güvenlik kameralarında yaşadığımız hesaplaşma muhtemelen ona nereye dokunması gerektiğini göstermişti.

Duvarдан itti kendini, bakışları Hayden'da. "Sözleşmede belirtilen işi yapmaya geldiğin sürece, tüm bunları görmezden geleceğim. Beni sevmek zorunda değilsin. Kimse sevmiyor, ama ben iyi bir iş ortağım. Bektan bir yerde yaşıyorsun. İkimiz de biliyoruz ki, kadınının ve onun kızının burada büyümesini istemiyorsun. Hepimiz senin hayalin Sinners ve orada yaptığımız şey olduğunu biliyoruz."

"Hayaller değişebilir," dedi Hayden acı bir şekilde.

Luca alaycı bir şekilde yanağını okşadı. "Peki. İstersen işe gel ve her dakikadan nefret et. Gerçekten umurumda değil." Sesi bir oktav alçaldı. "Ama sen bu işin içindesin, Hayden. Artık geri dönüş yok. Hawk, korkak piç kurusu gibi az önce sırtıma bir kurşun sıkmış olsaydı, bunun bir önemi olur muydu sence?"

"İstersen tekrar deneyebilirim?" diye homurdandım.

Luca beni görmezden geldi, bakışları sadece Chaos'a odaklanmıştı. "Ben düşersen, sırada ikinci var. Ve üçüncü. Ve dördüncü. Hiçbir şey değişmez." Bakışları Kara'ya kaydı, sonra tekrar şefine döndü. "Sen bu işin içindesin ve bunu biliyorsun. Özellikle de artık kaybedecek bir şeyin olduğu için, değil mi?"

Öfke içimi kapladı. Silahı tekrar kaldırdım, içimdeki her şey tetiği çekmek için can atıyordu, ama yapamayacağımı biliyordum.

Luca elini kaldırdı, avucunu bana doğru çevirdi, ama bana bakmadı bile. "Ateş etme, Quick Draw McGraw. Ben gidiyorum." Sanki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi koridorda yürüyerek silahımın yanına geldi. Yanımdan geçerken sesini fısıldayarak konuştu. "Oğlunu benim gözümde iyi tut, Hawk. Bu hafta işe gelmezse, ikiniz de olanlardan hoşlanmayacaksınız. Onu istiyorum. Fark ettin mi bilmiyorum ama genelde istediğimi elde ederim. Öyle ya da böyle."

Sıcak ve şiddetli bir kıskançlık dalgası içimi kapladı. Bir anda Luca'nın kolunu yakaladım, onu kendime doğru çektim ve Hayden'a bakarak kulağına fısıldadım, sesim o kadar alçaktı ki koridorun diğer ucundan beni duyamazdı. "Bir dahaki sefere bana dizlerinin üzerine mi yoksa sırtının üzerine mi yatmak istediğimi sorduğunda bunu unutmayacağım."

Luca dokunuşumla kaskatı kesildi.

Yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi, çünkü o az önce zayıf noktasını doğrulamıştı.

Hayden'ı seviyordu.

Çok yazık. Bu adam kadın ticareti yapan pisliğin tekiydi, Chaos iş açısından onunla yatacak kadar aptal olabilirdi, ama Kara'ya yakın birinin bundan daha fazlasını yapmasına izin vermem.

"Gördün mü," diye Luca'ya fısıldadım, Kara ve Hayden'ın bizi sessizce izlediklerini izlerken. "Ben de istediğimi elde ediyorum."

Ve görünüşe göre istediğim şey onlardı.

İkisi de.

HAYDEN

Hawk, Luca'nın kulağına bir şey fısıldadı. Luca, Hawk'ın kolunu elinden çekip koridora doğru fırlatarak uzaklaşınca, Hawk'ın gülümsemesi kendini beğenmiş bir hal aldı.

Hawk, Luca'nın sırtına zarifçe parmaklarını salladı ve "Çıkarken kapı sana çarpmamasına dikkat et! O pahalı ceketine Saint View pisliği bulaşmasını istemezsin!" diye seslendi.

Çıkış kapısı çarptı ve Hawk'ın gülümsemesi kayboldu, bakışları koluma takıldı.

Kan parmaklarımdan damlayarak ön koluma akıyordu. Çok fazla değildi ama koridorun zaten lekeli halısına damlayacak kadar vardı.

"Şimdi mutlu musun?" Hawk'a homurdandım. "Ben seni vurdum. Sen beni vurdun.

Ödeştik mi?"

Hawk içini çekti, silahını kot pantolonunun arkasına koydu ve sanki on dakika önce cehennem kopmamış gibi koridorda yürüyerek uzaklaştı. "Bunu kasten yapmadım, biliyorsun."

Kolumdaki zonklama beni huysuzlaştırdı. "Öyle mi? Gerçekten o kadar kötü bir nişancı mısın? Buna inanmak zor."

Hawk bana baktı. "İnan, tamam mı? Yakın mesafeden çok iyiyimdir. Uzaktan kimseyi vurmam gerekmez genelde. Bakmamı ister misin?"

"Hayır," dedim hemen.

Kara beni nazikçe dürttü. "Bırak. Dikiş atılması gerekiyor. O bu işi iyi yapar." "Öyle." Hawk'ın kibri, Luca'nın pahalı kolonyası kadar yoğun bir şekilde

pahalı kolonyası kadar yoğun bir şekilde yayılıyordu.

"Ne kadar da alçakgönüllü," diye mırıldandım.

"Alçakgönüllülük numarası yapmamı mı istersin, yoksa motosikletimden ilk yardım çantasını almamı mı?"

Elimi kaldırıp yaraya baktım. O kadar da kötü değildi. Çocukken Liam'la arka bahçede oynarken daha kötü kesikler yaşamıştım. Ama dikiş atılması gerekiyordu ve günlerce hastanede kaldıktan sonra en son yapmak istediğim şey oraya geri dönmektir. Böyle acil olmayan bir yaralanma için saatlerce beklerdik.

Pes ettim. "Git çantayı getir."

Hawk, kendinden açıkça memnun bir şekilde, sanki berbat nişan alma becerisi bizim burada olmamızın tek nedeni değilmiş gibi koridorda havalı havalı yürüdü.

Yaralanmamış kolumla Kara'yı kendime çekip başının üstüne öptüm. "Çok üzgünüm," diye mırıldandım, onu sıkıca sararak. "İyi misin?"

Göğsüme başını yaslayarak, kollarını belime doladı. "İyiyim."

Ama ne kadar saklamaya çalışsa da, vücudu titriyordu. İyi değildi. Çok korkmuştu.

Onu suçlamadım. Bir dakika içinde kanepede öpüşmekten vurulmaya kadar gelmiştik.

Luca ve Hawk haklıydılar. Burası onun için güvenli değildi. Bu hafta işe dönmem gerekiyordu, o zaman ne olacaktı? Burada tek başına kalamazdı. Beni bir şekilde ikna etse bile, ikimiz de Hayley Jade'i buraya getiremeyeceğimizi biliyorduk.

Bu lanet olası bir karmaşaydı ve Hawk'ın dikiş setiyle geri dönmesi ve sanki dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi davranmasıyla daha da kötüleşti.

Kara'nın omuzlarına kolumu doladığım bizi görünce durakladı, ama hakkını vermek gerekirse kıskançlığını iyi sakladı.

Benim fark edemeyeceğim kadar iyi değildi, ama iyi bir denemeydi.

Kiti kaldırıp bana doğru salladı. "Koridorda ameliyat mı yapacağız yoksa beni içeri davet edecek misin?"

Onun haklı olduğunu bildiğim için isteksizce kenara çekildim, ama aynı zamanda benim boktan evimi görmesinden utanıyordum. MC'nin lüks olduğu söylenemezdi. Ama en azından güvenliydi.

Hawk daireme girdiğinde, tek göreceği şeyin Kara'yı burada güvende tutamadığım ve bunu denediğim için ne kadar aptal olduğum olduğunu biliyordum.

Ancak bu sefer Hawk ağızını açmadı. Sadece Kara'ya baktı, bakışları onun vücudunu tararken yumuşadı. "İyi misin?" Sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı.

Kara başını salladı. "Hayden, ama..."

Hawk dikkatini bana çevirdi. "Otur."

"Ayakta kalacağım." Neden onunla tartışmak içgüdüsel bir tepki olduğunu bile bilmiyordum. Öyleydi işte.

"Peki. Neyse." Dikiş setini mutfak tezgahına koydu ve lavaboya gitti, avucuna kalın bir damla sıvı sabun sıkıp ellerini ovuşturduktan sonra duruladı. Setten eldivenleri ve antiseptik yıkama sıvısını çıkardı. Yırtık gömleğimi kenara itti ve koluma acı veren sıvıyı hiç nazik davranmadan sıktı.

Dişlerimi sıkarak tısladım.

Hawk yarayı kurcalarken sırıttı. "İstersen ağlayabilirsin, biliyor musun? Seni yargılamayacağım, ama sadece gözyaşlarını akıtmak istiyorsan..."

"Hawk..." Kara uyardı.

O da ona sırıttı ve sonra koluma verdiği zararı temizlemeye devam etti. "O kadar da kötü değil. Beş altı dikiş yeter. Yara izi bile kalmayabilir ve dövmeni bozmaz."

Öyle olsa da umurumda değildi. O dövmelelerin çoğu yıllar önce, dünyaya ve içindeki herkese kızgın olduğum zamanlarda yapılmıştı. Birinin içinden kurşun geçmesi, belki de geride bırakmak istediğim hayatın sembolüydü.

Ama bir türlü kaçamadığım bir hayat.

Kara aramızdaki mutfak taburesine oturduğunda konuyu değiştirdim. "Saint View Slayers MC'nin başkan yardımcısı nasıl olur da ateş edemez?"

Omuz silkti ve bir şeye enjeksiyon yaptı. "Hiç öğrenmedim."

"Buna inanmak zor. Baban seni kulüpte yetiştirmede mi? Sen ve War'ın doğduğunuz günden beri suç hayatına hazırlanmak için silah kullanmamanıza şaşırdım."

Enjeksiyonu koluma pek de nazik olmayan bir şekilde yaptı.

Muhtemelen bunu hak etmiştim. Onu kışkırtıyordum. Bu, kolumdaki ağrıdan ve Hawk'ın yardımına ihtiyacım olduğunu fark etmenin daha da kötü ağrısından dikkatimi dağıtıyordu. Birden fazla yönden.

Hawk şırıngayı bastırdı ve umarım anestezi olan ve beni yerde ölü bırakıp Kara'yla tek başına kaçmasını sağlayacak bir ilaç olmayan şeyi enjekte etti.

Ama içimden bir ses, bunu yapmayacağını söylüyordu. Beni öldürme şansı olmuştu. Hem de birden fazla kez.

Bunu hak etmiş bile olabilirdim.

Kolum uyuşup, yaradan gelen zonklayan ağrı kaybolduğunda, haklı olduğumu anladım.

Hawk, bir tür tıbbi misina ile iğneye iplik geçirdi ve iğneyi derime batırdı. "Babalarımız denedi. War iyi bir nişancıdır. Ben değilim." İpliğin üzerinden bana baktı. "Ama War yaraları dikmeyi beceremez, o zaman şu anda kimi tercih ederdin?"

War burada olsaydı, onun daha iyi nişancılığı sayesinde şu anda kanayan kişi ben olmayacaktım. Ama Luca Guerra benim kapımın önünde kan kaybından ölseydi, dövmemin ortasında bir yara izi kalması sorunundan çok daha büyük sorunlarımız olurdu.

"Ne yaptığını söyleyebilir misin?" Kara, Hawk'a sessizce sordu.

Hawk'ı dikkatle izledi, sanki zihninde notlar alıyormuş gibi.

Hawk başını salladı. "Daha iyi görebilmen için buraya gel. Arka cebimden telefonumu çıkarıp fener işlevini açabilirsen, bu da çok yardımcı olur."

Tabureden kayarak indi ve elini arka cebine soktu, birbirlerinin vücutlarını iyi tanıyan iki insan gibi Hawk'ın etrafında dolaştı.

Ellerinin sırtında ve kalçasında dolaşması beni kıskançlıkla doldurdu. Kafaları birbirine çok yakın, ikisi kolumun üzerine eğilmişlerdi ve Hawk ona süreci açıklıyordu, Kara başını sallayarak, sanki hayatında öğrendiği en ilginç şey gibi onu içselleştiriyordu.

"Hala hastane kliniğinde gönüllü olarak çalışacak mısınız?" diye sordu Hawk.

Kara'nın cevabı sessizdi. "İstiyorum."

"Ben yine de seninle gönüllü olarak çalışacağım. Burada yaşıyor olsan bile. Yalnız kalmaman için yine de gönüllü olarak çalışacağım."

Kara başını kaldırmadı. Aksine, ikimizle de göz teması kurmamak için kolumu daha da dikkatle inceledi. "Beni çukurdan çıkarıp bu gece buraya getirdiğin için seni affettiğim anlamına gelmez."

Aniden sanki ben odada yokmuşum da sadece ikisi varmış gibi hissettim.

Sesi yumuşadı, neredeyse şefkatli bir hal aldı. "Lütfen, Kara," diye fısıldadı. "Her şey için çok üzgünüm. Beni affetmek zorunda değilsin. Anlıyorum. Bu şansı mahvettim. Ama seni güvende tutabilirim. Bana bu şansı ver. Lütfen."

Daha genç halim, ikisini birlikte izlerken midemi bulandıran kıskançlığa yenik düşerdi. Onu da koruyabileceğimi talep ederdim.

Ama bu gece, onun ihtiyacı olan her şey olamayacağımı kanıtlamıştı.

Onun da ona ihtiyacı vardı. Görünüşe göre, beni yine kandırdığına göre, tek kişi o değildi.

Bu yüzden lanet gururumu yuttum ve dişlerimi sıkarak onun adını söyledim.

Dikkatini bana çevirdiğinde, onu ne kadar istediğimi, ona ne kadar değer verdiğimi, aramızdaki bağın ne kadar güçlü olduğunu, istediğimi elde edemesem bile onun için her şeyi yapmam gerektiğini hissettim.

"Onu seninle birlikte gitmesine izin vermelisin." Boğazımda biriken acı pişmanlığı yuttum. "Ve bence sen de kulüp evine geri dönmelisin."

Hawk başını kaldırıp bana baktı, ama ben onu görmezden gelerek Kara'ya odaklandım.

Gözleri çok büyüktü. "Beni burada istemiyor musun?"

Yanağını avuçladım ve söylediklerimi yanlış anlamaması için yüzünü bana doğru çevirdim. "Dışarıdaki tek tehlike senin halkından gelmiyor. Artık kiminle birlikte olduğumu biliyorsun. Luca haklı. Restorandan öylece çekip gidemem. O kadar basit değil. Açıkçası bunu istediğimden bile emin değilim. Sinners'ı

mükemmel hale getirebileceğimi biliyorum. Ama Luca'nın iyi bir adam olmadığı da bir gerçek ve bu, bana istemediğim bir şeyi yaptırmaya çalıştığı son sefer olmayacak. Bana ulaşmak için seni tehdit ettiği son sefer de olmayacak."

"Ne diyorsun sen? Artık beni görmek istemiyor musun?" Sorusu kırık bir fısıltıydı.

"Öyle değil. Asla öyle olmaz, Kara. Kahretsin. Yıllardır başka bir kadın hakkında düşünmedim bile, çünkü tek düşünebildiğim sensin. Olmak istediğim erkeğin yarısı olsaydım, çekip gider ve yaptığım her şeyin lekelemediği bir hayat sürmene izin verirdim."

"Bunu istemiyorum." Elini uzattı ve sanki kapıdan çıkmamı bekliyormuş gibi parmaklarını gömleğime tutturdu. "Lütfen. Kal. Benimle kal. Hayley Jade ile tanış. Artık kaçmaya devam edemem. Bir dakika oturup nefesimi toplamam lazım."

Ona huzur bulabileceği sakın bir yer vermek istedim. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Hawk boğazını temizledi, bana ve sonra Kara'ya baktı. "MC'ye geri dönmeni istiyorum. Orada işlerin kötü gittiğini biliyorum, ama artık bitti. Riot, Josiah ve Ethereal Eden ile bağlarını koparacağına söz vererek adamlarını Louisiana'ya götürdü. Aslında sana özür dilediğini söylememi istedi. O pisliğin bir hata yaptığını itiraf ettiğini ilk kez duyuyorum. Ama önemli olan, onların gitmiş olması. Ve Ratchet öldü. Güvenliği yeniden sağladık ve senin kendini tekrar güvende hissedene kadar orayı kilitledik."

Kafasını salladı. "O kulübeye geri dönemem. Onlar oradaydı, Hawk. Beni yatağımdan aldılar."

Onun iradesine karşı bir şey yapan biri olduğunu düşününce parmaklarım yumruk oldu. Onu bir kez daha inciten adam bendim, onu o boktan evde tutan bendim. Başka seçeneğim yoktu, ama bunun önemi yoktu.

Onu oradan çıkarmalıyım. Onu

öncelikli

tutmalıydım. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

"Onunla git," dedim ona. "Ben hala burada olacağım. Seni hala göreceğim..."

Aramızdaki o bağ, onu terk etme düşüncesiyle çılgılık attı.

Onu her gün yanımda görememek düşüncesi bile beni çıldırtıyordu.

Bunu anlamıyordum, anlamak da istemiyordum. Tek bildiğim, onu tekrar bırakmanın çok acı verici olacağıydı, ama onun için buna katlanacaktım.

"Kulübeye geri dönmek zorunda değilsin. Kulüp evinde sana bir oda ayarlayacağım," dedi Hawk. "Benim odamın hemen yanındaki odada kalacaksın."

Bana baktı. "Yapamam..."

Ama Hawk bunu dinlemekten bıkmıştı. "Yapabilirsin. Ve yapacaksın da..."

Kara yine itiraz ederek sözünü kesmeye çalıştı, parmakları gömleğine dolanmış, bakışları çaresizdi.

Herkes için en iyisinin bu olduğuna onu ikna etmeye çalışırken kalbimin ikiye bölündüğünden emindim. Onun kulüp evine geri dönmesiyle, bizim bir ilişki kurmamızın neredeyse imkansız olacağını bilsem de. Bunun nasıl yürüyeceğini göremiyordum. O oraya gelemezdi. Ben buraya gelemezdim. Onu bir randevuya davet etseydim, muhtemelen Slayer'ları da yanında getirirdi, tıpkı başkanın peşinde dolaşan Gizli Servis gibi.

Ne kadar romantik.

Hawk sesini yükseltti ve ikimizin de üstüne çıktı. "Ve Kaos diğer tarafta olanı alacak."

Ona baktık.

Uzun süre bakmamız onu açıkça sinirlendirdi. Ellerini havaya kaldırdı. "Ee? İkinizden biri evet demek istiyor mu?"

"Evet," dedim hemen, Slayerlar benden nefret ederken bunun nasıl işe yarayacağını hiç bilmesem de ve Hawk'ın bunu onlarla konuşmadığından yüzde yüz emin olsam da.

Ama onu benimle onun arasına koymak, onu her gün görmek ve geceleri ben isteyken onun yanında birinin olduğunu bilmek, içimde kasıp kavuran bir şeyi yatıştırdı.

Hawk onu bana geri veriyordu. Açıkçası bunu iyilikten yapmıyordu. Benim hislerimi hiç umursamadığından emindim.

Kara da benimle aynı şüpheleri paylaşıyordu. "Neden böyle bir şey yapasın ki? Kulüpteki diğer adamlar bundan hoşlanmayacaklar. Hayden hakkında tek bildikleri, senin düşmanın olduğu. Seni vurduğu. Bliss'in işlettiği kulübe rakip olacak bir kulüp açacağı. Seni hain ilan edecekler.

Otoriteni sorgulayacaklar. Başkan yardımcısı ve War'ın en iyi arkadaşı olduğun için istediğini elde edeceksin, ama bunu neden yapasın ki? Neden tüm kulübün nefretini üzerine çekesin ki?"

O, benim düşündüğüm her şeyi söylemişti. Sadece çok daha güzel bir şekilde.

Hawk hayal kırıklığıyla iç geçirdi, bakışları kadınıninkilerle buluştuğunda delici bir hale geldi. "Lanet olsun kadın. Senin için kendimi bir binadan atacağımı bilmiyor musun?" İğneyi bıraktı ve tüm dikkatini kadına verdi. "Senin ihtiyacın olan her şeye sahip olman için başıma gelen her türlü saçmalığı göğüsleyeceğimi bilmiyor musun? Seni o kadar seviyorum ki, onu sana verebilirim."

Şaşkınlıkla nefesini içine çekti. "Hawk..."

Kafasını salladı, sakalının arkasındaki yanakları kızardı. "Bir şey söyleme. Sana burada söylemek istememiştim. Ben sadece..." Dikkatini bana çevirdi. "Kolun iyi. İşimiz bitti. Onu eve götür, tamam mı?"

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı, ama o bunu görmedi. Çantasını toplamakla ve kapıdan çıkmakla meşguldü.

KARA

Eğer mümkün olsaydı, Slayer'ların kapıları benim yokluğumda bir hafta içinde bir şekilde daha da heybetli hale gelmişti. Ya da belki de sadece Hayden'ın kamyonetinin yolcu koltuğunda onlara yaklaşıyor olmamdan dolayı öyle geliyordu.

"Beni bodruma kilitleyecekler," diye mırıldandı. "Bu çok kötü bir fikir."

"Kapatmayacaklar," dedim, sesim aslında hissetmediğim bir güvenle doluydu.

Çocuğumu Hawk'a emanet ettiğimi ve Hayden'ın hayatını ona emanet etmek de bundan farklı değildi.

Hayden'ın burada güvende olacağını söylediyse, öyleydi. Buna inanmak zorundaydım. Hawk'ın beni sevdiğini söylediğinde sesindeki samimiyeti duymuştum. Sözünden dönerek bana zarar vermezdi.

Hayden kamyoneti kapının önünde durdurduğunda ve Ice gölgelerin arasından tek elinde bir av tüfeği ile ortaya çıktığında, avuçlarımın terlemesi durmadı.

"Kara?" diye seslendi.

Camı indirdim. "Benim."

Silahını indirdi ve kamyonetin benim tarafıma gelerek içeriye baktı. Yüzü gevşedi ve gülümsedi. "Hey. Artık ölü gibi görünmüyorsun. İyi misin?"

"Çok daha iyiyim, teşekkürler."

Gülümsedi, ama sonra bakışları beni geçip arka koltuktaki benim ve Hayden'ın kıyafetlerinin bulunduğu çantalara kaydı. Ice'ın gözleri Hayden'ın yönüne doğru karardı. "Sen cesur bir adamsın. Orada seni bekleyen nefret dolu bir kulüp var, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Başımı belaya sokmak istemiyorum," dedi Hayden sessizce.

Ice omuz silkti ve bizim için kapıyı açtı. "Senin cenazen, kardeşim."

Hayden bir kez başını salladı ve kamyoneti kapıdan geçirdi. Ben de gergin bir şekilde Hayden'a baktım.

Kapılar metalin metale çarpmasıyla kapandı ve bu ses omurgamdan aşağı bir titreme geçirdi.

Elini uzattı, elimi tuttu ve sıktı. "Dinle, bana sataşırlarsa, beni savunmaya çalışma, tamam mı? Kavga çıkarsa, araya girme. Başıma gelecek her şeyi hak ettim. Onları bırak gitsinler. Ne yaparlarsa yaparlar, ben dayanırım. Anladın mı?"

Tartışmak istedim. Ona bunların hiçbirinin olmayacağını garanti etmek istedim.

Ama ikimiz de aslanların inine girdiğimizi biliyorduk ve aslanlar beni sevebilirdi, ama hepsinin aklında Hayden'ın kanının kokusu vardı.

Yine de işler kötüye giderse ona yardım etmemeyi kabul edemeyeceğimi düşündüm. Bu yüzden tutamayacağım bir söz vermedim.

Hayden kamyoneti bir sıra motosikletin önüne park etti ve ikimiz de indi, o çantalarımızı omzuna aldı, bana en küçüğünü taşımak kaldı.

Onu kapılara götürdüm ve kapıları açtım.

Bütün kulüp diğer tarafta bekliyordu. Bütün erkekler. Eşleri. Rebel ve Bliss'in kulübe üye olmayan partnerleri.

Herkes sessizleşti, bakışları hepimiz üzerindeydi.

İlk hareket eden Hawk oldu, Hayley Jade'i kollarında tutarak odanın arkasından ilerledi.

Onun tatlı yüzünü görünce kalbim bir an durdu, ama o yüzünü hemen Hawk'ın boynuna gömdü.

Hawk eğilip elimden çantayı alırken, ben de nazikçe sırtına dokundum. Başını eğip dudaklarını yanağıma değdirdi. "Hoş geldin, Küçük Fare."

Kendime engel olamadan, onun bu takma adı tekrar kullandığını duyunca omurgamdan bir heyecan dalgası geçti. O kadar yakındı ki, sıcak nefesi boynumda hissediliyordu ve her seferinde dilini boynumda gezdirdiğinde hissettiğim duyguyu hatırlattı.

Ona ne kadar kızgın olsam da, vücudum her zamanki gibi tepki verdi.

Hawk arkasını dönüp odaya baktı. "Onlara bakmayı kesin! Chaos'un burada olması hakkında ne düşündüğünüz umurumda değil. Burası lanet olası bir..." Hayley Jade'i kollarında değiştirdi. "Yani, *lanet olası* bir demokrasi *değil*. War ve benim aldığımız kararları beğenmiyorsanız, kapıdan çıkıp gidebilirsiniz."

Kimse kıpırdamadı.

Ancak kimse çok mutlu görünmüyordu.

Rebel ve Bliss yanıma geldi. Rebel elimi tutup sıktı ve Hayden'a utanmadan ilgiyle baktı. Başını bir yana eğdi. "Peki, sana hak veriyorum abla. Sen güzel olanları seviyorsun, değil mi? Temiz ve çamur kokmayanları, çekiciliğini anlayabiliyorum."

"Buradayız Roach," diye bağırdı Vaughn, Kian ve Fang'ın arasında oturduğu kanepeden.

Üçü de Hayden'a bakıyorlardı, sanki Rebel'e yanlış bir bakış atmaya cesaret ederse, bir saniye bile geçmeden üzerine atlayacaklarmış gibi. Bliss'in adamları da farklı değildi. Vincent mı Scythe mi, hangisi olduğunu anlayamadım, odanın bir köşesinde durmuş, dalgın dalgın parmaklarında bir bıçağı çeviriyordu. Nash ve War barda içkilerini yudumlarken, bakışları Hayden'a sabitlenmişti.

Bunun iyi mi yoksa çok kötü mü gittiğinden emin değildim. Ama kimse silah çekmemişti, bu da bir başlangıçtı.

Bliss parlak bir gülümsemeyle bana sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Bazı çocuklar odalarını değiştirdi ve senin eşyalarını kabinden yukarı taşıdık. Hawk senin odanın yanındaki odayı hazırladı..."

War sözünü kesti. "Hawk bunu Kara'ya kendisi söylemek isteyebilir."

Bliss elini ağzına kapattı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, tabii ki. Özür dilerim. Fazla heyecanlandım."

Şaşkın bir şekilde, ona soru dolu bir şekilde başımı salladım. "Ne oluyor neler oluyor?"

Gülümsedi. "Yaptığı şey her neyse, gerçekten çok üzgün. Sana ama şunu bil ki, sen geri dönmeyi kabul ettiğinden beri durmadan çalışıyor."

War'ın yanına gitti, War da onu kol mesafesinde görmekten çok mutlu görünüyordu.

Hayden boğazını temizledi ve War'a elini uzattı. "Beni buraya davet ettiğin için teşekkür ederim."

War eline baktı, sonra yüzüne. "Henüz o el sıkışmayı hak etmedin. Birkaç hafta sonra, burada kimseye tehdit oluşturmadığını kanıtladığında tekrar teklif et, seve seve elini sıkarım. Ama şu anda, sen benim tavuk kümesine giren bir tilkisin. Anlayamadığım nedenlerden dolayı Hawk senin için araya girdi ve bu yüzden buna izin veriyorum. Ama bu benim sağduyuma aykırı. Elimi sıkmamı istiyorsan, bunu hak etmelisin."

Hayden'in ağzı acı bir çizgiye dönüştü, ama kolunu indirdi ve başını salladı. "Öyle yapacağım."

Onu savunmak için dilimin ucundaydı, ama Hayden bana bunu yapmamamı söylemişti. Bu yüzden, içim parçalansa da dilimi tuttum. Burası War'ın kulübüydü ve o sadece burada yaşayan insanların çıkarlarını düşünüyordu. Buna ben ve kızım da dahildik. Onu kıskanmam mümkün değildi.

War başını koridora doğru çevirdi. "Odan sol tarafta dördüncü kapı. Akıllı davranırsan, herkes bu durumu sindirene kadar orada kalırsın."

Hayden bir kez başını salladı ve başımın üstüne öptü. "Sabah görüşürüz, tamam mı?"

Koridorun ortasındaki bir odaya girerek uzaklaştı. Onun odası ile Hawk'ın odası arasında iki kapı vardı. Aralarında biraz mesafe olması muhtemelen iyi bir şeydi.

Eğlence bittiğinde odadaki diğerleri sohbetlerine ve bilardo oyunlarına geri döndüler. Hawk'ın hala kızımı kucağında tutarken beni izlediğini fark ettim. Kızım başını onun omzuna yaslamıştı.

"Yorgun," diye onayladı ben onlara yaklaşıncaya. Başımı salladım.

"Onu yatırmama yardım eder misin?"

Ona baktım. "Bunu mu yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Ben ya da Queenie. Rebel de buradaysa o. Ama seni özlemiş."

Bu yalan kalbimi acıttı. Hayley Jade bana bakmıyordu bile. Başkalarıyla daha rahattı. Ama bunun hep böyle kalmasına izin vermeyecektim. İyileşmiştim. Hayley Jade'in hala burada olduğumu bilmesi gerekiyordu. Kendimi bulmak, ona nasıl yardım edebileceğimi bulmak için mücadele ettiğimi, ama asla vazgeçmeyeceğimi ve onu daha az sevmeyeceğimi bilmesi gerekiyordu. "Ben de seni özledim Hayley Jade," dedim sessizce. "Eğer sorun olmazsa, seni yatağına yatırmak isterim?"

Uykulu başını kaldırdı ve rüyalarımı süsleyen o gözleriyle bana baktı.

O başını salladığında kalbim neredeyse ikiye bölündü. Hawk nazikçe saçlarını okşadı. "Aferin kızıma."

O üç kelimenin içimde uyandırdığı duygularla eriyip bir su birikintisine dönüşebilirdim. Onu Hawk'ın yalanlarıyla kalbimin etrafında oluşan buzu eritmek için onu kollarında görmek yetmemiş olsaydı, o kelimeler bunu başarırdı.

Yanındaki kapıya gitti, elini kapı koluna koydu. "Henüz bitmedi, ama bir süredir üzerinde çalışıyorum. Kulübede sadece bir yatak odası vardı ve o seninle aşağıda uyusa bile, burada kendi odası olmasını istedim..."

O, kendi odasına en yakın odayı seçmişti.

Kapıyı açtığında, soluk pembe duvarlar ve güzel bir yorganla örtülü beyaz demir çerçeveli bir yatak ortaya çıktı ve kalbim acı bir şekilde sıkıştı. Hayley Jade'in bedenine uygun giysilerle dolu küçük bir gardırop ve kitaplar ve oyuncaklarla dolu bir raf vardı. Birkaç Barbie bebek, altındaki yıpranmış döşeme tahtalarını kaplayan kalın bir halının üzerinde terk edilmiş bir şekilde yatıyordu, bu da onun günün erken saatlerinde burada oynadığının kanıtıydı. Buradaki tüm odaların kendi banyoları vardı ve Hayley Jade'in odasında, rayların üzerine asılmış uyumlu havlularla birlikte kabarık pembe bir banyo paspası vardı.

Hawk, yorgun çocuğumu yastığa yatırmak için yatağın yanına diz çöktü. Battaniyesini ona örttü. Koyu renkli gözleri onu dikkatle izliyordu.

"Yatma zamanı, Hay Jay." Eğilip, komodinin üzerinde duran gece lambasını yaktı.

Hayley Jade inatla başını salladı.

Bir saniye ona baktı, aralarında sessizce bir şey geçti. Sonra, sanki kızın gözleriyle ne demek istediğini anlamış gibi iç geçirdi. "Cidden mi? Yine mi?"

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çattım, ama melek gibi yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve başını salladı.

Bana bir bakış attı ve sonra küçük kıza gözlerini kısarak baktı. "Bunu yaparsam annen bana gülecek."

Hayley Jade gözlerini bana çevirdi.

Öne doğru adım attım, yatağının kenarına oturdum ve elimi kalbimin üzerine koydum. "Söz veriyorum. Ne olursa olsun. Gülmeyeceğim."

Ciddiydim. Burada olan her neyse, onun için açıkça önemliydi ve Hayley Jade için önemliyse, benim için de önemliydi.

Hawk inledi. "Tamam. Tamam. Ama ikiniz başkasına söylerseniz..."

Hayley Jade'e göz kırptım ve parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirerek fermuar kapatma hareketi yaptım.

O kıkırdadı.

Hawk fısıldayarak şarkı söylemeye başladı.

Şaşkınlıkla ona baktım, o ise sadece başını salladı ve tanımadığım şarkıyı söylemeye devam etti. Bu, çocukken öğrendiğim kilise şarkılarından biri değildi ve dışarıdayken popüler müzik hakkında çok sınırlı bilgim vardı, ama o zamandan beri tanıdığım bir şarkı da değildi.

Ama Hawk'ın derin, boğuk sesinin tadını çıkarmak için sözlerini bilmeme gerek yoktu.

Kızıma şarkı söylüyordu ve belli ki bu ilk kez değildi. Küçük vücudu yumuşak yatağa gevşedi ve Hawk, parıldayan ışıklar, cennet ve cehennem hakkında garip bir şarkı söylerken, koyu renk kirpikleri kapanarak gözlerini kapattı.

Her kelimesini dinledim ve şarkı bittiğinde Hayley Jade uykuya dalmıştı, nefes alışları yumuşak ve düzenliydi, herkesin kalpsiz olduğunu düşündüğü bir motorcu tarafından uykuya daldırılmıştı.

Ama ben daha iyi biliyordum. Onun kalbini biliyordum. Onun gerçek özünü biliyordum. Başkalarına göstermiyor olsa da, bana göstermişti. Ve kızıma da göstermişti.

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve ayağa kalktı, başını kapıya doğru salladı. İkimiz de parmak uçlarımızda dışarı çıktık ve o kapıyı arkamdan yumuşak bir sesle kapattı.

"O şarkı neydi?" diye sordum. "Ninni mi?" Ne olduğunu biliyordum, ama onlara aşına değildim. Anne babam bebekken bana veya kız kardeşlerime şarkı söylemişlerse, ben hatırlamıyordum.

Boğazını temizledi ve elini boynunun arkasına garip bir şekilde sürdü. "Uh. Tam olarak değil. Onları hiç bilmiyorum. The Eagles'ın 'Hotel California' şarkısıydı."

Bu benim için bir anlam ifade etmiyordu, ama Aloha bunu duydu ve kahkahayla güldü.

Hawk, ona susmazsa binlerce küçük kesikle öldüreceğini ima eden bir bakış attı, ama Aloha onu görmezden geldi ve şarkının kendi bozuk versiyonunu söylemeye başladı.

Hawk beni Hayley Jade'in ve Hayden'in odaları arasındaki kapıya yönlendirdi. "Burası senin odan."

Kapıyı açtığında temiz ve sade bir oda görünce nefesim kesildi. Kabindeki yatak takımları buraya getirilmiş ve büyük yatağı örtmüştü. Giysilerim dolapta asılıydı ve banyoda, kabarık havlu ve tuvalet malzemelerimin yanında, hoş kokulu bir difüzör vardı.

"Burası Gunner'ın odasıydı..." Hawk'a şaşkın gözlerle baktım. "Onu ondan alamam."

Hawk kapı eşiğine yaslandı. "Zaten artık pek burada değil. Senin için bu odayı seve seve bıraktı."

Bunun doğru olmadığına emindim ve Hawk muhtemelen rütbesini kullanarak istediğini elde etmişti. Ama Hayley Jade'in yanında olmam gerektiğini inkar edemezdim. Haftalarca o kulübede saklanmıştım. Ondan saklanıyordum. Orası hepimiz için yeterince büyük değildi.

Hepimiz için.

Ben. Hayley Jade.

Hayden. Ve Hawk.

Dördümüzün bir arada olacağı düşüncesi içimi ısıttı. Hayden ve Hawk birbirlerini öldürmeye hazırlarken ve ben Hawk'ın yaptıklarını affetmemişken bu çok saçma bir durumdu.

Ama ona kin beslemek gerçekten zordu.

Duvarдан itti ve bana başını salladı. "İyi uykular, Küçük Fare.
Evindesin. Ait olduğun yerde."

KARA

Dışarıdaki parti sesleri azalırken, yeni yatak odamda dolaşmaya başladım. Komodinin üzerinde, yan odada derin uykuda olan Hayley Jade'in gerçek zamanlı görüntülerini gösteren bir bebek monitörü vardı. Onu elime alıp bir süre izledim, yavaş ve derin nefes alıp verirken göğsünün inip kalkışını kontrol ettim, uykusunda mutluydu.

Banyoya gidip duş aldım, Hawk'ın benim için seçtiğı meyve kokulu losyonlarla cildimi ve saçımı köpürttüm, sonra kalın bir havluya sarılıp kurulandım.

Sonra külot ve uyluk ortasına kadar uzanan büyük beden pamuklu bir gömlek giydim ve birinin özenle hazırladığı büyük yatağı girdim.

Bu da Hawk'ın işi miydi? Kendini tuhaf bir şekilde evcimen olduğunu kanıtlamıştı ve açıkça çarşafları düzgünce yataklara yerleştirebiliyordu.

Kulüp evi sessizliğe büründü ve Hayden'ın duvarın diğeri tarafında ne yaptığını merak ettim.

Ama bir saat sonra hala uykuya dalamamıştım ve yataktan kalkıp odamdan çıktığımda, kendimi Hawk'ın yatak odasının kapısının önünde buldum.

Kapıyı almadım.

Kapı kilitli olabilirdi, ama değildi, kolu elimle çevirdiğimde açıldı.

Karanlıkta içeri süzüldüm.

Lamba yandı ve kendimi onun silahının namlusuna bakarken buldum.

Gözlerini kırptı, sonra yatağı geri yığıldı. "Tanrım, lanet olsun. Seni vurabilirdim. Seni Chaos sandım, uyurken beni bıçaklamak için buraya gizlice girmişsin."

"O böyle bir şey yapmaz."

Hawk, silahı yastığının altına koymak için yanına döndü ve güçlü kolları ile siyah ve gri dövmelerle kaplı göğüs kafesini gösterdi. "Evet, peki, sözüne inanmasam da bana aldırma."

Gözlerimi onun vücudunda gezdirdim, kafamda onun yaptığı tüm tatlı şeyler vardı. Hayden'ı dikişi. Kızım için şarkı söylemesi. Bana bir yuva kurması ve ilk yuvam kötü anılarla lekelendiğinde beni tekrar kabul etmesi.

Hawk'ın gözlerinde bir şey parladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Aslında hiç teşekkür etmedim. Bütün bu tatlı şeyleri sen yaptın

—

"Bunun beni iyi bir adam yaptığını düşünerek kendini kandırma, Küçük "Sesinde hafif bir acı vardı. "Sen, herkesten çok, bunun doğru olmadığını biliyorsun. Yoksa sana yalan söylediğimi unuttun mu?"

"Unutmadım."

Ses tonu değişti, bakışları ateşlendi ve vücudumun aşağısına doğru kaydı, geceliğimin etek ucunda, uyluklarımı okşayan kısmında durdu. "O zaman neden buradasın?"

Sesinde, her zaman vücudumda kıvılcımlar saçan ve kalbimin ortasına odaklanan o boğuk ton vardı.

Buraya, yaptığı şey için ona teşekkür etmek için geldiğimi kendime söylemişim. O burada yatarken, benim hala ondan nefret ettiğimi düşündüğü için uyuyamadığımı sanmışım, ama gerçek bundan daha uzak olamazdı.

Hawk'ın bana aşık olduğunu iddia ettiği kadar ben de ona aşıktım. Haftalardır öyleydim ve onun yalanları bunu değiştirmede.

Hâlâ kızgındım.

Ama onu hala seviyordum.

Ve bedenim, onun kollarında olduğumda hissettiğim duyguyu unutmamıştı.

Sorusunu tekrar ederken sesi vahşileşti. "Neden buradasın, Küçük Fare?"

Sıcaklık beni sardı. Baştan ayağa tüm vücudumu kapladı ve ardında zevk dolu bir karıncalanma bıraktı.

Hawk'ın cildime bakan sıcak bakışları dilimi çözdü. Asla söylemeye cesaret edemeyeceğimi düşündüğüm sözleri ağzımdan çıkardı.

"Bana borçlu olduğun bir şeyi talep ediyorum," diye fısıldadım. "Tek yapmam gerekenin odana gelmek olduğunu söylemiştin."

Gömleğimi çıkardım, kendimi sadece külotla bıraktım. Kalbim göğsüme çarptı, çok hızlı atıyordu, sinirlerim aniden sıcaklığın yerini aldı ve kendi güvensizliğim bu kadar cüretkar olduğum için küfürler savuruyordu.

Hastanede geçirdiğim bir hafta, göbek yağlarımı eritmeye yetmemişti. Kalçalarım hâlâ Josiah'ın her zaman iğrenç bulduğu yağlarla kaplıydı.

Ama Hawk çıplak göğüslerimi görünce sadece inledi. Bakışları, bu duvarların dışındaki kulübede defalarca bana gösterdiği saf şehvet ve arzuyla vücudumu dolaştı.

"Buraya gel ve yüzüme otur, Kara."

Gözlerimi kırptım.

Yatağın kenarına eğilerek, parmaklarını iç çamaşırlarımın lastiğine taktı ve kıkırdadı. "Yüzündeki o şok ifadesini görmeye bayılıyorum." Kumaşı çekerek, beni yatağının kenarına doğru son birkaç adım atmaya zorladı. "Ama orgazm olmadan hemen önceki ifaden daha da çok hoşuma gidiyor."

Külotumu uyluklarımdan aşağı çekti.

Lambayı kapatmak için uzandım ama elimi yakaladı. "Hayır. Dilimle seni sikmekten ne kadar zevk aldığımı görmeni istiyorum.

dilimle sikmekten ne kadar zevk aldığımı görmeni istiyorum. Boğazıma akmanı istiyorum, Küçük Fare. Ağzını aç."

Kalın kolunu uyluğumun etrafına doladı ve beni yatağa yönlendirerek üzerine oturmamı sağladı. Her şeyim onun gözleri önünde açığa çıkmıştı ve o da hiç vakit kaybetmeden aşağı kayarak bacaklarımın arasına yerleşti.

Utanç bacaklarımı titretti, ama Hawk bunun uzun sürmesine izin vermedi. Geniş omuzlarını kullanarak dizlerimi daha da açtı ve vücudumu aşağı indirerek dilini tam ortama soktu.

Yüksek sesle inledim ve sonra ağzımı elimle kapattım, Hayley Jade'in ince duvarın diğer tarafında olduğunu biliyordum.

Hawk uzanıp elimi çekti. "Siktir et. Bütün kulüp evinin inlemelerini duymasını istiyorum. Hayley Jade ölü gibi uyur. Aloha ve Gunner iki saat boyunca hokey maçı izleyip durmadan ekrana bağırırken uyuyabiliyorsa, senin çıkardığın seslere de uyuyacaktır."

Yine yarıklarımı yaladı ve onun güvencesine rağmen, zevk çılgılığını bastırmak için başımı çevirip ağzımı omzuma bastırdım.

Belirlediği ritim acı verici derecede yavaştı, yavaşça yalamaları, dilinin derin dalışları ve ne kadar lezzetli olduğumu fısıldayan sözleriyle dönüşümlüydü.

Ona yük olmamak için mücadele ettim, başlığı tutarak, kollarım onun altında boğulmasını engellemek için çabalarken titriyordu.

Ama o iç uyluklarımı ısırdı. "Ellerini başlıktan çek ve göğüslerine koy."

"Yapamam!" diye itiraz ettim, bacaklarım çok fazla açılmış olduğu için titriyordu. Ben, egzersiz yaparak iç uyluk kaslarını güçlendiren Amber veya Kiki gibi değildim. Hayatımda hiç egzersiz yapmamıştım ve iç uyluk kaslarım yok denecek kadar zayıftı. Tahtaya tutunmasaydım, tüm ağırlığım onun yüzüne binecekti.

Üzerine oturmamı söylemişti, ama bu yataktaki ölü adamın vajina yoluyla boğulma sonucu öldüğünü polise açıklamak istemiyordum.

"Bir daha söylemeyeceğim, Küçük Fare. Ellerini göğüslerine koy. Meme uçlarını, amciğin kadar pembe ve tatlı olana kadar sık."

Benim ne kadar formda olmadığımı bilmiyordu. Ya da ne kadar şişman olduğumu. Amber'ın ince bacaklarına alışmıştı, ona bunu yaparken muhtemelen rahatça nefes alabiliyordu.

Bunu başka birine yaptığını düşünmek korkunçtu ve ben hızla başımı sallayarak bu görüntüyü kafamdan silmeye çalıştım. "Seni gerçekten öldürürüm. Nefes alabilmen lazım."

"Seni daha fazla boşaltmam lazım."

İki parmağını içime soktu ve ben nefesimi tuttum, gözlerim geriye yuvarlandı. Ama yine de başlığa tutundum.

"Chaos'u çağırıp göğüslerini yalatmam mı gerekiyor?" Hawk inledi. İkimiz de donakaldık.

Sanki o bile bu sözleri söylediğine inanamıyormuş gibi.

Hayden göğüslerimi yalayıp okşarken, yüzünü göğüslerimin arasında gömüp meme uçlarımı sıkarken, Hawk klitorisimi yalarken, Hawk'ın dilinin üzerinde böyle oturmak düşüncesi bile içimi parçaladı.

"Neden böyle bir şey söyledin?" diye fısıldadım, bacaklarımın arasından ona bakarak. "Ondan nefret ediyorsun."

Gözleri kesin bir şekilde parladı. "Ama sen sevmiyorsun. Biliyorum çünkü ikimizin bir arada olma düşüncesi seni hiç görmediğim kadar ıslak hale getiriyor."

Parmakları yavaşça içime girip çıkarken titredim, her dokunduğunda içimde yeni bir heyecan dalgası yaratan o noktaya ulaşıyordu.

"İkimizi de istiyorsun, Küçük Fare," diye mırıldandı Hawk, yalamalar arasında. "İkimizi de istediğini söyle."

Beni heyecanlandırdı, içimde dönen tüm güzel duyguların birleşip patlayacağı noktaya gittikçe yaklaştırdı. Bunu o kadar çok kez yaptık ki, nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ne bekleyeceğimi biliyordum.

Ellerini değiştirdi, sol elini benim amımdan yaptığı kaygan tünelin içine daldırdı, diğer eliyle ise kıcımlı okşamaya başladı.

İnledim, onun isteklerine boyun eğdim ve emrettiği gibi meme uçlarımı sıktım. Kalçalarım, kendi yolunda, akılsızca sallanıyordu, zevki ve Hawk'ın vücudumdan onu çekip çıkardığı tüm farklı yolları kovalıyordu.

"İkinizi de istiyorum," diye itiraf ettim, bunun ruhum için ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışarak. Tanrı'nın gözünde evliydim. Dinimiz erkeklerin birden fazla eşe sahip olmasını izin veriyordu, ama bir kadının birden fazla erkeğe sahip olmasını asla. Böyle bir kadın fahişe olarak damgalanırdı. Bir orospu. Toplumdan dışlanırdı.

Yine de burada bu kabul ediliyordu. Rebel ve Bliss'in sevdikleri birden fazla erkek vardı. Sevdikleri çocukları vardı. İlişkileri kabul eden bir topluluk, Tanrı'nın emrettiği gibi olmak zorunda değildi.

Orgazmım dönüp duruyor, boşalmak için bir yol arıyordu.

Beynim, Hayden ve Hawk birlikte çalışırlarsa bedenime yapabilecekleri kirli, gizli şeyleri fısıldıyordu.

Hayden'ın dokunuşunun nasıl olacağını çok merak ediyordum. Hawk'ın bacaklarımın arasında yaptığı şeyin yarısını bile bana yaşatabilir miydi?

"İkimizi de istiyorsan, seni hazırlamam lazım," diye fısıldadı. "Sikimi buraya istiyorum." Arka deliğimi dürttü ve amımı doldurup klitorisimi yalamasıyla birleşince, hissettiğim duygu akıl almazdı.

Biraz daha sallandım, açgözlülükle ihtiyacım olanı aldım ve bu sırada Hawk'ı susturdum. Klitorisimi o kadar mükemmel emdi ki ağlayabilirdim.

Sallanma zıplamaya dönüştü, daha fazla sürtünme ihtiyacı duyuyordum ve parmaklarının içime dalmasını çaresizce istiyordum. Kaç parmak eklediğini takip edemiyordum, ama her biri vücuduma tam ve mutlak bir güven ve ihtiyaçla uyum sağlayan lezzetli bir gerginlik getiriyordu.

"Siktir, Kara," diye inledi. "O kadar ıslak ve rahatsın ki, ikimiz de bu amcığsı sikebiliriz."

Nedenini bilmiyordum, ama bu sözler beni daha da tahrik etti. İkisini içimde hissetme düşüncesi o kadar ateşliydi ki, nefes alamıyordum.

Hawk parmağını kıcıma bastırduğında, parçalara ayrıldım, başlığa doğru düştüm ve daha önce hiç hissetmediğim kadar sarsıcı bir orgazmla onun diline boşaldım. İçimden derinlerden yeni sıvı dalgaları fışkırdı, Hawk onu diliyle yakaladı ve sanki saf balmış gibi yaladı.

Titreyerek ve sallanarak orgazmı atlattım, ta ki Hawk bacaklarımın altından kayıp arkama diz çökene kadar. Sırtıma yaslanarak ellerini uzatıp göğüslerimi kavradı.

"Hawk," diye inledim. Göğüs ucuma yeni bir saldırı başlattı, onu keskin bir şekilde çimdikleyip yuvarladı; o kadar tahrik olmamış olsaydım, bu acı zevk gibi gelirdi. "Bittim. Boşaldım."

Boynumun arkasına gülerek, cildimi kaplayan ince ter damlalarını yaladı ve hassas noktaları emdi. "O orgazmı kaçırdığımı mı sanıyorsun? Hiç sanmıyorum. Seninle işim henüz bitmedi."

Parmağını kıcıma sokup çıkardı, diğer eliyle benim uyarılmamı daha da artırdı ve onu kalçalarımın arasına kaydırıldı.

Bu his bana çok yabancıydı, onun dokunuşuna karşı koyma ve direnme dürtüsü, ama bu hislerin bende uyandırdığı duyguları inkar edemedim.

"Onun sikini çok iyi alacaksın," diye Hawk kulağıma pis bir şekilde fısıldadı. "Ve benimkini de."

Onun övgüsüne inledim, onu memnun etmek istedim, her ne kadar bunun benimle pek ilgisi olmasa da.

"Seni sikmek istiyorum," diye inledi Hawk. "Yapabileceğimi söyle."

"Evet." Amımı mı yoksa kıcımı mı kastettiğini bilmiyordum, ama tüm kalbimle bildiğim şey, bu adamın bana asla fiziksel olarak zarar vermeyeceği ve bu noktada benim vücudumu benden daha iyi tanıdığınıydı.

Kendime hiç dokunmamıştım. Sadece kocam için olduğunu söyledikleri yerlerden zevk almaya hiç çalışmamıştım.

Hawk'ın dokunuşları bana sadece zevk vermişti ve ben de tüm kontrolü ona seve seve bırakmıştım.

Eğer kıcımı istiyorsa, o zaman alabilirdi.

İkinci parmağını içime soktu ve ben bu müdahaleye nefesimi tuttum. Ama sonra parmağı çıktı ve penisi amımın içindeydi, arkamdan girip çıkıyordu, parmakları etime gömülüyor, kalçalarımı tutuyor ve bedeninin ihtiyaç duyduğu şeyi bedenimden alıyordu, tüm bunlar bana hayal edebileceğimden daha fazla zevk veriyordu.

Kalçalarının her çarpışında, ağzımdan "Oh, oh, oh" diye bir ecstasy çığlığı çıkıyordu ve kalçalarının popoma çarpması odayı dolduruyordu.

"Sabahleyin spermimin uyluklarından aşağı akmasını istiyorum, Küçük Fare. Onun odasına gittiğinde bütün gün külotunun ıslak olmasını istiyorum. Onun amına dokunmasını ve beni orada hissetmesini ve seni ilk benim aldığımı bilmesini istiyorum."

Bu düşünce beni titretti.

"Bunu yapacak mısın, Küçük Fare? Sabah ona gidip, seni paylaşacak olsam da, ilk önce benim olduğunu söyleyecek misin? İşte." İçime sertçe girdi. "İşte." Klitorisimi o kadar hızlı ve sert ovuşturdu ki yıldızlar gördüm. "Ve işte."

Sikini hala amımda tutarken, beni dört ayak üstüne çöktürdü ve parmaklarını tekrar kıcıma soktu. İki parmağını içime derinlemesine sokup, amımdaki sikiinin dolgunluğuna bastırınca, içimde bir duygu patlaması yaşandı.

Onun adını haykırdım, insanların duymasını umursamadığım için değil, başka seçeneğim olmadığı için. Zevk doruğa ulaşmıştı ve başka gidecek yeri yoktu.

Kıçımı tokatladı, beni yatağa yatırdı, böylece orgazmına ulaşırken, artık hızlı bir şekilde içime girip çıkarken, çığlıklarımı yastığa bastırabildim.

"Siktir." Kendini içime gömdü, kalçalarımı tekrar tutup, söz verdiği şeyi yapabilecek kadar kaldırdı.

Sert bir şekilde boşaldı, inlemeleri benim çığlıklarım ile karışıyordu. Yavaşlamadan önce birkaç kez daha içime girdi, son birkaç hamlesi titreyerek beni tohumuyla doldurdu.

Çıktığında, beni orada tuttu, kığım havada, içimden sızmasını izledi.

Sonra külotumu buldu ve kemiksiz bacaklarımı kaldırarak külotu uyluklarımın üzerine geçirip yerine yerleştirdi.

Orada beni okşadı, külotumun onun menisiyle ıslandığından emin oldu. Sonra başını eğip kığımın üstüne öptü. "Yatağına dön, Küçük Fare. Yatağına dön ve yarın dediğimi yap."

KARA

Ertesi sabah yatağında uyandım, bacaklarımın arasında hoş bir zonklama ve ıslak külotum vardı.

Hawk'a söz verdiğim gibi duş almamıştım. Onun spermi içimdeyken uyumuştum ve bu düşünce beni sabaha kadar uyanık tutmuştu.

Ona başka bir söz daha vermiştim.

Hayden'a Hawk'ın beni aldığını söyleyecektim. Onun beni işaretlemesine, sahiplenmesine izin verecektim.

Onu bedenime kabul edecek kadar affettiğimi söyleyecektim.

Sözlerimi tutmamayı sevmezdim, ama bedenim onun övgülerini duymayı arzulasa da, bu sözü tutabileceğimi sanmıyordum. Bu düşünce çok utanç vericiydi. Hayden ve ben neredeyse hiç öpüşmemiştik. Hawk'ın övünme hakkı olması için, öylece odasına girip elini külotumun içine sokmasını isteyemezdim.

Bu düşünce beni nefes nefese bıraksa bile.

Hayır, Hawk bu tatmini elde edemezdi. Henüz değil. Benim affımı yüzde doksan beş oranında kazanmıştı, ama ona tekrar tam kontrolü vermek istemiyordum.

Bu yüzden kalktım, duş aldım, temiz giysiler giydim ve sonra yatağın ucuna oturup hayatımın geri kalanında ne yapacağımı düşündüm.

Cevaplar çabucak geldi.

Burada yaşayacağım.

Hayley Jade'i okula kaydettirmek.

Orada ücretli bir pozisyona başvurabilecek kadar bilgi sahibi olana kadar hastanede gönüllü olarak çalışmak.

Hawk ve Hayden'ın birbirlerini öldürmelerini engellemek. Sonuncusu hariç hepsi oldukça yapılabilir görünüyordu.

Koridora çıktım. Kulüp evi çoğunlukla sessizdi, sadece Ice ve Queenie barda oturuyorlardı, ancak bu sabah ikisinin de ellerinde bira şişeleri yerine kahve fincanları vardı.

Queenie bana elini kaldırdı. "Günaydın, Bayan Thang. Dün geceki küçük seks macerasından sonra nasılsın?"

Ona gözlerimi genişçe açtım.

Queenie kahkahaya boğuldu. "Evet, tatlım. Kızın o kadar derin uyuduğu için gerçekten şanslısın. Ama geri kalanımız..." Kahvesinden bir yudum aldı, gözlerindeki yaramazlıkta gülümsemesi hiç azalmamıştı. "Ama şunu söylemeliyim ki, onun adını haykırmadan önce, orada Chaos'la birlikte olduğunu sandım. Hawk'ı o kadar kolay affetmeyeceğinden emindim."

Tereddüt ettim, bara doğru yürüdüm ve Ice'ın bana döktüğü kahve fincanını aldım, çünkü bu kibar bir davranıştı, ama aslında pek sevmiyordum. "Sence onu çok çabuk affettim mi?"

Queenie başını salladı, büyük halka küpelerinin olmaması göze batıyordu, ama uyurken onları çıkardığı için onu suçlamadım. "Hayır, tatlım. Nefret etmeye devam etmenin ne anlamı var? Bu sana hiçbir şey kazandırmaz. Onu affettin ve bak ne kazandın? Bir sürü orgazm."

Ice sadece başını salladı ve yanakları pembeye dönmüş bir şekilde bar tezgahına bakakaldı.

Queenie onun utancını görmezden geldi ve bana dirsek attı. "Bugün için planın ne?"

"Hayley Jade'i okula kaydettirmek istiyorum."

Kahvesini boğazına kaçırdı ve bırakırken öksürdü. "Hadi canım! Aferin sana. Ve ona da. O kızın günde birkaç saat bu kulüpten çıkması lazım." Hawk'ın yatak odasının kapısına baktı. "Onunla konuştun mu? O kıza karşı oldukça koruyucu davranıyor, onu suçlayamam. Onu sevmek çok kolay." Yüzündeki şefkatli ifade, Hayley Jade'i Hawk kadar sevdiğini gösteriyordu.

Kalbim bu insanlara karşı sevgiyle doldu. Kapılarına geldiğimde beni neredeyse hiç tanımıyorlardı, ama yine de beni ve çocuğumu, benim yapamadığım bir zamanda kabul edip bana baktılar. Hayley Jade'in gelecekteki adımları konusunda onların duygularını dikkate almak benim onlara olan borcumdu.

"Onunla konuşacağım," diye söz verdim ona.

Hawk'ın kapısı aynı anda açıldı ve hepimiz ona baktık.

Ona.

Ama bakışları sadece bana yönelikti. Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve bakışları, sanki birkaç saat önce karanlıkta yaptıklarımızı hatırlar gibi, ateşli hale geldi. Amım, onun sikinin dolgunluğunu özleyerek kasıldı.

Hayden'in kapısı titreyerek açıldı.

Siyah kot pantolon, siyah düğmeli gömlek giyip, omuz uzunluğundaki saçlarını ensesindeki deri bir bantla dağınık bir şekilde yüzünden geriye bağladığında, bu ihtiyaç daha da yoğunlaştı.

Kendimi farların ışığında donakalmış bir geyik gibi hissettim. Sanki hepsi, aynı odada bulunmamın beni ne kadar tahrik ettiğini biliyorlardı.

Hawk, Hayden'a bir bakış attı ve bana gülümsemesi daha da büyüdü. "Senden istediğimi yaptın mı, Küçük Fare?"

Tüm gözler bana döndüğünde yüzüm kızardı.

Queenie, benimle iki erkek arasında ortaya çıkan açık cinsel gerilime gülerken tepki verdi. "Oooh, ne dedi? Anlat bize."

Utançtan yüzüm yanarken hızla başımı salladım. Hayden beni sessizce izlerken, Hawk bara doğru büyük adımlarla yürüdü. Tezgahın üzerine yaslanarak Ice'in kendisine kahve doldurmasını bekliyordu. Queenie'ye sırtarak, Hayden'in duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Onu spermle doldurdum ve şuradaki sik kafalıya gönderdim." Başını Hayden'in yönüne doğru salladı. "Kızın amcığının kime ait olduğunu bilsin diye."

"Hawk!" diye tısladım, ona öfkeyle bakarak. "Kes şunu! Asla öyle bir şey yapmazdım."

Kupasına gülerek, "Tabii ki yapmayacaktın," dedi.

Hayden yanımıza geldi ve Ice onu görmezden gelip bana ve Hawk'a yaptığı gibi kahve ikram etmediğinde, Hayden tezgahın üzerinden uzanıp kendine bir fincan doldurdu. Bir yudum aldı, tadına bakıp yüzünü buruşturdu, sonra Hawk'ın önüne geçip ikisi göz göze geldi.

Karnımda gerginlik hissettim ve ikisinden birinin yumruk atmasını bekleyerek çekindim.

Hawk, Hayden'ın kendi alanına girmiş olması sanki hiç önemli değilmiş gibi içkisini yudumladı. Ama geri çekilmeyi reddetti, bir santim bile geri adım atmadı.

Hayden yavaşça kupasını kaldırdı ve çamur gibi kahvenin kalanını Hawk'ın kupasına döktü.

Hawk ona izin verdi, ama Hayden eğilip hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle "Eğer spermlerini tatmamı isteseydin, Hawk, bana oral seks yapmamı isteyebilirdin. Onun amından yalamama gerek kalmazdı." Sonra bana göz kırptı. "Ama şunu da belirtmeliyim ki, bu sabah bana gelseydin, onun spermini damlatarak bile, yine de yapardım."

Queenie ve Ice kahkahalarla güldüler, Queenie dizine vurarak, Hawk'ın yüzündeki dehşet ifadesine gözleri yaşardı. Ice kendini daha çabuk kontrol altına aldı, yıkanması gereken bulaşıklarla meşgul olmak için arkasını döndü, ama omuzları sessiz kahkahalarla titriyordu.

Sadece yeryüzünün beni tamamen yutmasını istedim.

Ya da belki gizli bir yeraltı tüneli aracılığıyla Hayden'ın odasına geri götürülmek istedim, böylece o sözünü yerine getirebilirdi, çünkü dün gece Hawk, Hayden'ın ne kadar ıslak olduğumu hissetmesine izin vermeyi önerdiğinde olduğu gibi, bu fikir beni tahrik etmişti.

Hayden bardağı tezgahın üzerine koydu ve kahve makinesini işaret etti. "Burada misafir olduğumu biliyorum, ama kahveniz berbat. Bu akşam eve yeni bir makine getireceğim."

Hawk kaşlarını çattı. "Kahve gayet iyi. Ve ihtiyacımız olmayan boktan şeyler almak sana düşmez..."

Queenie eliyle onu susturdu. "Dur, evlat. Providence'daki o şık yeni restoranda bu adamın adını gördüm. İşyerinden kahve makinesi çalmak istiyorsa, biz de kim bilir ne olduğu belli olmayan pislikleri içmek zorunda kalmayız, bırak yapsın. Haklı. Kahve berbat." Ice'a baktı. "Alınma, tatlım. Whisky'yi güzel döküyorsun, ama mutfak becerilerin de o kadar."

Hawk yine tartışmaya hazır görünüyordu, ama Hayden onu görmezden geldi.

"Ben de yemek yapabilirim. Açıldıktan sonra muhtemelen geceleri çok çalışacağım ama fazladan yemek yapabilirim, biri gelip

alabilir."

Hawk, Hayden'ın hizmetlerinin burada hoş karşılanmadığını tüm kulüp adına karar vererek tekrar itiraz etmeye başladı.

Hayden sadece ona baktı. "War, onun saygısını kazanmam gerektiğini söyledi. Bunu yapmaya niyetliyim." Başını salladı. "Belki senin saygını da. O senden açıkça hoşlanıyor, bu yüzden sende iyi bir şeyler olmalı."

Hawk durakladı, Hayden'ın sözlerine benim kadar şaşırmış olduğu belliydi. Sonra omuz silkti. "Aloha mantara alerjisi var. Gunner kızarmış şeyler yiyemez, kolesterolü zaten çok yüksek."

Hayden başını salladı. "Tamam. Peki. Yemekleri buna göre ayarlayabilirim."

Hawk kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Ve ben turşu sevmem."

Hayden kaşlarını kaldırdı. "Çünkü penis şeklinde oldukları için mi?"

Hawk somurtarak başını kapıya doğru çevirdi. "İşine falan gitmen gerekmiyor mu?"

Hayden kıkırdadı. "Aslında, gitmem gerek." Bakışları benimkilere yöneldi. "Sen iyi olacak mısın?"

"Hayley Jade'i yerel okula götürüp kaydettirmek istiyorum.

."

Hawk'ın ağzı düz bir çizgiye dönüştü. "Bu güvenli değil. Burada olanlardan sonra, hem de kapılarımızın arkasında. Josiah'ın adamları... onların erişimini hafife aldık. Kendi kulüp üyelerimizi bize karşı kullanabileceklerini bir an bile düşünmemiştim, ama tam da öyle oldu."

Komik olan şey, bunların hepsini biliyor olmamdı. Korkmuş olmam gerekirdi ve bir parçam da korkmuştu. Elbette korkmuştu. Kız kardeşim öldürülmüştü. Biri beni öldürmeye çalışmıştı. Hayley Jade'e de aynı şeyin olmasını kesinlikle istemiyordum.

Ama bu tam burada olmuştu. Yüzde yüz güvende olmam gereken, güvenli olduğu düşünülen kapıların arkasında.

Ama değildim. Hiçbir yerde yüzde yüz güvende değildim. Kimse değildi. Çoğu insanın kocası, günahlarını temizlemek adına peşlerine düşmüyordu, ama dünya tehlikeli bir yerdi. İnsanlar her gün evlerinden dışarı çıkıyor ve sabah koşusu yaparken otobüsün altında kalma veya kaçırılma riskiyle karşı karşıya kalıyordu.

Bu, yaşamayı bıraktıkları anlamına gelmiyordu.

Ben durmuştum. Korku adına dünyayı benim ve kızımın etrafında dönmeyi bırakmaya zorlamıştım ve bakın bizi nereye getirdi?

Hâlâ konuşmuyordu ve bu benim kalbimi kırıyordu.

Bu kapıların dışındaki dünya, onu içeride tutmaktan daha tehlikeli değildi.

Hawk'a baktım, haklı olduğumu biliyordum ama onun da kendini iyi hissetmesini istiyordum. O bu hakkı kazanmıştı. O ve Queenie ikisi de.

"Burada bizimle oturarak asla iyileşmeyecek. Okula, diğer çocuklara ve bir terapistle ihtiyacı var. Onun için tüm bunları sağlamak istiyorum."

Queenie'nin yüzünde gurur dolu bir ifade belirdi. "Mama Kara geri döndü." Ayağa kalktı ve kollarıyla beni sıkıca sarıp kucakladı. "Bunu gördüğüme sevindim."

Onun yumuşak omzuna gülümsedim, içimde de bir gurur duygusu uyandı. Buraya geldiğimde zayıftım. Kırılmıştım. Ve bir hafta önce olan her şey beni daha da kırmalıydı.

Ama kırılmadım.

Sadece istediğim her şeyi daha net hale getirmişti. Hayley Jade'in sağlıklı, mutlu ve okulda olması.

Hawk.

Hayden.

Kalbimin üç H'si.

Bu H'lerden biri hala bana somurtuyordu.

Ice de bunu fark etti ve boğazını temizledi. "Diğer adaylar ve ben yardımcı olabiliriz," diye teklif etti. "Sınıfının önüne bir nöbetçi dikebiliriz."

Queenie kaşlarını kaldırdı. "Ve tüm o çocukları korkutmak mı?"

Ice omuz silkti. "O zaman okul kapısının önüne." Hawk'a baktı. "Eğer istersen."

Hawk, Ice'in teklifini düşünerek bakışlarını ona çevirdi.

Zavallı Ice, Hawk'ın yoğun bakışları altında altını ıslatacak gibi görünüyordu.

Elimi uzattım ve cesaret vermek için elini sıktım, aynı zamanda Hawk'a da sert bir bakış attım. "Bence bu harika bir teklif. Öyle değil mi

değil mi, Hawk?"

O, açıkça bu olasılığa pek sıcak bakmadığını gösteren bir homurtu çıkardı.

Ice, sahibinin sevgisini hala isteyen, tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibiydi ve onu izlemek acı vericiydi.

"Peki," dedi Hawk dişlerini sıkarak. "Ben kendim yapardım, ama seninle birlikte olmam gerek. Diğerleri kulüp işleriyle meşgul. Ama diğer adaylar değil, Ice. Sadece sen. Hiçbirinizin bu işi iyi yapacağına güvenmiyorum, ama diğerleri senden daha da az güvenilir. Her şey yoluna girene ve okulla ekstra güvenlik önlemleri konusunda bir anlaşmaya varana kadar, Hayley Jade okulda olduğu her gün saat dokuzdan üçe kadar o kapının önünde bekleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Ice, başkan yardımcısına sırtıttı. "Evet, efendim."

Hawk, resmi dil kullanılmasına şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Ice omuz silkti. "Evet, patron?"

Hawk gözlerini devirdi. "Git hazırlan, seni yalakalıkçı."

Ice, yeni rolünden açıkça memnun bir şekilde uzaklaştı.

Hawk'ın koluna dokundum. "Ara sıra adaylara nazik davranmayı deneyebilirsin, biliyorsun."

"Onlar da biraz akıllı olabilselerdi, olurdu."

Queenie, çok sevdiğim derin bir kahkaha attı. "Adaylar için endişelenme, Kara. Katıldıklarında neye bulaştıklarını biliyorlar. Bütün çocuklar bunu yaşar. Sonunda daha iyi kulüp üyeleri olurlar."

Buna katıldığımı söyleyemezdim. Ben de Ice'ın yerindeydim. Senden daha fazla yetkiye sahip insanların hayatın üzerinde tam kontrol sahibi olduğu ve onların onayını kazanmak için mükemmel olman gereken bir yerdeydim.

Ama sonra, Josiah ve benden farklı olarak, Ice burada olmak isteyip istemediğine dair bir seçeneği vardı. İsteddiği zaman ayrılabilirdi.

Benim deneyimim böyle değildi. Bu yüzden Ice ve diğer adaylar, Hawk'ın kötü ruh halinin hedefi olmaktan rahatsız olmamış olmalılar. Yine de, Ice'ın iyiliği için, onu yakında tam üye yapmalarını umuyordum.

Hawk telefonuna baktı. "Okul bir saat sonra başlıyor. Yapacaksak, yapalım."

Hayley Jade'i bütün gün yabancı bir yerde bırakma düşüncesi midemde kelekler uçuruyordu, ama kendimi zorlayarak

ortak salondan geçip kapısını çaldım ve içeri girdim. "Merhaba tatlım. Uyanık mısın?"

Yere oturmuş, giyinmiş, saçları taranmış, kucağında bir kitap vardı.

Gözlerimi kırptım, hala pijamalarıyla olmadığına şaşırdım. Ama sonra onun nerede büyüdüğünü hatırladım ve aslında beş yaşında olmasına rağmen sabahları kendi başına hazırlanabilmesi o kadar da sıra dışı bir şey değildi.

Shari iyi bir Ethereal Eden kadınıydı. Hayley Jade'e küçük yaşta öğretmeye başlamıştı. Tembellik hoş görülmezdi ve özellikle kadınların evin erkeğinin kahvaltısı için ekmek pişirmek üzere erken kalkmaları beklenirdi.

Hayley Jade'in bunu nasıl yapacağını çoktan öğrendiğine emindim.

O zaman doğru kararı verdiğimi anladım. Onun yaşındaki bir çocuğun kendi başına giyinmesi veya ekmek pişirmeye yardım etmesinde yanlış bir şey yoktu, ama onun bilmesi gereken başka şeyler de vardı.

Kucağındaki kitabı okumayı öğrenmek bunlardan en önemlisiydi.

Onun yanına diz çöktüm ve sayfadaki kelimeleri işaret ettim. "Bay Crocodile kötü bir gün geçiriyordu. Karnı ağrıyordu."

Bir süre durdum, halının üzerine onunla karşılıklı oturacak şekilde çapraz bacaklı oturdum. "Bu kelimeleri kendin okuyabilmeyi ister misin?"

Hayley Jade başını kaldırdı, gözleri ilgiyle büyüdü.

Hiçbir şey söylemedi, ama sessiz kalması hayır demek değildi, bu da bir başlangıçtı. İster istemesin onu okula göndermek zorundaydım, ama okula gitmek istemesi ve kendini orada güvende hissetmesi her şeyi değiştirecekti. "Remi ve Madden'ın okula nasıl gittiğini biliyor musun? Sana yaptıkları tüm eğlenceli şeyleri anlattıklarını biliyorum. Resim yapmak, boyamak, şarkı söylemek ve oynamak."

Küçük bir baş sallama yaptı.

"Senin de gidebileceğin bir okul var. Orada sana o kitabı kendi başına okumayı öğretecekler ve oynayabileceğin başka çocuklar da olacak. Bugün Hawk'la birlikte gelip okulu görmek ister misin?"

Yüzünü kaplayan kocaman gülümseme beni şok etti. O kadar geniş ve saf neşe doluydu ki, kalbimi parçaladı.

O bunu istiyordu, ama ben kendi korkularımdan dolayı ona bunu saklıyordum, kafamda o kadar çok düşünce vardı ki onun neye ihtiyacı olduğunu göremiyordum.

İçimde uyandırdığı keder duygusunun altında boğulmak istedim, ama yapmadım.

Queenie'nin dediği gibi, Mama Kara geri dönmüştü. Onu bir daha kaybetmek istemiyordum.

ORTA YAŞLI BİR KADIN Hayley Jade'in elini tuttu ve onu, kadın bizi karşılamak için dışarı çıktığı andan itibaren etrafta koşturan ve genel bir kaos yaratan diğer çocuklarla dolu bir sınıfa götürdü. Bir ısıklık çaldı ve sonra "Bir, iki, üç!" diye bağırdı.

Sanki bir mucize gibi, çocuklar durdu ve "Gözler bana!" diye bağırdı.

Çocuklar sınıfın ortasındaki büyük bir matın üzerine oturup öğretmenlerine ve Hayley Jade'e ilgiyle bakarken, Hawk şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

Öğretmen Bayan Winters, öğrencilere gülümsedi. "Millet, bu Hayley Jade. O bizim sınıfımıza yeni katıldı. Özel bir şey bilmek ister misiniz? Hayley Jade'in gizli bir süper gücü var. Bu süper gücün ne olabileceğini biliyor musunuz?"

Çocuklar ağız açık kalarak başlarını salladılar.

Bayan Winters, çocukların boyuna yaklaşmak için çömeldi. "Hayley Jade'in süper gücü, dinleme yeteneğidir. Şu anda konuşamasa da, söylediğimiz her şeyi duyar ve her kelimeyi anlar. Başka kimlerin süper dinleme yeteneği var? Bu yeteneğinizi kullanabilir misiniz?"

Çocuklar kulaklarıyla oynayarak, robotlar gibi anahtarları açıyormuş gibi yaptılar.

Hayley Jade de aynısını yaptı ve Hawk ile birlikte kapıda sessizce izlerken gülümsedim.

"Aferin! Şimdi herkes Hayley Jade'i sınıfımıza hoş geldin desin."

"Hoş geldin Hayley Jade," diye hep birlikte söylediler.

Hayley Jade hepsine gülümsedi, zeki gözleri sınıfa Disneyland gibi bakıyordu. Sanırım onun için öyleydi. Ethereal Eden'da sınıflar yoktu, özellikle de oyuncaklar, kitaplar ve eğitici oyunlarla dolu sınıflar yoktu. Her yer parlak renkli alfabe posterleri ve çocuk resimleriyle doluydu.

"Vay canına, bu çocuk harika," dedi Hawk bana fısıldayarak, gözlerinde gururla ona bakarak. "Ağlamadı bile. Şuna bak. O odadaki en zeki çocuk kesinlikle o. Diğer tüm çocukları geride bırakacak."

Ona gülümsemeden edemedim, sonra da bize el sallayan kızıma, küçük yüzünde heyecanı açıkça belli olan kızıma.

"Sanırım gitme vaktimiz geldi," diye Hawk'a fısıldadım.

O onaylamadığını belirten bir homurtu çıkardı, ama ben parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim.

"Onun kendi kanatlarıyla uçmasına izin ver. Şu anda sana ihtiyacı yok." Yüzünü buruşturdu. "Bana bunu söyleme. Bana ihtiyacı olmasını seviyorum."

Gülerek onu kapıdan uzaklaştırdım. "Hala öyle. Ama Hafta içi saat dokuzdan önce ve üçten sonra, tamam mı?

O homurdandı ama ona el salladı ve sonunda kapıyı kapatmama izin verdi.

Söz verdiği gibi, Ice ön kapının yanında durmuş, okulun güvenlik görevlisiyle sohbet ediyordu. Çitler ve yeni güvenlik sistemleri hakkında konuşmalar kulağıma geldi ve eğer son bir endişem varsa, Hayley Jade'in güvenliğini ne kadar ciddiye aldıklarını görünce, burada doğru şeyi yaptığımı anladım.

Okul müdürüyle bir toplantı yaptık ve ona her şeyi anlattık. Sakin bir şekilde dinledi ve bize, aile içi şiddet durumuyla karşı karşıya olan tek kişinin biz olmadığımızı ve bu durumdan etkilenen aileler için prosedürleri olduğunu söyledi. Okulun aldığı tüm güvenlik önlemlerini bize anlattı ve Hawk bile etkilendiğini itiraf etti.

Kulüp minibüsüne geri dönüp bindik.

Hawk bana bir göz attı. "Şimdi ne yapacağız? Saat üçe kadar çocuklardan ve Kaos'tan kurtulduk mu?" Yüzünde şeytani bir ifade belirdi. "Ben..."

O, ahlaksız bir şey önermeden önce sözünü kestim. Zihninin tam da oraya gittiğini biliyordum. "Hayır. Seks yok. Hayley Jade için bir şey yaptık, şimdi de kendimiz için bir şey yapmalıyız."

Parmakları bacağıma doğru kaydı. "Son baktığımda, orgazm bizim içindi."

"Benimle birlikte hastanede gönüllü çalışacağını söylemiştin." Hawk inledi, "Hayır, söylemedim."

Ama ikimiz de söylediğini biliyorduk. "Her zaman tek başıma gidebilirim..." Bana baktı.

Kıkırdadım. "O zaman belki sen de gönüllü olursun?"

Minibüsü sürmeye başladı. "Bu benim sokak itibarımı mahvedecek, biliyor musun?"

Kendi kendime gülümsedim. Hayley Jade'e babası gibi bakması da öyle, ama bunu söylemedim.

GRAYSON

Ücretsiz klinik tam bir tımarhane gibiydi. Hiçbir zaman sessiz olmazdı, ama son birkaç aydır hava soğuduğu ve grip mevsimi tam gaz devam ettiği için, üzerimizde neredeyse umutsuzluğa varan bir yük vardı.

Benim kişisel mottom, kimseyi geri çevirmemektir, ama artık her hafta o kadar çok insan sıraya giriyordu ki, buna devam edebileceğimizden emin değildim.

Kapının önündeki kuyruğu görünce irkildim ve bekleyen hastaların sırasını gözlerimle taradım, ta ki tanıdık bir yüze rastlayana kadar. Sırayı geçerek ona doğru yürüdüm, ona yaklaşırken gülümsemem genişledi, ama taburcu olduktan kısa bir süre sonra kliniğe gelmesinin nedenini sessizce izledim. "Kara!"

Beni tanıdığında irkildi ve sonra gülümsedi. "Dr. Grayson. Merhaba."

Bakışlarım onun yanında duran Hawk'a kaydı. "Hawk." O da başını salladı. "Doktor."

"Bugün yine bana vuracak mısınız?" diye dikkatlice sordum. "Yeni bir mor gözle dolaşacaksam, makyaj malzemelerimi hazırlamak istiyorum da."

Hawk iç geçirdi. "Dinle, bunun için üzgünüm. Ben..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Yapma. Anlıyorum. Beni korumak istiyorsun. Seni suçlamıyorum. Kara'nın yaşadığı onca şeyden sonra ben de aynı şeyi yapardım. Alınma." Ona elimi uzattım.

Elime, sonra da bana baktı. "Yüzüne yumruk attım. Şimdi de elimi mi sıkmak istiyorsun?"

Omuz silktim. "Dediğim gibi. Anlıyorum ve kin tutan biri değilim. Ben psikiyatristim. Bu tür davranışların bir insanın beynine ne yaptığını gördüm ve kendime bunu yapmak istemiyorum. Belki bir ara barda görürsen bana bir bira ısmarlarsın, o zaman ödeşmiş oluruz."

Hawk elimi tutup sıktı. "Sen çoğu erkekten daha büyük bir adamsın."

Ben güldüm. "Keşke aynı şeyi söyleyen bir kadın bulabilsem."

Kara inledi. "Ben de seni saygın bir doktor sanıyordum."

Ona suratımı buruşturdum. "Eldiven balonları beni daha önce ele vermedi mi?"

Gözlerini devirdi, ama Hawk'ın ağzında bile hafif bir yukarı doğru kıvrım vardı ve bu beni mutlu etti. İnsanların rahat hissetmediği sıradan bir doktor olmak istemiyordum. İşimin tamamı, insanlara kendilerini arkadaşlarıymışım gibi hissettirmektir, böylece kafalarında biriken her şeyi bana anlatacaklardı.

Bu işten tek istediğim, insanların mutlu olmalarına yardımcı olmaktır. Belki de bunu yapma şeklim meslektaşlarım tarafından profesyonelce bulunmuyordu. Ama her seansın bitmesini bekleyen huysuz, yaşlı bir psikiyatrist olmak istemiyordum. Bana ya da bazı evli çiftlerin durumunda birbirlerine bağırp çağırarak isteyen hastalar da vardı. Herkes gibi ben de faturalarımı ödemek zorundaydım. Ama kalbim orada değildi. Resmiyet engelini ortadan kaldırıp hastalarımı kendi hikayelerimi paylaşarak, onların deneyimlerine empati kurabildiğimi bilmelerini sağladığım için daha iyi bir doktor oldum. Meslektaşlarım aynı fikirde olmasa da.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum. "Taburcu edilmeden önce dosyalarınızı kontrol ettim ve her şeyin yolunda olduğuna karar verdim. Bir şey mi oldu?"

Kara çantasının fermuarını açtı ve yıllardır değilse de aylardır klinik ilan panosunda asılı duran bir broşürü çıkardı. Bu, gönüllüler için yaptığımız bir çağrıydı ve kimse gönüllü olmadığından ve personelimiz her zaman yetersiz olduğundan hiç kaldırmamıştık. "Gönüllü olmak istiyoruz."

Gözlerimi kırptım. "Ciddi misiniz? İkiniz de mi?"

Hawk gözlerini kısarak yüzüne şüphe dolu bir ifade takındı. "Burada bir motorcunun çalışmasına bir itirazınız mı var?"

Kaşlarımı çattım. "Neden sorunum olsun ki?"

"Birçok insan var. Çoğu insan bize karşı biraz temkinli."

Onu dikkatle inceledim, toplum tarafından dışlanmanın bir insana verebileceği zararı çok iyi bildiğimden. "Bu size nasıl hissettiriyor?"

Hawk güldü. "Beni psikolog mu yapacaksın, yoksa bizi işe alıp bir görev mi vereceksin?"

Bu farkındalıkla gülümsedim ve kalemin ucunu yerine oturtmak için kalemin ucuna bastırdım. "Kesinlikle ikincisi. Üzgünüm, bu bir alışkanlık. Hadi, sıradan çıkın. Sizi arkaya götürüp ihtiyacınız olan evrakları vereceğim." Bir an durdum. "Ancak geçmeniz gereken bir polis kontrolü var..."

Hawk'ın yüzü düştü, hayal kırıklığıyla duruşu çöktü ve ses tonu bozuldu. "O zaman ben yokum."

O anda, Hawk'ı çok çabuk yargıladığımı ve varsayımlarıma tamamen yanlış olduğunu fark ettim. Kara'nın onu kayıt olmak için buraya sürüklediğini, aslında burada olmak *istemediğini* düşünmüştüm. Ama yüzündeki ifade başka bir şey söylüyordu.

"Eğlenmek için insanları öldürüyor musun?" diye sordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve omzunun üzerinden etrafına bakındı, ama ben bizi doktoru olmayan bir muayene odasının kapısına çekmiştim. Özel bir yer değildi, ama kimse duyacak mesafede de değildi. "Hayır."

Ben başımı salladım. "Tamam o zaman. Genel olarak hiç kimseyi öldürüp öldürmediğini sormayacağım çünkü kulüpteki konumunu bildiğim için, öldürdüğünü ve bunun için iyi bir nedenin olduğunu varsayacağım."

Hawk kekeledi. "Tamam..."

"Hiç kimseye tecavüz ettin mi? Bir çocuğa cinsel tacizde bulundun mu?"

Hawk'ın yüzündeki saf tiksinti, daha o sözleri söylemeden cevabını bana verdi. "Ne? Tabii ki hayır!"

Odaya girip masayı aradım ve sonunda aradığım şeyi buldum. "Polis kontrolünden geçtin. Al. Bunu doldur, ben de imzalayayım. Kimlik kartın için."

Kara'ya dönerek ona bir form uzattım. "Eğlenmek için insanları öldürmediğini varsayacağım, değil mi?"

"Bu soruya glmeli miyim yoksa dehete dmeli miyim, bilemiyorum."

Kağıdı elinden alamaması için tuttum ve ona göz kırptım. "İnsanları oldukça iyi tanırım. Kendime ve yılların verdiği tecrübeye güveniyorum. Birinin yaşam destek ünitesini kasten kapatmayacağından eminim."

Kara'nın ağızı açık kaldı.

"Bu yasal olamaz." Hawk'ın yüzü akınlıkla doluydu. "Bunun için lisansını kaybedebilirsin, değil mi?"

Onların okuna güldüm. "Bakın, gerçek u ki, u anda Ted Bundy'nin yardımını bile kabul ederiz, o kadar personel sıkıntısı çekiyoruz. Burada önemli olan, uyuşturucu almayacağınızı bilmek ve erişim kartlarınızla tıbbi malzeme dolaplarına giremeyeceğinizdir, yani polis kontrolü zaten saçmalıktır. Burası Providence değil. Burası Saint View. Buralarda, geçinmek için ne gerekiyorsa yaparız. Dışarıda yardıma ihtiyacı olan çok uzun bir kuyruk var ve ben sağlıklı yardımları geri çevirmeye niyetim yok."

Dr. Tahpley odaya girip masanın yanında duran mzn yanında durduğunda suskun kaldım. "Oh, pardon, odayı kullandığınızı fark etmemitim, Gray."

"Sorun değil. Bunlar Kara ve Hawk. Yeni gönüllüler, onları buralarda göreceksin."

Hawk başını salladı ve Kara yalı doktora gülümsedi. "Tanıtığımıza memnun oldum. Yardımcı olmaktan heyecan duyuyoruz."

Onları tamamen görmezden gelerek, bir çift eldiveni çöp kutusuna attı ve boynunu ırttı. "ğle yemeği vakti galiba."

Kibirli yalı herif. Hemirelere de böyle davranıyordu. Daha düşük maalı olanlar ilgisini çekmediği için onları görmezden geliyordu.

Duvardaki saate baktım. "Saat daha on bir bile olmamış. Sen saat dokuz buçukta baladın."

Tahpley'in gözleri meydan okurcasına bakıyordu. "Dediğim gibi, öğle yemeği vakti. Birkaç saat sonra döneceğim."

O uzaklaştı. Ben ise ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. "Ne pislik herif," diye mırıldandı Hawk.

Kara ona dirsek attı. "Diline dikkat et... ama aynı zamanda, sana katılıyorum."

Hawk kıkırdadı ve bana döndü. "Onun aynı fikirde olması, küfür etmeye en yakın hali."

Tahpley'in yine görevini ihmal etmesine sinirlenerek, ikisine de kalemleri uzattım. "Küfür etsen de etmesen de benim için fark etmez. İnanın bana, çok daha kötüsünü duydum. Ama biri gelip gerçekten yardım etmek istediğinde neden polis kontrolü gibi şeyleri atlamaya istekli olduğumu anlıyor musunuz? Bu nadir bir durum. Öyleyse belgelerinizi imzalayın ve gidelim." Hepimiz dışarıdaki insanların somurtkan bakışlar ve reçete yazmaktan daha fazlasına ihtiyaçları olduğunu bildiğimiz için, içimden iyi bir mizah bulmaya çalıştım. Hawk ve Kara'ya gülümsedim, kendimi psikolojik olarak hazırlamaya çalışarak.

—ve onları—kurtarmak için. "Kurtaracak hayatlar var."

Bu benim dengeleri sağlama yöntemimdi. Biz burada insanları kurtarıırken, benim küçük psikopat grubum dışarıda sokaklarda başkalarının hayatlarına son veriyordu.

KARA

Hastane büyüleyiciydi. Bize giymemiz için önlükler verildi, sonra Grayson bizi işin içine attı. Bandaj sarmayı ya da belki bir bölümden diğerine posta taşımayı bekliyordum.

Ama Grayson, buradaki gönüllü programının daha çok hastalara duygusal destek sağlamakla ilgili olduğunu açıkladı. Bazen bu, yalnız bırakılamayacak birini gözetlemek anlamına geliyordu, böylece yatakta bağlanmaları gerekmiyordu. Bazen bu, ebeveynleri kardeşlerine yardım ararken bir çocuğu teselli etmek anlamına geliyordu. Hemşireler bizim gönüllü olduğumuzu öğrenip sevinçle üzerimize atladıklarında, temizlik ve diğer temel idari işleri yaptık.

Hawk'ın tüm bunları sinir bozucu bulacağından endişelendim, ancak ilk vardiyamızın yaklaşık iki saatinde etrafa bakındığımda, onu röntgene götürürken koluna tutunan yaşlı bir bayan gördüm ve onun ifadesini gördüm.

Sıkılma değildi.

Memnuniyet vardı. Kulüpteyken onda görmediğim bir şeydi bu.

Saat iki buçukta Grayson bizi çağırdı. "Ee? Ne düşünüyorsunuz? Genelde gönüllülerimiz bu saatlerde işi bırakır. Öyleyse, tamamen anlayışla karşılarım."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "İlk vardiyadan sonra bırakıyorlar mı?"

O başını salladı. "Yarisından fazlası. Muhtemelen yüzde yetmiş beşe yakın. Bu yüzden bana güven, senin için uygun olmadığını anlıyorum. Burası zor bir yer olabilir. Sadece fiziksel olarak değil, kusmuk ve bok da benim en sevdiğim şeyler değil. Normal hastalarımnda bunlarla çok fazla uğraşmam gerekmiyor, ama burada çok fazla var. Bence insanları daha çok etkileyen duygusal tarafı. Acı çeken insanların yanında olmak

her zaman kolay değildir. İkiniz de bugün harikaydınız, ama vazgeçerseniz, anlarım."

"Ben pes etmedim," dedi Hawk çabucak. "Hiç de bile."

Sesindeki kararlılık o kadar güçlüydü ki, içimde gurur kabardı. "Ben de çıkmadım."

Grayson'ın yüzündeki ifade bir anda heyecanla doldu. Kollarını omuzlarımıza attı. "Gerçekten mi? Sizi sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum! Teşekkürler!"

Sonra bize dokunduğunu fark etti ve geri atladı. "Kahretsin. Üzgünüm. Bu biraz fazla oldu. Bunun yerine stoik bir el sıkışma nasıl olur?" Hawk'a doğru çekindi. "Lütfen yine de geri gelin. Her zaman bu kadar heyecanlı olmayacağım, söz veriyorum. Bu sadece çok sıra dışı bir durum."

"Kesinlikle tekrar geleceğiz." Zorlukla yutkundum ve tüm vardiyam boyunca aklımın bir köşesinde dolaşan sözleri söyledim, her ne kadar elimden gelenin en iyisini yapmış olsam da. Bugün Grayson'ın çalışmalarını görmüştüm. Hastalarına nasıl baktığını görmüştüm. Bu, bugün yapmam gerekenler listesinde son bir şey olduğunu hatırlattı bana. "Sizinle randevu almak istiyorum. Aslında iki randevu. Biri Hayley Jade için. Diğeri benim için."

Grayson şaşırmışsa da bunu belli etmedi. "Programım yanımda değil, ama doldurduğunuz formda telefon numaranız yazıyor. Daha sonra sizi arayıp randevu alsam olur mu?"

Başımı salladım. "Lütfen arayın."

Hawk'a baktı. "Eğer konuşmak istersen..."

Hawk yüzünü buruşturdu. "Ben mi? Canlı canlı gömülen ben değildim." Bana özür dilercesine baktı. "Kahretsin. Üzgünüm. Böyle bir şekilde gündeme getirmek istememiştim."

Kafamı salladım. "Sorun değil. Bence bunu konuşmamız gerekiyor. En azından ben konuşmak istiyorum."

Grayson, Hawk'a baktığında yüzünde nazik bir ifade vardı. "Olanlardan zarar gören tek kişi o değildi. Onu seviyordun ve onu kaybedeceğini sandın. Bu bir travma."

Hawk ayağa kalktı. "Ben iyiyim. Daha kötüsünü de yaşadım."

Grayson hemen geri çekildi. "Sadece burada olduğumu bilmeni istiyorum. İhtiyacın olursa."

"İhtiyacım yok."

Gray ellerini ırptı. "Harika. O zaman Kara, seni sonra ararım. Hawk, bugün için teşekkürler. Bir sonraki vardiyada görüşürüz. Ne zaman yardım etmek istersen, seve seve kabul ederiz."

Hawk çoktan uzaklaşmıştı. İkimiz de onun gidişini izledik.

Grayson bana fısıldadı, "Ona göz kulak ol, Kara. İnsanlara inandırmaya çalıştığı kadar gcl değil."

şaşkınlıkla Grayson'a baktım. Gerçek Hawk'ı tanımam haftalarımı almıştı, ama Grayson bir öğleden sonra onun sert kabuğunu delip geçmişti. "İçinde gerçekten çok iyisin, biliyor musun?" dedim ona.

O gülümsedi. "Eldiven balonları yüzünden, değil mi?"

SONRAKİ BİR AZ GÜNLERDE, bir tür rutine girdik. Hayden kulüp evindeyken çoğu zaman odasında kalıyordu, geri kalan zamanlarda ise restoranda çalışıyordu. Hepimiz onun Luca Guerra için çalışmadığını varsayıyorduk ve ben her gece odasına gitme isteğiyle mücadele ediyordum.

Bana geleceğini düşünmüştüm, ama Hawk'a mı yoksa kulübün sınırlarına mı saygı duyuyordu, bilmiyordum.

Hayley Jade'in okula alışmasına odaklandım ve ona geri dönen mutluluk ve neşenin tadını çıkardım. Hawk ve ben onu kapıda bırakıp aldığımızda, her gün binaya girip çıkarken zıplamaya başlamıştı.

Mutsuz insanlar zıplamazlar.

Çoğu günümü hastanede geçiriyordum. Klinik her gün açık değildi, ama bu gönüllülere olan ihtiyaı azaltmıyordu. İhtiyaç duyulmak ve yardımcı olmak hoşuma gidiyordu. El tutmaktan, yatıştırıcı sözler mırıldanmaktan ve evrakları düzenlemekten daha fazlasını yapabilmeyi dilerdim, ama bu bağımsızlığa doğru bir başlangıçtı ve kendimi mutlu hissedebileceğim bir hayata doğru atılmış bir adımdı.

Grayson, koridorda her karşılaştığımızda bana yeni bir kötü şaka hazırlıyordu ve yeni bir eldiven

balon deve üzerinde çalıştığına söz verdi. Bunun nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

Cumartesi günü, güneş doğarken erken uyandım. Otuz dakika boyunca dönüp durdum ama tekrar uykuya dalamadım. Odamın yanındaki Hayden'ın kapısı hafifçe açılıp kapandı.

Buraya geldiğimizden beri aramızda hiçbir şey olmamıştı ve onun dairesindeki kanepede öpüştüğümüzü hayal ettiğimi düşünmeye başlamıştım. Beni sinema salonunun tuvaletine çekip öptüğünde aramızda oluşan kimyayı da. Hawk, Hayden'ın kime ait olduğumu bilmesi için beni dölünüyle dolduracağını ağzından kaçırdıktan sonra onunla aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu bilmiyordum.

Belki de bu onu korkutup kaçırmaya yetmişti. Bu düşünce nefesimi kesti. Hawk'ı istiyordum. Ama Hayden'ı da istiyordum.

Ben de kalktım, bornozumu giydim ve belime kemerle bağladım. Odamdan sessizce çıktım ve Hayden'ı barın arkasındaki ortak alanda tek başına buldum. Orada herkesin çok sevdiği yepyeni bir kahve makinesi vardı.

"Bana da bir tane verir misin?"

Aniden döndü ve sıcak süt eline sıçrayınca tısladı. Ben de irkildim. "Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim."

Tezgahın üzerindeki pisliği sildi. "Hayır, sorun değil. Kimsenin uyanık olduğunu fark etmemiştim. Burada aşırı gerginim." Acı bir gülümsemeyle, "Hâlâ her an birinin kafamın arkasına silah dayayacağını bekliyorum," dedi.

Onun bu kadar gergin olmasından nefret ederek iç geçirdim. Böyle yaşaması adil değildi. Burada sudan çıkmış balık gibiydi, kimse onunla konuşmuyordu ve kendini benden bile izole ederek durumu daha da kötüleştiriyordu. "Burada kalmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedim ona, onun o berbat küçük dairesine geri dönmesi fikrinden nefret etsem de. Birden aklıma bir fikir geldi. "Aman Tanrım. Yavru kedilerin nerede?"

Dudaklarını ısırды ve sonra bana onu takip etmem için işaret etti. Yatak odasının kapısına gitti ve biraz araladı.

Son bir hafta içinde boyutları iki katına çıkmış gibi görünen üç yavru kedi, yatağının ucunda kıvrılmış uyuyordu.

Kapıyı tekrar kapattı ve hafifçe güldü. "Herkes uyurken bir sabah erkenden onları içeri soktum. Onları duymadın mı

duymadın mı?"

Kafamı salladım. "Hayır, hiç duymadım. Hawk duvarların aslında oldukça kalın olduğunu söyledi."

"Sen geldiğinde Hawk'ın adını bağırmanı duymamak için yeterince kalın değiller." Kıkırdadı ve bulaşık bezini lavaboya attı.

Yüzüm kızardı, yanaklarım yandı. "Duydun." "Herkes duydu."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Çok utandım."

Parmaklarını benim parmaklarımın etrafına doladı ve ellerimi çekip uzaklaştırdı. "Neden? Keyif alıyordun. Kimse sana bunu kıskanmıyor."

"Daha dikkatli olabilirdik." Ama o orgazmın ne kadar güçlü olduğunu hala hatırlıyorum. Zevkten o kadar akılsızlaşmışım ki, vücudumun tepkisini durdurmak imkansızdı. Bu düşünceyle nefesim kesildi.

"Şu anda onu düşünüyorsun, değil mi?" Hayden yumuşak bir sesle sordu.

İfadelerimi daha iyi kontrol etmem gerekiyordu. "Hayır," diye yalan söyledim, ama tek düşünebildiğim Hawk'ın amımı doldurması, parmaklarının kıcımda olması, zevki artırması ve beni aynı anda iki erkekle birlikte olma olasılığına hazırlamasıydı.

Aniden çok ısındım, cildim cehennem gibiydi. Boğulmadan önce serin sabah havasını üstüme çekmeye çalışarak pijamalarımın yakasını çektim. "Restoran nasıl gidiyor?"

Hayden'in ateşli bakışları bir süre daha üzerimde kaldı. "Gelmeni istiyorum."

Ben irkildim. "Anlamadım?" Ama çok geçti. Hawk ile yaptıklarımı düşünmekten içim titriyordu. Hayden'in da benden bir şey istemesini düşünmek bile zordu. Heyecanım arttı ve bacaklarımı sıkıştırarak artan baskıyı hafifletmeye çalıştım.

Yavaşça, bakışları benimkilere kilitlendi, kahvesini masaya koydu. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve parmaklarını kalçamın üzerinde gezdirdi.

İçgüdüsel olarak ellerimi göğsüne kaldırdım, gömleğinin altındaki sert kasları hissettim ve onun cildine dokunabilmek için düğmelerini açma dürtüsüyle mücadele ettim.

Parmakları geceliğimin orta uyluk uzunluğundaki eteğini bulup cildimi okşadığında titredim, yavaşça külotuma doğru ilerledi.

Onun sıcak nefesi yanağımı ve boynumu okşadı. Mümkün olsaydı, Hayden'ın sesi bir oktav daha alçalmış gibiydi. "Yani, restorana gelmeni istedim demek istedim, ama şimdi senin ne anladığını daha çok merak ediyorum."

Yine utanç duygusu içimi kapladı ve uzaklaşmaya çalıştım.

Bana izin vermedi. Bacağımdan ve kolumdan tuttu, gitmeme izin vermedi. Bacağımdaki eli külotumun kenarından aşağı kayd, hala merkezimden çok uzaktaydı, sadece kalçamda duruyordu, ama onun gerçekten istediğim yere ulaşmak için sadece birkaç santim hareket etmesi gerektiği bilinci beni çıldırtıyordu.

Nefesim hızlandı, amım arzuyla zonkluyordu.

Dudakları boynumda ve kulağımda dolaştı. "Onun seni siktiğini düşünmeden duramıyorum. Keşke onun odasına gelip onlara katılsaydım."

Ağızından çıkan ses, muhtemelen Hawk'ın benimle dalga geçeceği türden bir sesdi, sanki gerçekten bir fare gibi ciyakladığımı iddia ederek.

"Bu seni ıslatıyor mu bilmek istiyorum," diye kulağıma fısıldadı. "Parmaklarımla amını okşamak ve ikimizin birlikte olma fikri seni de benim kadar tahrik ediyor mu bilmek istiyorum. Bizim için ısladın mı Kara?"

Eli aramızda o kadar yavaş kayd ki çığlık atmak istedim. Beni durdurmam için her fırsatı veriyordu, ama ben sadece daha hızlı olmasını istiyordum.

"Evet," diye mırıldandım.

Hayden omzuma inleyerek, oradaki eti ısırđ ve klitorisime baskı uygulayarak tepeciğimi avuçladı. Bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum ve kollarını sımsıkı tuttum, tutunacak bir şey arıyordum çünkü bacaklarım, içimde yarattığı hisle titriyordu.

"Sana orgazm olmanı sağlayabileceğimi söyle." Dudakları boynumdan yukarı doğru kayd. "Bana, şu anda, tam burada, sana böyle dokunabileceğimi söyle, her ne kadar ben..."

hak etmiyorum."

Bunu düşünmek istemiyordum. Neden benimle birlikte olmaya layık olmadığını düşündüğünü. Sadece hissetmek istiyordum. Her an herhangi biri odasından çıkabilirdi. Hayley Jade değil, o en az bir saat daha uyuyacaktı, ama bizi bu halde görebilecek bir sürü erkek ve kadın vardı.

Ama o anda umurumda değildi.

Hayden'ın bana dokunmasını çok uzun zamandır bekliyordum.

Onun hatırası ve aramızdaki bu şey, onu öldü sandığım zamanlarda bile yıllarca beni ayakta tutan tek şeydi. Karanlıkta gördüğüm oydu. Etrafımdaki her şey kaybolmuş gibi hissettiğimde düşündüğüm oydu. Josiah'ın acımasız parmakları bana zarar verdiğinde özlediğim onun dokunuşuydu.

Elini elimle kapattım, bacaklarımın arasına sıkıca bastırdım, onu ne kadar çok istediğimi söylemeye cesaret edemese de, istediği tüm izni ona verdim.

Parmakları kıvrımlarımın arasına battı. İkimiz de inledik.

"Çok ıslaksın. Lanet olsun, Kara." Bizi döndürdü, sırtımı bara bastırdı ve beni sıkıştırdı. Serbest elini bacağımın arkasına kaydırды, bacağımı yerden kaldırdı ve beline doladı.

Gözlerim, benim içimi nazik ritimle çalıştırırken kapandı. İçeri ve dışarı, klitorisimi okşayarak.

Onu bıraktım ve dirseklerimi tezgahın üzerine dayadım. Başım geriye düştü, göğüslerim tavana doğru uzanırken, o benim bedenimi ondan çaresizce istediğim orgazma gittikçe yaklaştırıyordu.

"Çok güzelsin." Üzerime eğildi. "Siktir, keşke şu anda çıplak olsaydın. Bunu yavaş ve tatlı bir şekilde yapmak istiyorum, bana gelmene izin vermem için yalvarana kadar seni çıldırtmak istiyorum."

"Bekleyemem," diye inledim yumuşak bir sesle, kalçalarımı onun parmaklarının her hareketine uyacak şekilde salladım. Ben de daha fazlasını istiyordum. Onun beni barda çıplak hale getirmesi fikri başımı döndürüyordu. Bu düşünceyle yasak bir şehvetin heyecanı içimi kapladı.

"Biliyorum, tatlım. Anlıyorum. Neredeyse geldin." Klitorisime bastırđı, parmakları her kayışında inlememe neden olacak şekilde beni parmakladı.

Orgazmın filizlenen girdabı alt karnımda kıvrıldı, parmaklarının beni doldurduğu yere doğru spiral şeklinde indi.

Hayden'ın arkasında bir kapı açıldı.

Başımı kaldırdım, gözlerimi açtım ve Hawk'ın bakışlarıyla karşılaştım.

Donakaldım.

Hayden omzunun üzerinden bakıp kim olduğunu gördü ve tereddüt etmeden bana döndü. "Gel bana, Kara. Elimi ıslatıyorsun. Sen bitirene kadar durmayacağım."

Hayden durmayı reddettiğinde, orgazmın lezzetli tutuşuyla mücadele etmeye çalışarak çaresizce başımı salladım. Parmakları beni doldurduğunda elinin tabanı klitorisime çarpıyordu, ama ben Hawk'a bakmaktan kendimi alamıyordum, donakalmış bir şekilde başka bir erkeğin bana dokunmasını izliyordum.

Özürlü dilimimde yanıyordu, onları söylemem için yalvarıyordu. Yetiştirilme tarzım, ne kadar sürtük ve fahişe olduğumu, sadece erkeklerin birden fazla partneri olabileceğini haykırıyordu kafamın içinde.

İçimdeki zevk günahkardı. Benim almam gereken bir şey değildi.

Yine de Hayden bana bunu vermekte o kadar kararlıydı ki, dayanamıyordum.

"Hawk." Ondan bir şeye ihtiyacım vardı. Herhangi bir şeye. Hislerimi hissetmem için onun iznine.

Eli, eşofmanının şişkinliğine gitti. Hayden'ın beni giderek daha da uçuruma itmesini izlerken, gözleri yanarken, içinden küfrediyordu. Hawk'ın parmakları ereksiyonunu boğuyordu.

"Ne dediğini duydun, Küçük Fare," dişlerini sıkarak söyledi. "Onun için gel."

Hayden üçüncü parmağını da içime soktu ve ben parçalara ayrıldım, zevk çığlıklarım kulübün geri kalanını uyandırmasın diye ağzımı elimle kapattım. Dokunduğu yerden yayılan ecstasy dalgaları arasında nefes nefese kaldım,

orgazm, tüm şüpheleri ve kafa karışıklıklarını silip süpürdü ve geride sadece zevk ve arzu bıraktı.

Hayden hareketlerini yavaşlattı, orgazmın diğer tarafına geçmeme ve sonrasındaki hazın tadını çıkarmama izin verdi.

Beni yumuşakça öptü, dudakları benimkini buldu, öpücükler daha aç, daha derin hale geldi, aramızdaki bağlantı o kadar çekiciydi ki görmezden gelmek imkansızdı.

O burada olmadığımda kendimi eksik hissediyordum. Ona dokunmadığımda.

Kalbim onu asla bırakmamak için bir arzu ile doldu.

Ama yine de bırakmak zorundaydım.

Ben hazır olmadan çok önce, çok çabuk çekildi. Ama çekildiğinde, Hawk gitmişti.

GRAYSON

Kanepede patates gibi uzanmış, telefonuma bakarak Kara'yı aramak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Bunun için iyi bir nedenim vardı. Hayley Jade hakkında konuşmak için randevu almamı istemişti.

Bu düşünce beni o kadar gerginleştirmişti ki, sanki hayatımda hiç bir kadınla konuşmamışım gibiydim.

Onu iş yerinde birkaç kez görmüştüm ve mümkün olduğunca dostça ve tehditkar olmayan bir tavır sergilemeye çalışmıştım, özellikle de Hawk hiç uzaklaşmadığı ve onu tamamen ikna edemediğimden hala emin olduğum için. Adamın sağ kroşesi çok sertti ve gözüme bir yumruk daha yemek istemiyordum.

Ama onu ararsam, onu daha iyi tanıyacağımdan ve sonra ona aşık olacağımdan endişeleniyordum, çünkü ben öyle saçma sapan bir ahmağım ve büyük kahverengi gözlü, kıvrımlı kadınlara bayılıyorum.

Karımla da öyle olmuştu. Ama farkımız, ikimiz de tanıştığımız ilk andan itibaren birbirimize sıırılsıklam aşık olmuştuk.

Kara'nın ayaklarına kapanan iki erkek vardı zaten. Benim, aşık olma fikrine aşık olduğum için bu yarışa katılmama gerek yoktu. Eğer bir şeye ihtiyacı varsa, o da bir arkadaşıtı.

Ben onun için o arkadaş olabilirdim. Bu beni öldürse bile.

"Telefonu al ve ara, Gray. Seni korkak tavuk," diye kendime sataştım. "Güzel kadınlarla konuşabilirsin. Onlarla arkadaş olamayacak kadar beceriksiz değilsin."

Bu moral konuşması pek işe yaramadı. Kendimi, çok agresif davrandığım ve onun beni eldiven balonlarına takıntılı, ürkütücü bir tuhaf adam olarak göreceğine tamamen ikna etmişim.

Neden ona o kadar çok balon yapmışım ki? O çocuk değildi.

Yüzüstü yattım ve utanç verici hayal kırıklığımı kanepenin yastığına inleyerek dile getirdim.

Bir mesaj geldi, ama kendime yarattığım utanç çukurundan başımı kaldırdığımda, telefonumda gelen mesaj görünmüyordu. "Tuhaf," diye mırıldandım, ama sonra son bıraktığım kitap rafında yanmakta olan çakmağımı fark ettim.

Bu iyiye işaret olamazdı.

Biri şifremizi kırmıştı.

Asla mesajlaşmazdık. Sadece üç kez çalan bir arama, toplantı çağrısı yapıldığını belirtirdi. Her adımda endişeyle, oturma odasını geçtim ve kontrollü telefonu aldım, Face ID'yi kullanarak kilidini açtım.

WHIP:

Mesaj için özür dilerim. Kurallara aykırı olduğunu biliyorum, ama telefon etseydim bir toplantı düzenlenirdi ve diğerlerinin bunu henüz bilmesini istemedim. Dün gece bir ceset buldum.

Mesaja bakakaldım, omurgamdan aşağıya doğru bir korku hissi yayıldı.

Başka bir mesaj geldi.

WHIP:

Ölü bir ceset. Bunun açıkça belirtilmesi gerekip gerekmediğinden emin değildim.

Kendime ve duruma rağmen, gülmekten boğazım düğümlendi ve cevap yazdım.

GRAY:

Tahmin etmiştim. Ama bu gördüğün ilk ceset değil. Bu cesedi özel kılan ne?

WHIP:

Vic yirmili yaşların ortasında. Kıvrımlı vücutlu. Esmer.

Kanım dondu.

GRAY:

Boğuldu mu?

WHIP:

Eğer köprüden atlamış olsaydı sana mesaj atmazdım, değil mi?

Kara.

Lanet olsun.

Kahve masasından kişisel telefonumu kaptım ve Kara'nın hastane kayıtlarından kaydettiğim numara ekrana gelene kadar ekrana dokundum.

Günlerce onu aramayı ertelemiştim, kafamda her kelimeyi planlayarak çekici, tatlı ve şefkatli konuşmaya çalışıyordum. Ama telefon bağlandığında çaresizce onun adını haykırdım. "Kara!"

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. "Kimsiniz, lütfen?"

Onun nazik sesini hemen tanıdığımda rahat bir nefes aldım.

Kanepeye geri çöktüm. "Josiah?"

diye fısıldadı.

Gözlerimi kırptım. "Oh, kahretsin. Hayır. Kara, çok üzgünüm. Benim. Yani, ben değilim. Grayson, ben. Dr. Frederick Grayson. Beni hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapattım ve kafamda planladığımdan tamamen farklı olan saçma sapan sözler söylediğim için alnıma bir tokat attım.

Kara güldü, sesi rahatlamış bir tondaydı. "Tabii ki seni hatırlıyorum, Dr. Frederick Grayson. Haftanın yarısını birlikte geçirdik, hatırladın mı?"

Tabii ki hatırlıyordum. Sessizce kafamı yastığa vurdum ve yerin beni yutmasını diledim. Ona gerçeği söylemedikçe, bu saçma davranışımı açıklamamın imkanı yoktu.

Muhtemelen bunu duyması gerekiyordu zaten.

Sırt üstü yattım ve tavana bakarak, Whip'in telefonda konuştuğum kişi değil de başka bir esmer kadın cesedini bulduğuna sevindiğim için kendimi çok kötü hissettim. "Özür dilerim," dedim. "Az önce başka bir cinayet haberi aldım ve bir an için..."

Onu korkutmak istemedim, ona bir seri katilin onu hedef aldığından emin olduğumu söylemek istemedim.

Kara'nın kahkahası kesildi. "Bir an için bunun

ben olduğumu

düşündün.""Evet," diye onayladım. "Öyle olmadığına gerçekten çok sevindim."

Derin bir nefes aldı. "Ben de öyle. Ama o zavallı kadın..."

Vücudundaki izleri düşünmek istemedim.

Kara'nın sesi kısık çıkıyordu. "Onun da bir kız kardeşi var mı? Bu katilin işareti bu, değil mi? Kız kardeşleri öldürüyor mu?"

Kara'nın sesi kısık çıkmıştı. "Onun da bir kız kardeşi var mı? Bu katilin işareti bu, öyle değil mi? Kız kardeşleri öldürüyor, değil mi?"

Beni göremese de başımı salladım. "Henüz bilmiyorum. Cesedi teşhis etmek muhtemelen biraz zaman alacak. Ama geri kalanı... boğulma, saç rengi, vücut tipi... hepsi uyuyor. Hedef olabileceğini düşünmek seni korkutuyor olabilir, biliyorum..."

Telefonun diğer ucunda hafifçe nefes aldı. "Bunun bir faydası olur mu, bilmiyorum. Zaten kocamın hedefi durumundayım. Her gün arkamı kollamak zorundayım. En kötüsü de onun etkisinin genişliği. Beni herkesi ve her şeyi sorgulamaya itti. Onun takipçilerini tanıyabileceğimi sanıyordum, ama olanlardan sonra, onun etkisinin hayal ettiğimden çok daha geniş olduğunu anladım."

"Kız kardeşini öldürenlerin hala kocan ve adamları olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedi, sesi emin ama üzgündü.

Başımın arkasına bir yastık daha koyarak rahat etmeye çalıştım. "Hâlâ benim adamımın yaptığını düşünüyorum. Başka şüpheli var mı?"

"Polis hala Kyle'ı araştırıyor. O, buraya birlikte geldiğimiz ve kız kardeşimin öldüğü gece ortadan kaybolan adam."

Onun ses tonunda hissettiğim keder hoşuma gitmedi. Onun dikkatini başka yöne çekecek bir şey söylemek için kafamı yordum. "Hepsinin

adlarını bir şapkaya koyup birini çekebiliriz? Bu konuyu bir kez ve sonsuza kadar kapatabiliriz?"

Küçük bir kahkaha attı. "Keşke o kadar basit olsaydı, değil mi?"

O kadar basit değildi ki, gülünçtü. Josiah ve adamları ortalıkta dolaşıyorlardı, bu yüzden Alice'in ölümünün onların elinden olduğunu sanmıyordum. İçgüdülerim, polisin onları izlediğini bildikleri için Kara'nın canına bu kadar çabuk kastetmeyeceklerini söylüyordu.

Onlarla birlikte seyahat eden çocuk, özellikle de o zamandan beri ortadan kaybolduğu için, en olası seçenek gibi görünüyordu.

Bütün bunların tek sorunu, benim teorimi daha da güçlendirmesi idi.

Trigger, güzel bir genç kızın boynuna ip geçirmeden önce sıska bir genci öldürmekten çekinmezdi.

Tıpkı yıllar önce karıma ve onun kız kardeşine yaptığı gibi.

Ölümlerinden önceki gün onu son kez görmüştüm. O günden beri ortadan kaybolmuştu, grup toplantılarımızda koltuğu sonsuza kadar boş kalmıştı.

Öfke içimde kaynıyordu ve kimse görmese de onu kontrol altında tutmak için mücadele ediyordum. Her defasında yanımdaki telefon çaldığında, Trigger'ın sonunda geri döneceği toplantının bu olmasını umuyor ve dua ediyordum.

Böylece, benden aldığı her şey için onu kendi ellerimle öldürebilirdim.

Kara'dan aldığı her şey için.

Parmaklarımla telefonu sıkıca tuttuğumdan vazgeçtim ve ailemi öldüren adamı düşündüğümde içimde yükselen acıyı silmeye çalıştım. "Terapi hakkında konuşmalıyız," dedim, Kara'nın Trigger'ın listesindeki bir sonraki kişi olduğunu düşünmek midemi ağrıtmasına rağmen, profesyonel bir tonla konuşmaya çalışarak.

"Oh." Kara şaşırmış gibiydi, sanki ben sadece kız kardeşinin cinayet davasındaki olası şüphelileri tartışmak ve arkadaşımın bulunduğu ceset hakkında morbid bir şekilde konuşmak için aramadığımı unutmuş gibi.

Whip benim arkadaşım değildi. Whip'in arkadaşı yoktu.

Aslında benim de yoktu. Gerçekten sırlarını paylaşabileceğim gerçek arkadaşlarım yoktu.

Kara hariç. Karımdan bahsettiğim tek kişi oydu. Ya da kafeslerden.

Telefonumu hoparlöre aldım ve takvim uygulamasına geçerek programımı inceledim. "Onu bu hafta getirmek ister misin? Programım çok dolu ama okuldan önce erken bir seans ya da okuldan sonra geç bir seans yapabilirim."

Kara durakladı. "Bunları yapabileceğiniz tek yer hastane mi? Onu en son oraya götürdüğümüzde, Hawk'ın yüzüne yumruk attığını gördü... Bu tabii ki sizin suçunuz değil, ama onu yeni bir rutine alıştırdık ve bunu bozacak herhangi bir şey yapmaya çok isteksizim. Hâlâ hiç konuşmuyor ve belki de daha az steril bir ortamın onun açılmasına daha faydalı olabileceğini düşünüyorum."

Kara'nın endişelerini mutfak tezgahında bulduğum bir kağıt parçasına not alırken başımı salladım, böylece daha sonra Hayley Jade'in dosyasına aktarabilecektim. "Sürekli ev ziyaretleri yapıyorum. Birçok insan tanıdık bir ortamda konuşurken daha rahat hisseder. Adresiniz nedir?" Hastane evraklarından numarasını aldığımda buna hiç dikkat etmemiştim.

Bir an durakladı. "Ben... şey, bunun iyi bir fikir olup olmadığını da bilmiyorum. Belki bir park falan olabilir diye düşünüyordum..."

Kaşlarımı çattım. "Bence onun evi gerçekten daha iyi olur. Benim evini yargılayacağımdan endişeleniyorsan, lütfen endişelenme. Asla yargılamam." Bunu içtenlikle söylüyordum. Hayatım boyunca birçok berbat yerde yaşamıştım. Hiçbir şey beni rahatsız etmezdi.

"Ormanın ortasında, en az bir düzine motosikletçi ve birkaç kulüp kadınıyla birlikte bir MC kulüp evinde yaşıyoruz."

O yerlerden birinde olduğunu düşününce dilim tutuldu, vücudum gerildi. O yerlerin nasıl işlediğini biliyordum. Özellikle kadınlar söz konusu olduğunda. Kara'nın Hawk ile birlikte yaşıyor olabileceğini ve eğer öyleyse, bir motorcu kulüp evinde yaşıyor olabileceklerini neden hiç düşünmemiştim, bilmiyordum. Bu düşünce beni fiziksel olarak hasta etti.

"Sessizliğin biraz yargılayıcı gibi geliyor," dedi sessizce.

"Hayır," dedim aceleyle, ama bu tam olarak doğru değildi. "Sadece beni şaşırttı. Orada olacağım. Cuma günü saat beş buçukta mı?"

"Harika olur. Teşekkürler."

"Hoşça kal, Kara." Telefonu kapattım ve hızla televizyonu açtım, kendimi ekrana odaklanmaya zorladım. En son bir motosiklet kulübünün duvarları içinde bulunduğumda beş ya da altı yaşındaydım ve orada olanlarla ilgili sadece kötü anılarım vardı.

Bir daha oraya adım atmak istememiştim.

Ama görünüşe göre, saklanma zamanı geçmişti. Ve Hayley Jade, geçmişiyile yüzleşmek zorunda kalacak tek kişi değildi.

HAYDEN

Bir kez olsun, Sinners çivi tabancalarının ve masa testerelerinin sesleriyle dolup taşmıyordu. Binlerce kez temizlemem gereken her yere saçılmış talaşlar yoktu. Luca'nın işçileri ortalıkta dolaşıp duvar örüyor ya da aletler takmıyorlardı. Her şey bitmişti ve açılış gecesi öncesinde tek yapmam gereken menüyü son haline getirip yazdırmaktı.

Bu, tüm işin en zor kısmıydı.

Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi görünmüyordu. Simon'ın berbat lokantasının mutfağında saatlerce pratik yaptığım her yemeği denedim ve o zamanlar hem görünüşleri hem de tadı muhteşemdi. Onlarla o kadar gurur duyuyordum ki, Instagram'da herkese göstermiştim.

Ancak şimdi, tüm son teknoloji ürünü mutfak aletleriyle bu yemekleri tekrar yaptığımda, yeterli gelmediler. *Ben* yeterli değildim ve bu iş beni aşıyordu. Luca, Saint View'dan gelen aptal bir sokak serserisinden dünya standartlarında kalite bekliyordu.

Açılışa birkaç gün kalmıştı ve ben sahtekarlığımı ortaya çıkaracaktım.

Mutfacı, nasıl bir araya getirip yenilebilir bir yemek yapabileceğimi bilmediğim bir dizi malzemeyle doldurmuştum. Her sabah şafak vakti kulüp evinden çıkıp gece yarısı eve dönüyordum, çünkü uyanık olduğum her anı yemeği doğru şekilde hazırlamaya adanmıştım.

Ancak ne yaparsam yapayım, hiçbir şeyden memnun kalmıyordum. Restoranın önünden biri kapıyı çaldı.

Daha önce içeri girdikten sonra kapıyı kilitlemiştim. Muhtemelen bu kesinti beni rahatsız etmeliydi, ama lavaboda kurtarmaya çalıştığım tatsız sosu düşürdüm. Yaptığım karışıklıktan uzaklaşmak için herhangi bir bahane

ve bu iş için uygun olmadığımı bilmenin ezici baskısından uzaklaşmak için her türlü bahaneyi kullanırdım.

Kara cam kapının cadde tarafında bana el salladı, Hawk birkaç adım arkasında, üzerinde adımın yazılı olduğu tabelaya somurtarak bakıyordu.

Hızla açıldım, bakışlarım onu fırtınadaki vaha gibi yutuyordu. Onu gördüğüm anda içimdeki bir şey rahatladı ve o sıcak bir gülümsemeyle kolumu sıktığında, sanki karanlık gökyüzü onun güneş ışığını geçirmek için açılmıştı ve hepsi bana odaklanmıştı.

Elimi yüzünün yanından boynunun arkasına kaydırđım ve yanağına öpmek için eğildim. "Burada ne yapıyorsun?"

Mutlu bir şekilde omuz silkti. "Hastaneden izin aldım. Hayley Jade'i okula bıraktık. Hawk'tan beni buraya getirmesini istedim, böylece senin nerede vakit geçirdiğini görebilecektim."

Onu ihtiyatla süzdüm, neden benim için bir şey yapacağını anlamıyordum, özellikle de hafta başında kulüpte Kara'yla yaptığım gösteriden sonra. "Ve kabul etti mi?"

Hawk bana baktı. "Kara'nın istediğini vermeyi kabul etti. Çünkü onun için önemli olan tek şey bu. Kara buraya gelmek istedi. O da onu buraya getirdi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ve her zaman kendinden üçüncü şahıs olarak mı bahsediyor?"

Bana orta parmağını gösterdi. "Siktir git. Birkaç saatliğine ona bakacağına güvenebilir miyim? Yapmam gereken bir iş var."

Aklımda zekice bir cevap vardı, ama bir yanımda da onun bu isteğinin sıradan bir istek olmadığını fark etti.

Hawk, Kara'ya aşıktı. Onu nasıl koruduğuna dikkat eden herkes için bu çok açıktı. Onun güvenliğini bana bırakması, aslında bana büyük bir inanç ve güven duyduğunu gösteriyordu. Bu yüzden ona lafım yoktu.

Başımı salladım. "Git. Onu ben korurum."

Bana baktı ve yüzümde aradığı şeyi bulmuş olmalıydı, çünkü eğilip Kara'nın yanağına nazikçe bir öpücük kondurdu. "Uzun sürmez. En fazla birkaç saat. Eğer o pislik herif gelirse ve onu dövmem için beni çağır."

Kara güldü, ama ben onun şaka yapmadığını biliyordum.

Kara onu kapıdan dışarı itti. "Git. Biz idare ederiz. Öğleden sonra görüşürüz."

Onun arkasından uzanıp kapıyı kilitledim.

Bana gülümsedi. "Umarım sorun olmaz? Böyle ansızın gelmem."

Ona gülümsedim. "Dalga mı geçiyorsun? Beni soğan doğramaktan kurtardın. Ayrıca, burayı görmeni istiyorum."

Birkaç dakika önce her şeyi mahvettiğime kendimi ikna etmiş olmama rağmen, Kara'ya etrafı gezdirme fikri beni gururlandırdı. Luca, daireme geldiğinden beri onu görmemiştim ve açılış gecesi için planlar hakkında birkaç mesaj dışında, mekanı tek başıma işletmeme izin vermişti. Onun bu işle bir ilgisi olduğunu unutmak kolaydı ve her şeyin benimmiş gibi davranabilirdim.

Bu muhtemelen baskıya yardımcı olmuyordu, ama şeytanla tekrar yatağa girdiğim için kalbimde ağır bir yük oluşturan suçluluk duygusunu hafifletiyordu.

Siktir et onu. Onun bunu mahvetmesine izin vermeyecektim. Kendi kafamdaki karışıklık ve kendime olan güvensizliğimin de bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

"Büyük tur ister misin?" Bara gidip lavaboda ellerimi yıkadım ve önlüğümü çıkardım.

O da beni takip etti, dört duvar arasında yarattığımız şeye hayranlıkla bakıyordu. "Harika. Buradaki her şey çok güzel."

Sinners, bir şantiyeden neredeyse tamamen benim hayallerimdeki lüks restorana dönüşmüştü. Karanlık ve karamsar bir atmosferi vardı, koyu renkli ahşap zeminler, siyah duvarlar ve kırmızı bar tabureleri ile son derece seksi bir yerdi. Küçük, samimi masalar siyah masa örtüleri ile kaplıydı.

Burası, bir grup arkadaşla gelip doğum günlerini kutlayacağınız türden bir yer değildi. Ya da şehir dışından gelen ailenizle gelebileceğiniz türden bir yer. Burası, çıplak kalmak istediğiniz biriyle gelebileceğiniz türden bir restorandı.

Bunun için birkaç metre ötede, arkada, benim küçük günah yuvamın kurulduğu bir yer ayarlamıştık.

Kelime oyunu yapmıyorum.

Mekanı işaret ettim. "Maître d'otel kapının hemen yanında durup çiftleri masalarına götürecektir."

Özel kokteyller hazırlamak, şampanya ve en kaliteli içkileri servis etmek için bir barmen tuttuk."

Raflardaki içki şişelerini inceledi, içkilerin doldurulmaya hazır olduğunu gördü. "Hepsi çok pahalı görünüyor."

"Öyleler. Bir tane ister misin?"

Bana gözlerini kısarak baktı. "Henüz öğle vakti bile değil."

"Haklısın." Ona gülümsedim. "Gel, geri kalanını da gör."

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim, ona dokunma isteğim çok güçlüydü, görmezden gelemedim. Yemek alanını mutfaktan ayıran salıncak kapılardan geçerek beni takip etti. Yaptığım dağınıklıktan utandığım için orayı geçip gittim. "Mutfak," dedim başımı sallayarak ve onu hızla yanımdan geçirdim.

Elimi çekti. "Bekle, görmek istiyorum."

"Önce burayı göstereyim." İkinci bir kapıdan geçtim. Bu kapı ilkinden daha ağır ve daha süslüydü. Ağır ahşaptan yapılmış kapının ortasına "Günahkarlar Hoş Geldiniz" yazısı oyulmuştu.

Kara, onu karanlığın içine doğru götürürken kaşlarını çatı. Duvarda ışık anahtarını aradım, buldum ve sadece loş ışıkları yakmaya dikkat ettim. Kulüp açıkken kullandığımız ışıklar, kapanış saatinde ve temizlikçiler geldiğinde yanan parlak floresan ışıklar değil.

Kara kaşlarını çatarak her şeyi içine sindirdi. Alnı kırıştı. "Bu da ne?" Luca burayı satın aldığı anda burası tek bir büyük odaydı. Ama şimdi her yere duvarlar örülmüş, mekanı bir tür labirente dönüştürmüş, insanların her türlü cinsel fantezilerini tatmin edebilecekleri düzinelerce oyuk oluşturmuştu. farklı cinsel sapkınlıkların tadını çıkarabilecekleri düzinelerce oyuk vardı.

"Seks kulübü," diye açıkladım. "Hawk sana söylemedi mi?"

Ağzı açık kaldı. "Yani... insanların..." Kızardığında çok tatlıydı.

"Seks mi?" Duvara yaslandım. "Evet. Ön tarafta akşam yemeğini ye. Arka tarafta tatlıyı ye." Kafamı eğip onu inceledim. "Daha önce hiç böyle bir yere gittin mi?"

Başını çevirip bana geniş gözlerle baktı. "Tabii ki hayır! Neden böyle düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bliss'in bir tane var, biliyorsun. Psikopatlar. Oraya gitmiş olabileceğini düşünmek çok da zor değil. Özellikle de..."

Bana kaşlarını çattı. "Özellikle ne?"

Ona sıırttım. "Özellikle de sen halka açık yerlerde seks yapmaktan hoşlanıyor gibi görünüyorsun." Ağzı açık kaldı. "Hoşlanmıyorum!"

Ona daha da yaklaştım. "Hayır mı?" Başımı eğdim. "Kara, Slayers'ın kampının ortasında, Hawk izlerken üç parmağımı amına sokmuştum. Ne kadar ıslak olduğunu hatırlıyorum. Onun izlemesi seni tahrik etmediğini söyleyemezsin."

Yanakları pembeye döndü ve ben de o kendini yakmadan önce ona bir çıkış yolu sundum. "Psychos zaten herkesin herkesi görebileceği büyük bir açık oda, sanatçılar için kafesler falan yapıyor. Biz bunun bir performans olmaktan çok bir deneyim olmasını istedik." Labirentin üç farklı girişini işaret ettim. "O yüzden bir yol seç. Hangisini denemek istersin?"

"Hepsi nereye çıkıyor? Hiçbir işaret yok."

Ona göz kırptım. "Mesele de bu zaten. Sürpriz olsun diye." Ortadaki yolu işaret etti. "O yol."

Önümüzdeki duvarların arkasında ne olduğunu düşününce sikim kıpırdadı. "İyi seçim."

Onu seçtiği yöne doğru yönlendirdim.

Aynı siyah-kırmızı tema devam ediyordu, labirentin her yerine insanların seks yapması için siyah yastıklı yatak büyüklüğünde banklar yerleştirilmişti. "Her yol oldukça sakın başlıyor. Hepsi, insanların üzerinde yapmak istedikleri her şey için bu yataklara sahip." Onu korkutmak istemediğim için ses tonumu hafif tuttum, ancak tek düşünebildiğim onu yataklardan birine yatırmaktı. "Yağ ve prezervatifler kolayca ulaşılabilir olacak, ayrıca kimse kontrolden çıkarsa diye güvenlik de olacak."

Yanlarından bağlama kayışları sarkan bir yatağın önünden geçerken bana ihtiyatla baktı. "Bu çok... sorumlu bir davranış."

Gülerek, onu geniş duvarlı labirentin derinliklerine doğru götürdüm. Duvardaki deliklere bakıyordu. "Onlar ne?"

"Glory holes." Kafası karışmış gibi görünce, açıklamaya devam ettim. "Erkeklerin penislerini soktukları ve diğer tarafta bulunanların

ağızlarıyla ya da vücutlarının başka bir parçasıyla istedikleri şekilde karşılık versinler diye.

Durdu ve deliklere bakakaldı, sanki onlardan birinden aniden 30 santimlik bir penis çıkacakmış gibi. "İnsanlar sadece... emiyor..."

"Ya da sikiyorlar. Duruma göre değişir."

"Ama diğer taraftaki kişiyi göremezler ki. Ya başka bir erkek..."

Ona kaşlarını kaldırdım. "Ya diğer tarafta başka bir erkek diz çökerse? Ya da kışını sunarsa?"

Ağzı açık kaldı. "İnsanlar... insanlar bunu mu yapıyorlar?"

"Yapıyorlar. Yapacaklar. Bu, glory hole'un cazibesinin bir parçası. Neyle karşılaşacağını bilmiyorsun. Bir ağızla karşılaşabilirsin. Bir amcıkla. Bir götle. Ama kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin."

"Bunun kimi tahrik ettiğini anlayamıyorum."

"O zaman bu senin fetişin değil, tatlım. Senin fetişin olan bir tane bulalım." Sürpriz bir şekilde, itiraz etmedi.

"Seks salıncağı," dedim, bir tanesinin önünden geçerken. "Bununla ilgili güçlü olumlu ya da olumsuz hislerin var mı?"

Hızla başını salladı.

"Devam edelim o zaman." Çok yakında çeşitli seks pozisyonlarında çıplak bedenlerle dolacak olan bu yerde bu kadar rahatça dolaşmak garipti. Ama bu eşyaların bazıları kurulurken Kara'yı buraya getirmeyi düşündüğümü inkar edemezdim. Onun gelip gelmeyeceğinden emin değildim, ama gelmese bile bu gezinti bana onun neyle rahat hissettiği konusunda bir fikir verecekti.

"Bağlama duvarı." Birden fazla kişinin aynı anda bağlanabilmesi için çeşitli bağlama ve kısıtlama araçlarının takılı olduğu duvara elimi sürdüm.

O durakladı, nefesi biraz hızlandı. "Bir şeyi denemek istemek utanılacak bir şey değil."

"İstemiyorum."

O istiyordu. Ama henüz o noktaya gelmemiştik. Ve ben, güvenli olduğunu düşündüğüm ölçüde onu zorlamıştım. Gözlerinde hoşuma gitmeyen belirsiz bir panik vardı.

"Hey." Onu kollarıma aldım ve nazikçe öptüm.

O da eridi ve beni öptü. "Buraya geldiğimde böyle bir şey beklemiyordum," diye fısıldadı. "Güzel kadınlar..." Bondaj duvarına baktı. "Bağlanmış, senin onları her deliğinden almanı bekliyorlar."

Kıkırdadım. "Kıskandın mı?"

Kafasını salladı. "Kıskançlık günahtır."

"Fark ettin mi bilmiyorum, ama biz Sinners adlı bir kulübün içindeyiz. Burada kimse günahlarını yargılamıyor, Kara."

"Diğer kadınların sana dokunmasını istemiyorum," itiraf etti. "Hawk varken bunun ikiyeüzlülük olduğunu biliyorum..."

Onu tekrar öptüm. "Başka hiçbir kadın bana dokunamaz. Ne burada, ne bu duvarların dışında, ne de başka hiçbir yerde. Dokunmak istediğim tek kadın sensin. Seni tanıdığımdan beri dokunmak istediğim tek kadın sensin."

"Senden bunu yapmanı isteyemem."

"İstemedin. Seninle tanıştığımdan beri kimseyle birlikte olmadım. Her zaman istediğim sendin."

"Peki ya Hawk?"

Gülerek, "Hawk'ı istediğimi mi sanıyorsun?" dedim.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "İstiyor musun?"

"O psikolog arkadaşınla çok fazla vakit geçiriyorsun, sorulara sorularla cevap veriyorsun," diye mırıldandım. Ama sonra ona baktım ve kendim de başka bir soru sordum. "Hawk'ı istemem hoşuna gidiyor mu?"

Nefesini bıraktı ve soruyu cevaplamadan arkasını döndü. "Hala bana mutfağı göstermen gerekiyor."

Onu bırakıp, labirentin dördüncü kısmını bile gösterememiş olmama rağmen, onu takip ederek labirentten çıktım. Işıkları kapattım ve tura devam ettim. "Banyolar. Oldukça güzeller. İçlerinde duşlar, yumuşacık havlular ve bornozlar var. Ve burası da mutfak. Dağınıklık için özür dilerim."

O ise malzemelere hiç aldırış etmedi. Sadece etrafta dolaştı, tüm aletleri kurcaladı ve tezgahları parmağıyla okşadı. "Bu harika," diye fısıldadı. "Böyle bir mutfak için her şeyi yapardım..."

Omuz silkti, son beş yıldır içinde yaşadığı tarikatı gündeme getirmek istemediği belliydi.

Onun iradesi dışında orada tutulduğunu düşünmek bile zordu ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadığım için duyduğum suçluluk duygusu beni içten içe yiyip bitiriyordu. "Orada mutlu olduğunu sanıyordum. Ailenin yanına, evine döndüğünü sanıyorduk. Bilseydim gelirdim."

Bana gülümsedi ve elini yüzümde gezdirdi. "Kimsenin bilmesini istemedim. Başıma gelenler için suçluluk duyması gereken tek kişi benim." Arkamdan, tüm yiyecekleri sakladığımız kiler dolabına baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O da ne?"

Gülümsedim. "Mutfağın en iyi kısmı. Kendi mini süpermarketim gibi." İçeri girdim ve ortada bıraktığım kocaman un torbasını kaldırdım. "İçeri girebilirsin." Kollarımdaki ağır yükü kaydurdum ve rafa koymaya çalıştım, böylece yolumdan çekilsin. "Kapıyı kapatmamaya dikkat et, çünkü kilit..."

Kapı Kara'nın arkasında kapandı.

Yüzümü buruşturdum. "Düzgün takılmamış ve içeride kilitli kalacağız."

KARA

Panik yavaşça içime sızdı, küçük bir adrenalin akışı beni küçük odada dönüp durmaya ve çekince hiçbir işe yaramayan kapı kolunu tutmaya itti.

Damla hızla sel haline geldi, göğsüm sıkışıp nefes alamaz hale geldim.

Hayden kollarıyla beni sardı. "Hey. Her şey yolunda."

Ama iyi değildi. Hiç de iyi değildi. Boğazım tıkanmıştı. "Nefes alamıyorum."

Beni daha sıkı tuttu, yüzünü eğerek gözlerini benimkilere dikti. "Yapabilirsin. Kapı kilitlenmeden bir saniye önce nefes alıyordun. Hava değişmedi ve değişmeyecek. Bu oda hava geçirmez değil. Geçen gün kendimi buraya kilitledim ve hiçbir şey olmadı."

Ama onun sakın sözleri kalbimin çarpıntısını hafifletmeye yetmedi.

"Kadınlar günah işlediklerinde yeniden doğmak zorundadırlar. Değerlerini kanıtlamaları gerekir. Ruhlarından kötülüğün arındırılabilceğini kanıtlamaları gerekir," diye mırıldandım, cildimi tırmalama dürtüsüyle mücadele ederek.

Hayden'in yüzü soldu, ifadesinde bir anlayış belirdi. Yine o kutunun içindeydim.

Yine toprağın altında.

Çok çabuk biten havayı solumaya çalışıyordum.

Titreme vücudumu sarsıyordu. Karanlık beni çevreliyor, ışığı, raflardaki yiyecekleri, Hayden'ı karartıyordu.

Tek koklayabildiğim toprak kokusuyla.

"Kadınlar günah işlediklerinde yeniden doğmak zorundadırlar. Değerlerini kanıtlamaları gerekir. Ruhlarından kötülüğün arınabileceğini kanıtlamaları gerekir," diye tekrarlardım. Josiah'ın sözleri hafızama kazınmıştı, sözleri

dilimi yakıyordu, ama yine de kendimi durduramadım ve tekrar tekrar söyledim.

Hayden'ın parmakları kollarımı sıktı. "Kara!"

Bu bunu benim hatamdı. O Rab benim
beni beni beni beni

Beni her zaman
cezalandırırdı. "Kara!"

Hayden beni sertçe salladı ve ben gözlerimi açtım. Onun
gözlerindeki saf korku beni şok etti.

"Sen o kutuda değilsin," diye ısrar etti. "Buradasın. Benimle birlikte
restoranımın mutfağındasın. Kapalıyız ama yeterince havamız var.
Yiyeceğimiz ve suyumuz var, Hawk yakında gelip bizi çıkaracak."

"Öleceğim," diye fısıldadım, boğazımda bir hıçkırık yükseldi.

Ama Hayden'ın ifadesi sertçeydi. "Bugün olmaz. Burada olmaz.
Benim gözetimimde olmaz. Etrafına bak. Ne gördüğünü söyle."

Bir tarafa döndüm ve gözlerimi kafamdaki düşüncelerden
ziyade önümdeki şeylere odaklamaya zorladım. "Tuz. Biber. Yağ."

"Ekmek," diye devam etti benim için. "Bal. Soya sosu."

Bu malzemeleri aradım ve raflarda gördüğümde başımı salladım.
"Maya. Vanilya özü. Un." Torbaların büyüklüğüne hayretle baktım.
"Neden bu kadar çok una ihtiyacın var ki?"

Hayden güldü, kapıya yaslanıp yere kayarken rahatladığı
belliydi, beni de yanında götürdü. "Bilmiyorum. Geçen hafta sipariş
verirken fazla heyecanlandım ve şimdi bir yıl yetecek kadar unum
var." Kolunu omuzlarıma doladı. "İyi misin?"

Utanç verici davranışım için özür dilemek üzereydim. Ama
yaptığım her şey için özür dilemekten bıkmıştım. Başıma gelenler
benim suçum değildi ve bunu hatırladığımda vücudumun nasıl tepki
vereceğini kontrol edemiyordum. "Hayır," diye fısıldadım. "Değilim."

Hayden dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Ne yapabilirim?
Yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ben de ona nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı omzuna
yasladım. Ta ki aklıma bir şey gelene kadar, neredeyse

duruma rağmen neredeyse gülümsememe neden olan bir şey. "Hawk'ı neden sevdiğini biraz daha anlat bana."

Hayden inledi. "Bu konuya gerçekten takıntılısın, değil mi?"

"Ya öyle ya da nefes alamadığım için panik yapıyorum." Gülümsememi sakladım. "Geri geliyor. Çabuk söyle sen."

"Onun yerine seni ne kadar sevdiğimi söylesem nasıl olur?" İki parmağını çenemin altına koydu ve yüzümü yukarı doğru çevirdi. "Seni öpebilecekken Hawk hakkında konuşmak istemiyorum."

Ağzını ağızıma yaklaştırdı ve Hawk ve küçük bir odada kilitli kalma düşünceleri beynimden silindi.

Var olan tek şey ben ve Hayden'dı. Beynim, vücutlarımızın birleştiği yerlere odaklandı. Eller. Ağızlar. Parmaklar. Diller. Kalbim hızla çarpmaya ve nefesim hızlanmaya başlayana kadar beni öptü, hapsoldüğüm için değil, beni istediği için.

Josiah'ın sözleri uçup gidene kadar öpüştük, öpücükler acil ve çaresiz hale gelene kadar, odada panik çığlıklarımın yerine zevk inlemelerimiz yankılandı.

"Beni öldüreceksin," diye mırıldandı Hayden ağızımın üzerinde. "Lanet olsun, Kara. Seni böyle öpmeye devam edemem."

Nefes nefese geri çekildi, ama ben onu geri çektim ve bu sefer onun vermek istediğini kabul etmek yerine dudaklarını talep ettim. Ona ihtiyacım vardı. Bana hissettirdiği her şeye ve unutturduğu her şeye ihtiyacım vardı. Kucağına tırmandım, bacaklarının üzerine oturdum ve kollarımı boynuna doladım, nefes almam gereken hava gibi öpücüklerini talep ettim.

Elleri sırtımı okşadı, omurgam boyunca kaydı ve beni kendine çekti. Dili ağızıma girdi ve ben ona inledim, siyah iş pantolonundaki belirgin çıkıntıya bastırılınca içim alev aldı.

"Seni böyle öpmek için defalarca düşündüm," diye fısıldadı. "Sen gerçek değilsin. Seni hayal ettiğime kendimi inandırmıştım."

Başımı salladım. "Hayal etmedin. Ben de seni öpmek istedim." Hem de birçok kez. Yıllarca geceleri yatakta uyanık kalıp, onun sadece kafamda yaşadığına inanmıştım, ama onun

ve beni bir şövalye gibi bir gece yarısı kaçırmasını hayal ediyordum.

Kendimi kurtarmak zorundaydım. Bu gerçeği gururla kabul etmeye başlamıştım.

Bu, prensle masalsı bir son istemediğim anlamına gelmiyordu.

Ya da prensler, Hawk'ı düşünmeme izin verirsem. Gerçi o böyle düşünölmekten nefret ederdi. Sokak itibarı için hiç iyi olmazdı.

Hayden yavaşça geri çekildi, odaklanmamış bakışları netleşti.

"Sana bir şey söylemem gerek."

Bekledim.

Gözleri, kilerdeki loş ışıktaki parıldıyordu. "Seni öpmekten çok daha fazlasını yapmayı düşündüm, Kara."

Nefesim kesildi. Birdenbire, yatağında uzanan o genç kadın oldum, onu sevmesi gereken ama onu kullanıp istismar eden, ruhu neredeyse hiç tanımadığı biri için ağlayana kadar onu yıkan adamın kurbanı. Öldüğünü sandığı adam. Bir hayaletin peşinde koşmak, gerçekliğinden daha iyiydi.

Artık daha güçlüydüm, Hawk beni, tehlikeden kaçarak Slayerlar'ın kampına gelen o kadın kabuğundan kurtulana kadar güçlendirmişti.

Ama içimdeki Hayden'ı özleyen, onu tanıdığı tek güvenli yer olarak ona tutunan o kırık kadın, onun kendisinden ne istediğini bilmek için can atıyordu.

Ve ona bunu vermek için çoktan çaresiz kalmıştı.

"Seni çıplak istiyorum," diye mırıldandı. "Benim için kıyafetlerini çıkarmanı izlemek istiyorum."

Nefesim kesildi. Bu, Hawk'ın benden isteyeceği türden bir talep değildi. Daha nazikti. İstersem reddedebileceğim türden bir şeydi.

İstemiyordum. "O zaman yapmamı söyle."

O inledi, yüzümü inceleyerek benden ne istediğimi açıkça gördü. "Sen itaatkarsın."

Kaşlarımı çattım. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." En azından bu bağlamda.

Hayden beni dikkatle izledi. "Ne yapman gerektiğini söylemesini seviyorsun. En azından yatakta. Bu seni tahrik ediyor."

Öyle miydi? Ben sadece emir almaya alışkındım. Josiah'ın emirleri beni kesinlikle tahrik etmemişti. Kendimi ona sunma düşüncesi beni ürpertti, yüzüstü yatakta yatarak yüzüme bakmak zorunda kalmasın diye.

Ama Hawk, bedenimden taleplerinde, sadece bir anlık hatıra bile beni baştan aşağı titretmişti.

Hayden'in bakışları da aynı şeyi sunuyordu.

Başımı salladım. Ona haklı olduğunu belli ettim.

O inledi. "Ayağa kalk, Kara. Giysilerini çıkar. Senin her santimini görmek istiyorum."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Burada mı?"

Beni derin bir şekilde öptü, sonra dudaklarıma gülümsedi. "Burada. Böylece her geldiğimde, burada durduğunu, çok tatlı ve çıplak bir şekilde, benim sana dokunmamı beklediğini hatırlayacağım."

Dudakları boynuma doğru kaydı ve kulağımın altındaki hassas noktayı öptü. "Giysilerini çıkar bana, Kara."

Onun kucağından kalkarken, heyecanla titredim ve onun ereksiyonu pantolonuna baskı yapmaya devam etti. Hawk'ın benim vücudumu çekici bulup bulmayacağı konusunda kafamda şüpheler uyandığında, ona odaklandım.

Ya da Josiah kadar itici bulup bulmayacağı konusunda.

Göğüslerimin arasında uzanan küçük hırka düğmelerini açtım. Altında sadece sütyen giyiyordum ve o da pek güzel değildi, çünkü seksi bir şeyim yoktu.

Josiah, iç çamaşırlarının şeytanı cezbediği görüşündeydi.

Ama o anda, daha çekici bir şey olmasını çaresizce diledim. "Üzgünüm." Kendime güvenim yoktu. "Ben güzel değilim."

Hayden, elini pantolonundaki şişkinliğe çok yavaşça uzattı. Fermuarının düğmesini açtı ve fermuarı indirdi.

"Bana ne yaptığını bir bak," diye fısıldadı. "Senin bu kadar seksi olman beni çok tahrik ediyor, Kara. Bir daha bana güzel olmadığını söyleme."

Eli iç çamaşırının içine kaydı ve tıslayarak parmaklarını penisinin etrafına doladı ve onu dışarı çıkardı.

Ereksiyonunun kalın başını izledim, geri kalanı elinde kaybolmuştu. Hawk'ın büyük olduğunu düşünmüştüm. Onun penisi, daha önce gördüklerimden daha büyüktü. Ama Hayden'inki daha da büyüktü. Muhtemelen aynı uzunluktaydı ama o kadar kalındı ki, içime girdiğinde beni nasıl gerginleştireceğini düşününce bacaklarım titredi.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırdım, içimde oluşan zonklayan ihtiyacı hafifletmek için bir şeye ihtiyacım vardı. Ayaklarımın dibinde oturan güzel adama baktım, onun benim ligimde olmadığını çok iyi biliyordum. "Giysilerim..." diye itiraz ettim. "İç çamaşırım..."

"Hepsi yerde daha iyi görünecek." Ayağa kalktı ve hırkamı çıkarıp kapının yanına attı. Arkama uzanarak, sütyenimin geniş ve çirkin sırt askısını çözdü ve ağır göğüslerimi serbest bıraktı.

Düşündüğümünden daha aşağıya sarkmışlardı, ama Hayden fark ettiyse de, bakışları bunu ele vermedi. Beni soyunmaya devam etti, kalçamdaki fermuarı açtı ve eteğimin diğer giysilerimin yanına düşmesine izin verdi.

Hava soğuk değildi, ama onun önünde çıplak kalmaktan titriyordum, ereksiyonu bana doğru gerginleşiyordu, ama o giyinikti. Onu izledim, daha iyi görebilmek için pantolonunu ve iç çamaşırını indirdim.

"Seni korkutuyor muyum?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ona baktım. "Sen çok büyüksün. Seni kaldırabilir miyim bilmiyorum."

O güldü. "Benim demek istediğim o değildi." Omzuma bir öpücük kondurdu. "Senin benim sikimi alacağından hiç şüphem yok, Kara. Seni o kadar ıslatacağım ki, tatlı amcığınan hiç direnç görmeden içine gireceğim. Ama benden korkmazsan vücudunu oraya getirebilirim."

Gömleğinin düğmelerine odaklandım, birbiri ardına açarak altındaki altın rengi tenini ortaya çıkardım. "Senden korkmuyorum." Gömleğini omuzlarından çıkardım. Ben üst kısmıyla uğraşırken o ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmıştı.

Bir saniye boyunca ikimiz de birbirimizi içimize çektik. İlk kez aramızda hiçbir engel yoktu. Vücudu, kasların sert hatlarıyla altın saçların

karın kaslarından aşağı doğru uzanarak kasık kıllarıyla birleşirken koyulaşıyordu.

Onun bakışları da benzer şekilde üzerimde dolaştı, sanki hafızasına kazımak istercesine her kıvrımı takip etti, göğüslerimde, kalçalarım ve uyluklarımla birleştiği noktada uzun süre kaldı. Ama sonra bakışlarını benimkilere çevirdi. "Seni korumam gerekirken korumadım. Seni isteğin dışında tutmaya çalıştım. Ben de en az onlar kadar kötüyüm..."

Parmağımı ağzına koyarak onu susturdum, sesim sertleşti çünkü ne söyleyeceğini tam olarak biliyordum ve bunların hiçbirisi doğru değildi. "Asla onların gibi olduğunu söyleme. Caleb, Josiah ve Luca... Sen onların gibi *değilsin*, duydun mu? Hiçbir şekilde. Bana hiç zarar vermedin ve asla vermeyeceğini biliyorum. Hayley Jade'in hayatta olmasının sebebi sensin. Sen olmasaydın ikimiz de o evde ölmüş olurduk. Benim kahramanım olduğunu bilmiyor musun? Bir gün, onun da kahramanı olacaksın."

Yavaşça başını salladı. "Bunu hak etmiyorum."

Tartışmak istedim. Geçmişte yaptığı hatalar yüzünden kendine duyduğu tiksintiyi silmek istedim. Ama bu savaşı kendi başına vermesi gerektiğini biliyordum. Benim sözlerimle affedilebilecek bir şey değildi.

Kendinde affedilmeyi bulmalıydı. Ben, kızımı kollarıma verdiği andan itibaren onu affetmiştim.

Dudaklarını öptüm. "O zaman telafi et. Hemen şimdi. Burada, sadece ikimizin olduğu bu odada. Şimdi telafi et, sonra bir daha bu konuyu hiç konuşmayalım."

Parmağını göğsümden aşağı doğru kaydırды, sonra elini kalbimin üzerine koydu, o noktayı ovuşturdu, başı eğikti. "Keşke o kadar kolay olsaydı."

Elini tutup göğsüme doğru indirdim. "Olabilir." Elini göğsüme koydu ve parmaklarıyla meme ucumu sıktı.

Onun dokunuşuyla bir zevk dalgası patladı ve onu cesaretlendirmek, yaptığından hoşlandığımı göstermek için inledim.

Gülümsedi, sonra eğilip yanımdaki raftan bir şişe bal aldı. Kapağını açtı ve bir damla balı cildime damlattı.

Soğuk ve yapışkandı, ama bir saniye sonra ağzının sıcaklığıyla devam etti ve beni temizleyerek yaladı. Göğüs uçlarım sertleşti, daha fazlasını istiyordu.

"Yere uzan," diye fısıldadı. "Bunu vücudunun her yerine sürmek istiyorum."

İçimde bir sıcaklık yükseldi ve onun bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden gerçekten hoşlandığımı hatırladım. Bu, daha az deneyimli olduğum için hissettiğim garip duyguyu ortadan kaldırdı. Beynimin bir süreliğine kapanmasına izin verdi, ki bu, günün diğer saatlerinde dakikada bir milyon mil hızla dönmeyi bırakmadığı düşünülürse, büyük bir rahatlamaydı.

Atılmış giysilerimizden yaptığımız yuvaya uzandım, birkaç yerinden soğuk zeminin sızdığını umursamadım. Vücudumdan balı yaladığını düşünmek içimde bir ısı oluşturdu ve bu ısı beni sıcak tutmaya yetti.

Gömleğini top haline getirip başımın arkasına koydu, sonra şişeyi sıkarak göğüslerimi yapışkan sıvıyla kapladı ve göbek deliğime damlattı.

"Bacaklarını aç, Kara."

Titreyerek bacaklarımı açtım ve onu izlerken çoktan ıslanmış olan parlak amımı ona gösterdim.

Soğuk bal oraya değdi ve ben zevkten çığlık attım.

"Çok tatlı," diye homurdandı. "Keşke başka bir yere koymasaydım." Bacaklarımın arasına diz çöktü ve göğüslerimi yalamak için kendini bana doğru eğdi. Meme uçlarımı pembe, şişmiş ve temiz olana kadar emdi. Sonra dilini karnımın yumuşak kıvrımları boyunca gezdirerek altın rengi sıvının izini yaladı.

Dili göbek deliğimin üzerinde dolaşp cildimi gıdıklarken güldüm, ama o öpüp emip yalarken, hamileliğim sırasında oluşan düzensiz cilt ve çatlakların üzerinden aşağıya doğru ilerledikçe, gülüşüm hızla iniltiye dönüştü.

Parmakları şimdi gümüş rengi çizgileri saygıyla izledi ve bana baktı. "Bunlar eskiden kırmızıydı."

Başımı salladım. Karnım büyüyen bebekle şişmişken kırmızı, kızarık ve hatta bazen ağrılıydılar. Ama yıllar geçtikçe düzelmişlerdi. İyileşmişlerdi,

dokunmadıkça veya Hayden'ın şu anda yaptığı gibi çok yakından ve kişisel olarak bakmadıkça fark edilmeyecek kadar iyileşmişti.

"Seni seksi yapan şey bu," diye fısıldadı ve karnımı öptü. "Beni tahrik eden şey bu. Yaşadığın onca şeyden sonra bile iyileşecek kadar güçlü olduğunu bilmek." Kasıklarımı öptü. "Bu benim için çok seksi, Kara."

Dili benim amımın dudaklarının arasına bastırdı, içimdeki balı ve bol miktarda azgınlığımı yaladı. Durmadı. Beni emdi ve yaladı, balın her izini temizledi ve arada sırada ne kadar güzel olduğumu fısıldayarak tatlı sözler söyledi.

Bu, kiler zemininde kaba ve kirli bir şey olabilir, ama bin iplik sayılı çarşafların olduğu bir yatakta olsaydım bile, kendimi daha fazla kraliçe gibi hissetmezdim.

Yaklaşan orgazmın gücüyle uyluklarım titreyene kadar beni yaladı. Dar alanda rahatsız olması gerekirdi, ama öyleyse bile hiç şikayet etmedi ve parmaklarını içime kaydırıp beni her zaman ıslatan noktayı okşamaya başladığında, alanın ne kadar dar olduğunu tamamen unuttum.

Orgazm hızla yükseldi, doyamayacağım övgüleriyle ve ağzını tam olarak nereye koyacağını bilen yetenekli tavrıyla beslendi. Parmaklarını sıkıca kavrayıp başının arkasını tutarak, onu ihtiyacım olan yerde tutarken, dışarıda duyan kimse olmadığı için istediğim kadar yüksek sesle adını inleyerek içimden sarsıldım.

Sonunda başını kaldırdı, dudakları yapış yapış ve bal mı yoksa benim uyarılmam mı bilemedim, parıldıyordu. Parmakları da bal ile kaplıydı ve onları ereksiyonuna sildi. Hassas yarıklarımın daha fazla bal topladığında inledim, böylece benim sıvılarımla kaplandı.

Bacaklarımı açarak, kalın ereksiyonunun içime girmesine hazırlandım.

Kafasını salladı ve penisini pompaladı. "Hazır değilsin."

"Hazırım," diye ısrar ettim.

Ama o kabul etmedi. Bacaklarımın arasındaki açıklığa, sonra göğüslerime baktı, her vuruşunda penisini daha hızlı sıkıyordu.

"Üzerine boşalmak istiyorum," diye mırıldandı, gözleri ateşliydi. "Hawk amını doldurdu. Ben her yerine girmek istiyorum."

Gözlerim parladı, başka yerler derken ağzımı, göğüslerimi ve karnımı mı kastettiğini merak ettim.

Ya da kıcıma da kapsıyor muydu?

Titredim, onu orada istiyordum ama eğer benim amımın onu kaldıramayacağını düşünüyorsa, o zaman başka yerlerin şu anda imkansız olacağını biliyordum.

Hayden, içime girmeye çalışmadan, sadece penisini iyi yağlamak için kıvrımlarımın arasından geçirdi.

"Hawk benim..." Yüzüm kızardı. "Ama ben yapamam... En azından şimdilik."

Hayden'in penisi ön sıvıyla ıslanmıştı. "Tanrım, ciddi misin? Bu aklıma bile gelmemişti. Sadece klitoris ve göğüslerine boşalmak istedim. Ama şimdi bunu öğrendiğime göre..." İnledi. "Siktir, bu çok seksi. O küçük değil. Eğer onu almaya çalışıyorsan..." Yüzündeki ifade o kadar ateşli ve arzulu ki, ne düşündüğünü anlamak hiç de zor değildi.

Yüzüm kızardı, ama bu sefer zevkten, Hawk'la yaptıklarımın hoşlandığını ve benim kadar seksi bulunduğunu sevdiğim için.

Sikini kıcıma sürttü, hazır olduğumda neler olabileceğinin bir vaadinden başka bir şey değildi, sonra kendini mastürbasyon yaptı, diğer eliyle taşaklarını sıktı ve az önce yalayıp temizlediği her yeri yapışkan bir pislik haline getirdi.

HAWK

Kimse cevap vermediğini fark edene kadar, Sinners'ın kapı zilini en az dört kez çaldım. Kaos'u kızdırmak için yaptığım bu sürekli zili çalmayı bıraktım. Kapıya somurtarak gelip, bana o çok seksi bakışını atacağını ve bu da beni daha fazla eziyet etmeye teşvik edeceğini düşünmüştüm. Ama çok neşeli zil sesini tekrar tekrar çalmak, daha fazla rahatsız etmek istediğim şefi çağırma etkisini göstermediğinde, içimde bir endişe kıvılcımı parladı.

Camdan baktım, sadece ön yemek alanını görebiliyordum. Her şey normal görünüyordu, hiçbir şey yerinde değildi. Ama hareket de yoktu.

"Kara! Sen ve o beyinsiz orada mısınız?" Kapıları salladım, ama kilitler açılmadı.

Binanın derinliklerinden bir çarpma sesi geldi ve endişem ciddi bir hal aldı. "Kara!"

Birkaç adım geri çekildim, ön camına bir taş atmayı düşündüm. Ama her şey yolunda idiyse ve sadece sigara içmek için dışarı çıkmışlarsa, Chaos, mekanı açmasına sadece birkaç gün kalmışken camını kırdığım için muhtemelen çok kızardı. Providence büyük bir kasaba değildi. Bir şeyi zamanında tamir ettirmek için ustaları çağırmak her zaman mümkün olmuyordu.

Ama Luca Guerra'nın parmağını şıklatmasıyla her şeyi halledebilecek bağlantıları vardı. Bu da beni daha da sinirlendirdi.

Chaos'a aklımdan geçen her türlü küfürü ederken, arka tarafa koştum ve otuz saniye içinde açabildiğim basit bir kilidi olan arka girişi buldum.

Babam bana hayatta pek bir şey öğretmemişti, ama çok iyi bir hırsızdı ve kilit açmak onun uzmanlık alanıydı.

Tabii ki, onun zamanında bu çok daha kolaydı, çünkü o zamanlar Providence'ta bugün olduğu gibi son teknoloji güvenlik sistemleri yoktu.

Böyle bir alarmin almasını bekliyordum, ama tek bulduğum açık bırakılmış bir güvenlik kapısıydı. Chaos'un kamyonu hala otoparkta duruyordu, yani şehirde romantik bir gezintiye çıkmadıkları sürece, burada bir yerlerde olmaları gerekiyordu.

El ele tutuşarak dolaştıklarını düşünmek, birini öldürmek istememe neden oldu.

Koridoru takip edip çıkamaz sokağa geldiğimde bu his daha da arttı... Lanet olası bir dildo duvarıyla karşılaştım.

Başımı eğip, alçıpan duvara tutturulmuş dizden bel hizasına kadar uzanan dildolara baktım. "Ne tür bir porno Narnia'ya girmişim ben?" Omzumun üzerinden geriye bakıp, otoparka açılan kapıyı hala grebildiğimi kontrol ettim. Gidecek başka yerim olmadığı için oraya geri döndüm ve ters yönde uzanan koridoru denedim.

Seks oyuncakları ve deri koltuklarla dolu karanlık koridorlarda dolaşırken gözlerim fal taşı gibi açıldı ve devasa spa'ya bakakaldım. "Oh, iğrenç. Seni sapık pislik. İnsanların o şeyin içinde sevişmesine izin mi vereceksin ve herkesin üzerine bulaşması için pisliklerinin içinde yüzmesine izin mi vereceksin? Bu şeylerin ne kadar çok mikrop barındırdığını biliyor musun? İnsanların... onu yapmasına izin verdiğini bir kenara bırak. Seks kulübündeki bir spa'nın ne kadar hijyenik olmadığını düşününce midem bulandı.

Klor faturaları tavan yapacaktı.

"Seks labirenti," diye mırıldandım, başka bir çıkamaz sokakta dönerek. Bu sokak tamamen aynalarla kaplıydı, böylece sevişirken aynı zamanda kendini de izleyebilirdin, sanırım. "Siktiğimin seks labirentini yapmışsın. İnanılmaz." Her köşede çeşitli sapkınlıklar için yeni düzenlemeler ortaya çıkıyordu ve diğer tarafa çıktığımda, belirsiz bir şekilde tahrik olmuştum.

Bu beni daha da sinirlendirdi.

Psychos benim kulübümdü. Bliss ve Nash gibi kulübün sahibi değildim belki, ama onlar benim arkadaşlarımdı, dolayısıyla Psychos da benim kulübümdü.

O sikik herif ve Luca Guerra'nın burada ne yaptıklarıyla ilgilenmek istemiyordum.

Huysuz, seks labirentinin ilgi çekeceğini ve Psychos'a rakip olacağını zaten biliyordum. Ağır ahşap kapıyı sertçe açtım ve kendimi tuvaletlerin dışında, bir sonraki kapının ardında mutfak ve tam bir karmaşa içinde buldum.

Tezgahın üzerinde duran her şeye baktım, etler terliyordu, birine gıda zehirlenmesi yaşatmak için bekliyorlardı. "Ne tür bir şef her şeyi böyle ortada bırakıp kasabada dolaşmaya çıkar ki?" Kafam kadar büyük bir bifteği dürttüm. Muhtemelen yüz dolarlık bir et parçasıydı, şimdi dokunulduğunda ılık ve bütün gece tuvalette oturmak istemiyorsan kesinlikle bozulmuştu. "Suçlu." İki parmağımla onu aldım ve çöpe attım.

"Hawk?"

Durup, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışmak için başımı odanın içinde çevirdim.

"Evet?"

Kiler kapısı gürültüyle açıldı ve Kara'nın sesi diğer taraftan geldi. "Buradayız! Kilerde!"

Hareket etmeyen kapıya baktım, sonra birkaç uzun adım attım ve kapı kolunu aşağı doğru çektim.

Kara ve Hayden kapının diğer tarafındaydılar.

Tamamen giyiniktiler ama suçlu suçlu bakıyorlardı.

Kara'nın dağınık saçlarına ve Chaos'un şişmiş dudaklarına gözlerimi kısarak baktım. "Bu ne? Cennette yedi dakika mı?" Burnumu kırıştırdım. "Buranın güzel bir restoran olduğunu sanıyordum? Ama arka tarafta sapıkça bir oyun alanı var ve ikiniz de seks kokuyorsunuz. Cennette yedi dakika, gerçekten."

Chaos geçerken bana sıırttı. "Daha çok yetmiş dakika gibiydi, ama kim sayıyor ki?"

Siktir et onu.

Kara daha az kendini beğenmiş bir tavır sergiledi. Bana doğru adım attı ve ellerini nazikçe göğsüme koydu. "Kapı kilitliydi. İçeriden kapı kolu kırılmış."

Ona baktım. "Demek başka yollarla birbirinizi eğlendirdiniz."

Gözleri, söylenmemiş özürlerle doluydu. "Lütfen bana kızma."

İç geçirdim. "Kızgın değilim." Bu doğrudu.

Çünkü onların birlikte olduklarını düşünmek... o küçük alanda... onu sikmiş miydi? Amını yalamış mıydı? Benim için yaptığı gibi onun için de diz çökmüş müydü?

Onun başka biriyle olduğunu düşünmek beni kızdırmalıydı. Ama tek yaptığı beni tahrik etmektir, çünkü o oydu.

Lanet olası Chaos, mutfakta dolaşıp, muhtemelen benim kızımı sikip, göğüslerini yüzüne dayayarak, kremayı yiyen kedi gibi davranıyordu.

Oda birdenbire o kadar sıcak ve havasız hale geldi ki nefes alamadım.

Ama Kara hala bana ölümcül bir günah işlemiş gibi bakıyordu ve ben bunu kabul edemezdim. Başımı eğip dudaklarını öptüm, daha önce Hayden'ın sikini yaladıklarını sormak için duyduğum dürtüyle mücadele etmeye çalışarak. "Sana asla kızmam, Küçük Fare."

Ona istediği her şeyi vermemek imkansızdı. Ona aptalca aşık olmuştum, Providence kasabasının tüm erkekleri onu sikmek için sıraya girebilirdi ve bana istediğinin bu olduğunu söyleseydi, ben de orada durup, her birinin gitmeden önce onu benim yaptığım gibi orgazm etmesini izlerdim.

Bu düşünceyle sikim sertleşti, hayalim o labirentteki insanlarla dolu bir kulübe dönüştü. Ben, Hayden ve diğer erkekler, hepimiz ona dokunuyor, ona tapıyor, herkes izlerken onu defalarca orgazm ediyorduk.

Kafam allak bullak olmuştu. Elini tuttum ve onu kilerden dışarı çıkardım, Hayden'ın yanından geçtim. Hayden, sanki kafamdan geçenleri tam olarak biliyormuş gibi, en kendini beğenmiş sırıtişıyla beni izliyordu.

Siktir et onu.

"Ne?" diye bağırdım.

Omuz silktilti. "Hiçbir şey. Sadece kendi işime bakıyorum, mutfağımı temizliyorum."

"Öyle yapmalısın. İğrenç bir şey. Birini zehirleyeceksin."

Tezgahın üzerine yaslandı. "Açılış gecesine gelecek misin?"

Ona baktım. "Neden gireyim ki? Gecenin geri kalanını senin zehirli etinle boğularak geçirmek için mi?"

Bana göz kırptı. "Benim etim zehirli değil. Aslında tadı oldukça iyi, göreceksin."

Ona orta parmağımı gösterdim, aniden konuştuğumuz şeyin biftek olmadığından emin oldum. "Gitmeliyiz."

Kara başını salladı ve çantasını aldı. Hayden'ın önünde durdu ve bana baktı, sanki ikimizin aynı odada olması karşısında nasıl davranacağını bilemiyormuş gibi, özellikle de ben yokken ikisinin kilerde yaptıkları şeyden sonra.

Ama onun böyle bir tereddüdü yoktu.

İki eliyle Kara'nın yüzünü kavradı, başını yukarı kaldırdı ve dudaklarını öptü, o kadar derin ve tutkulu bir öpücüktü ki, ben bile ayak parmaklarımda hissettiğime eminim.

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama Kara. Romeo dilini boğazına sokabilir başka bir zaman."

"Ya da amına," diye karşılık verdi Hayden, gözleri bana dikilmişti. Kara ona tokat attı. "Hayden!"

Hayden güldü. "Üzgünüm. Bu, Hawk'ın seni eve götürürken düşünmesi için bir şeydi. Dilimle seni sikmek, tatlı sıvılarını tatmak, parmaklamak ve klitorisini yalamak, sen benim adımı haykırıncaya kadar..."

Bu düşünceye karşı inlememek için kendimi zor tuttum. O da bunu biliyordu. Pislik.

Aramızda bir şey geçti. Sıcak ve arzulu bir şey, ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokmamı sağladı, böylece arkalarında büyüyen ereksiyonumu boğmasınlar.

"Senden gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandım ona, Kara'yı da yanımda sürükleyerek.

Kolumu tuttu ve beni o kadar hızlı çekti ki göğsüne çarptım. neredeyse aynı boydaydık, bu yüzden onun bakışlarından

bakışlarından kaçınmak imkansızdı.

Sonra bakışları dudaklarıma indi.

Yavaşça nefes verdi, bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi ve sadece bana yönelik sözler fısıldadı.

"Ama ikimiz de biliyoruz ki sen beni hiç sevmiyorsun, Hawk. Ve bu gece odana geldiğimde, kapı kilitli olmayacak."

HAYDEN

Aylar sonra ilk kez vücudum gevşemiş ve dudaklarımda gizli bir gülümseme belirmişti. Bütün gün üzerinde çalıştığım sosu mükemmelleştirmek için sadece bir saat daha gerekti. Sonra bir saat daha, onu üç katına çıkarmak için, böylece bütün kulüp evindeki motorcuları doyuracak kadar sosum oldu.

Tüm sosu yeniden ısıtmaya uygun kaplara doldurdum, sonra kamyonetime yükledim ve Slayers'ın tesisine giderken, kabini lezzetli, baharatlı kokularla doldurarak ısıklıkla eve döndüm.

Queenie dışarıdaki duvara yaslanmıştı, kalın bacakları şimdiye kadar gördüğüm en parlak neon yeşili taytlarla kaplıydı, ona uyan, adını bilmediğim kısa bir üst giymişti ve parmaklarından bir atlama ipi sarkıyordu.

"Egzersiz mi yapıyorsun?" Bana zaman ayıran buradaki birkaç kişiden biri olduğu için dostça davranmaya çalıştım.

Göğsü şişkin nefeslerle inip kalkıyordu ve kolumu dramatik bir şekilde tuttu. "Egzersiz mi? Tatlım, burada lanet olası bir tıbbi sorun yaşıyorum. Bu çok açık değil mi? O ip beni öldürmeye çalışıyor. Ölümün eşiğindeyim!" Makarna sosuyla dolu poşeti gördü ve dikleşti. "Oh! Bu benim düşündüğüm şey mi? Lütfen açlıktan ölen bir kadına karbonhidrat getirdiğini söyle." Elini sallayarak poşetlerden gelen kokuyu burnuna çekmeye çalıştı ve derin bir nefes aldı.

Ona gülümsedim. "Peynir de var."

Elinin tersini alnına koydu ve dizlerini titretti. "Şu anda en sevdiğim kelimeleri söylüyorsun. Sarımsaklı ekmek varsa, bir kız ölebilir."

Eğildim ve çantayı daha fazla açtım, böylece restorandan eve getirdiğim uzun somun ekmekleri ve sarımsak ezmeli tereyağını görebilsin.

En mutlu sesleri çıkardı ve beni mutfağa doğru itti. "Yemek yapmaya başla, yakışıklı."

Onu egzersizini bitirmesi için bırakıp mutfağa koştum ve Kara ile Hayley Jade'i köşedeki küçük yuvarlak masada otururken buldum. Slayer'ların mutfağı oldukça büyük ve endüstriyel olmasına rağmen, kimse burada yemek yemiyordu, herkes ortak odalardaki kanepelerde veya masalarda oturmayı tercih ediyordu.

Kara başını kaldırıp gülümsedi, ama yüzünde yorgunluk ve endişe vardı.

Çantalarımı tezgahın üzerine bıraktım ve onlara doğru yürüdüm, elimi kızının boynuna koyup güven verici bir şekilde sıktım çünkü kızının önünde onu öpmemin doğru olup olmadığından emin değildim.

Küçük kıza el salladım. "Okul nasıldı, Hayley Jade?"

Bana mutlu bir şekilde gülümsedi, dişleri parlak beyaz, sevimli ve küçüktü.

"Harika bir gün geçirdi," diye Kara onun yerine cevap verdi. "Eve yeni bir resim getirdi ve az önce ödevlerini yaptık. Bu hafta H, I ve J harflerini öğreniyor. Değil mi tatlım?"

Hayley Jade başını salladı.

"Bu harika. Onlar benim en sevdiğim harflerden bazıları. Özellikle H. En iyi insanların isimlerinde H var. Bunu biliyor muydun? Mesela, Hayley'nin adı H ile başlıyor... ve Hayden'ın adı da H ile başlıyor."

Hayley kıkırdadı ve sonra bir dizi işaret hareketi yaparak ellerini kullanarak bir şey açıklamaya çalıştı.

Kara ona gözlerini kısarak baktı. "Ne demek istediğini anlamadım tatlım. Bir daha dener misin?"

Hayley Jade'in omuzları düştü, gözleri tekrar gardını aldı ve gülümsemesi kayboldu. Çatalını aldı ve önündeki makarna ve peyniri karıştırdı.

Kara ve ben onu bir dakika izledikten sonra Kara tekrar denedi. "Makarna ve peyniri sevmediysen, Hayden akşam yemeği için başka bir şey getirmiş gibi kokuyor."

"Getirdim. Makarna ve sarımsaklı ekmek. Çok uzun sürmez, isterseniz biraz alır mısınız?"

Hayley Jade bana baktı ve ben de sos kabını ona gösterebilmek için kaldırdım. "Queenie, üzerine peynir koyulmuş olanını yemek için çok heyecanlı."

"Kulağa lezzetli geliyor." Kara kalktı ve kapaklardan birini açtı. "Kokusu daha da güzel. Denemek ister misin?"

Hayley Jade başını salladı.

Kara kaşlarını çatarak dolaplara doğru yürüdü. "Tamam, ama bir şeyler yemelisin. Bütün gün okuldaydın ve öğretmenler öğle yemeğini de yemediğini söylediler."

Hayley Jade yüzünü buruşturdu.

Kara, kızının ifadesini yorumlayarak durakladı. "Beğenmedin mi?"

Omuz silkti.

"Tamam. Artık fıstık ezmesi ve reçel yok." Kara, yenmemiş makarna ve peyniri gözden geçirdi. "Belli ki o da hoşuna gitmedi, ama seni suçlayamam. Bunun doğru düzgün bir yemek olduğunu sanmıyorum."

İşlenmiş paket tarif kesinlikle pek iştah açıcı görünmüyordu.

Kara birkaç kutu çorba çıkardı. "Peki ya tavuk? Sığır eti? Fransız soğanı?"

Hayley Jade, dışçıye gitmek isteyip istemediğini sormuşuz gibi heyecanlı görünüyordu.

Kara iç geçirdi. "Sanırım işlenmiş gıdalara alışık değil. Ethereal Eden'da her şeyi sıfırdan yapardık."

Buzdolabını işaret ederek içinde ne olduğunu düşünmeye çalıştım. "Ne istersen yapabilirim. Yumurta? Sosis?"

Hayley Jade yine başını salladı, bu sefer daha sert bir şekilde ve yine bir dizi işaret ve jest yaptı.

Ne demek istediğini hiç anlamadım. Kara'ya baktım. "Ne demek istediğini biliyor musun?"

Kara ağlamak ister gibi görünüyordu ve birkaç adım uzaklaşarak beni de onu takip etmem için işaret etti. Hayley Jade duymasın diye sesini alçaltarak konuştu. "Hayır. Ve bu ilk kez olmuyor. Ne sevdiğini bilmediğim için ona hiçbir şey yediremiyorum ve o da bana söyleyemiyor." Omzumun üzerinden kızına baktı. "Zaten çok zayıf. Yeterince yememesi beni gerçekten endişelendiriyor."

Hayley Jade boğazından sinirli bir ses çıkardı ve anlaşılmaz bazı işaretler yaptı, bize bir şey söylemeye çalıştığı belliydi.

Ne olduğunu hiç
bilmiyordum. Kara da
bilmiyordu.

Hayley Jade'in yüzündeki ifade hayal kırıklığından öfkeye dönüştü. Makarna ve peynirli kaseyi itti ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi devrildi. Sesin etkisiyle irkildi ve büyük, korkmuş gözlerini ikimize çevirdi, sanki dağınıklık yaptığı için azarlanmayı veya bağırılmayı bekliyormuş gibi.

Kara sadece "Sorun yok" dediğinde, Hayley Jade koşarak odasına gitti ve bir saniye sonra yatak odasının kapısını çarptı.

Kara'nın yüzü buruştu ve düşen sandalyeyi kaldırmak için eğildi. "Okul ona çok iyi geldi. Gerçekten kabuğundan çıkmaya başladı. İletişim kurmak istiyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum."

"Ama hala konuşmuyor."

"Sadece sabırlı olmamız gerekiyor. Bunu biliyorum. Ama onun bu kadar sinirli olduğunu görmek çok zor." Derin bir nefes aldı ama omuzlarını geri çekti. "Anlıyorum! Ben de sinirliyim ama onun bunu görmesini istemiyorum. Gidip bir hikaye okumak ya da oyun oynamak isteyip istemediğini soracağım. Üzgün bir şekilde yatmasını istemiyorum. Bu durumu düzeltmem gerekiyor. Bir şekilde."

Artık yalnız kaldığımız için onu kollarıma aldım ve başının üstüne öptüm. "Sen iyi bir annesin."

Gömleğime nefesini verdi, kollarımda rahatlayarak duruşundaki direnç biraz azaldı. "Ben en kötü anneyim. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Onun ihtiyacı olan şey olmak için tüm cevapları bilmen gerekmez. Sadece onun yanında olmak yeter."

Kara burnunu çekip geri çekildi ve yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Umarım bu doğrudur. Bana biraz akşam yemeği ayırır mısın lütfen?"

Onun dudaklarına öptüm. "Tabii."

Onun gitmesini izledim, kendini hırpaladığını görmekten nefret ediyordum. Makarna için suyu kaynatmaya başladım, sosu ısıttım ve sarımsaklı ekmeği kızarana ve altın rengi olana kadar pişirdim. Her şey hazır olduğunda, her şeyi tezgahın üzerine yaydım, Kara için bir tepsi hazırlayıp kenara koydum ve sonra tüm yatak odalarının kapılarını çaldım

kapılarını çaldım ve yemeklerin boşa gitmemesi için mümkün olduğunca çok kişiyi topladım.

Hawk'ın yatak odasının kapısını çaldım ve yemek hazır diye bağırdım ama dışarı çıkıp çıkmadığını görmek için beklemedim. Makarna kasesini alıp yatak odama gittim ve kapıyı kapattım.

Yavru kediler bana saldırdı, sadece yiyeceğim olduğu için ilgileniyorlardı, ama ben onlarla paylaşmıyordum. Yemeğimi bir sürelğine bırakıp, kedilerin kaselerine birkaç poşet kedi maması sıkıştırdım, sonra yemeğimi yatağıma götürdüm ve yastıklara yaslanarak oturdum.

Kara o gün erken saatlerde, aklımdan çıkaramadığım bir şey söylemişti

"Sen benim kahramanım olduğunu bilmiyor musun? Bir gün, sen de onun kahramanı olacaksın."

Bunu istediğimi inkar edemezdim. Kara ile aramızdaki bağı yeniden canlandırmıştım

ama onu hayatımda istiyorsam, dikkate almam gereken tek kişi o değildi.

O ve Hayley Jade bir paket anlaşılmıyordu. O küçük kızı bebekken kucağıma aldığım andan itibaren, kalbim ona da yer açmıştı. Aksi imkansızdı. O benim ellerimde doğmuştu. İlk nefesini kollarımda almıştı.

Onun minik yüzüne bakmak, kimyamda bir şeyleri değiştirmişti ve ben bundan bir daha kurtulamadım. Onu hiç unutmadım. Hiç unutmak da istemedim.

Ama o benimle aynı bağı kurmamıştı.

Bir çatal dolusu makarnayı ağzıma attım ve diğer elimle telefonumda yazarken çiğnedim.

Yeni başlayanlar için işaret dili.

Yüzlerce video çıktı ve yemek yerken bazılarını izledim, kaseyi kucağıma koyarak öğretmenin parmaklarının hareketlerini takip etmeye çalıştım.

H ve J harflerini öğrendim, ancak alfabenin geri kalanını hatırlamak kesinlikle bir gecelik pratikten daha fazlasını gerektirecekti. Üçüncü videomu izlerken, bir işaret dikkatimi çekti.

Ona gülümsedim, birkaç kez pratik yaptım, yumruğumu sıkıp ağzımın ve çenemin önünde hareket ettirdim. Sonra boş kaseyi mutfaka götürdüm ve iki temiz kaseyle değiştirdim. Kaşıkları buldum ve

dondurucuda votka şişeleri ve donmuş bezelyelerin arkasında olduğunu bildiğim dondurma kutusunu aradım.

Elimde iki dolu kaseyle Hayley Jade'in odasına gittim ve kaselerden birini ahşap kapıya vurdum. "Ben Hayden. Girebilir miyim?"

Kapı açıldı ve Kara alt dudağı titreyerek bana baktı. "Biraz zor bir gece geçiriyoruz."

Hayley Jade yatağında yüzüstü yatıyordu. Ben içeri girdiğimde ve Kara kapıyı kapattığında başını kaldırmadı.

"Oynamak istemedi. Ben de hikayeler okudum ama..." Kara omuz silkti. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben deneyebilir miyim?" diye fısıldadım.

Hızla başını salladı. "Çok minnettar olurum."

Boğazımı temizledim. "Hey, Hayley Jade? Burada iki kase dondurma var. Biri annen için... Diğeri sana verecektim ama uyuyor gibisin."

Kara parmaklarımdan bir kaseyi aldı ve ikimiz de yatakta yatan Hayley Jade'i izledik.

Kıpırdamadı.

Kahretsin. Dondurmanın işe yarayacağından emindim, ama o hiç tepki vermedi. Bir kez daha denedim. "Üstüne bolca çikolata sosu koydum, ama istemiyorsan sorun değil. Ben bu tadı çok seviyorum, o yüzden yiyebilirim..."

Hayley Jade başını kaldırdı. Büyük gözleri, sessizce ağlamış gibi kırmızı ve iri görünüyordu.

Kalbim neredeyse parçalanacaktı. Onu kucağıma alıp sarılmak istedim. Sırtını okşayıp her şeyi düzeltereğimi söylemek istedim.

Her şeyi söz veremezdim. Ama belki ona bu küçük şeyi verebilirdim.

"İster misin..." Kaseyi sol elime alıp, az önce öğrendiğim dondurma işaretini yaptım. Koni yalamaya çok benziyordu, sadece videoda dilini dışarı çıkarmaya gerek olmadığını söylemişlerdi. Ona açıklamaya çalıştım. "İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin. En azından ağzınla. Konuşabilirsin."

ellerinle. Dondurma istiyorsan, elini böyle hareket ettir, o zaman annen ne istediğini anlar.”

Hayley Jade başını bir yana eğdi.

Yavaşça, benim yaptığım aynı işareti yaptı.

Kaseyi ona uzattım.

Gülümsedi, gözleri ağzının söyleyemediği tüm teşekkürleri söylüyordu.

Kara'nın gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ona işaret dilini öğretmeyi hiç düşünmemiştim."

"Ben de öyleydim, ta ki onun ne kadar sinirlendiğini görene kadar. Her birimiz için bir işaret bulabiliriz, ama bu bir H." Kara'ya harfi nasıl yazacağını gösterdim, Hayley Jade ise dudaklarında dondurma izleri ile ilgiyle izliyordu. "Ve bu da bir J. En azından şimdi en önemli iki şeyi hallettik." Hayley Jade'e göz kırptım, o da ağzında bir lokma şekerle kıkırdadı.

Bu tatlı ses kalbimi sardı ve yıllar boyunca kalbimde açtığım küçük yaraları biraz olsun iyileştirdi. "Her gece yeni işaretler öğrenebiliriz. İstersen?"

Hızla başını salladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Kara, kızının yüzündeki yapışkan gülümsemeyi izleyerek.

Onun yanağına öptüm. "Ben bir şey yapmadım."

Onları mutlu bir şekilde harfleri çalışırken bırakıp koridora geri döndüm.

Hawk, ortak salondaki kanepede uzanmış, uzun bacaklarını sehpaye uzatmış, telefonunda bir şeyler kaydırıyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda parmakları durakladı.

Daha önce restoranda onu yakalayıp kendime doğru çekip kulağına müstehcen sözler fısıldadığım anı hatırlayınca içimi bir sıcaklık kapladı.

Odanıza geri dönerken, onun bakışlarının sizi takip ettiğini bilerek, "cocktease" kelimesinin işaret dilinde ne anlama geldiğini merak ettim.

HAWK

Chaos aptal suratında kendini beğenmiş bir gülümsemeyeyle yatak odasına kaybolduktan sonra, saatlerce odamın kısa mesafesini bir ileri bir geri yürüdüm. Her yönde toplam beş adımdı ve o kadar çok geri döndüm ki başım döndü.

Bütün akşam kapıyı şahin gibi izledim, kilit sıkıca kapalıydı, böylece Hayden kapı kolunu çevirdiğinde hiçbir şey olmadığında kendi sözlerine boğulacaktı.

Orada otur ve çevir. Beni çok iyi tanıdığını sanıyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

Onun Kara'yı sikmesini izlemek istesem ne olurdu? İkiisi birlikte olunca tahrik olsam ne olurdu? Ben bir erkektim. Herkes gibi porno izlemeyi severdim ve dünyadaki en çekici bulduğum kadının onun gibi bir adam tarafından sikilmesini izlemek, her erkeğin fantezilerinden biriydi.

Öyle değil mi?

War ve Bliss, Scythe, Vincent ve Nash izlerken seviştiler. Hepimiz yaptık. Muhtemelen kulüp evinin ortak odasında yatak odamda yaptığımdan daha fazla kadınla seviştim.

Belki de hepimiz sadece halka açık yerlerde seks yapma saplantısını paylaşıyorduk. Ya da hepimizin kafası eşit derecede karışmıştı.

Önemli değildi. Hayden o gün Sinners'da verdiği sözlere rağmen gelmeyecekti.

O tam bir yalancıydı.

Saat gece yarısını gösterdiğinde, zafer anımı beklemekten vazgeçip duş aldım. Baştan aşağı sabunlandım, cildim pembe olana kadar ovuşturdum, sonra çıkıp havluyla kurulandım. Çıplak olarak odanın diğer ucundaki yatağıma gittim, yorganın altına girip üzerime çektim.

Gözlerimi kapattım ve rahat etmek için bir o yana bir bu yana döndüm. Ama her seferinde yan yatıp kapıyı izlerken buldum kendimi. Yüzümü buruşturdum, sikimi okşamak için duyduğum dürtüyü görmezden geldim.

Otuz dakika daha sinir bozucu bir bekleyişin ardından, kalktım ve lanet olası kilidi çevirerek kapıyı açtım.

Zaten gelmeyecekti. Yani önemi yoktu. Saatler sonra uykuya daldım.

Sonunda uykuya daldığımda, içimde acı bir hayal kırıklığı vardı.

HAYDEN

Restoranda Hawk'a verdiğim söz, planladığım bir şey değildi. Hatta gerçekten düşündüğüm bir şey bile değildi. O bir pislik gibi davranıyordu ve onu hazırlıksız yakalamak bende hastalıklı bir zevk uyandırdı.

Sürekli kafasında bir şeyler vardı. Adamın biraz sakinleşmesi gerekiyordu.

Onu kızdırmak çok kolaydı ve ben de onu kızdırmaya devam edecek kadar pislik bir adamdım.

Onun odasına gitmeye niyetim yoktu.

Kapıyı kilitleyeceğini biliyordum, çünkü homofobik olduğunu ne kadar inkar etse de, aramızdaki çekimden çok korkuyordu.

Ben korkmuyordum. Şaşırmıştım. Belki meraklanmıştım. Ama korkmuyordum.

Ta ki onun odasına inmeyi düşünene kadar. Kapı kolunu çevirmeyi.

Ve kilidin açık olma ihtimalinin yüzde bir olduğunu düşündüm.

Sonra nefesim kesilen bir his beni sardı, bu his korku da olabilirdi... ya da arzu da.

Bütün gece bunu görmezden geldim, odamda kaldım, Hayley Jade ve Kara'ya birlikte vakit geçirmeleri için zaman verdim. Kitap okumaya çalıştım, ama kelimeler sayfada yüzüp duruyordu, beynim çok dağınıktı, odaklanamıyordum.

Erken yatmıştım ama her saat başı uyanıyordum ve giderek daha fazla sinirleniyordum, ta ki saat üçü geçene kadar ve artık orada bir saniye daha yatmaya dayanamayacak hale gelene kadar.

Kalktım ve sessizce odamın kapısına gittim, kapıyı açtım ve sessiz, karanlık ortak alana çıktım.

Hayley Jade ve Kara'nın kapılarını kontrol ettim. İkisi de kapalıydı.

Hawk'ınki de öyle.

Onun odasına baktığımdan değil tabii.

Sadece su almaya gitmişim. Ya da çay. Ya da mutfaktan ne alacağımı bilmiyordum. Hawk'ın yatak odasına gitmeyi düşünmekten vazgeçebilecek kadar uykumu getirecek bir şey.

Belki bir avuç uyku hapi, çünkü başka hiçbir şeyin onu kafamdan çıkarabileceğinden şüpheliydim.

Ayaklarımı mutfığa doğru zorla sürüklemeye çalıştım. Yemin ederim, o piçlere o tarafa gitmelerini söyledim.

Ama yine de kendimi Hawk'ın kapısına doğru giderken buldum, kilitli olacağını biliyordum, ama en azından uyuyor olacaktı ve bunu bilmenin gururunu yaşamayacaktı.

Parmaklarım titriyordu, onun sapının üzerinde duruyordu ve ona dokunma isteğiyle mücadele ediyordum. "Sadece uzaklaş lan, aptal," diye mırıldandım, o kadar sessizce ki neredeyse sadece dudaklarımla konuşuyordum.

Eğer uyanık olsaydı ve bunu yapmaya çalıştığımı görseydi, bunu asla unutmazdı.

Yine de, aptal parmaklarım kolu çevirdi. Kilidin durmasını bekledim.

Ama kilit açılmadı.

Kollu kapı elimde döndü ve kapı açıldı. Lanet olsun.

Hawk yatağında yatıyor, uyuyordu. Göğsü inip kalkıyordu, pencereden süzülen soluk ay ışığı, kalın pazılarını ve çıplak, kaslı göğsünü aydınlatıyordu.

Geri dönmeliydim. Uzaklaşmalıyım. Sessiz zaferimi alıp odama dönüp uyumalıyım.

Ama yapmadım.

Odaya girdim, arkamdan kapıyı kapattım. Kilitledim.

Onun uyanmasını istediğimden emin değildim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Tek bildiğim, onu görünce sikimin sertleştiği ve bunu yapmak istediğimdi.

O da öyle istiyordu, kapısını kilitlemeden çıkmışsa. Siktir.

Düşünmeyi bıraktım. Vücudumun kontrolü ele almasına izin verdim.

Sessizce odayı geçtim, onun üzerine eğildim ve bir saniye uyumasını izledim. Onu uyandırmalıyım, ama bu düşünce bana acı veriyordu. Ağzını açıp aptalca bir şey söyleyecekti ve ben bunu duymak istemiyordum.

Benim istediğim oydu.

Yorganı kaldırdım ve o çıplak olduğunda küçük bir inilti çıkardım. Güneş doğmak üzereydi ve sabah ereksiyonu nedeniyle penisi sertleşmişti.

Kendi ereksiyonum eşofmanımı gerdi, içimde acı veren bir ihtiyaç oluşuyordu. Mümkün olduğunca sessizce, yatağın kenarına diz çöktüm, açık alana doğru eğildim, Hawk yatağın ortasında uzanmıştı.

Onun penisini ağzıma aldım.

Geçmişte erkeklere karşı belirsiz bir çekicilik hissetmişim, bir gece bir arkadaşım ile gitmeye ikna edildiğim bir gey barda gizlice öpüşmüş ve elle taciz etmişim. Ama daha önce hiç başka bir erkeği emmemişim. Bu yüzden ağzımdaki kalın ereksiyonun hissi bana yabancıydı ama hoş değildi. Aslında, onun penisi ağzımı doldururken, benim ereksiyonum da Kara'ya oral seks yaptığımda olduğu gibi kalınlaştı.

Ne yaptığımı hiç bilmiyordum, sadece kadınlar bana oral seks yaparken neyi sevdiğimi biliyordum. Bu yüzden o bilgiye güvenerek, karanlıkta kıpırdanana kadar onun penisinin başını yalayıp emdim.

"Kara," diye mırıldandı, eli uykulu bir şekilde başımın arkasına geldi.

Donakaldım, bir şey söylemeli miyim yoksa emmeye devam edip, onun yan odada uyuyan kıvrımlı kadın olduğumu düşünmesine izin mi vermeliyim, bilemedim.

Ama sonra Hawk da dondu.

Oda o kadar karanlık değildi ki, onun karın kasları ve göğsüne bakıp gözlerine baktığımda bakışlarımız çarpıştı.

Benim o olmadığımı biliyordu. İkimiz de bunu çok iyi biliyorduk.

Tıpkı ikimizin de onun o kapıyı bilerek açık bıraktığını bildiğimiz gibi. Kafamı aşağı doğru itti ve onun sikini derinlemesine almamı sağladı.

Sessiz kalma çabasını bıraktım ve onun ucu boğazımın arkasına çarptığında inledim. Elimle onun tabanını kavradım

ve sonra tekrar içine dalmadan önce onun şaftını yaladım. Parmakları saçlarıma dolandı, omuz uzunluğundaki saçlarımı yumrukladı ve başımı yukarı aşağı yönlendirdi, kalçaları ağızma girmeye doğru itti.

Sikim dokunulmak için can atıyordu. Uçunda nem damlacıkları oluşmuştu, muhtemelen terli giysilerimde ıslak bir leke bırakmıştı, ama tek konsantre olabildiğim şey, Hawk'ın yeşil gözlü bakışlarıydı. O yatakta çıplak yatarken, ben onu emiyor, yalıyor, orgazma yaklaşıtıyordum.

Kalçaları daha hızlı hareket etti, ben de öyle yaptım. Tadı günah ve şekerin karışımı gibiydi, Kara'nın tatlı balından çok farklı ama en az onun kadar bağımlılık yapıcıydı. Sikimi okşamak istedim. O benim ağızımı sikerken ben de sikimi okşamak istedim, ama gözlerinin geriye dönmesini ya da sikinin altındaki kalın damarı her uzun yalamada zevkle tıslamasını kaçırmak istemedim.

"Boşalmam lazım," diye boğuk bir sesle söyledi, bu ses içimi karıştırdı. "Yutacak mısın, Chaos?"

Onun için yutardım, lanet olsun.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece onun sikini daha derine, daha hızlı aldım, testislerini tuttum, ta ki o yataktan fırlayana kadar, benim onu siktiğim kadar o da beni sikti.

Yüksek sesle inledi, sertçe boşaldı, sıcak fışkırmalar boğazımın arkasına sıçradı, beni şaşırttı. Ama ona boğulma zevkini yaşatmayı reddettim. Ya da tükürmeyi, tadı da tam olarak beklediğim gibi olmasa da. Onu yutarken bakışlarımız tekrar buluştu, son damlasına kadar sikini yaladım ve o çok hassas olduğunu söyleyerek inliyor ve durmam için yalvarıyordu.

Yatağa denizyıldızı gibi uzandı, bacakları açık, bir kolu gözlerinin üzerinde. Göğsü inip kalkıyordu, penisi ay ışığında parlıyordu ve hala ağızımdan ıslak kalmıştı.

O kadar seksi görünüyordu ki, vücudu kaslar ve dövmelerle kaplıydı.

Kapıya doğru yürüdüm, parmaklarım kapı kolunu kavradı.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi boğuk ve kısık çıkıyordu.

O kadar seksi ki, odama geri dönüp onun için mastürbasyon yapacağımı biliyordum.

Hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyecektim ki? Gece yarısı odasına gizlice girip, söz verdiğim gibi sikini emmiştim.

Anlaşmanın başka bir parçası yoktu.

"Uyu Hawk. Sabahleyin, bu hiç olmamış gibi davranacağız."

Hawk bacaklarını yataktan salladı ve benim önümde çıplak olmaktan hiç utanmadan odayı geçip önümde durdu.

Yüzünü inceledim, onu anlayamadım, ifadesinden hiçbir şey anlayamadım.

Elimde olan tek şey, onun ne kadar yakın durduğuydu. Ve benim kadar o da o oral sekse katılmıştı.

"Burada veda öpücüğü mü vereceksin?" diye sordum. "Ben senin kız arkadaşın değilim. Senden buna ihtiyacım yok."

"İyi," dedi karanlık bir sesle. "Ben de senden buna ihtiyacım yok." Bakışları benimkilerle buluştu.

"Ne olacak o zaman, Hawk?" diye fısıldadım. "Ne istiyorsun lan? Yüzüme yumruk atmak mı? Beni istemediğini söylemek mi?" Yavaşça nefes verdim. "Yoksa gece yarısı buraya gizlice girip sana sakız mı yapayım?" Boğazımı temizledim ve gerçeği söyledim. Gece yarısıydı, karanlıktı ve sırlar ortaya çıkacaksa, şimdi tam zamanıydı. "Çünkü az önce yaptığım şeyden pişman değilim."

Göğsü titreyerek nefes aldı. "O zaman konuşmayı kes ve ben de sana aynısını yapayım."

Yere çöktü, ayaklarımın dibine diz çöktü ve pantolonumun üzerinden ereksiyonumu elledi.

Ben inledim, uzanarak aşağı uzanarak vermek bir sert çekmek bir ipliğimi, gevşeterek kalçalarımın aşağı çekebilirsin diye.

Onun için zaten çok sertleşmişim ve o tereddüt etmeden ağzını açıp penisime yerleştirdi.

Ağzının sıcak ve ıslak hissine inledim, sonra da bir eliyle taşaklarımı avuçlayıp onlarla oynarken, diğer eliyle

diğer eliyle tabanımı tutarken. Benim ucu emdi ve sert, düzenli hareketlerle benim şaftımı okşadı, benim uyarılmam ve onun salyası ile kayganlaştırdı.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf etti emip yalarken. "Beğenmezsen söyle."

Tırnaklarımı kafasındaki kısa saçlara geçirdim ve onu geri çekerek bana bakmasını sağladım. "Lanet olası ağzın benim sikimde. Her şey yolunda. Ne olursa olsun. Sadece durma."

Tekrar başladı, ağzını sikime daldırdı, dudaklarını genişçe açtı, kalçalarımı her itişinde beni daha derine aldı. Kafasının arkasını tutmak için mücadele ettim, ağzını hızlı ve sert bir şekilde sikmek istedim, ama o, aramızdaki bu şey hakkında çok daha gizli davranıyordu ve lanet olsun, onu rahat hissettiği sınırın ötesine itmek istemedim. Benim hakkımda ne düşündüğüne rağmen, ben pisliğin teki değildim.

Uyluklarımı daha da ayırıp ağzını indirip taşaklarımı yalamaya başladığında, neredeyse o anda boşalacaktım.

"Siktir," diye inledim, yüzünün bacaklarımın arasına bastırmasını ve lanet olası bir profesyonel gibi tek tek testislerimi ağzına almasını izlerken. "Siktir, durma."

Eli sikimi pompalarken yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve hiçbir kadının yapamadığı kadar iyi taşaklarımı emdi.

Çünkü o bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Zaten bu dünyadan olmayan bir oral sekse, istediğin kişinin dizlerinin üzerine çöküp sana tam kontrolü vermesiyle nasıl yepyeni bir his kattığını biliyordu.

"Yutacak mısın, Hawk?" Ona benim sorduğum soruyu sordum.

Başının arkasını tuttum, onu zorlamaktan çok cesaretlendirmek için, ama yine de ne istediğimi ona belli etmek için. "Ağzına boşalmak istiyorum."

"O zaman bitir şunu," diye homurdandı, emip yalarken.

Karanlıkta gülümsedim, ses tonundan bunu yapmak istediği ve benim onu zorlamadığımı biliydi.

Benim tadımın nasıl olduğunu bilmek istemiyormuş gibi davranacak olsa bile.

"Sikini sıvazla," diye emrettim.

"Siktir git," diye cevapladı. "Kara yatakta emir almayı seviyor olabilir. Bu benim de sevdiğim anlamına gelmez."

Karanlıkta güldüm. "Siktir git, Hawk. Yine benim için sertleştiğini ve ıslandığını biliyorsun."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Ağzın benim sikimle dolu değilken bunu bir daha söylemeyi dene."

Dudaklarını kapatarak onu susturdum, boğazının arkasına çarptım ve kendime bir inilti kazandırdım.

Kendine rağmen, sikini yumrukladı, diline ayarladığım ritimle kendini okşadı, ikimiz de hızlanıp hızlandık, ta ki taşaklarım gerilip artık kontrol edemeyecek hale gelene kadar. Bir çığlık atarak boşaldım, dudaklarımda onun adı vardı, bu da bana pis bir bakış kazandırdı, ama ağzı benim spermimle dolu olduğu için hiçbir şey söyleyemedi.

Spermeleri ayaklarıma sıçradı, yapışkan bir pislikti, zevk inlemeleri sadece benim sikimin etrafında titreşiyor ve orgazmımı daha da iyi hale getiriyordu.

Duvara yaslandım ve onun işini bitirmesini izledim, ağzında tamamen gevşeyene, tamamen boşalana ve yüzde yüz tükenene kadar beni yaladı.

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve ayağa kalktı.

İkimiz de terli ve dağınıktık, eli onun spermiyle kaplıydı.

Birbirimize baktık.

İlk konuşan o oldu. "Sen beni vurdun lan."

Gözlerimi devirdim. "Ayrıca sana hayatının en iyi oral seksini yaptım."

."

Kaşlarını kaldırdı. "Kendini çok beğeniyorsun." "O zaman yanılmadığımı söyle."

"Artık gidebilirsin."

Kapıya uzandım. "Oh, inan bana, haklıyım."

"Hala senden nefret ediyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Çıkarken kıkırdadım. "Az önce iki kez boşaldın. Bir kez ağzıma. Tadının nasıl olduğunu bilmek ister misin?"

Kapıyı yüzüme kapattı.

Yüzümde bir gülümsemeyle odama geri döndüm.

GRAYSON

Hastane kliniği her zamanki gibi yoğundu, tam da sevdiğim gibi, şunkü bu, toplumdaki daha fazla insanın bizi keşfettiği ve şok ihtiyaç duydukları tedaviler işin bize geldiği anlamına geliyordu. Kara'nın yanından her geştiğimde ona aptalca şakalar yapıyordum, şunkü o her zaman gülüyordu ve gülüşü bulaşıcıydı. Bu gülüş sadece beni değil, o tatlı sesi duyabilecek mesafede bulunan tüm hastaları da gülümsetiyordu.

Her akşam ezberlediğim berbat şakaları onun tekrar ettiğini duydum ve hastaların onun şakalarına verdikleri tepkileri görmek hoşuma gitti.

Esasen acı çeken insanlarla dolu bir odada biraz mutluluk yaymak, zamanın daha kolay geçmesini sağlıyordu.

"Doktor!"

Eşek ve tavşanla ilgili şakama gülerek karşılık veren yaşlı adamın yanındaki güzel esmer kadından gözlerimi ayırdım.

Hawk beni bekleme odasının köşesindeki bir hastanın yanına çağırdı.

Saatler önce sandalyeler bitmiş olduğu işin yerde oturanları atlayarak kalabalığın içinden geçtim ve onun yanında durdum.

Ben ne olduğunu soramadan o konuştu. "Kadın, kırk üç yaşında. Baş ağrısı, mide bulantısı ve kusma şikayetiyle geldi."

Hastaya bir göz attım ve gülümsedim, sonra Hawk'a döndüm. "Triyajdan geçti mi?"

O başını salladı ama sonra kadına kaşlarını çattı. "Geçti, ama semptomlarını hafife aldı, değil mi?"

Kadın utanmış bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Kimseye yük olmak istemiyorum. Hepiniz burada çok çalışıyorsunuz ve benden daha kötü durumda olan başka insanlar var..." Bir çığlık attı ve karnını tutarak ikiye katlandı.

Endişelenerek onun önüne çöktüm ve nabzını kontrol etmek için parmaklarımı boynuna bastırdım.

Hawk kadının sırtını eliyle okşadı ama dikkatini bana verdi. "Kalp atışlarının çok hızlı olduğunu göreceksin, bak." Kadının süveterinin altından görünen bileğini işaret etti. "Kızarıklık. Dokunarak bile ateşinin olduğunu anlayabiliyorum. Bekleme odasında oturamaz."

"Ben iyiyim, gerçekten," diye itiraz etti kadın, ağrı geçince dikleşti. "Herkes gibi sıramı bekleyeceğim."

Ona elimi uzattım. "Tahmin et ne oldu? Sıra sende! Kara seni muayene odası üç'e götürecektir, tamam mı?"

Kara'nın adını söylerken sesimi yükselttim ve o da başını kaldırıp talimatlarımı dinledi ve istediğimi yapmak için acele etti. Dikkatlice, itiraz eden hastayı bekleme odasından çıkardı.

Arkamı döndüğümde, Hawk çoktan bir kabine girmişti. Perdenin arkasından kusma sesleri geliyordu, Hawk'ın derin sesi ile karışarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Şuna bak," diye mırıldandım Willa'ya, her hafta burada zamanını harcayan baş hemşirelerden biri. O da benim bakışımı takip etti ve ikimizin bakışları, kasmuk torbasını atan Hawk'a takıldı.

"O harika," diye onayladı. "Kara da öyle. Son birkaç haftadır ikisi de çok yardımcı oldular. Kalifiye olmamaları çok yazık. Çünkü ikisini de memnuniyetle ekibime alırdım."

Ona baktım. "Gerçekten mi?"

Kafasını salladı ve dalgın dalgın boynundaki eski yanık izlerini ovuşturdu. "Kesinlikle. Hawk birkaç hastayı bana getirdi ve her seferinde tam isabetliydi. O ve Kara, buradaki çoğu ücretli personelden daha çok çalışıyorlar. İkisi de onlara yaptırdığımız boktan işlerden hiç şikayet etmiyorlar."

Ben de aynı şeyi fark etmişim, ama bunun Kara ve Hawk'a diğer gönüllülere göre daha fazla ilgi gösterdiğim için olduğunu düşünmüştüm.

Birkaç hasta daha gördüm ve üçüncü hastayı almaya giderken bir ısıklık sesi dikkatimi çekti. Sesin lavaboda ellerini ovuşturarak Hawk'tan geldiğini fark edince bir an şaşırdım.

Benim ifademi fark etti ve yüzü bir anda somurtkan bir ifadeye dönüştü. "Ne var?"

Başımı eğdim, merakım uyandı. "Sen... mutlu musun?"

"Bütün sabah kusmuk kovalarını ve idrar kaplarını temizledim. Mutlu mu görünüyorum?"

Ben güldüm. "Aslında, evet, yapıyorsun. Sana verdiğimiz düşük seviyeli işlere rağmen, burada gülümseyerek ve ısılıkla dolaşıyorsun."

Omuz silkti. "Önemli değil. Neyse ne." Ben sadece bekledim. "Bu işi seviyorsun."

O içini çekti. "Boktan bir gönüllü işi, olmadığı bir şeye dönüştürme. Belki de sadece seks yaptım. Neyse ne."

Kafamı salladım. "Bunu bilmeme gerek yoktu." Kara'ya baktım, sadece yalnız olduğu için her hafta gelen Bay Holdsworth'a nazikçe gülümsüyordu.

Hawk bana dirsek attı. "Hey. O değil. Siktir git. Burada bizim seks hayatımız hakkında gevezelik ettiğimi düşünmesini istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ama sen onunla yattın. O değilse de..." Kara'yı hastaneye getirdiklerinde yanında olan adamı hatırlayarak gözlerimi ona doğru genişlettim. "Oh! Sen ve Hayden'ın aslında İncil'deki anlamda kardeş kocalar olduğunuzu fark etmemiştim..."

O içini çekerek beni kenara çekti. "Öyle değil."

"Öyle değil mi?"

Bana sertçe baktı. "Yine psikolog numarası yapıyorsun, konuyu bana çeviriyorsun."

"Bana bunu söylemenin sebebi bu değil mi? Tavsiye istediğin için mi?"

Omuz silkti. "Neden sana anlatıyorum bilmiyorum." "Tahmin etmemi ister misin?"

Bana sert bir bakış attı. "İster miyim?"

Kıkırdadım. Sorulara soru ile cevap vermek bazen sinir bozucu olabiliyordu, ama etkiliydi, bu yüzden bunu yapıyordum. Bir doktor olarak, kendi inançlarımı ve görüşlerimi hastaya dayatmak benim işim değildi. Sadece bir durum hakkında nasıl hissettiklerini anlamalarına yardımcı olmak benim işimdi. Ve açıkça, Hawk biriyle konuşmaya ihtiyaç duyuyordu. "Sırrını paylaşabileceğin başka kimse yok," dedim. "Ya arkadaşların ve ailen bunu kabul etmez ya da sen öyle olduğunu düşünüyorsun. Üçüncü seçenek ise, Hayden ile aranızda olanları kabul etmek istemeyenin sen olduğun."

Bunu bir dakika düşündü. "Sanırım bunu seninle konuşmaktansa yatak altlığını temizlemeyi tercih ederim."

Onu aceleye getirmek istemediğim için başımı salladım. "Haklısın. Ama bu gece buradaki işim bittikten sonra Hayley Jade ile ilk seansım için senin evine geleceğim, belki fikrini değiştirirsin."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"O da adil." Onun uzaklaşmasını izleyerek güldüm. Ama sonra onu geri çağırdım. "Hawk?"

Durdu ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Evet?"

"Ne zaman GED'ini alacaksın ki seni düzgün bir şekilde eğitebileyim?"

Durakladı. "Asla."

Onun inatçılığına iç geçirdim. "Bu doğal yeteneğini boşa harcamak. Bunun farkındasın, değil mi? Hastalarla aran çok iyi. Düşündüğümde şaşırtıcı derecede iyi..."

"Bir motorcu olduğumu düşünürsek."

Gülümsedim. "Diğer zamanlarda bir pislik olduğunu düşünürsek, ama tabii, sen istersen motorcu diyelim."

O somurtarak baktı ve ben gülerek yanından geçtim.

"Cidden, Hawk. GED'ini al. Ondan sonra sana doğru yolu gösterebilirim. İstediyini istemek için fazla gururlu olma. Ben senin tarafındayım ve oldukça zekiyim. Sana yardım edebilirim."

Bana sert bir bakış attı.

"Neden?" Kaşlarımı çattım. "Neden ne?"

"Neden bana yardım ediyorsun? Ben Saint View'dan lise terk biriyim." "Sen bundan daha fazlasısın."

"Sen beni tanımıyorsun."

Omuz silktim. "Tanımıyorum. Ama ben psikologum. Bu yüzden insanlara dikkat ederim ve belki de senin düşündüğünden daha fazlasını görüyorum."

"Siz doktorlar gerçeklerle ilgilenmez misiniz? Bana öyle geliyor ki, sen sadece bir sürü varsayımda bulunuyorsun."

İçinde aslında iyi bir insan olduğunu kimsenin bilmesini istememesi, onu benim için bu kadar çekici kılıyordu. Varsayımlarına rağmen, Kara'nın yanında olduğu için ona dikkat ediyordum.

Ve Kara, sadece arkadaşı olacağıma yemin etsem bile, görmezden gelinmesi çok zor biriydi.

Hawk'a ve inatçı çenesine baktım. Kara dışında, hiç kimse onun içindeki iyiliği görmüş müydü? Her gün burada çalışırken gördüğüm iyiliği? Kimsenin onun potansiyelini görmemiş olması beni biraz sinirlendirdi. "Sen, insanların onu dürtüp iteklediği korkutucu bir hastanede, ona güven hissettirmek için, kendi çocuğu olmayan küçük bir kızı kucağına alan bir adamsın. Sen, o kızın annesinin tehlikede olduğunu düşündüğünde onu koruyan bir adamsın."

"Yüzüne yumruk attım."

"Elbette. O durumda tehlikeli olan bendim ve senin sezgilerin tamamen yanılttı, ama sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Buna saygı duyuyorum, aksi takdirde burada durup, senin düşündüğünden daha değerli olduğuna inanmanı sağlamaya çalışmazdım."

Hawk, benim ısrarlarıma boyun eğerek yavaşça nefes verdi. "GED sınavını zaten geçemedim."

"O zaman daha çok çalış ve tekrar gir." Gözlerini kırptı. "Öyle mi?"

"Tabii. Neden olmasın?"

"Çünkü tekrar başarısız olursam aptal gibi görüneceğim."

"Başkalarına nasıl görüldüğün neden seni rahatsız ediyor?" Hawk inledi.

Ellerimi kaldırıp geri çekildim. "Üzgünüm, üzgünüm. Soruları keseceğim. Ama haklı olduğumu biliyorsun." Ona sıırıttım. "Her zaman haklıyımdır."

Kafasını salladı ve işine geri döndü.

O ve Kara, Hayley Jade'i okuldan almak için saat üçten hemen önce ayrıldılar, ama ben o giderken ona GED harflerini dudaklarımla söyledim.

Kara'nın yaptığı gibi el sallayarak veda etmek yerine, Hawk bana orta parmağını gösterdi.

Son hastayı muayene edip kapıları kilitlediğimde güneş batmak üzereydi. Psikiyatri servisinde vardiyamı bitirdiğimde genellikle yorgun düşerdim, ama klinikte çalışmak beni her zaman zinde hissettirirdi.

Psikolojinin önemli olduğuna inanmadığımdan değil. Kesinlikle önemliydi ve insanları sonsuz derecede büyüleyici buluyordum.

Ama bir yandan da, yoksullarla yaptığımız çalışmalardan çok daha fazla tatmin oluyordum. Haftada bir gün burada yaptığım işin, evli çiftlerin aptalca kavgalarını dinlemekle geçirdiğim saatlerden ya da Providence'lı zengin züppelerin, bağış yapmak için harcayabilecekleri lanet olası paraları kendilerine sorunlar yaratmak için harcadıkları hakkında gevezelik etmelerini dinlemekle geçirdiğim saatlerden daha fazla fark yarattığı hissine kapılıyordum.

Kliniği her zamanki gibi yüksek bir ruh haliyle terk ettim, kalbim doluydu, kafam daha fazlasını yapmanın bir yolunu bulmaya kararlıydı.

Ama önce, hala konuşmayı reddeden küçük bir kızı görmem gerekiyordu. Ayrıca, beni arkadaşlık bölgesine koyan, kahverengi gözlü güzel annesini de görmem gerekiyordu.

Kara'nın talimatlarını izleyerek kulüp evine doğru, ormanın içinden kıvrımlı yolu takip ettim ve araba yolunun sonundaki heybetli kapının önünde içimden bir ısıklık çaldım. Ortadaki, kemikli parmaklarında bir tırpan tutan kafatası figürü korkutucuydu.

Gölgelerden çıkan, elinde av tüfeği olan devasa bir adam vardı.

"Bu adamlara ne yediriyorlar böyle?" Camı indirdim ve silahsız olduğumu anlaması için iki elimi de dışarı çıkardım. Sonra daha yüksek sesle ama pek de emin olamadan, "Ben doktorum. Kara beni Hayley Jade'i görmem için buraya davet etti" diye seslendim.

Uzun boylu sarışın adam eğilip pencereden bana baktı. "Arabadan in."

"Aslında istemem," diye düşündüm bile olmadan söyledim.

Kendimi av tüfeğinin namlusuyla karşı karşıya bulduğumda fikrimi çabucak değiştirdim. "Bir daha düşündüm de, hava çok güzel. Belki de arabadan inip bacaklarımı uzatmak isterim." Yavaşça kapı koluna uzandım ve kilidi açarak kapının açılmasını sağladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Motosikletli, sanki kaçmamı ya da herhangi bir hareket yapmamı beklermiş gibi bana uyarıcı bir bakış attı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Bir kurşundan kaçmaya çalışmayacaktım. Ayrıca saklayacak hiçbir şeyim yoktu, ki bunu arabamı karıştırıp Tanrı bilir neyi kontrol ederken kısa sürede anladı.

Dik durduğunda, ifadesi biraz daha az ölümcül görünüyordu. "Gidebilirsin. Kusura bakma. Ama kısa bir süre önce bir güvenlik ihlali yaşadık ve artık kimseye güvenmiyorum."

Ona elimi uzattım, tehdit oluşturmadığımı göstermeye çalışarak. "Kırılmadım. Tamamen anlıyorum. Ben Grayson."

Elimi sıktı. "Fang. Ama buraya benimle sohbet etmeye gelmedin. Devam et. Yol seni doğrudan kulüp binasına götürecektir. Hayley Jade ve Kara seni orada bekliyorlar."

"Teşekkürler." Arabama geri döndüm ve yavaşça kapılardan geçip tepenin aşağısına doğru sürdüm. Bir dakika sonra, kalın ağaçların arkasından büyük, dikdörtgen bir bina belirdi.

"Lanet olsun." Binaya baktım. Kapının önüne bisikletler park edilmişti, küllükte sigara izmaritleri vardı ve bir kulüp ceketi dış mekan sandalyesine asılmıştı. Hoş geldiniz paspası ya da neşeli bir kapı süsü yoktu. Bütün mekan "defol git" diye bağıırıyordu.

Kara'ya evini yargılamayacağıma söz vermişim, bu yüzden sadece arabadan çıkmaya odaklandım.

Çünkü diğer tarafta yardımına ihtiyacı olan küçük bir kız vardı.

Ve onun ve annesinin burada güvende olduklarını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Kara'nın hastaneye kaldırıldığı gece neler olduğunu hâlâ tam olarak anlamamıştım. Setin çökmesi sonucu kısmen gömüldüğü yönündeki hikâyeleri birçok tutarsızlık içeriyordu, ama bunun

Onu inciten Hayden ya da Hawk. Bu, benim ve diğer sağlık ekibi üyeleri için onu taburcu etmek için yeterli bir sebepti. Ancak Fang'ın birkaç hafta önce güvenlik ihlali olduğu yönündeki yorumu aklımdan çıkmıyordu ve bunun Kara'nın yaralanmasıyla bir ilgisi olduğu hissini bir türlü atamıyordum.

Eğer durum böyleyse, istedikleri zaman beni ve arabamı aramalarına seve seve izin verirdim.

Kendimi zorlayarak arabadan indim ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı yumrukladım, ama kimse gelmeyince içeri girdim. "Merhaba?"

Bardaki genç bir kadın başını kaldırdı ve takım elbise ve kravatımı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Nereden geldin? Kayboldun mu, yakışıklı?"

Kafamı salladım ve ona gülümsedim. "Hayır. En azından, sanmıyorum." Odanın karşısına geçtim ve ona elimi uzattım. "Ben Grayson." Her yere taşıdığım birkaç temel malzeme ve evrakın bulunduğu çantamı kaldırdım. "Ben doktorum."

Kaşlarını kaldırdı ve parmaklarını benim avucuma kaydırđı. "Vay vay, Dr. Grayson. Sanırım gerçekten kayboldun, ama buna sevindim. Otur. Bir içki al. Ice onları sert dolduruyor ama..." Eğildi ve sahte yuvarlak göğüslerini göğsüme dayadı. "Eminim bununla başa çıkabilirsin, değil mi? Eminim birçok şeyi çok iyi halledebiliyorsundur..."

Eli göğsümden karnıma doğru indi ve daha da aşağıya, beni okşamaya çalıştı.

Ben keskin bir hareketle geri çekildim ve iki adım geri attım. "İçki istemiyorum.

Kara ile randevum var." Kadın güldü. "Kara mı?" Başımı salladım.

Kadının yüzündeki gülümseme kayboldu ve aynı anda bana olan ilgisini kaybetti. Bara ve barın arkasındaki Ice'a döndü ve sanki ben orada yokmuşum gibi ona şikayet etmeye başladı. "Zaten Chaos ve Hawk var. Bir kadının kaç tane erkek arkadaşına ihtiyacı olabilir ki?"

Yanaklarım kızardı. "Öyle değil. Biz sadece arkadaşız." Kadın beni baştan aşağı süzdü. "O zaman boş musun? Bekar mısınız?"

Ona bekar olduğumu nasıl söyleyeceğimi bilemedim, evet, ama ilgilendiğim tek bir kadın vardı. Ve o kadın o değildi. "Kara buralarda mı?"

Kadın iç geçirdi. "Kara!"

Kadın koridorda çığlık atarken ben yüzümü buruşturdum, ama bu, kapının açılması ve Kara'nın kafasının dışarı çıkması gibi istenen etkiyi yarattı.

"Merhaba! Erken geldin. Çok üzgünüm, seninle ön kapıda buluşmayı planlıyordum, böylece senin..."

Kadın Kara'ya somurtarak baktı. "Ne? Benim tarafımdan taciz edilmek mi?" "Öyle demedim, Amber." Kara ellerine baktı.

Kadın bar taburesinden kayarak indi ve kısa eteğini düzeltti. Koridorda büyük adımlarla yürüdü. "Hawk üçüncü bir sevgilin olduğunu biliyor mu?"

Kara hiçbir şey söylemedi.

Amber, cevap alamadığı için açıkça sinirlenmiş bir şekilde ona dik dik baktı. Kara'dan gözlerini ayırmadan arkasındaki kapıyı yumrukladı. "Hawk! Kadınının burada başka bir erkekle olduğunu biliyor musun? Şimdi kaç tane oldu?"

Arkasındaki kapı açıldı ve Hawk kapı aralığında durdu. Elini kapının üstüne uzattı, bakışları bana kaydı. Güldü. "Defol git Amber. O bizimle çalışıyor. Onlar sevişmiyorlar."

Kara'nın yanakları kıpkırmızıydı.

Utanc içinde olsa da, hala o kadar güzeldi ki, aklım başımdan gitmişti. İş kıyafetini değiştirmişti ve eteği kalçalarının kıvrımlarına lezzetli bir şekilde yapışmıştı.

Amber yanımdan geçerken omuz silktili. "Eğer sevişmek isterseniz *Doktor*, ben her zaman hazırım..." Hawk'a kötü bir bakış attı. "Bazı insanlar artık ihtiyaçlarını başka yerlerde karşılıyorlar."

Hawk uzanarak gözlerini devirdi. "Kıskançlık sana yakışmıyor tatlım."

Amber koridorda yürüyerek, koridorun sonundaki bir odaya girerek ortadan kayboldu.

Hawk odanın diğer ucuna Kara'nın yanına gitti ve iki parmağını Kara'nın çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırdı ve gözlerini kendininkilerle buluşturdu. "Hey, Küçük

Fare. Bana bak." Kara
baktı.

Aralarında kelimelere gerek olmayan bir şey geçti. Kara'nın omurgası düzeldi. Omuzları geriye çekildi.

Hawk'ın dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi, sonra başını eğdi ve sanki ben odada yokmuşum gibi dudaklarını Kara'nın dudaklarına bastırdı.

"Aferin kızıma. Git Gray ve Hayley Jade ile işini hallet." "Sonra Hayden'in restoran açılışına gideriz, değil mi?"

Hawk inledi ve alnını onun alınına dayadı. "Ciddi misin?"

Beni oraya götüreceksin?" "Lütfen."

O da içini çekti. "Seni istediğin yere götüreceğimi biliyorsun gideceğimi biliyorsun."

O uzaklaşırken ona gülümsedi ve sonra bana bir bakış attı, biraz sıçrayarak, sanki Hawk'ın varlığında benim de orada olduğumu unutmuş gibi. "Oh, pardon. Çok kaba davrandım. Hayley Jade'i çağırayım." Hawk'ın yanındaki kapıya doğru aceleyle yürüdü.

O geçmeden elini tuttum.

İkimiz de şaşkınlıkla parmaklarımın onu kavradığına baktık. Cildi çok sıcaktı. Bileğindeki nabız parmaklarımın altında çok hızlı atıyordu.

Onu izlediğimi ve mesleki sınırimi aştığımı fark ettim. Elini bıraktım. "Bekle. Önce ebeveynlerle konuşmak istiyorum. Bir yere oturup biraz özel olarak konuşabilir miyiz?"

Kara irkildi. "Bunu yapmak istemeyeceğini umuyordum."

"Onunla neler olduğunu bilmem gerekiyor, böylece nereden başlayacağımı bilebilirim. Özellikle de şu anda konuşamadığı için."

Kara kulüp evini eleştirel bir gözle inceledi. "Burası pek mahrem bir yer sayılmaz. Yatak odama gelebilir misin?"

İçimden inlemek geldi. Kara'nın uyuduğu yeri görmek istemiyordum, çünkü Kara'nın geceleri nerede olduğu konusunda hiç şüphem yoktu, Hawk ve Hayden de muhtemelen oradaydı. Beni odasına götürdü, arkamdan sessizce kapıyı kapattı, ama ben sadece yatağa bakıp, onun çıplak halini hayal edebiliyordum, Hawk ve Hayden'in iri vücutları

aralarında sıkışmış, birbirlerine zevk verirken kıvranmalarını hayal etmektir.

Bu çok profesyonelce değildi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, hissetmeye hakkım olmayan mantıksız bir kıskançlık içimi kapladı. Onun hayatında erkekler vardı. O, tatlı, nazik ve o kadar kırılmıştı ki onu düzeltmek için çaresizce uğraşıyordum, ama benim istediğim şekilde ona sahip olamazdım.

Oturmak için başka yer yoktu, sadece yatağı vardı. O yatağın kenarına oturdu ve yanına oturabileceğimi işaret etti.

Arkadaşlar. Arkadaşlar. Arkadaşlar.

Cebimden telefonumu çıkardım ve tüm seanslarımda kullandığım kayıt uygulamasını ona gösterdim. "Bunu kaydetmemin sakıncası var mı? Kimseyle paylaşmayacağım. Sadece kendi notlarım için."

O başını salladı, ben de telefonu kayda almaya ayarladım ve aramıza koydum.

"Ne bilmek istiyorsun?" Elleri birbirine dolanarak ne kadar gergin olduğunu belli ediyordu.

"Her şeyi. Hayley Jade'in konuşmayı bırakmış olabileceği aklına gelen her nedeni."

Titreyerek nefes aldı ve başını salladı.

Hikaye, durdurmanın imkansız olduğu bir kelime seliyle bir anda ortaya çıktı. Sanki çok uzun zamandır içinde tutmuş gibi, her şeyi dilinin ucunda, hikaye tüm korkunç ayrıntılarıyla paylaşılacak için can atıyordu.

Bu çığ gibi gelen hikayenin bir yerinde, Hayley Jade'in hikayesi Kara'nın hikayesi haline geldi.

Kültler. Zorla evlilikler. Saldırıları. Hayley Jade'in doğumu. Josiah. Hawk. Hayden. Rebel. Kız kardeşinin ölümü.

Hiç kimsenin katlanmaması gereken bir travma.

Sanki sözlerini söylemek fiziksel bir acı yaratmış gibi karnını tuttu. "Hepsi benim hatam, değil mi?"

Onun çöküşünü izlerken profesyonel bir mesafe korumaya çalıştım, ama sanki derime birer birer iğneler batırılıyormuş gibi hissediyordum. "Hayır, değil..."

"Onu oraya ben götürdüm, Grayson! Beş yıl boyunca orada kaldım, onun geleceğinin benimkinden farklı olabileceğine kendimi inandırdım, oysa başından beri onun asla güvende olmayacağını biliyordum. Ben bir başarısızım. Birçok yönden. Bir anne olarak. Bir eş olarak. Bir kadın olarak."

Yardım etmek istedim, ama beynimin doktor kısmı tamamen devre dışı kalmıştı. Tek odaklanabildiğim şey, kalbinin kırılması ve ondan taşan, bana da sıçrayan acıydı.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordum, sesim boğuk ve onu inciten her şeyden korumak için duyduğum acil ihtiyaçtan boğulmuştu.

Kafasını salladı, ama sonra acı bir şekilde güldü ve gözlerini sildi. "Bilmiyorum. Belki bir kucaklaşma? Beni kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyen biri."

Çabalarına rağmen, gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı, önce sessizce, sonra hıçkırıklara dönüştü, omuzları titriyordu, vücudu çok uzun zamandır ruhunu ağırlaştıran yükü bırakıyordu.

Bu olağandışı bir durum değildi. Hastalar her gün ofisimde ağlıyorlardı.

Ama genellikle onların kalbi kırıldığında benim kalbim de kırılmazdı. Normalde onları kollarımın arasına alıp sarılmazdım, çünkü onların kederinin sesi kalbime çok ağır gelirdi.

"Sen başarısız değilsin," diye fısıldadım. "Asla böyle söyleme."

Elimi sırtında nazik dairesel hareketlerle okşadım, başka ne yapacağımı bilmiyordum ama bildiğim her şekilde onun acısını dindirmek istiyordum.

Tehlikeli bir sınırdı yürüyordum ve bunun farkındaydım.

Tamamen ve tamamen profesyonellik dışı bir çizgi. Bu yüzden şikayet edilebilir ve muhtemelen lisansımı bile kaybedebilirdim.

Ama o anda, Kara büyük kahverengi gözleriyle bana bakıp güvence beklerken, kendi lanet olası tıp sertifikamı yırtıp atardım. O insan teması, dokunma, güvence istiyordu. Ona hayır diyemezdim.

"Ya bir daha hiç konuşmazsa?"

Kara'nın en büyük korkusunun bu olduğu belliydi. Yaptıklarının kızına kalıcı bir zarar verdiği korkusu. Hayley Jade ile konuşmadan bile, bu terapiye daha çok ihtiyacı olanın Kara olduğunu biliyordum.

Belki o da bunu biliyordu.

Elimin tersiyle gözyaşlarını sildim. Her şeyin yoluna gireceğini ona söz vermek istedim, ama tutamayacağım sözler veremeyeceğimi de biliyordum.

Onun yerine, onu kendime yaklaştırdım ve ağlamasına izin verdim.

Bu kadar uzun zamandır kimseyi böyle kucaklamamıştım. Onların duygularını, onların acısını paylaşacak kadar önemsememiştim. Onu sevmesi gereken insanlar tarafından ihanete uğramasından nefret ediyordum.

O hissi tam olarak biliyordum. Derin bir yara açar ve asla iyileşmez, yara hep oradadır, kanar, bırakırsan ve seni kurutursa hayatını sona erdirmeyi bekler.

Kara'nın benim yaşadığım gibi o acıyı hissetmesini istemedim. Karımı kaybetmenin ve berbat bir çocukluk geçirmenin acısının beni yiyip bitirmesine izin verdiğim gibi, onun içinde de o acının çürümesini istemedim. O duyguların seni götürdüğü yerler kasvetliydi.

Bu yüzden onu kucakladım, kulağına yatıştırıcı sözler fısıldadım, her ne kadar bu benim görevim ya da hakkım olmasa da.

Kapı gürültüyle açıldı, Hawk kapının eşiğinde duruyordu.

Kara bir metre kadar sıçradı ve yataktan benden uzaklaştı.

Hawk'ın bakışları bana takıldı, gözleri karardı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Ah, lanet olsun.

"O hiçbir şey yapmıyordu. Ben üzgündüm..." Kara'nın bacağı titriyordu, gerginliği odayı dolduruyordu.

Hawk'ın öfkesi bu durumdan beslendi. "Ne yani? Senin savunmasız halini kullanarak sana dokunabileceğini mi sandı?" Bakışları öfkeyle alevlendi. "Sana onu emanet ettim lan!"

İçimde bir öfke kabardı. "Sakin ol." Hemen pişman oldum. Muhtemelen söylenebilecek en kötü şeydi, ama doğru sözler çoktan uçup gitmişti. Geriye kalan tek şey, kendimi açıklamaya yönelik acınası girişimlerdi. Aslında bunu yapamazdım. Ama denemezsem Hawk beni öldürecekti. "Ağlarken ona sarıldım. Hepsi bu."

"Bütün hastalarına böyle sarılır mısınız?" diye sordu. "Onu göğsüne sıkıca sarıp, saçlarını koklarken sertleşir misin?"

muhabbet mi ediyorsun?"

Kara nefesini tuttu. "Hawk! Kes şunu! O yanlış bir şey yapmıyordu! Ona ben istedim."

"Erkeklerin nasıl düşündüğünü bilmiyorsun, Küçük Fare. O hastaneye adımımızı attığımızdan beri sana aşık."

Öfkeyle başımı salladım. Tamamen haksız sayılmazdı, ama kıskançlığı yüzünden Kara'yı ve onun isteklerini dinlemeye bile tenezzül etmemesi beni çok kızdırmıştı. "Bunu yapma. Onun duygularını önemsiz görme."

Hawk odanın diğer ucundan bana doğru atladığında hiç şaşırmadım.

Ya da Kara aramıza girmeye çalıştığında.

Asıl şaşırtıcı olan, üçümüzü de durduran acı çılgılığıydı. Hepimiz kapıya ve dışarıdaki odalara doğru döndük, oradan daha fazla çılgılık ve ayak sesleri geliyordu.

"Ambulans çağırın!" diye bağırdı biri koridorun bir yerinden.

Muhtemelen bu, hem benim hem de Hawk'ın kavgamızı unutup odadan koşarak yardıma gitmemizi sağlayan tek üç kelimeydi.

MUTLULUK

Saatlerdir kasılmalarımı görmezden geliyordum.

Önceki iki doğumumda da aynı şeyi yapmıştım ve artık bunun benim başa çıkma yöntemim olduğunu biliyordum. Büyük bir kargaşadan nefret ediyordum, herkesin bana bakması, her kasılma vücudumu sardığında yüzlerini buruşturması. Onlara odaklanmak sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu ve herkesin benim için endişelenmesinden endişelenmek de yardımcı olmuyordu.

Bu yüzden o sabah kalkmış ve karnımın sıkışmasını görmezden gelmişim. O gece Sinners'ın büyük açılışıyla rekabet etmek için düzenlenecek olan Psychos partisine hazırlanmaları gereken Nash ve Vincent'a veda etmişim. Kasılmalar acı vericiydi ama dayanılmaz değildi, Lexa'yı okula ve Mila'yı kreşe götürdüm.

Evde yalnız kalmak istemediğim için kendimi kulüp evinde buldum, War çalışırken onun yanında olmanın rahatlığını ve kulüp evinin yatak odasının mahremiyetini arıyordum. Kimseyi rahatsız etmeden, kendi işimi yaparken mutlu bir şekilde çalışıyordum.

Ta ki sırtımdaki ağrı dayanılmaz hale gelip istem dışı bir çığlık atana kadar.

Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim.

Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimde, paniğin göğsümde yükselip boğazımı sıktığını hissettim. Kapıyı açıp koridora çıktım, bir başka acı dalgası beni vurdu ve duvara yaslanarak destek almam gerekti. Birine ambulans çağırması için bağırdım.

Ice ve War kulüp evinin mutfağından çıktılar, Ice bana bir bakış attı ve telefonunu çıkardı.

"911'i arıyorum."

War yanıma koştı, ağırlığımı aldı ve ben onun göğsünün sıcaklığına döndüm.

"Konuş benimle, bebeğim. Ne kadar vaktimiz var?"

Kafamı salladım. Bilmiyordum. Her şey birdenbire yanlış gelmeye başladı, bu bebek kendi yolunu çiziyordu, bu yol ablalarının doğduğu yoldan tamamen farklıydı. Birkaç dakika önce kendimi güvende ve kontrol altında hissederken, şimdi panik ve dehşet içindeydim ve keşke hastaneye daha erken gitseydim diye düşünüyordum.

Hawk ve Kara yatak odasından koşarak geldiler, yanlarında tanımadığım üçüncü bir adam vardı. Ama o anda, orada kimlerin olduğu umurumda bile değildi. Dolaptan bir bando çıkmış olsa bile, neredeyse fark etmezdi.

Tek odaklanabildiğim şey, acıyı nefes alarak atlatmaktı.

War, en iyi arkadaşının gözlerine baktı. "Bebek geliyor."

Hawk ona güven verici bir gülümseme attı. "Doğmak için güzel bir gün. Cuma gecesi içkileri için tam zamanında." Yanıma gelip terli yüzüme baktı. "Nasılsın anne?"

"Bir sorun var." War donakaldı.

Hawk gözlerini genişletti. "Ne demek istiyorsun?"

İnledim, başka bir kasılma sırtımı tam ortasından vurdu. "Zaten iki çocuğum var. Nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bu öyle değil. Tek bildiğim bu. Lütfen bana inanın. Lütfen. Bir şeyler yapın."

Hawk, kasılma konuşma yeteneğimi elinden alırken başını salladı. "Sana inanıyorum. Ama bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Bliss. Kahretsin." Ice'a baktı. "Ambulans ne zaman gelir?"

Ice'ın dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Geliyorlar, ama yirmi dakika sürer."

"Siktir!" diye bağırdı Hawk. "Bu kulüp neden ıssız bir yerde?"

War'ın elini sıktım, ona zarar vermemeye çalışarak ama acımı başka bir yere yönlendirebileceğim bir yer yoktu. "Benim hatam. Buraya gelmemeliydim. Evde, kasabada kalmalıydim. Ya da daha önce bir şey söylemeliydim..." Gözyaşları yüzümden süzülüyordu.

War beni susturdu, ağırlığımı taşıyarak beni destekledi ve fısıldadı, "Hayır, bebeğim. Yapman gerekeni yaptın. Tam da olman gereken yerdesin."

Sesindeki tanıdık sahiplenici homurtu içimdeki pürüzleri yatıştırdı ve bir sonraki kasılma biraz daha az acı verdi, çünkü o oradaydı, kollarıyla beni sarmış, kulağıma her şeyi doğru yaptığımı, her şeyi mükemmel yaptığımı ve çok yakında her şeyin biteceğini, en yeni çocuğumuzun kollarımıza geleceğini fısıldıyordu.

Ona inanmak için can atıyordum. Kalın pazılarına sarıldım, acımdan inleyerek, nefes alana kadar onun sözlerinin beni sarmalamasına izin verdim.

"Bliss," tanımadığım adam tereddütle dedi. "Ben Grayson. Doktorum. Kara ve Hawk ile hastanede çalışıyorum. Normalde bebek doğurtmam, ama geçmişte doğurtmuşluğum var. Ambulansın gelmesine yirmi dakikanız kalmadı sanırım. Öyle değil mi?"

Başımı üzüntüyle salladım, bir başka kasılmanın acısı konuşmamı çok zorlaştırıyordu. Bebeğin başı çok aşağıdaydı ve beni ikiye bölecekmiş gibi hissettim.

"Seni muayene edebilmem için yatağa yatabilir misin?"

Herkes benden izin istedi ve Tanrım, hayatımda yaşadığım onca şeyden sonra, bedenim ve doğumum üzerinde kontrolü bana vermeleri çok minnettarlık uyandırdı. Ama bu adam Jack the Ripper olsaydı bile yardımını kabul ederdim. Cennetten gönderilmiş bir melek gibi görünüyordu. "Lütfen," diye inledim.

İzin verildikten sonra Grayson hemen doktor moduna geçti ve emirler yağdırmaya başladı. "Onu yatağa yatırmam lazım. Burada tıbbi malzeme var mı?"

Hawk başını salladı. "Düşündüğünüzden fazla var ama doğum için ihtiyacınız olan pek bir şey yok."

"Tansiyon aleti ve oksijen monitörü iyi bir başlangıç olur."

"Onlar var." Hawk koridordan koşarak uzaklaştı.

Grayson diğer kolumun altına girdi, o ve War beni War'ın kulüp evinin yatak odasına taşıdılar, artık nadiren kullandığı odaya, çünkü kalbi benimle, kızlarımızla, Nash, Vincent ve Scythe ile birlikte evdeydi.

Yumuşak yatak sırtımın altında binlerce yanan mızrak gibi hissettiriyordu ve ben tekrar çığlık attım. Kara bizi takip etti, elimi tuttu, parmaklarını sıkıldığında büyük kahverengi gözleri dehşete kapıldı, ama Rebel burada benim yanımda olmadığı için, bu sessiz kadının desteğine minnettardım.

"Hayley Jade nerede?" diye sordum. "Çok üzgünüm. Onu korkutmak istemiyorum."

Kara başını salladı. "İce onu ambulansı beklemek için dışarı çıkardı." Parmaklarımı daha sıkı tuttu. "İstediğin kadar çığlık atabilirsin. Diğerlerini düşünmeyi bırak ve yapman gerekeni yap."

Grayson yüzünü buruşturdu ve ellerini karnıma koydu. "Çok üzgünüm. Bu acıtacak."

O beni dürtüp iteklerken ben tekrar bağırdım. Acı, başka bir kasılma ile karışarak görüşümün kenarlarında bulanıklaşana kadar devam etti. "Başını hissedebiliyorum," diye inledim, eteğimi kenara çekip bacaklarımın arasına uzanarak iç çamaşırlarımı çekip çıkardım.

War ve Kara onu bacaklarımdan aşağı çektiler.

Grayson başını salladı. "Bu gerçekten bir kafa."

İçimde hafif bir rahatlama hissettim. "Oh, şükürler olsun. Ters doğum olabileceğini düşünmüştüm."

Grayson yatağın ucuna diz çöktü, bir elini karnıma koydu. "Kesinlikle ters değil ama muhtemelen başı yukarıda."

"Bu ne anlama geliyor?" Kara benim söylemek istediğim şeyi söyledi. "Normal doğumda bebek başı önde, yüzü aşağıya doğru çıkar."

Bana gülümsedi. "Bu konuda kesinlikle uzman değilim, ama sanırım küçük hanım yüzüstü geliyor."

"Bu kötü bir şey mi?" War, sesinde titremeye sordu.

Grayson başını salladı. "İdeal değil, ama makat doğumdan çok daha iyi. Ambulans yakında burada olacak, ama onun ambulansı bekleyeceğini sanmıyorum. Diğer doğumlarından daha zor olacak, ama ıkın, Bliss."

Hawk odaya geri koştu ve koluma bir tansiyon manşeti, parmağıma da bir monitör taktı, ama ben bunu neredeyse fark etmedim.

"Vincent ve Nash burada bile değiller," diye inledim, içimi kaplayan yakıcı ağrıya rağmen.

War bana sırtıttı. "Bu bebeğin benim olduğundan emin olmam için bir neden daha. İt, bebeğim."

Kara cesaret vermek için parmaklarımı sıktı.

Grayson'ın bakışları kalp atışlarımı sabitledi. "Bana güven. Dizlerinin üzerine çök. Yerçekimini kullanarak bebeğin başının aşağı doğru baskı yapmasını sağla. Eğer baş aşağı duruyorsa ve forseps ya da başka bir ekipmanımız yoksa, elimizdekiyle idare etmek zorundayız."

Başka seçeneğim yoktu. O adamla hiç tanışmamış olabilirdim, ama her şey kontrolden çıkmış gibi hissedildiğinde o sakin kalmıştı. Birine güvenmem gerekiyordu. Grayson o kişiydi.

Hareket etmek çok zordu. Kaslarım sanki kilitlenmiş gibiydi. War ve Hawk beni dizlerimin üzerine çöktürdüklerinde ve ağırlığımı desteklemem için omuzlarını uzattıklarında çığlık attım. Kara alnımdaki teri silerken, düşündüğümde daha güçlü olduğumu sessizce söyledi.

İttim. Bebek aşağı kaydı, içimdeki his yırtıcı bir acıdan tuhaf bir rahatlama hissine dönüştü.

Grayson yatağın ucundan bağırdı. "Haklıydım! Bebeğin başı yukarıda! Bir kez daha kuvvetlice it, Bliss. Başarabilirsin. Ben sadece yakalamak için buradayım."

İttim, çığlıklarım kararlılığın boğuk inlemelerine dönüştü ve bebeğim vücudumdan kayarak Grayson'ın kollarına düştü.

"Sonuçta kız değilmiş," dedi Grayson.

Aman Tanrım. Bir erkek. Bir erkek olmasını umut etmeye cesaret edememiştim. Tek umursadığım sağlıklı bir bebektir ve iki kızımdan sonra, üçüncü çocuğun da kız olma ihtimali yüksekti.

Hepimiz bununla sorunumuz yoktu. Üç yetişkin erkeğin yaşadığı bir evde testosteron dengesini sağlamak için küçük bir kız takımı olmasını çok isterdim.

Ama bu erkek çocuk bize çok fazla mutluluk getirecekti.

War'ın göğsüne yığıldım, tamamen ve tamamen bitkin, tek sesim zorlu nefes almamdı.

Oda çok sessizdi.

Bu farkındalık şok ediciydi. Ani bir hareketle döndüm. "Ağlamıyor!"

Savaş beni daha da sıkı kavradı. Kara'nın parmakları eteğinin kenarlarını sıkıca kavradı ve yatakta yatan küçük, belirsiz gri renkli bebeğe bakakaldı.

"Bir şey yap!" diye bağırdı Hawk.

Oda dönüyordu, panik ve yorgunluk beni yere sermek üzereydi.

Ama Grayson sakin bir şekilde konuştu ve War'ın banyosundan aldığı bir havluyla bebeği ovuşturdu. "Ona biraz zaman verin."

O an hayatımın en uzun anı gibi geldi.

Kalbim durdu. Ciğerlerim nefes almayı bıraktı. Ve tek yapabildiğim, çocuğumun yaşamak istemesini dilemekti.

Küçük çığlığı havayı deldi ve ilk nefesini aldığı anda minik vücudu pembeye döndü.

Grayson gülümsedi ve onu göğsüme kaldırdı, göbek kordonu hala bağlıydı. "Tebrikler."

Gözyaşlarına boğuldum, az önce o tatlı sesi asla duyamayacağımı düşündüren, ağlayan bebeğe bakarak.

War oğluna baktı ve yapışkan maddeyle kaplı yanağını şefkatle okşadı, sonra da başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Sen bir rock yıldızısın," dedi bebeğe. "Tıpkı annen gibi."

Dışarıda bir kargaşa çıktı ve Ice sağlık görevlilerini odaya getirdi. İşe koyuldular, plasentayı doğururken beni izlediler, bebeği kontrol ettiler, göbek kordonunu klempleştiler.

Hawk ve Kara dışarı çıktılar, Grayson da onları takip etti.

O ayrılmadan önce uzanıp kolunu tuttum. "Teşekkür ederim."

O başını salladı. "Gerek yok."

War eğilip elini uzattı. "Katılmıyorum. Benim ya da kulübün senin için yapabileceği bir şey varsa, yapıldığını düşün."

Grayson elini tuttu. "Bebeğin tadını çıkar." Ona göz kırptı. "Kesinlikle sana benziyor."

Oğluma baktım, minik yüz hatlarını inceledim. Çok güzel ve mükemmeldi, küçük dudakları da tıpkı

War'inkiler gibiydi.

GRAYSON

Bliss ambulansa güvenli bir şekilde bindirilmişken, kalbim deli gibi çarpıyordu. Yıpranmış kulüp evinin kanepesine çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım.

Daha önceki düşmanlığın izleri tamamen kaybolmuş, Hawk yanımdan geçerken omzuma vurdu, vücudu kalan adrenalinle titriyordu. "Vay canına. Az önce olanlara inanamıyorum."

Başımı kaldırıp odada dolaşmasını izledim. "Ben de."

Gülümsedi, gözleri benim eğitimimin ilk günlerinden hatırladığım, her prosedürün yeni ve heyecan verici olduğu zamanlardaki gibi parlıyordu. "Bu çok harikaydı."

İçimdeki endişeyi uzun bir nefesle dışarı bıraktım ve onun heyecanından birazını içime çektim. "Konfor alanından çıkıp GED'yi alacak mısın, böylece bir dahaki sefere bebeği sen doğurabilecek misin? Az kalsın altına sıçacaktım. İhtisasımdan beri hiç doğum yaptırmadım."

Hawk, sanki bu fikri düşünüyormuş gibi durakladı, ama benim için hayatının hastanenin dışında geçirdiği zamanla boşa gittiği açıktı. Stres, vücut sıvıları, acı çeken birinin, özellikle de sevdiği birinin çılgınlıkları onu bu kadar heyecanlandırıyorsa, hayatında yapması gereken şeyin ne olduğu inkar edilemezdi.

Belki doktor olmaması gerekiyordu, ama motosikletçi de olmaması gerekiyordu.

Hawk hayat kurtarmalıydı. Hayat almamalıydı.

Onun gözlerine baktım. "Daha önce söylediğim şey ciddiydi. Sana yardım edeceğim."

Hawk kahkahalarla güldü ve yine sırtıma vurdu. "Anlaştık. Kara da aynı zamanda hakkını alacak." Hayley'i

Jade'i yerden kaldırdı ve havaya attı, sonra kollarının arasına geri düştüğünde onu kolayca yakaladı. "Öyle değil mi, Hay Jay? Sen okula gideceksin, annen ve ben de öyle."

Hayley Jade küçük başını coşkuyla salladı.

Kara, Hawk ve kızını sevgiyle izleyerek güldü. "Daha çok yapmak istediğim bir şey düşünemiyorum." Yanımdaki kanepeye oturdu ve elini dizime koyup sıktı. "Harikaydın. Aslında ilham vericiydin."

Övgüyü hak etmiyordum. Parmaklarım sürekli titriyordu, ama doktor olarak işimin yarısı hastaları sakinleştirmek ve onlara güven vermektir. Bunu her gün yapıyordum. Bliss'in bebeğinin sadece küçük bir komplikasyonu olması büyük şansıdır. Daha büyük bir sorun olsaydı, sonuç farklı olabilirdi.

Bu durum, psikiyatriden daha da uzaklaşmak istememe neden oldu. İçimden gelen bir his, bugün ve klinikte yaptığım gibi daha pratik tıp ile uğraşmak istediğimi söylüyordu.

Ama şimdilik, hafta sonu ve pazartesiye kadar planladığım evlilik danışmanlığı ve diğer sıradan randevularla dolu bir hafta geçirecektim.

Hawk bana baktı. "Bir içkiye ihtiyacın var."

Bunu inkar etmeyecektim. O bebeği doğurtmak beni sersemletmişti. Üstelik cuma gecesiydi ve ben nöbetçi değildim. Bir viski ya da tekila, ya da ikisi birden, şu anda kulağa oldukça iyi geliyordu. "Evet." Ama telaş bittiğine ve Bliss ile War sağlıklı erkek bebekleriyle hastaneye giderken, onunla aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu tam olarak bilmiyordum. Hawk'ın Kara'yı teselli ederken içeri girip beni dövmekle tehdit ettiğini unutmamıştım. "Az önce yüzüme yumruk atmaya hazırdın, ama şimdi bana bir tane ikram mı ediyorsun?"

Hawk beni inceledi, yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Yüzüne yumruk atıp atmayacağım Kara'ya bağlı. Sen onun peşindeydin."

Kara gözlerini devirdi. "Kes şunu. Her zaman bu kadar dramatik olmasaydın, bana asılmadığını söylediğimi duyardın. Biz arkadaşız. O benim patronum, Tanrı aşkına."

Tabii. Patronu.

Arkadaşlar. Harika.

Hawk'a omuz silktim, arkadaşlık bölgesinde kalmayı reddedilmeyi umursamadan. "Ee... içki?"

Ayağa kalktı, ellerini kot pantolonuna silerek. "Evet. Ama burada değil." Bakışları vücudumun aşağısına kaydı, takım elbise pantolonumu ve gömleğimi inceledi.

Kravatı ve ceketi çıkarmış, kollarımı sıvamıştım, ama bebek doğurduktan sonra kan ve kim bilir başka neler sıçramıştı.

"Duş alman lazım. Temiz kıyafetler giy. Giyinip Sinners'da buluşalım."

Kaşlarımı çattım. "Sinners ne?"

Kara ağzını açtı, muhtemelen açıklamak için, ama Hawk onu kesip sırtarak kıkırdadı. "Görürsün. Beni rahatlık alanımdan çıkarmayı seviyorsun, Doktor. Bakalım seninkinden çıkabilecek misin."

Eve varır ^{varmaz} Sinners'ı Google'da aradım ve Providence'da yeni açılmış, üst sınıf bir restoran olduğunu öğrendim. İç mekan fotoğrafları şık bir bar ve restoran gösteriyordu ve Hayden'ın adı baş aşçı olarak listelenmişti. Bu, Kara ve Hawk'ın neden büyük açılışa katıldıklarını açıklıyordu.

Anlayamadığım şey, Hawk'ın neden benim rahatlık alanımdan çıkmamın zamanının geldiğini söylediğiydi. Güzel kıyafetler ve lüks yemekler bu günlerde benim için pek de sıra dışı şeyler değildi. Böyle düşünmekle şımarık zengin bir velet gibi konuşmuş olsam da.

Bu beni rahatsız etti. Artık hayatın güzel yanlarına yabancı değildim. Ama her zaman böyle olmamıştı. Bunu unutmamıştım. Asla unutmayacaktım. Çocukluğumun ve gençlik yıllarımdan dehşeti beynime o kadar derin kazınmıştı ki, hiçbir terapi bana geldiğim yeri unutturabilirdi. Yetişkin olmama rağmen, geçmişim beni sürekli rahatsız etmeye devam etti, ta ki karımın hayatına mal olana kadar.

Duş aldım ve bir kez olsun beynimin Annette'in anılarından günümüze daha hızlı ve daha kolay geçtiğini fark ettim.

Yıllarca onun ölümünün acısını yaşayarak, bu büyüü bozacak bir şey bekledim.

Bunun yerine, birisi olmuştu.

Ne yazık ki o kişi zaten iki erkek arkadaşı vardı ve beni sadece boş zamanlarında bebek doğurtan dost canlısı mahalle doktoru olarak görüyordu.

Hawk bana şık giyinmemi söylemişti, ben de temiz bir takım elbise pantolonu ve düğmeli gömlek giydim, manşetleri dirseklerime kadar sıvadım. Tıraş losyonu sürdüm, telefonumu aldım ve ön kapıyı kilitledim.

Arabama doğru yürürken telefonum titredi ve saatimdeki mesajı kontrol ettiğimde durdum.

Bir ceset daha geldi. Ölüm nedeni aynı. Boğulma. Polisler onu son kurbanın kız kardeşi olarak tanımladı. Bu adam her kimse, işleri tırmandırıyor. Gelip bakmak ister misin? Onu muhtemelen bir gün kadar daha tutabilirim.

Arayan morgdaki bağlantımdı.

Bu sefer, en azından kurbanın Kara olabileceği düşüncesi kanımı dondurmadı. Onu sadece bir saat önce görmüştüm, bu yüzden morgda hayatı boğularak soğuk bir şekilde yatan kadın kesinlikle o değildi.

Ama o olabilirdi.

Bu adam giderek daha agresif hale geliyorsa, ona ulaşması ne kadar sürerdi?
?

Bu düşünceyi kafamdan attım ve kendime, en azından şimdilik güvende olduğunu hatırladım.

Ve onu korumak benim görevim değildi. Ne kadar çok yapmak istesem de. Eğer bu dürtüye devam edersem, Hawk beni döverek işin sonunu getirecekti.

Muhtemelen bunu hak ederdim.

Sinners'ın bulunduğu caddeye arabamı park ettiğimde, onunla sadece arkadaş olabileceğime kendimi ikna etmiştim. Çünkü başka bir seçenek yoktu.

Ama restoranın kapısından içeri girdiğim anda, o başını kaldırıp odanın arka köşesindeki masadan bana el salladığında,

saçları açık, fırçalanmış ve parlak, parmaklarımla kıvırmam için yalvarır gibiydi. Göğüslerine yapışan ve dizlerinin etrafına yumuşakça düşen koyu mavi elbise beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Hastaneye geldiğinde önlüğünü giyip canını dişine takarak çalışan tatlı yüzlü kadından çok uzaktaydı.

"Mahvoldum," diye mırıldandım kendi kendime, elimi kaldırıp onu maître d'ye gösterdim, o da bana gelmemi işaret etti.

"Gelmişsin!" Kara, ben yaklaşırken ayağa kalktı. Parmak uçlarına basarak yanağıma öpücük kondurdu. "Geldiğin için teşekkürler. Bunun Hayden için çok önemli olduğunu biliyorum."

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, kolunu tuttum, eğildim ve aynı yere öptüm. "Çok güzelsin," diye kulağına fısıldadım.

Bunun uygunsuz olduğunu biliyordum.

Ama elimde değildi. Gerçek buydu. Elbise vücudunun kıvrımlarına o kadar çekici bir şekilde yapışmıştı ki, onun ne kadar doğal bir güzelliğe sahip olduğunu fark etmemek imkansızdı. Siyah ve kırmızı iç mekanı, loş ışıkları ve şehvetli müziği ile bu karanlık oda, onu daha da çok istememe neden oldu.

Bir içkiye ihtiyacım vardı. Liseden beri böyle bir aşık olmamıştım ve bu durum gerçekten utanç verici olmaya başlamıştı.

Birazdan, sanki on beş yaşında ve sikimi kontrol edemeyen bir çocukmuşum gibi, onunla ıslak rüyalar görmeye başlayacaktım. Öldürün beni.

"Teşekkür ederim." Kara başını eğdi, ama bu, yanaklarında beliren pembe kızarıklığı gizlemeye yetmedi.

Onu güzel bulmam hoşuna gitmiş miydi?

İçimde küçük bir umut ışığı parladı. Onun da beni fark ettiğini fısıldayan bir umut.

Onun yanındaki boş koltuğa oturdum ve masanın üzerinden Hawk'ın elini sıkmak için uzandım, onun kadınına karşı beslediğim duygular nedeniyle kendimi biraz suçlu hissediyordum.

Bana kadehini kaldırdı. "Geldiğine sevindim."

"Bana bir içki sözü vermiştin, gelmemek kabalık olur diye düşündüm."

Hawk gülümsedi ve garsona işaret etti. "Bir tur daha alabilir miyiz? En iyisinden. Arkadaşımız ne isterse. Bu öğleden sonra bir bebek doğurdu, bunu hak etti."

Garson gözlerini genişletti. "Ciddi misin?"

Rahatsız bir şekilde güldüm. "Ben doktorum, o yüzden aslında kulağa geldiği kadar etkileyici bir şey değil."

Kara başını salladı. "Aslında öyleydi. Ben tüm bu süre boyunca çok korkmuştum, ama sen çok sakin ve soğukkanlıydın. Bebek nefes almadığında bile, sen işini yaptın. Harikaydın."

Boğazım düğümlendi, onun övgüsünü garip bir şekilde kabul ettim, ama keşke başka bir nedenden dolayı bana harika deseydi diye düşündüm.

İyi bir doktordum. Bunu biliyordum. Ama onun sadece bunu görmesini istemiyordum.

Beni bir erkek olarak görmesini istiyordum.

Ama sonra Hawk'a döndü ve benim bana bakmasını istediğim şekilde ona baktı, ben de garsona benimkini duble yapmasını söyledim.

Bütün gece ikisinin arasında üçüncü tekerlek olacaksam buna ihtiyacım vardı. Onun kulağına fısıldamasını, onun gülmesini ve ona yaslanmasını izlemek birdenbire en kötü işkence gibi geldi. Neden kendimi buna maruz bıraktığımı hatırlamaya çalıştım.

Garson içkimi getirdiğinde, bir dikişte içtim ve bir tane daha istedim.

Kara, Hawk'tan uzaklaşıp bana yaslandı, ben de bardağımı masaya koydum. "Hayley Jade'in randevusunu yeniden ayarlamamız gerekecek. Ne zaman yapmak istersin?"

Ben ertelendi on cevabımı cevabımı farkına eğer yanıt gerçek acıyı acı , onlarla daha fazla zaman geçirmek pek yardımcı olmayacaktı. Onun terapisti olamazdım, oysa çok daha fazlasını istiyordum. Kara'nın bakışları omzumun üzerinden kayarak beni kurtardı.

"Hey! Seni mutfaktan çıkarmışlar!"

Hawk abartılı bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Oh, bakın kim gelmiş, keyfimi kaçırmaya." Ama gözlerinde yeniden bir ilgi belirdi ve masaya yaklaşan kişiden yüzünü çevirmedi.

Rahatlamış bir şekilde döndüm, ama sonra Hayden'ın tamamen siyah şef üniformasıyla restoranda dolaştığını görünce içimden inledim. Saçları ensesinde dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yanaklarını zar zor görünen bir sakal kaplıyordu.

"Tanrım," diye içime doğru mırıldandım. "Daha çekici olabilir miydi acaba?"

Hawk bana bir bakış attı ve burnunu çektirdi.

Onun duyduğunu fark edince boynumdan aşağıya doğru kızgın bir utanç dalgası yayıldı.

Korkarak, "Üzgünüm. Öyle demek istemedim," dedim. Hawk bana baktı.

"Sen de öyle misin?"

Kafamı salladım. "Ama bu, kör olduğum anlamına gelmez."

Hawk sessizce güldü, bakışları o kadar anlamlıydı ki, ona bakmaya devam edemedim.

Kara bize merakla baktı, ama sonra Hayden masaya geldi, masanın kenarını tuttu ve eğilip Kara'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Hem o hem de Hawk'ın bunu yapabilmesi içimde kıskançlık uyandırdı. Onlar Kara'ya istedikleri kadar dokunurken, içimdeki her şey aynı şeyi yapmak için can atıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Hayden. Bakışları bana takıldı. "Grayson, değil mi? Kara hastanedeyken tanışmıştık. Boş zamanlarında bebek doğurtuyormuşsun diye duydum."

"Sadece cuma günleri," diye zayıf bir şaka yaptım, konuyu değiştirmek için çaresizce. "Burası harika bir yer. Açılış gecesi iyi gidiyor gibi görünüyor. Masalar dolu. Yemekler harika kokuyor." Yarı boş olan bardağımı kaldırdım. "İçecekler de çok tatlı."

Hayden gülümsedi ve masanın ortasında duran, benim viskiyle kederimi unutmaya çalışmakla meşgul olduğum için henüz açmadığımız menüleri işaret etti. "Alabalık tavsiye ederim."

Hawk masanın diğer ucundan bana gülümsedi. "Hafif ve lezzetli. Böylece tatlı için çok doymuş olmazsın."

"Ben tatlıyı pek sevmem," diye itiraf ettim.

Hawk ve Hayden ikisi de güldü. Kara'nın yanakları yine pembeleşti. Ona kaşlarımı çattım. "Ne dedim ben?"

Hawk, sırtarak Hayden'a başını salladı. "Onu davet edecek misin?"

"Nereye davet edeceksin?"

Hayden beni görmezden gelerek kaşlarını kaldırdı, sorusu tamamen Hawk'a yönelikti. "O senin patronun. Patronunu öyle görmek ister misin?"

"Şu anda yerin dibine girmek istiyorum, lütfen," dedi Kara sessizce, sesinde bir kıkırdama vardı, bu da bana, ben buraya geldiğimden beri içtiği meyveli kokteyllerden birden fazla içtiğini fark ettirdi.

"Bu gece kimsenin patronu değilim," diye onları temin ettim, neler olup bittiğini gerçekten hiç anlamadan. "Nöbetçi bile değilim."

Hawk kıkırdadı. "Devam et. Ona ceza kes."

Hayden başını salladı ve barın üzerine uzanarak barmene fısıldayarak bir şeyler söyledi. Barmen ona küçük bir kağıt parçası uzattı. Hayden teşekkür etti ve kağıdı bana uzattı. "After party için bilet. Koridorun sonunda, tuvaletlerin ilerisindeki odada yapılacak. Ama şunu bil, bu sıradan bir parti değil."

Ne demek istediğini anlamadım ama aptal gibi görünmek de istemediğim için kaşlarımı çatarak bilete baktım. "Tabii. Tamam. Sorun değil. Teşekkürler."

Hawk yine içkisine kıkırdadı, kendinden çok hoşnut görünüyordu.

Hayden menüye bir kez daha dokundu. "Bir şeyler yiyin, hepsi müesseseden. Yemin ederim yemekler yenilebilir. Sonra görüşürüz."

Bileti cebime koyup tekrar içmeye odaklandım. Hawk alay etmeyi bıraktı ve üçümüz iş, son zamanlarda gördüğümüz hastalar ve onlara uyguladığımız tedaviler hakkında sohbet etmeye başladık. Uzun zamandır kimseye bir şey öğretmemiştim ve yaptığım işi paylaşmak, özellikle de öğrenmeye bu kadar hevesli insanlarla, çok hoştu.

Ama aynı zamanda, bunu hiç yapamadığımı da hatırlattı bana. Akşamları eve gidip günümü anlatacak kimsem yoktu. İş arkadaşlarım ve spor salonundaki düzenli müşterilerim vardı, ama gerçek arkadaşlarım yoktu. Kara'dan hoşlanıyordum, ama sadece fiziksel anlamda değil. Onunla konuşmayı seviyordum. Meraklı biriydi. Akıllı sorular soruyordu ve insanlara yardım etme isteğinin benimkine benzediği belliydi.

Hawk farklı bir tipti, belki de daha çok heyecan için bu işin içindeydi, ama bu onun ilgisini azaltmıyordu.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, onların arkadaşlığı ve sohbetinin tadını çıkararak güzel vakit geçiriyordum. İçkiler akıyordu, hepimiz muhtemelen içmemiz gerekenden fazlasını içiyorduk, sohbetimiz ve kahkahalarımız giderek yükseliyordu.

Yemekler geldi ve ağız sulandıran lezzetliydi. Kara ilk lokmanın tadına bakınca inledi ve ben de ağızımdaki alabalıkla boğulmak üzereydim, o kadar sarhoştum ki, o inlemenin bambaşka bir nedenden dolayı onun dudaklarından çıktığını hayal ettim.

Hawk da aynı şeyi düşünmüş gibiydi. Eli masanın altına indi ve eminim Kara'nın bacağına doğru gidiyordu.

Ya da onun penisine.

Odadaki atmosfer de durumu pek iyileştirmiyordu. Yumuşak bir baştan çıkarma gibiydi, müzik, serbestçe akan alkol ve tam olarak anlayamadığım ama etkilerini hissettiğim bir heyecanla karışıyordu. Odanın bizim küçük köşesi özel ve sıcak hissettiriyordu ve Kara küçük bir inilti çıkardığında, beynim masa örtüsünün altında Hawk'ın parmaklarının bacağını yukarı doğru kayarak elbisesinin eteğinin altına girip bacaklarının arasına daldığını hayal etti.

İhtiyacımı içkime boğarak bastırdım, ama bu yeterli olmadı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Akşam yemeği güzeldi, ama onlarla burada ne kadar uzun oturursam, kendime o kadar işkence ediyordum. "Sanırım sizi yalnız bırakacağım," diye mırıldandım, Hawk eğilip Kara'nın boynuna dudaklarını bastırırken, benim hala masada onlarla birlikte oturduğumu umursamadan. "Belki after party'ye falan bakarım."

İkisi de benim gittiğimi fark ettiyse de, birbirlerine çok dalmış oldukları için yorum yapmadılar.

Tuvaleti ararken koridordaki hava biraz daha serindi. Kalabalık mutfakta Hayden gözüme çarptı ve selam vermek için elini kaldırdı. Ben de selamını karşıladım ama yoluma devam ettim, alkol hem kafamda hem de mesanemde etkisini gösteriyordu.

Boş tuvalette işimi gördüm, ellerimi yıkadım ve sonra yüzüme soğuk su serptim, yanaklarımdaki sıcaklığı biraz azaltmaya çalışarak.

Kara'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu gece bana bir şey öğrettiyse, o da buydu. Davranışımı tarafsız bir terapist bakış açısıyla değerlendirsem, kendime açık bir aşk hastalığı teşhisi koyardım.

Onunla başka bir erkekle randevuya üçüncü tekerlek olarak katıldığım ve onun bacaklarının arasında elimle onu inlettirdiğimi hayal ettiğim düşünülürse, bu sağlıklı bir aşk değildi.

Başımı banyonun serin fayans duvarına yasladım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Buna bir son vermeliydim. Onu görmeyi bırakmalıydim. Vardiyalarımı değiştirip, o klinikteyken ben orada olmamalıydim. Ona başka bir terapist önermeliydim, çünkü onunla geri dönüşü olmayan birçok sınırı aşmıştım.

Benim geri dönemeyeceğim sınırlar. Bunların hiçbirisi Kara'nın suçu değildi. Hepsi benim suçumdu.

Bütün gece tuvalette duramazdım. Erkekler pisuarları kullanmak için girip çıkarken bu çok tuhaftı. Tuvaletten çıktım, bakışlarım koridorun sonundaki ağır ahşap kapılara takıldı.

Hayden, after party'nin burada yapılacağını söylemişti ve insanlar biletlerini verip kapıdan içeri girmeye başlamışlardı bile.

Eve gidip boş dairemde tek başıma oturmak istemiyordum. Tek yapacağım, her etkileşimi tekrar tekrar kafamda canlandırmak ve beni asla bir arkadaştan fazlası olarak görmeyecek bir kadına söylediğim her aptalca söz için kendimden biraz daha nefret etmekti.

Bu gece bir arkadaş istemiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Eve götürebileceğim birini. Etrafta başka birçok kadın olduğunu hatırlatacak birini.

Merakım galip geldi ve aşık bir çifti kapıya kadar takip ettim, giriş görevlisi kadına biletimi verdim. Uzun elbisesi başının üzerindeki spot ışığında parılıyordu, bir bacağı uzun bir yırtmaçla, diğeri ise göğüslerinin arasında derin bir dekolteyle.

Hayden'ın bana verdiği kağıt parçasını taradı, sonra geri vererek üzerindeki bir sayıyı gösterdi. "Girişte sol tarafta, kıyafetlerinizi ve kişisel eşyalarınızı koyabileceğiniz bir dolap var.

. İsterseniz, kapının hemen içinde duşlar da var."

Gözlerimi kırptım. Duş mu? Duş ne için gerekli ki? Dolaplar da gereksiz görünüyordu. Sıcak hissedersen ceketimi tutabilirdim.

Yüzümdeki şaşkınlık belli olmuş olmalı ki kadın bana güldü. "İyi misin?"

Onu dikkatle süzdüm, yanlış mı duydum diye merak ederek. Bu gece epey içmiştim. "Sadece neden duşa ihtiyacım olacağını merak ediyorum?"

Gülmemek için dudaklarını ısırđı. "Neye bulaştığının farkında mısın?"

Kafamı salladım. "Aslında, bilmediğimi düşünmeye başlıyorum. Bana ipucu verir misin?"

Kadın eğildi, meme uçları göğsüme değiyordu, kulağıma fısıldayabilmek için dudakları kulağıma yaklaştı. "Burası bir seks kulübü, tatlım. Sinners'ın gerçek yüzüne hoş geldin."

Hayden'ın yemekleri ağızımdaki her tat alma duyusunu harekete geçirdi. Bu lezzet patlaması, daha önce hiç tatmadığım bir şeydi ve kendi yemeklerimin ne kadar tatsız ve sıkıcı olduğunu fark etmemi sağladı.

Bu adama yemek pişirmeyi teklif etmişim. Ne utanç verici. Sade haşlanmış patateslerim ve yavaş pişirilmiş güveçlerim, bu tür bir lezzet karşısında yemek olarak adlandırılmayı hak etmiyordu.

Ama bütün gece içtiğim meyveli pembe kokteyllerle düşüncelerim uzaklara daldı ve bir lokma daha soslu tavuk yiyerek inledim.

Hawk bir santim daha yaklaştı ve elini bacağıma koydu.

Beklenmedik dokunuşla irkildim ve dikkatle yemeğini yiyen Grayson'a baktım. Sanki yeterince dikkatle bakarsa, yemeği bu kadar lezzetli yapan her malzemeyi çözebileceğini düşünürcesine balığını inceliyordu.

Hawk eğildi, dudakları boynumdan kulağıma doğru kaydı. "Bu, boşaldığında çıkardığın ses."

Gözlerimi kırptım, Grayson'ın duymaması için çok yüksek sesle söylediğinden emindim.

"Sanırım seni yalnız bırakacağım," diye mırıldandı, şüphelerimi doğrulayarak. "Belki after party'ye falan bakarım."

Sandalyesini geri çekip ayağa kalkarken sandalye yerden sürtündü ve peçetesini masaya bıraktı.

Bir şey söylemek istedim, ama Grayson çok hızlı uzaklaştı, ben sesimi çıkaramadım.

"Asla gitmeyecek sandım," diye mırıldandı Hawk, tenime yaslanarak.

Ona dirsek attım. "Kötü olma. Onu bu gece buraya davet eden sensin."

"O, seni o elbiseyle görmeden ve ağzımı açmamış olmayı dilemeden önceydi."

Elbise, Bliss'in bana bağışladığı giysi yığnında bulduğum bir elbiseydi. Eski ben, bu kadar dikkat çeken bir şeyi giymeye asla cesaret edemezdi. Ama bu özel bir durumdu ve restorana akın eden Providence'lı zengin kadınlara uyum sağlamak istiyordum, belki de burası yeni gözde mekan olduğu için... belki de koridorun sonundaki kalın ahşap kapıların ardında saklı olan baharatı arıyorlardı.

Alkol içimde hoş bir şekilde dönüyordu. Hawk'ın bana bakışını, bana dokunuşunu sevdim, Grayson'la aralarını bozmuş olsa bile. Hawk'ın parmak uçlarının her dokunuşu ardında sıcaklık bırakıyordu. Kulaklarımda çalan müzik, kalçalarımı bilinçsizce ritme göre sallandırıyor. Ya da belki de sadece vücudum onun vücudunu arıyordu. Grayson'ın kaybolduğu koridora baktım, vücudumun Hawk'ın kucağına atlamak için artan dürtüsüyle mücadele ettim.

Dikkatimi daha sıradan bir şeye yönlendirdim. Daha uygun bir şeye, çünkü halka açık bir yerdeydik ve Grayson kapıları açıp arkasında ne olduğunu fark edebilir, geri dönüp her an dışarı çıkabilirdi. "Grayson bugün harikaydı, değil mi? Hastane ve hastaları hakkındaki hikayeleri çok ilham verici."

Hawk sağ eliyle yemeğini yemeye devam etti, ama sol eli eteğimin kenarından içeri girerek bacaklarımdan arasına kaydı. "Elbette. İlham verici. Ama artık Grayson hakkında konuşmak istemiyorum. Aç bana, Küçük Fare."

Odaya göz gezdirdim. Yemeğini bitirip arkadaki partiye gidenlerle, yerlerini almak için içeri girenlerle ve akşam yemeğini es geçip sadece tatlı yemek isteyenlerle doluydu.

"Burada olmaz." Uyluklarımı birbirine sıkıca bastırdım, ama içimdeki arzuya teslim olsaydım tam tersini yapardım.

Hawk boynumu uygunsuz bir şekilde yaladı. "Chaos'un ben izlerken seni nasıl orgazma ulaştırdığını hatırlıyor musun?"

Tanrım. Eğer bu konuyu açarsa, bunun nereye varacağını zaten biliyordum.

"Cevap ver, K    k Fare."

Onun otoriter talepleri beni eritip sivilaştırdı, ona doğru akıp gittim, buna karşı koymanın imkanı yoktu. O ses tonunu kullandığında ona asla karşı koyamazdım. "Evet."

"Ne kadar iyi hissettiğini hatırlıyor musun? Tatlı amcığın parmaklarını ne kadar sıkı kavradığını, onları balınla kapladığını?"

Tek bir kirli c  mle ile beni   ld  rmeye ve g  mmeye   alışıyordu. Dizlerimi titretip, istediği her şeyi yapmamı sağlamak için ne s  ylemesi gerektiğini   ok iyi biliyordu.

Sadece kabul etmekle kalmayıp, onun kadar   ok istemek. "Evet."

"Bırak yapayım. Diğerleri izlerken seni boşaltayım."

Bu d  ş  nceyle nefesim hızlandı. Uyluklarım açıldı, ona erişim izni verdim. "Grayson geri gelip g  rebilir..."

Hawk parmağını klitorisime bastırdı. "Grayson sana o kadar aşık ki, muhtemelen o partiye gidip, benim burada sana yaptıklarımı d  ş  nerek sikini okşamaya başlamıştır."

"Ne?" Kafamı sert  e salladım. "Hawk, kes şunu. Şöyle değil. O sadece bir iş arkadaşı."

"Seni sikinde istiyor."

Ona baktım. "Buna inanmıyorum. Biz arkadaşız."

Hawk kıkırdadı, k  lotumun ipeksi kumaşını okşadı ve parmağını elastik bandın altına, amıma   ok yakın bir yere s  rtt  . "Arkadaşlar, amının şu anda ne kadar ıslak olduğunu d  ş  nmezler."

Parmağı içime girdiğinde nefesim kesildi. "Hawk..." Tam da doğru yerlere basıyordu. G  zlerimi kapatıp, geldiğimde nerede olduğumu hatırlamadan parmaklarının   zerinde s  z  lmek istedim. Ama konsantre olamıyordum. "Onunla   alışmak zorundayız. O koridorda hayatının şokunu yaşayacağını ve birkaç dakika içinde buraya geri d  neceğini   ok iyi biliyorsun. Muhtemelen orgazm olduğumda inlediğimi duydu, bu yeterince k  t  ."

Hawk başını eğdi, b  ylece bakışlarımız   arpıştı. O beni incelerken, ben Grayson'ın kaybolduğu koridora endişeli bakışlar atmaya devam ettim.

Nefesi boynumun yanını ısıttı. "Onun bu işlere bulaşmak için fazla akıllı ve d  zg  n olduğunu d  ş  n  yorsan hayal kuruyorsun demektir.

Muhtemelen bir kadını masaya eğip, hiç umursamadan amını sikiyordur."

Bu görüntü, kontrol edemediğim bir arzu titremesi ile tüm vücudumu sarstı. Hawk'ın parmağını, boşaldığımda yaptığım gibi sıktım.

Hawk şaşkınlıkla bana baktı. "Ne oldu, Küçük Fare?" "Hiçbir şey," diye fısıldadım. Ama Grayson'ın kapının arkasında, sikini başka bir kadının vücuduna sokup çıkarırkenki görüntüsünü kafamdan atamıyordum.

Hawk başparmağıyla klitorisimi okşadı. "Onun birini sikmesi fikri seni tahrik ediyor." Bunu sanki bir gerçekmiş gibi söyledi.

Başımı salladım. "Hayır."

Ama bu, benim kulağıma bile zayıf geliyordu. Düşünmeye hakkım olmayan şehvetli düşünceler yüzünden utanç duyuyordum. Neyim vardı benim? Artık kendimi tanıyamıyordum. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de bunu çok abartıyordum.

Grayson profesyonel bir adamdı. Meslektaşım. İyi eğitilmiş bir doktor. O şekilde düşünülmesi gereken biri değildi. Ama artık bu fikir kafama yerleşmişti, bunu düşünmeden duramıyordum. Dışarıda yapabileceği o kadar çok şey vardı ki, bunların hiçbirini düşünmeden duramıyordum.

Hawk'ın dudakları kulağıma değiyordu. "Amin, onun sikmek istediği yer olmak istercesine zonkluyor."

Hawk parmağını içimden yavaşça çıkardı.

Gözlerimi açtığımda, onu ağzına götürüp yaladığını gördüm. Sütyenimin altında meme uçlarım sertleşti ve içim onun dokunuşunun yokluğunu özledi. Grayson'ın nerede olduğu ve Hawk'ın kafamı doldurduğu müstehcen görüntüler düşüncesiyle kalbim çarpıyordu.

Hawk içkisindeki son damlayı yuttu ve bardağı masaya koydu. "Sana ne yapacağını söylemem seni tahrik ettiğini bildiğim için sormayacağım. Öyleyse ayağa kalk, Küçük Fare. Ayağa kalk ve git onunla seviş."

Başımı çevirip, gözlerimi onun gözlerine dikerek baktım. "Ne? Hawk..."

"Onun senin içinde olduğunu düşünmediğini söyle, ben de sözümü geri alayım."

Ağzımı açıp inkar etmek istedim, ama ikimiz de bunun yalan olacağını biliyorduk. Eğer ayık olsaydım ve bu müzik ve bu kulüp benim çekingenliği ortadan kaldırmasaydı, belki yine de yalan söylerdim. Ama vücudumda birkaç kokteyl kadar alkol varken ve içimde daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık varken, tam da bunu düşünmediğimi iddia edemedim.

"Neden bunu isteyesin ki?" diye sordum ona, sahiplenici kıskançlıktan başka bir erkeğin beni istemesini istemeye geçen bu adamı hiç anlamadan.

Aşırı seksi dudaklarının köşesi gülümsedi. "Sarhoş ve azgınım, ve izleme fikri hoşuma gidiyor. Onu sadece seni tahrik ettiği için değil, benim istediğim için sikmeni izlemek hoşuma gidiyor."

Eğilip beni sertçe öptü, dili ağzımın içine daldı ve alkolün yaptığından daha fazla başımı döndürdü.

Ayağa kalkıp beni koltuğumdan kaldırdığında, hayır demedim. Demek bile istemedim. İçimdeki bir şey nefes nefese onu koridorda takip etmemi ve tahtaya derinlemesine kazınmış Sinners yazan kapıları geçmemi istiyordu.

Hawk iki bilet uzattı ve kapıdaki kadın kapıyı açarak bizi ötesindeki günah yuvasına girdi.

Labirent geceleri tamamen farklı görünüyordu ve Hawk beni en yakın girişe götürürken elini sıkıca tuttum. Boğucu müzik kulaklarımı doldurdu ve kalbim ritimle birlikte çarpmaya başladı.

Hawk parmaklarını göz bağlarının bulunduğu duvarda gezdirdi ve bir tanesini seçip cebine koyarken bana göz kırptı. "Belki sonra için?"

Cevap verecek vaktim olmadı çünkü beni odanın derinliklerine doğru götürüyordu ve orada olanlar söylemek isteyebileceğim her şeyi ağzımdan kaçırdı. Daha önce restoranda gördüğüm güzel kızıl saçlı kadın, kral yatak büyüklüğünde yastıklı bir bankta yatıyordu. İnsanlar onu çevreliyordu, iki adam göğüslerini emiyor ve yalıyordu, bir diğeri ise bacaklarının arasında yavaşça onu sikiyordu. İkinci bir kadın, ilk kadının klitorisini yalarken

kadının klitorisini ve adamın ereksiyonunu yalıyordu. Hepsi çeşitli derecelerde çıplaktı, yalayan kadın işini yaparken bize ıslak amını gösteriyordu.

Kendimi her erkeğin yüzünü tararken buldum, içlerinden Grayson olup olmadığını kontrol ediyordum, sonra kendimi azarlıyordum çünkü onun burada ne yaptığı... ya da kiminle olduğu beni ilgilendirmiyordu.

"Onlara katılmak ister misin?" Hawk karanlıkta sordu.

İçimde bir ateş yanıyordu, ama hızla başımı salladım ve ona daha sıkı sarıldım. Beni labirentin daha derinlerine çekti, her türlü pozisyonda seks yapan daha fazla grubun yanından geçtik. Dizlerinin üzerinde oral seks yapan kadın ve erkeklerin yanından geçtik, kanepede oturan ve diğerleri izlerken kalın, siyah bir dildoya kendini saplayan bir kadının yanından geçtik.

Grayson onlardan biri değildi.

Bunun neden beni biraz hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyordum. Tatminsiz. Memnuniyetsiz.

İçimdeki ateş, alkol ve Hawk'ın müstehcen sözleriyle daha da alevlendi.

"Şurada, Küçük Fare." Hawk başını salladı. Onun bakışlarını takip ettim.

Vücudumdan çıkan nefes o kadar yüksek sesliydi ki, çığlık atmışım gibi hissettim.

Ama Grayson ve yanındaki kadın farkında değillerdi. Bize sırtı dönüktü, ama her zamanki yakalı gömleğini giymemiş olmasına rağmen geniş omuzları açıkça görünüyordu. Sırtı kaslarla kaplıydı, dar bir bele ve yuvarlak kalçalara doğru inceliyordu. Bakmamam gerektiğini bilsem de gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Kendimi zorlayarak başımı salladım. "Gitmeliyiz," diye Hawk'a fısıldadım. "Bizi göreceksin. Bunu istemiyorum."

Ama istiyordum.

Hawk dönüp önüme geçti, beni duvara doğru itti ve başımın iki yanına kollarını koyarak beni sıkıştırdı. "Ona seni sikmesini söyle."

Panik içindeydim. "Yapamam!"

"Neden?" diye meydan okudu Hawk. "Seni gördüğü anda o kadını bırakmayacağını mı sanıyorsun?"

"Tabii ki bırakmaz! Şuna bir bak!"

Hawk'ın arkasından, yatakta uzanmış, bacakları açık, Grayson'ın arasında diz çökmüş ve üzerine eğilmiş kadına baktım. Kadın, Paris'teki bir podyumdan çıkmış gibi görünüyordu. Sarı saçlı, mükemmel göğüslü ve uzun bacaklıydı. Hiçbir yerinde yağ ya da çatlak yoktu.

Hawk çenemi tutup geriye doğru çekti ve bakışları benimkilere saplandı. "Ona mı bakayım? Küçük Fare, *kendine* bak."

Sözleri nefesimi kesti, ancak Grayson kadının içine girerken kadının çığlığı o anı bozdu.

Onun yavaşça dışarı çıkıp tekrar içeri girmesini her saniye izleyerek nefesimi tuttum. Kadın inleyerek onun sırtını kavradı ve tırnaklarını onun cildinde gezdirdi.

İnkâr edilemez bir kıskançlık içimde kabardı, o kadar sıcak bir ateşle karışarak içimden patlayacak sandım. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Hawk kokteyl elbisesinin eteğini yukarı çekti ve parmaklarını bacaklarımdan arasına kaydır . Dokunuşunun bana verdiği rahatlamadan inledim ve külotumu dizlerimin hizasına kadar aşağı çektiğinde nefesim kesildi.

İki parmağı kolayca içime girdi. Hawk omzunun üzerinden bakarak Grayson'ın sevişmesini izledi ve parmaklarıyla onun hareketlerinin hızına uyum sağladı.

Grayson ve kadın birlikte çok güzellerdi. Kadın bacaklarını Grayson'a doladı ve ikisi de birbirlerinin vücutlarından istediklerini aldılar.

Kadının başı geriye doğru eğildi, uzun boynu ortaya çıktı ve Grayson ağzını oraya dayadı, onu emdi ve vücuduna girip çıktı.

"O seninle kıyaslanamaz," Hawk kulağıma fısıldadı, benim kadar onları izlerken beni orgazma doğru yaklaştırıyordu. "Kimse seninle kıyaslanamaz. O henüz bunu bilmiyor çünkü sen ona kendini göstermedin. Senin boğazından damlayan zevki, orgazm olduğunda bacaklarının kafasını saran zevki tatmadı. O senin memelerini emerken sen onun sikinde zıplamayı tatmadın. Eğer bana gösterdiğin gibi ona da kendini gösterirsen, şu anda

diz çökmüş, benim seni eve götürüp yapmak için sabırsızlandığım şekilde amını taparcasına yalıyor olurdu."

"Evet." Neyi kabul ettiğimi tam olarak bilmiyordum. Belki de burayı terk edip, kendimi rahat hissettiğim bir yere dönmek ve Hawk'ın bu gece verdiği tüm kirli sözleri yerine getirmesine izin vermektir.

Belki de Grayson'ın beni istemesi fikriydi, tabii ona izin versem.

Hawk'ın kollarında titredim, onun parmaklarından çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Onun için gel, Küçük Fare. Onun onu sikmesini izle, sonra seni eve götürüp daha iyisini yapacağım." Hawk'ın parmakları içimdeki o noktaya bastırdı, onu mükemmel bir şekilde okşadı.

Hemen arkasında Grayson daha sert, daha hızlı hareket ediyordu. Kalçaları, ben daha cesur olsaydım benim olabileceğim kadına vuruyordu.

Orgazm beni hazırlıksız yakaladı, tüm vücudumu sarsarak içimden dışıma doğru beni aydınlattı. Hawk'ın omzunu ısırdım, gömleğini kullanarak kısmen onun için, ama çoğunlukla odanın diğer ucunda bizim izlediğimizi bilmeyen adam için attığım çığlığı bastırdım.

"Tanrım," diye mırıldandı Hawk boynuma. "Şu anda seni çok sikmek istiyorum. O kadar ıslaksın ki, sana yumruk atmak istiyorum. Seni çok iyi hissettirebilirim."

Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum, ama tahmin edebiliyordum ve bu adama, bana yaptığı her şeyden zevk alacağımı bilecek kadar güveniyordum. Henüz bilmediğim onca şey düşüncesiyle titriyordum. Bana öğretebileceği onca şey.

Geriye doğru eğildi ve sonra dudaklarıma daldı, beni sertçe öptü, dili talepkar ve cinseldi, bana zevk dolu bir dünya vaat ediyordu. Penisini karnıma sertçe bastırıyordu, çaresiz ve muhtaçtı, benim vücudum onun vücuduna kaynaştığı gibi benim vücudumu arıyordu.

Grayson'ın kadını dünyayı sarsan bir çılgınlıkla boşaldı.

Grayson'ın kendi boşalma inlemesi bir saniye sonra geldi.

Her an geri dönebilirdi. Bizi görebilirdi. Ne yaptığımızı anlayabilirdi. Hawk'ın hem kalbimde hem de bedenimde yarattığı etkiyle mücadele ederek külotumu çekip çıkardım.

beni tutan Hawk'ın kalbim ve bedenim üzerindeki etkisine karşı mücadele ettim.

Nefes nefese, kendini kontrol etmeye çalışıyordu ve sonra, tüm gücüyle, parmaklarıyla benimkini kavrayarak çekildi. Beni labirentin bir köşesine sürükledi, Grayson'ın dönüp, başka birinin içindeyken hala parıldayan sikini son bir kez görmemi sağladı.

Kısa, kalp durduran bir an için, bakışları benimkilerle buluştu.

Sonra gittik, Hawk beni labirentten dışarı sürükledi ve mutfağa vardığımızda durdu. Hayden'ı görünce, orası bizimmiş gibi içeri girdi.

"Hawk!" diye ciyakladım. "Buraya gelmemeliyiz."

Ama Hawk, benim "iyi kız, her zaman doğru olanı yapan, kuralları çiğneyemeyen" protestolarımı umursamadı. Hayden'ın yanına yürüdü, eğildi ve buharın tıslaması ve tavaların tıkırtısı arasında sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak bir sesle şöyle dedi:

"Burada ne yapıyorsan bitir ve evde buluşalım. Bu gece ikimize de ihtiyacı var."

Hayden'in ifadesi bir anda şoktan ateşli bir ifadeye dönüştü.

Bakışları, yanımda duran Kara'ya kaydı. Kara, Grayson'ın başka birini sikmesini izlerken orgazm olmuş, yanakları pembeye dönmüş ve nefesi kesilmişti. Ben ise parmaklarımı onun ıslak amına gömmüştüm. Saçları dağınıktı, meme uçları elbisesinin kumaşından belirginleşmiş, birinin onları emmesini bekliyordu.

Bakışları aynı yakıcı yoğunlukla bana odaklandığında, tek düşünebildiğim, benim sikimi emişi, saçlarını tutup ağzına boşalana kadar derin boğazlamasıydı.

Ve benim de dizlerimin üzerine çöküp ona aynı şeyi yaptığım.

Karanlıkta aramızda olanları inkar etmek mümkün değildi.

Ya da o anda, bunun tekrar olmasını çaresizce istediğim gerçeği.

Döndüm, Kara'yı da yanımda çekerek, dizlerimin titrediği kesin bir şekilde Kaos'un peşimden geleceğini biliyordum.

Restorandan çıktık, gece yarısını geçmesine ve restoranın kapanmasına rağmen hala içeri girmek için bekleyen şık giyimli erkek ve kadınların önünden geçtik.

Providence'ta haberler hızla yayılmıştı. Luca ve Hayden'in burayı, daha doğrusu mesai sonrası etkinliklerini tanıtmak için yaptıkları her neyse, işe yarıyordu.

Bunun Psychos için ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. Bliss'in tüm müşterileri mesai sonrası partilerini buraya taşırsa, geriye kim kalırdı?

Bu, gündüz vakti için bir sorundu.

Bu gece günahkarlar içindi.

Minibüsün yolcu tarafındaki kapıyı a tımdı, Kara'yı içeri aldım ve o elbiseyle gerçekten çok m kemmell görünen yuvarlak kalçalarına tokat atma isteğiyle mücadele ettim. Diğer tarafa ko tum ve direksiyonun arkasına geçtim, eve gitmek istemem ve olacıkları bilmemden dolayı nefes almakta zorlanıyordum.

Park yerinden geri çıkıp caddeden uzakla tımdı, tesise giden yolun birkaç dakikadan fazla sürmesinden nefret ediyordum.

Çünkü onu tekrar elde etmek için o kadar uzun süre bekleyemeyeceğimi çok iyi biliyordum. Onu tekrar elde etmek için.

Siktir. Chaos'un mavi gözleri aklıma her geldiğinde ereksiyon olduğumu düşünmek istemiyordum. Karanlıkta nasıl göründüğünü, ağzının nasıl hissettirdiğini, ona sadece oral seks yapmaktan çok daha fazlasını yapmak istediğimi.

 nledim, pantolonumun sıkı tırdığı ereksiyonumun üzerinde elimi gezdirdim.

Kara uzanıp elini benimkinin altına kaydıldı, kontrolü ele aldı ve ben sürerken fermuarımı açtı.

Penisimi serbest bıraktı ve ben, onun başını ok amasından ve orada biriken  n sıvıdan zevkle  nledim. "Beni boşaltma," diye uyardım onu. "Senin amını istiyorum, Küçük Fare. Ve kı ını."

"Ama ben seni ağzımda istiyorum."

Böyle konuşması beni deli ediyordu. Onun için o kadar sertle mi tim ki, dayanamıyordum.

Kolumu indirdim, tek elle direksiyonu tutarken, gözümün ucuyla onun koltukta kayarak başını eğip ellerini dudaklarıyla değiştirdiğini izledim.

Sağ elim ba ının arkasına d  t  ve o bana oral seks yaparken saçlarını ok adım. Ağzı sıcak ve ıslaktı, dilini penisimin etrafında dola tırırken çok iyi hissettiriyordu. Testislerim bo almak için can atıyordu ama bu çaresiz hissiyata teslim olmayı reddettim ve patlamamı engelleyen tek Şey olan yola konsantre oldum.

Ayağımı gaza bastım, bir polisin yanından geçersek kenara çekileceğimi biliyordum. Eğer  yle olursa, polis ikimizi de

Artık durmak yoktu. İkimiz için de. Buna giden yol çok uzun olmuştu. Çok tatlıydı.

Ona nefes almaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım vardı.

Kapıda duran kişi bizi gördü ve ben hızımı kesmeden geçebilmem için kapıyı açtı. Kulüp binasına giden yolu takip ettim, Kara ise benim penisim etrafında çaresizce sesler çıkarıyordu, bu da konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

Tepenin dibinde, onu saçlarından çekerek üstümden indirdim, sadece kafa derisinde zevkli bir karıncalanma hissedecek kadar sertçe, çünkü onu incitecek hiçbir şey yapmayacağımı herkes bilir.

Geçmişte kadınlara karşı dikkatsiz ve bencil davranmışım. Onları veya zevklerini umursamamışım. O, başka hiçbir kadının yapamadığı şekilde içimdeki nazik tarafı ortaya çıkarmıştı. Aynı zamanda sert davrandığımda da bundan hoşlanıyordu. Ama sınırimi biliyordum. Onu nereye kadar zorlayabileceğimi ve nerede durmam gerektiğini biliyordum.

Kendini bana teslim ettiği, beni güvenli tutacağıma güvendiği her saniyeyi seviyordum.

"Beni bekle." Ereksiyonumu gizledim ve pantolonumun düşmemesi için yeterince yukarı çektim. Anahtarı kontakta bırakarak minibüsten indim, ön tarafa dolandım, Kara'nın kapısını açtım ve ona uzanarak emniyet kemerini çözdüm.

O, iyi bir kız gibi orada oturmuş beni bekliyordu.

Onu koltuktan kaldırdığımda çıkardığı şaşkınlık çığlığı çok sevimliydi.

"Yürüeyilirim! Hawk, beni indir."

"Hayatta olmaz. Seni indirmek için durursam, seni lanet olası garaj yolunun ortasında sikip atarım. Yürürken o tatlı kıcının sallanışını izleyip de seni yere yatırıp elbiseni yukarı çekmek istememem imkansız."

Yüzüme baktı ve benim çok ciddi olduğumu gördü. Zaten zar zor kendimi tutuyordum.

Yutkundu. "O zaman daha hızlı yürü."

O bana sarılmasından çok hoşlandım ve birkaç dakika sonra, gece boyunca ona yapışıp kalacağımı biliyordum.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Gökyüzü, güneş battıktan sonra ortaya çıkan, ama şafak sökmeden saatler önce görülen o koyu mürekkep siyahı renkteydi. Kulüp evi, hafta sonu etkinliklerinin her zamanki hareketliliğiyle doluydu, müzik dışarıya sızıyordu ve ortak salon, saatin sabahın birini geçmesine rağmen tam bir parti havasındaydı.

Kulübün geri kalanı beni ve Kara'yı fark edince, bağırışlar ve çığlıklar yükseldi. Odanın dört bir yanından alaycı sözler, sataşmalar ve cinsel imalar duyuluyordu. Kara utançtan başını boynuma gömdü, ama benim burada tek bir şeye ihtiyacım vardı. Bakışlarım Queenie'ye odaklandı, gözlerimde söylenmemiş bir soru vardı.

"Rebel onu saatler önce aldı, tatlım. Remi yatıya kalmak istedi ve ikiniz de telefonlarınıza cevap vermediğiniz için ben de bunun sorun olmadığına karar verdim." Bana göz kırptı. "Gece senin, istediğini yapabilirsin."

"Şu anda seni öpebilirim," dedim ona.

"Git de kadını öp, olur mu?" Aloha neşeli sesiyle şaka yaptı. "Queenie'nin dudakları başka bir şeyle meşgul." Başını ona doğru eğdi ve o boynuna sarılırken onu derin bir öpücükle öptü.

Kulüpte büyük adımlarla yürüdüm, son anda yönümü değiştirdim, yatak odamın kapısına ya da Kara'nın kapısına değil... Hayden'ın kapısına doğru.

Kulüp bir an için sessizleşti, şok dalgası odayı sardı.

"Uh, kayboldun mu, Hawk?" diye sordu Aloha. "Oranın Chaos'un odası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Oda fısıltılarla doldu, benim, Hayden ve Kara'nın üçlü yaptığımızla ilgili soruların ötesinde, Hayden ile benim aramda bir şeyler olup olmadığına dair sorular daha yüksek sesle soruluyordu. Herkes bana bakarak cevap vermemi bekliyordu, Amber'ın soruları en yüksek sesle soruluyordu. "Ne olmuş yani? War'a yaptığın onca şeyden sonra, şimdi de sen de eşcinsel mi oldun?"

Umursamak istemiyordum. War'ın Scythe'a aşık olduğunda sahip olduğu cesarete sahip olmak istiyordum.

Sadece Chaos'tan hoşlandığımı söylemek istedim, ama dilim kelimeleri telaffuz edemedi.

Onun odasına daldım ve ses çıkarmadan kapıyı arkamdan tekmeledim.

Kara elini yüzümün yanından nazikçe aşağı doğru kaydırdı. "Ben eşcinsel değilim."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle, sesinde en ufak bir yargılama yoktu.

"Seni buraya sadece onun yatağında sevişmek için getirdim. Seni paylaşıyor olsak da, senin her zaman önce benim olduğunu bilmesini sağla."

Kara başını salladı.

"Siktir." Onu yatağa yatırdım ve saçlarımı elime geçirdim, bahanelerimin sadece bahane olduğunu biliyordum.

Mazeretler.

Ben bile kendi işimi bilmezken, tüm kulübün benim işimi bilmesine hazır değildim. Bir oral seks, ondan hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Ama kalbim çok hızlı atıyordu, onun geri dönüp bizi bulacağı anı bekliyordum.

İnleyerek, onun yanındaki yatağa düştüm. Ne halt etmişim ben? Kulüp War ve Scythe'ı kabul etmiş olabilir, ama o başkan idi. Kimse ona karşı tek kelime bile edemiyordu.

Belki başkan yardımcısı olduğum için yüzüme karşı da söylemezlerdi.

Ama arkamdan konuşacaklardı. Benim hakkımda bildikleri her şeyi sorgulayacaklardı. Otoritemi. Buradaki konumumu. Onlarla yalnız kaldığım her anki niyetimi.

Hepsinin bana bakmasını istemiyordum.

Tıpkı odanın köşesinden bana bakan üç çift göz gibi.

"Tanrım, lanet olsun! Onlar da ne?" Yatağın üzerine geri çekildim.

Kara etrafıma bakındı ve güldü, yere çöküp sandığı açarak üç yavru kediyi dışarı çıkardı. "Hayden'ın yavru kedileri."

Kara'nın yanından geçip doğrudan bacaklarıma doğru yürüyen, bacaklarımin etrafında dolanan ve kaşıntılı kot pantolonuma sürtünen tüylü yaratıklara gözlerimi kısarak baktım.

Kara sıırttı. "Seni seviyorlar."

"Evet, ama bu his karşılıklı değil." Bacaklarımı yana kaydırarak onlardan kaçmaya çalıştım, ama ısrarla miyavlayarak peşimden geldiler. Ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçtim, ama küçük tüylü toplar

peşimden geldi. "Evet, tamam, bu kadar yeter." Bir elimle kapı kolunu çevirdim, diğer elimle kedileri partiye attım ve geri gelememeleri için kapıyı kapattım.

Kara bana kaşlarını çattı, beyaz dişleri pembe, dolgun alt dudağına gömüldü.

"Ne?" diye sordum.

"Hayden'in yavru kedilerini, yarısı kedileri eğlence için kuyruklarından sallayan motorcularla dolu bir kulüp evine gönderdin..." Endişeyle bana baktı. "Ben istemiyorum..."

Onun ne demek istediğini anlıyordum. Ama aynı zamanda benim adamlarımı ondan daha iyi tanıyordum. "Bekle biraz." Parmaklarımı kaldırdım.

Dışarıda, heyecan dolu bağırışlar ve sevinç çığlıkları partiyi canlandırıyor.

"Siyah olanı ben alıyorum!" diye bağırdı İce.

"Kızıl olan benim!" Bu kadınlardan biriydi.

"Aman Tanrım, çok yumuşak! Merhaba, tatlı bebek. Babana gel." Sonuncusunun Aloha olduğundan eminim.

"Sanırım kedcikler fark edildi." Kara'nın gözle görülür şekilde rahatlamasına gülerken baktım. "Onların kediciklere zarar vereceğini düşünmedin, değil mi? O insanlara çocuğunu emanet ediyorsun."

"Biliyorum, ama sadece düşündüm ki... çünkü onlar Hayden'in ve burada kimse onu sevmiyor..."

Ben hiçbir şey söylemedim.

"Sen hariç," dedi Kara yumuşak bir sesle.

Başımı kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdim, ama en son yapmak istediğim şey Hayden ile aramızdaki lanet olası şeyi incelemektir. "*Senden* hoşlanıyorum." Onu ayağa kaldırdım, böylece çenesini kaldırıp tatlı dudaklarını öpebildim. "Senden çok hoşlanıyorum, Küçük Fare. Özellikle de kıyafetlerini çıkarıp benim için dizlerinin üzerine çöktüğünde."

Gözlerinde ateş parladı.

Yarım adım geri attı, sonra hiç görmediğim kadar cesurca elbisesinin ince askılarını omuzlarından indirdi.

Duvara yaslandım, fermuarımı açtım ve yeni ortaya çıkan sertleşmiş penisimi serbest bıraktım.

O, korsesini aşığı çekti ve dolgun göğüslerini zorlukla tutan straplez sütyenini ortaya çıkardı. Arkasına uzanıp kopçaları açtı ve pembe meme uçları dikkatimi çekene kadar yavaşça sütyenini çıkardı.

Dizlerinin üzerine çökmek istedi, ama ben elini yakaladım ve ayakta kalmasını sağladım. "O elbiseyi tamamen çıkar."

"Karnım..."

"Sadece gelmek istediğim yerlerden biri." Elimi karnında gezdirdim, elbisesini indirerek kalçalarının etrafına oturtum. Ona diz çöküp bana oral seks yapmasını söylemişim, ama yere çöküp göğüslerinin altını, karnındaki kıvrımları, kalçalarının eğrilerini öpen bendim. Lanet elbiseyi yere sürükleyerek iç çamaşırını da beraberinde indirdim.

Ağzımı amına koymak çok kolaydı, dilim kıvrımlarının arasında dolaşarak onun küçük zevk tomurcuğunu okşarken, o da tırnaklarını kafamın derisine geçiriyordu. Uylukları kalın ve yumuşaktı, birkaç dakika onu orada yaladıktan sonra, gömleğimin arkasını yumrukladı ve başımdan çıkardı.

Parmakları omuzlarımda dans ediyor, cildimi nazikçe okşuyor ve tırmalıyordu, ta ki ben onun dokunuşunu tüm vücudumda hissetmek isteyene kadar. Ayağa kalktım, botlarımı çıkardım, çoraplarımı çıkardım, kot pantolonum da yerde duran giysi yığınının içine kaybolan son şey oldu.

"Onun yatağında olmanı istiyorum," diye kulağına fısıldadım ve vücudunu bir titreme sardı.

Yatağın kenarına oturdu ve sonra geri kayarak uzandı. Lambanın ışığında çok güzeldi, altın rengi ışık teninin her santimini öpüyor, gözlerindeki arzuyu ve benim için duyduğu, benim asla doyamayacağım ihtiyacı vurguluyordu.

Üstüne süründüm, benim için çıplak ve açık olan yumuşak vücudunun üzerinde durdum. Başımı eğdim, onu derin bir şekilde öptüm ve sonra santim santim geri kalanımı da indirdim. Penisimi bacaklarının arasına sürttüm, çekirdeğindeki ipeksi uyarılmaya dokundum ama onu orada kızdırdım, içine girmedim, o ihtiyaçla kaygan olsa da.

Bir kolumla ağırlığımı destekleyerek, parmaklarımı bir bileğine doladım ve başının üzerine çektim. Vücudumu diğer tarafa kaydırarak, sağ koluna da aynısını yaptım, böylece iki eli de

başının üstünde. Onu öptüm, dilimi dolaştırarak, boynunu ve kulağını emmek için uzaklaştım ve sonra kulağına müstehcen bir şekilde fısıldadım, "Karnının üstüne yat."

Onun hareket etmesini veya iznini beklemeden, yumuşak kalçalarını kavradım ve onu ters çevirdim, hemen bacaklarının arasına yerleştim ve arkasında dizlerimin üzerine çökebilmek için bacaklarını genişçe açtım.

Başını bir tarafa çevirdi, koyu renkli bukleleri yastığın üzerine yayıldı, bembeyaz yastık kılıfı ile keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Yatağın diğer tarafından bir tane daha yastık aldım ve kalçalarını, yastığı altına sığdıracak kadar yukarı kaldırdım.

Bir saniye geriye yaslandım, avucumla omurgasını okşadım, sonra iki elimi onun dolgun kalçalarına attım ve yanaklarını ovuşturarak ayırdım, bacaklarının arasında ıslak amını gördüm.

Siktir, onu istiyordum. Sikim ona doğru gerildi ve ben de pes ettim, vücudumu onun vücuduyla kapattım ve sikimi amına soktum.

İçine girdiğimde nefesini tuttu, ama direnmedi. Kulüpte o kadar ıslaktı ki, neredeyse tüm yumruğumu içine alacaktı ve şu ana kadar geçen kısa süre onu kurutmaya yetmemişti. Onu yavaşça siktim, benim altımda kırılmayacağını hissetmesini sevdim, hızımı artırdıkça kalçalarını geri itmesini, kendi gücüyle her itişime karşılık vermesini sevdim.

Bir kolumu kullanarak ağırlığının bir kısmını taşıdım ve diğer elimi onun altına kaydırarak meme ucunu çimdikledim.

Ona elini bacaklarının ve yatağın arasına koyup klitorisini ovmasını söylediğimde, o da öyle yaptı.

"Çok iyi hissettiriyorsun Kara," diye kulağına fısıldadım, her kelime doğrudu çünkü eminim ki hiçbir şey onun vücudu kadar iyi hissettirmemişti.

"Daha sert," diye inledi, sesi yatak ve yastık tarafından boğuklaşmıştı. "Tanrım, Hawk! Beni daha sert sik!"

Gözlerim geriye devrildi. Kalçalarımı onun kığına doğru ittim, amını sikiyordum, kalçalarını daha yukarı çekerek onu daha derine ve daha sert sikebilmek için.

Kapı açıldı.

Durmadım.

"Hayden!" Kara, vücudumu ona çarptığım her seferinde nefes nefese kaldı.

Ama onun orgazm olmasına izin verecek değildim. Çekildim, elimi sikim boyunca kaydırdım ve sonra tekrar onun içine daldım.

Kaygan parmaklarımı kıkına soktum ve onu çıldırttığını bildiğim şekilde ovuşturdum. "Adımı dudaklarında söyleyerek boşal, Küçük Fare."

Onu doruğa çıkardım, kıkı benim oyuncağımdı, istediğim gibi kontrol edip zevk verdim. Her itişimi kucakladı. Her sıkışmayı, küçük tomurcuğuyla oynarken, tam da ona söylediğim gibi.

Ne kadar iyi bir kız.

"Hawk!" Etrafımda titredi, iç duvarlarıyla sikimi o kadar güçlü sıkıştırdı ki, kendimi tutamadım.

Yavaş ve kontrollü hareketlerle içine girdim, dudaklarımda onun adı vardı. Sık sık kullandığım alaycı takma ad değil, gerçek adı, o kadar aşık olduğum kadının adı ki, gözlerim bile düzgün göremiyordu. "Kara." Onun üzerine yığılmadan önce, bu ses bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

Başını geriye doğru çevirip dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Hâlâ birleşmiş halde, sikim onun amının içindeyken, ben de aynı şeyi fısıldadım, Hayden'ın orada, sırasını beklediğini umursamadan.

HAYDEN

Birlikte çok güzellerdi. Sıkı, gergin kasları, sevişmesi aşk yapmaya dönüşürken geriliyor ve hareket ediyordu. Onun altında yumuşaklığı, her kıvrımı ve tatlı bir şekilde kızaran cildi.

Adam kadının üzerine yığıldı, ikisi arasında benim tam olarak duyamadığım sözler fısıldaştılar.

Birbirlerine olan yakınlıkları karşısında içimde küçük bir kıskançlık patladı. Daha önce birlikte olmuş ve birbirlerinin vücutlarını tanıyan iki insanın rahatlığı.

Ben de bunu
istedim.

Onunla.

Hawk'ın yeşil gözleri loş ışıktaki beni izliyordu ve benim sikim onun ifadesine tepki gösterdi.

Belki onunla da.

Onu itti, penisi hala sertleşmiş haldeydi, kadının vücudundan çekildi ve bacaklarının arasında sperm izi bıraktı.

Bana kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırdı, tamamen çıplak olmasına aldırmadan banyoya doğru yavaşça yürüdü.

Onu utanmadan izledim, her dövmesini, her yara izini, göğsünde bir iz haline gelen hafif tüyleri, sonra da sikinin üstündeki daha koyu renkli tüyleri.

Ben hala giyinik olmama rağmen, onun bakışları benden hiç de az ilgi göstermiyordu. Ama iş pantolonum, arkasında büyüyen ereksiyonu gizleyemiyordu, benim sikim de onun çıplak vücuduna en az onunki kadar ihtiyaç duyuyordu.

Sıcak suyla bir bez ıslattı ve bana fırlattı, duşu açarken göz kırptı.

Bez parçasını yakaladım ama onun küstahlığını görmezden gelemedim. Banyoya girdim, onunla birlikte duşa girdim,

üniformamın bir saniyede ıslanmasına aldırmadım.

İstediğim etkiyi yarattı.

O haykırdı. "Ne oluyor, Chaos?"

Boylarımız aynıydı, bakışlarımız kilitlendi ve onun çıplak vücudu ve hala yarı sert olan penisinin bende yarattığı hissi saklamak için hiçbir şey yapmadım. O geri çekildi, ama ben ona bir santim bile yer vermedim, onu takip ederek göğüs göğüse geldik, sırtı soğuk, fayanslı duvara dayalıydı.

Gözlerimizle bir savaş verdik.

Onunki hayır diyordu.

Benimki ise umurumda değil diyordu.

Onun vermek istemediği bir şeyi almazdım. Ve bekledim.

Su etrafımıza dökülürken bekledim. O, aramızdaki kimyayı inkar etmeye çalışan içsel şeytaniyle savaşıırken bekledim. O kabul etmek istemese de, yıllardır var olan kimya.

Siktir, çok güzeldi. Pantolonumun düğmesini çevirdim.

Fermuarını indirdim.

Sikimi onun sikine sürttüm, onun tekrar sertleştiğini hissettim.

İnledi, nefesleri hızlandı, ta ki arzuyla nefes nefese kalana kadar.

Bakışları ağızma kaydı, dudaklarımız o kadar yakındı ki nefeslerimiz aralarındaki küçük boşlukta karışıyordu.

"Söyle," diye fısıldayarak onu teşvik ettim. "Beni istediğini söyle."

Gözleri yine ağızma kaydı. Suyun püskürmesi altında göğsü inip kalkıyordu, siklerimiz birbirine sürtünürken nefessiz kalmıştı, o kadar çılgınca ateşliydi ki kendiliğinden yanacağımı sandım.

Gözlerinin arkasında bir savaş yaşanıyordu. Arzusu ve penisi ne istediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Ama beyni ve yetiştirilme tarzı, ağızını açıp bana ihtiyacım olan kelimeleri söylemesini imkansız kılıyordu.

An uzadı. Ve sonra geçti.

İnsanüstü bir çaba ile göğsünden itip geri çekildim, duştan çıktım, dudaklarımı sıkıştırıp yavaşça başımı salladım.

"Kaos," diye inledi. "Ben..."

"Sen ne?"

Parmakları sanki bana uzanmak istermiş gibi seğirdi, ama aynı zamanda başını salladı.

Çok yazık.

Ama ben onu zorlamak için burada değildim. Ya da kafasını toparlamak için.

Islak gömleğimi çıkardım. Diğer ıslak giysilerimle birlikte karo zemine attım.

Ve Hawk'ı, sertleşmiş penisini ve karışık kafasını yalnız bıraktım.

KARA

Hayden, sırlıslık ve üstünde tek bir giysi bile olmadan banyodan çıktı, Hawk ise geride kalarak onun arkasından bakakaldı.

Benden hiçbir şey saklamaya çalışmamışlardı. Açık banyo kapısından her şeyi görmüş ve duymuştum. Birbirlerine dokunduklarını görmüştüm. Aralarındaki kimyayı ve öpüşmeye ne kadar yaklaştıklarını görmüştüm.

Hawk onu reddettiğinde Hayden'ın gözlerindeki acıyı gördüm, Hawk'ın görmesine izin vermemiş olsa da.

Hayden odanın diğer ucuna geldi, yatağın kenarına diz çöktü ve ince bir çarşafın altında yattığım yere doğru sürünerek geldi.

"O hazır değil," diye açıklamaya çalıştım, kollarımı ona dolayarak, yüzündeki acıyı dindirmek istedim. "Seninle alakası yok."

Dudaklarımı öptü ve beni susturdu. Beni derin bir şekilde öptü, yavaşça üstüme uzandı ve lezzetli, sıcak bir ağırlık haline geldi, parmaklarımı üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım.

"Beni istediğini söyle, Kara. Bunu senden duymam lazım." Sesi derin, seksi, neredeyse kulağımda bir ihtiyaç hırıltısı gibiydi. "Sana dokunduğumda korkmadığını söyle."

Hawk bu kelimeleri söyleyememiş olabilir, ama Hayden ile olan sorunları benim sorunum değildi. Bu adama olan ihtiyacım hiç azalmamış, hiç azalmamışken, beş yıl ayrı kaldığımız süre boyunca bir kez bile, söylemesi daha kolay bir kelime yoktu.

Onu her zaman istemiştım.

O her zaman benim kahramanım olmuştu. Koruyucum. Beni tanımadan bile sevmiş olan adam, tıpkı benim onu sevdiğim kadar.

"Bunu hayal etmişim," diye fısıldadım ona, o ağzını boynuma indirip düzenli bir şekilde öpmeye başladığında. "Senin beni

benim seni her zaman istediğim gibi istemenin hayalini kurdum." Elini tutup göğsüme götürdüm. "Bana dokun."

Titredi ve elini göğüslerimin üzerinde gezdirdi, iki parmağıyla meme ucumu buldu ve ağzımı yalarken onu lezzetli bir şekilde çekti.

Bacağımı beline doladım ve onu bacaklarımın arasına çektim. Tıpkı onun dairesinde geçirdiğimiz o gece gibi, vücutlarımız birbirine uyum içinde yuvarlandı, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi birbirine uydu. Kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpıyordu, kanım yavaşça akmaya başladı ve o elini aramıza sokup klitorisimi okşamaya başladığında, ihtiyacım ile birlikte hızlandı.

O gece zaten birçok kez orgazm olmuşum, her biri kendi başına akıllara durgunluk vericiydi.

Hayden bana bir tane daha yaptırmaya kararlı görünüyordu, parmakları klitorisimden kayarak içime giriyordu.

"Hâlâ onun spermiyle dolusun," diye kulağıma fısıldadı.

Yüzüm kızardı, zaten hassas olan G noktamı ustaca okşarken inlememeye çalışıyordum. "Duş alabilirim."

Beni yere yatırdı. "Hayır."

Odanın köşesine baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim.

Hawk koltuğa uzanmış, beline yıpranmış bir havlu sarılmış, altındaki ereksiyonu gizlemeye çalışmıyordu.

Hayden ona kaşlarını kaldırdı. "Orada oturup izleyecek misin?"

Gördüğüm yumuşak, tatlı Hawk çoktan gömülmüştü ve onun yerine, en az onun kadar seksi ama kesinlikle alaycı olan versiyonu, Hayden'a sırtarak bakıyordu. "Yaparım da erken boşalma korkusu mu? Performans kaygısı olur. Ama bana olmaz, çünkü onu orgazma ulaştırmamı zaten izledin."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Bu düşünce kalbimi çarptırdı. Bu gece zaten birçok kez boşalmıştım. Daha kaç kez boşalabileceğimi bile bilmiyordum. "Bu bir meydan okuma değil." Elimini uzattım ve Hayden'ın yanaklarını avuçladım, yüzünü bana dönmesini sağladım. "Onu boş ver."

Hawk havlusunu kenara itti ve ereksiyonunu uzun, yavaş bir hareketle okşadı, bu hareketin amacı açıkça ne kadar büyük olduğunu göstermekti. "Benim sikimi istediğinde onu görmezden gelmek zor."

Hawk, bir durumun kontrolü elindeyken deli gibi kendini beğenmiş oluyordu. Bu onun güvenli bölgesi, rahatlık alanıydı.

Bu onun zararına oluyordu.

Hayden da benim kadar iyi biliyordu ve bunu görmezden gelme konusunda benim kadar kibar değildi. Yana döndü ve diğer mobilyalarla uyumsuz olan komodinin üst çekmecesini açtı, tüm bunları Hawk'a bakarak yaptı. "Ne istediğimi zaten açıkça belirttim." Çekmecede bir şeyler aradı, parmaklarıyla bir şey yakaladı ve odanın diğer tarafına fırlattı.

Hawk boş eliyle onu yakaladı ve nesneye baktı, sonra hemen düşürdü. "Tanrım, Chaos! Senin anal tıkacın mı bu?"

Hayden'ın gözlerinde meydan okuma vardı. "Senin sikini istediğimden çok eminsin. Buraya gel ve göster bana. Bunu alabilene kadar kıcımlı çalıştır, sonra seni alacağım."

Hawk hiçbir şey söylemedi.

Hayden başını salladı, benden kalkıp diğer adamın önüne geçti, sertleşmiş sikini Hawk'ın yüz hizasına getirdi. "Düşündüğüm gibi." Plug'ı Hawk'ın parmaklarından aldı ve yatağa geri getirdi. "Çok saçma sapan konuşuyorsun Robinson. Ama günün sonunda, sadece palavra atıyorsun."

Onların tartışmasını görmezden geldim, artık ne olduğunu bildiğim için bakışlarım fişe odaklanmıştı. Onun bunu bana kullanacağını düşününce bacaklarımı birbirine sıkıştırdım.

İki adam da nefesimin değiştiğini fark etti.

Hawk tekrar yavaşça sikini okşamaya başladı. "Senin kıcını istemiyorum, Chaos. En azından bu gece istemiyorum."

Hayden yatağa geri döndü, onun için uzanmış halime bakıyordu, ikisi arasındaki gerginlikten kalbim çok hızlı atıyordu. Onlar bunu çözemediği için, bir şekilde bunun bana odaklanacağını biliyordum.

Hayden, bir dizini yatağa dayayarak, fişi göğsümün üzerinde gezdirdi, meme uçlarımı daireler çizerek okşadı ve sonra aynı şeyi göbük deliğime de yaptı. Fişin kalın, geniş bir tabanı ve üzerinde siyah bir mücevher vardı. Geri kalanı

gümüş rengindeydi ve o bunu bacaklarımın arasına çekip amıma sokarken titredim.

"Çok güzel," diye mırıldandı, birkaç kez içeri ve dışarı pompalayarak, Hawk'ın spermi ve benim uyarılmamla kapladı. "Bu amcık benim sikimi sardığında daha da güzel görünecek."

Plug'ı çıkardı ve yerine sikini soktu.

O yuvarlak başlığıyla beni gerdiğinde boğazımdan çıkan ses, korkunç derecede müstehcendi. Ama umursamadım. Onu istiyordum.

İçime kaydı, vücutlarımızı birleştirdi, içime sonuna kadar girdi ve pubik kemiğini klitorisime sürterek beni yıldızları görmemi sağladı.

Ben yerleşmeden, pozisyonlarımızı değiştirdi, bizi yuvarlayarak kendisi yatağa, ben de üstüne çıktım.

Kontrolü ele geçiren kişi.

Göğsüne yaslandım, tamamen açıkta hissediyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Ta ki Hawk arkama geçip, omuzlarımın arasına bir elini koyarak beni Hayden'in üzerine yatırıp, dizlerim ve ellerimle ağırlığının çoğunu taşımamı sağlayana kadar.

Ve kığım ortada kaldı.

"Onu sür, Küçük Fare. Kalçalarını salla ve o senin göğüslerini tutarken onu sik, ben de senin kığını sikerim."

Arzu dolu, hiç şüpheye yer bırakmayacak kadar titrek bir nefes verdim.

Hawk, kirli sözlerinin bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. Otoriter emirlerinin, bedenimin istediğini bildiği şeyi almam için bana güven verdiğini biliyordu.

"Yağ üst çekmecedeydi." Hayden altımdan göğüslerimi okşadı, parmaklarıyla şekillendirdi, meme uçlarımı buldu ve başparmağıyla işaret parmağıyla sıkıca çimdikledi.

Hawk eğilip küçük tüpü aldı. Tüpü fişe sıkıldığında cızırtılı bir ses çıktı ve ben, kığımın arasına sürdüğü serin jelin girişimi ararken sıçradım.

"Onu öp," diye emretti Hawk. "Bana o tatlı kıcını göster."

Öne eğildim, Hayden'ın dudaklarını öptüm, içimdeki sikiğin her lezzetli sinir ucuna dokunmasının büyüsüne kapıldım, parmakları meme uçlarımda, aynı şeyi daha da fazla uyandırıyor ve dili ağzımdaydı, zamanı geldiğinde onunla yapabileceği her şeyin kirli bir vaadi.

Onun penisi üzerinde ileri geri sallandım, uzunluğu boyunca yukarı aşağı kayarak, her geri dönüşümde içime biraz daha giren tıkaçla karşılaşınca zevkle inledim.

"Oh!" İçime sadece ucunu almadım.

Hawk'ın avuç içi popomu tokatladı ve içimi keskin bir ecstasy dalgası kapladı. Omzumun üzerinden bakıp onun ifadesini içime çektim. Hayden'ın sikiğin amıma girip çıkmasını ve kıcımın giderek daha fazla plug'ı almasını izlerkenki saf, katıksız şehvet dolu bakışı, o anda boşalacağımı kesin olarak hissettim.

Hayden başını kaldırdı, meme uçlarımdan birini ağzına aldı ve beni bir an için sırtım kavisli, başım geriye atılmış, onunla ve Hawk'ın içime tam olarak giren plug ile dolu halde hareketsiz tuttu.

"Boşalmam lazım," diye çaresizce inledim, "Tanrım!"

Cehenneme gitmeyi kabullenirdim. Onun adını boş yere kullanmak, bu gece işlediğim en büyük günah değildi.

"Henüz değil," dedi Hayden, meme uçlarımla emip dünyamı altüst eden öpücükler arasında. "İkimiz de senin içine girene kadar olmaz." Beni sertçe öptü. "O zamana kadar boşalma."

Omzumun üzerinden Hawk'a baktı. "Eğer ona zarar verirsen..."

Hawk'ın bana öfkeyle baktığını görmek için ona bakmama bile gerek yoktu.

"Onun iyiliği için, bana bunu söylememişsin gibi davranacağım."

Ciddi miydiler? Daha önce hiç hissetmediğim bir orgazmın eşiğindeydim, çaresizce o çizgiyi aşmak istiyordum ve ikisi de yine saçma sapan tartışmalarını sürdürmek mi istiyorlardı? İçimde hayal kırıklığı ve sinirlilik patladı, tek odaklanabildiğim şey, birden fazla şekilde patlama ihtiyacıydı. "İkiniz bir dakika olsun tartışmayı bırakıp beni sikebilir misiniz, böylece boşalabileyim?"

İkisi de durdu.

Bana baktılar.

Hayden'in yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

Hawk güldü.

Sonra ben de onlara katıldım.

Hayden yüzünü göğüslerime gömdü ve güldü. "Bütün kulüp bunu duymuş olmalı."

"Bunu asla unutamayacağız." Hawk inledi.

Dudaklarımı ısırdım. "Üzgünüm ama..."

Hawk fişi çıkardı, kıcıımı, sırtımı, omuzlarımı öptü.

Her dokunuşunda içimden bir ihtiyaç yükseldi, vücudum beklentiyle yanıyordu.

"Ama hiçbir şey." Hayden'in gözleri arzuyla parlıyordu. Parmaklarıyla çenemi tutup yüzümü aşağı çekerek dudaklarımı öptü.

Hawk aynı anda içime girdi, yavaşça ve kayganlaştırıcıyla ıslak bir şekilde, dolgunluk hissi o kadar yoğun ki Hayden'in dudaklarına karşı "Evet!" diye bağırdım, uçurumdan aşağı düşüp milyonlarca parçaya ayrıldım.

Orgazm beni baştan ayağa sardı, kafa derimde karıncalanma hissi uyandırdı, omurgamdan aşağı kaydı, içimde karıncalanma hissi uyandırdı ve ayaklarımın etrafında kıvrıldı, ayak parmaklarım kıvrılana kadar, ve ben tekrar tekrar çığlık attım, iki adam bana hayal edebileceğim en yoğun zevk hissini yaşatırken, ben sadece dayanmaktan başka bir şey yapamadım.

"Kıpırdayamıyorum." Tamamen güçsüz düşmüş, Hayden'in göğsüne yığılmıştım.

"Gerek yok," diye beni sakinleştirdi.

Hayden ve Hawk, üçümüzü birleştiren derin ve tam bağlantıyı hiç bozmadan, beni yan çevirdiler, Hawk arkamda, Hayden önümde.

Orgazmımın artçı sarsıntıları seksle ıslanmış beynimden süzülürken, onlar içimde hareket ediyorlardı. İlk başta yavaşça ve birbirleriyle uyumsuz bir şekilde, sonra bir ritim bulana kadar, ikisi de aynı anda itip çekiyorlardı, beni boş bırakıyorlardı, sonra beni o kadar derin bir şekilde dolduruyorlardı ki, benim nerede başladığımı, onların nerede başladığı belli olmuyordu.

Bir başka orgazm bir anda şişti ve büyüdü, aşırı uyarılmış bedenim buna dayanamayacak kadar çoktu, ama onlara gelince başka seçeneğim yoktu.

Onların beni reddedemeyeceği gibi, ben de onları reddedemezdim.

Hayden'ın gözlerine baktığımda, o elini aramıza koydu ve benimle gelmemi fısıldadı. Ben de sadece itaat edebildim, nazik orgazm dalgalarıyla beni uzaklara götürdü, kulağıma benim güzel ve mükemmel olduğumu söyledi.

Hawk omzumu ısırdı, dişleri derimi parçalamadı ama bunu derinden hissetmeme ve ona uzanmam için yeterliydi. Elimi onun kığına uzattım ve kalçalarının kaslarına bastırdım, onu tekrar doruğa ulaşması için ne gerekiyorsa yapmaya teşvik ettim.

Dudaklarını saçlarıma, boynuma gömerek boşaldı ve bana daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey hissetmediğini ve kimseyi bu kadar sevmediğini söyledi.

Hepimizin sakinleşmesi uzun zaman aldı.

Onların içimden çıkması uzun zaman aldı.

Güneş yeni doğarken, üçümüz birbirimize doyamadan yeniden başladık.

GRAYSON

Kara'ya o kadar çok mesaj yazıp sildim ki saatler geçip gitmişti. Yazdıklarımın hiçbirini ona borçlu olduğum özrü tam olarak ifade edemiyordu.

"Sevgili Kara," o sabah en az yirminci kez yüksek sesle düşündüm. "Gerçekten sevişmek istediğim kadın senken, başka bir kadınla sevişirken beni gördüğün için çok üzgünüm."

İnledim.

"Sevgili Kara. Tek düşünebildiğim, seni altımda hayal ettiğim için boşalabildiğim."

Evet, sanki gerçekten gönderecekmişim gibi.

"Sevgili Kara. Seni o kadar çok istiyorum ki nefes alamıyorum ve Hayden'la, Hawk'la ya da Colorado Titans hokey takımının tamamıyla birlikte olman umurumda değil, sadece beni başka biriyle sevişirken görmemiş olma ihtimalin var mı ve bir ara akşam yemeğine çıkmak ister misin bilmek istiyorum?"

Kendimi kanepeye attım ve yastığa gözyaşlarımı sildim. "Siktir."

Telefonumu odanın diğer tarafına fırlattım, çünkü bu sözleri söyleyemeyeceğimi biliyordum. Telefon garip bir bip sesi çıkardı ve ben de ne kadar hasar verdiğimi görmek için kendimi sürükleyerek odanın diğer tarafına gittim.

Kara'dan bir mesaj vardı.

Muhtemelen bozuk olan hoparlörle ilgili tüm endişelerim ortadan kalktı. Telefona atladım, ekrana dokunarak, aptal cihazın mesajı daha hızlı açması için ısrar ettim, gerçi gerçekte muhtemelen sadece birkaç saniye sürmüştü.

KARA:

Bugün Hayley Jade ile birlikte benimle plaja gitmek ister misin?

Plaj kelimesini duyar duymaz tanıdık bir tedirginlik hissi beni sardı. Yine de kendimi çok hevesli bir şekilde büyük harflerle cevap yazarken buldum.

GRAYSON:

EVET! ÇOK İSTERİM! AYRICA GERÇEKTEN ÖZÜR DİLEMEK İSTİYORUM

Ekrana bakarak içimden bir ürperti geçti. "Daha da acınası bir hal alabilir misin Grayson? Lanet olsun." Bir an durdum. "Ayrıca kendi kendine yüksek sesle konuşman da çok saçma, bu yüzden bu kadının sana kardeşine duyduğu kadar ilgi duyması hiç de şaşırtıcı değil, değil mi?"

Saçmalamalarımı içimde tutmak için dudaklarımı sıkıştırdım ve mesajı silip tekrar denedim.

GRAYSON:

Tabii. Plaj harika olur. İkinizi de saat 12'de alayım mı?

Kuru ve sıkıcıydı, ama büyük harfler, ünlem işaretleri ve Allah korusun GIF'ler konusunda bana güvenilemeyeceği açıktı. Kendime dikkat etmezsem, muhtemelen ona gözleri kalp şeklinde emoji gönderirdim.

Piknik sepeti hazırlamak saçma olur mu? Bu, onun sıradan davetini bir randevuya çevirmeye çalışıyordum gibi görünür mü?

Bunun bir randevu olmasını çok istiyordum.

"Ah, boş ver." Kendimle daha fazla konuşmadan evden çıktım. Kulüp evine gitmeden önce hala bir saatim vardı, bu yüzden ne kadar saçma olsa da kendimi alışveriş merkezinde buldum, bir arabayı iterek, plajda bir randevuda ihtiyaç duyulabilecek her şeyi arabaya dolduruyordum.

Plajda bir *gün*. Randevu değil. Kadınlar randevulara çocuklarını götürmezlerdi.

Kadınlar, arkadaş olarak gördükleri erkeklerle de randevuya çıkmazlar.

Bu, arabamı neredeyse tamamen doldurup kasaya götürmemi ve sonra hepsini arabamın bagajına koymamı engellemedi.

Saat tam on ikide Slayers kulüp binasına vardım ve Kara ile Hayley Jade kapıda beni bekliyorlardı.

Kara'yı görünce kalbim sıkıştı, nereye gittiğimize dair hissettiğim tedirginliğin bir kısmı onu gördüğüm anda yok oldu. Uzun siyah saçları omuzlarına ve kalın, örgü kazakının sırtına dökülüyordu. Leggings kalçalarına ve uyluklarına yapışmış, beyaz spor ayakkabılar kıyafetini tamamlıyordu.

Dün gece çok çekiciydi. Bu görünüşü de çok sevimliydi.

Açıkçası, ne giydiği önemli değildi, onu her şeyiyle çekici buluyordum.

Hayley Jade, Kara'nın bacaklarının arkasına yarı gizlenmiş, başında ponponlu sevimli pembe bir bere ve elinde bir dizi Barbie bebek vardı.

Onlara yaklaşırken gülümsedim ve önce Hayley Jade ile konuşmak için eğildim. "Orada ne var?"

Hiçbir şey söylemedi, ama bebekleri uzattı. Her birini dikkatlice inceledim. "Bugün hava oldukça soğuk. Sence plajdaki rüzgara hazırlar mı? Belki de senin ve benim giydiğimiz gibi sweatshirt'lere ihtiyaçları vardır?"

Hayley Jade başını bir yana eğdi ve sonra kararlı bir şekilde başını salladı, topuklarını döndürüp kulüp binasına geri koştu, muhtemelen bebekleri için daha sıcak bir gardırop bulmak için. Düzeldim, dün gece yaptıklarımdan sonra Kara ile yüzleşeceğim düşüncesiyle kalbim çarpıyordu ve onun beni görmemiş olmasını diliyordum.

Her ikimiz de gördüğünü çok iyi biliyorduk.

İçimdeki psikolog, sanrılar hakkında bağırıyordu, ama mesaim bitmişti, bu yüzden ona daha sonra gelmesini söyledim.

Kendi kafamın içinde kendimle konuşmak, yüksek sesle kendimle konuşmak kadar kötü değildi elbette.

Gergin bir gülümseme takındım ve ayağa kalktım.

Ancak Hayden ve Hawk'ın Kara'nın arkasında durduklarını gördüm, sanki onun kişisel güvenlik ekibi gibi kapı eşiğine yaslanmışlardı.

"Uh," boğazımı temizledim. "Günaydın. Yani, iyi günler? Herkes iyi uyudu mu?"

Hawk sırtıttı. "Dün geceyi konuşacak mıyız?"

Boynumun arkası ısındı. "Bliss'in bebeğini güvenli ve mutlu bir şekilde dünyaya getirdiğim kısım mı? Bu arada onlar nasıl? Bebeğe isim verdiler mi?"

Hayden kıkırdadı. "Onları bilmem ama ben daha çok ondan sonra olanları düşünüyordum."

Boğazımı temizledim, bir deliğe girip ölmek istedim, ikisi de beni işkence etmekten açıkça zevk alıyor olsalar da. "Yemekler harikaydı," dedim Hayden'a dürüstçe. "Birinci sınıf."

Hawk, benim rahatsızlığımdan büyük keyif alarak güldü. "Dün gece sana lezzetli gelen tek şey bu muydu, Grayson? Ayrıldığımızda, ağzın..."

"Ridge," diye araya girdi

Kara. Gözlerimi kırptım.

"Pardon, ne?"

"Bliss bebeğe Ridge adını verdi."

Bana bir can simidi atıyordu. "Oh, doğru. Güzel isim. Güçlü."

Hawk ve Hayden hala gülmek için kendilerini zor tutuyorlardı. Bir dahaki sefere kliniğe gittiğimizde Hawk'a yatak altlığını temizletirdim. Pislik.

Hayley Jade, bebekleri için bir kucak dolusu yeni kıyafetle geri koştu ve ben de bu fırsatı kaçmak için kullandım.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Kara başını salladı, eşyalarla dolu plaj çantasını omzuna attı ve kapıdan çıktı.

Hayden onu bileğinden yakaladı. "Bir şey unuttun." Başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Gözlerimi kaçırdım ama Hawk'ın Kara'nın çenesini tutup başını çevirerek onun dudaklarını da öpmesini kaçırmadım.

Hayley Jade, yuvarlak yüzünde mutlu bir gülümsemeyle üçüne baktı.

Onların onu öptüğünü izlerken, kapalı kapılar ardında çok daha fazlasını yaptıklarını bilerek, aynı şeyi hissettiğimi söyleyemezdim.

Hayden, Hayley Jade'e veda etmeden önce elleriyle işaret dili gibi bir şey yaptı, ama küçük kız büyük gözlerini Hawk'a çevirdiğinde,

söylemek istediği şeyler olduğu belliydi, içinden kilitlediği kısmı buna izin vermese de.

Hawk onun sözlerine ihtiyaç duymuyor gibiydi.

Diz çökerek onunla göz hizasına geldi ve saçlarını okşadı. "Bu sefer gidemem, ufaklık. Gitmeyi çok isterdim, ama Grayson sana ve annene çok iyi bakacağına söz verdi." Bana baktı, yüzündeki ifade sertleşti. "Değil mi, Grayson? Onlara o kadar iyi bakacaksın ki, ben yokken dışarıda oldukları için bir saniye bile endişelenmeme gerek kalmayacak. Değil mi?"

Yapabileceğim tek bir şey varsa, o da buydu. Kara'nın geçmişini biliyordum. Onlara zarar verebilecek diğer insanları Hawk'tan daha iyi tanıyordum.

Şu anda bir doktor olabilirdim, spor salonunda kum torbasına yumruk atan bir doktor. Hawk bana baktığında ne gördüğünü biliyordum. Beni zayıf biri olarak gördüğünü biliyordum. Bir bürokrat.

Hayatımın ilk on sekiz yılını Saint View gettosunda geçirdiğimi bilmiyordu. Her gün hayatta kalmak için mücadele ettiğim evlerde büyüdüğümü bilmiyordu.

Her an bana sırtını dönüp hayatımı sonlandırabileceklerini çok iyi bildiğim adamlarla kendimi çevrelediğim için. Spor salonuna eğlence için gitmiyordum. O adamlardan birinin beni artık arkadaş olarak görmeyip düşmanım olarak görmeye başlayacağı gün için antrenörümle antrenman yapıyordum.

Trigger'ın geri döneceği ve benden çaldığı hayatın intikamını almak için onun hayatını alacağım gün için antrenman yapıyordum.

Hawk'ın gözlerinin içine ciddiyetle bakarak Kara ve Hayley Jade'in benimle güvende olacağını söylediğimde, bunu tüm kalbimle kastetmiştim.

PROVIDENCE PLA_{J1} soğuk ve rüzgarlıydı ve neredeyse hiç kimse yoktu, ama Hayley Jade'i arabamın arka koltuğundan indirirken yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

kum tepeleri ile otoparkı ayıran kısa çitin yanına koştu ve kocaman gözleriyle okyanusa bakakaldı.

"Daha önce hiç okyanus görmemiş." Kara, kızını izlerken yumuşak bir gülümsemeyle

"Seni oldukça korumuşlar, değil mi?"

Kız başını salladı. "Bu muhtemelen çok hafif bir ifade. Ben onun yaşındayken durum farklıydı. Josiah gelip bildiğimiz her şeyi değiştirmeden önce." Hayley Jade'in yanındaki yuvarlak kütük çitin üzerine oturdu ve spor ayakkabısının bağcıklarını çözdü, Hayley Jade'e de aynısını yapmasını söyledi. "Buralarda mı büyüdün?"

Mağazadan aldığı yiyecek ve diğer malzemelerle dolu çantaları omuzladım ve bagajı kapattım. "Çok uzak değil." Plajın Saint View tarafını işaret ettim. "Ama bu tarafta takılma fırsatım olmadı."

Kara, tuzlu havayı derin derin içine çekti. "Çok kıskanıyorum. Mümkün olsa her gün buraya gelirdim. Bu yüzden, yüzmek için çok soğuk olmasına rağmen şu anda buradayız."

"Sörfçüleri durdurmuyor." Kumların biraz ilerisindeki dalgalara doğru başımı salladım. Birkaç sörfçü, dalgaların üzerinde sörf tahtalarının üzerinde oturmuş, bir sonraki dalganın gelmesini bekliyorlardı.

Hayley Jade sabırla çoraplarını ve ayakkabılarını tuttu, Kara ve ben hazır olana kadar sessizce bekledi. O kadar itaatkar bir çocuktuk ki, asla gürültü yapmaz ya da dikkatleri üzerine çekmezdi. Her zaman sessizce izin beklerdi. Kara'nın neden endişelendiğini anlayabiliyordum. Bu, hiç kimse için tipik bir davranış değildi, hele ki heyecanla dolup taşması, etrafta koşuşturması, zihninde yer eden her yeni şey hakkında konuşması gereken beş yaşındaki bir çocuk için hiç de tipik bir davranış değildi.

"Kim yarışmak ister?" Bakışlarım Hayley Jade'e odaklandı. "Sanırım aşağıda mükemmel bir piknik yeri var ve acaba beni geçecek kadar hızlı olan var mı?"

Kara anladı ve elini kaldırdı. "Ben! İkinizi de kesinlikle geçebilirim!"

Hayley Jade'in gülümsemesi sırtışa dönüştü ve yerinde koşmaya başladı, küçük bacakları sprint için ısınır gibi pompalıyordu.

Kelimeler kullanmadan nasıl iletişim kurduğunu görmek şaşırtıcıydı ve travmasının onu o kadar içine kapanık hale getirmediğini, sonunda eski haline dönebileceğini gösteren iyi bir işaretti.

Topuklarımın üzerinde sallanarak, koşmaya hazırlanıyormuş gibi yaptım. "Tamam o zaman. Yerlerinize. Hazır... " İkisi de beni izliyordu, koşmaya hazır ve dengeli bir şekilde. "Bananas!"

Hayley Jade iki adım attı ve durdu, ne dediğimi fark etti. Ona kaşlarımı çattım. "Neden koşmuyorsun?"

Kıkırdadı.

Kara gülmesini sakladı.

Onların eğlencesinin sesini dinleyerek sııttım. "Tamam, tekrar deneyelim. Hazır mısınız?"

Hayley Jade başını salladı. "Yerinizde?"

Yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Fıstık ezmeli ve reçelli sandviçler!"

Ellerini beline koydu ve bana açıkça "ciddi misin?" anlamına gelen bir bakış attı.

Ben güldüm. "Tamam, git!"

Hayley Jade koşmaya başladı, minik ayakları kumların üzerinde uçuyordu, hafif ağırlığı kumların yüzeyinde neredeyse hiç iz bırakmıyordu.

Kara gömleğimi tutup beni geri çekti. "Git, Hayley Jade! Onu ben tutarım!"

Tanrım, Kara'nın kahkahasının sesini ve beni kendine doğru çekerek vücudunun sıcaklığını çok seviyordum. Göğüsleri sırtımı okşadı ve tek düşünebildiğim onu döndürmek, kollarımın arasına almak ve Hayden ve Hawk'ın daha önce yaptığı gibi onu öpmekti.

Bunun yerine, sahte bir hayal kırıklığıyla bağırdım. "Hile yapıyorsun! Burada hile var!"

Hayley Jade omzunun üzerinden bize baktı, yüzündeki heyecan açıkça belliydi.

Kara ve ben onun peşinden gülerek yola devam ettik, ikimiz de kuma batıyor ve kollarımızdaki çantalarla birbirimizi itip kakıyorduk.

Kara, kumun üzerine belirlenen yere battaniyesini bıraktı ve ben de benim battaniyemden dışarı çıkan kısmı yakalayıp, onun üzerine uzanması için yaydım. O, dizlerini göğsüne çekip kıvrıldı ve bakışlarını, açıkça kazandığı yarışa ilgisini kaybetmiş ve ceplerine koymak için yoğun bir şekilde deniz kabukları toplayan Hayley Jade'e dikti.

Kara'nın yanına oturup kızını izledim. "Kumsaldaki her şeyi eve getirecek. Onun bulduğu hızla, önümüzdeki haftalar boyunca deniz kabuğu ve kum sanatı yapacaksın."

Kara mutlu bir şekilde gülümsedi. "Bu hoşuma gitti. Bu çok..." "Normal mi?"

Başını çevirip dizlerinin üzerine koyarak bana baktı. "Evet. Aynen öyle. Normal. Sen çocukken böyle şeyler yapar mıydın?"

Birinin beni oturtup, yapıştırıcı, sim ve boya çıkararak eğlenmemi ve yaratıcı olmamı söylemesi fikri bana o kadar yabancı geliyordu ki, gülünç bile geliyordu. Böyle bir anım yoktu. Sadece üvey ailemin benim için mahvettiği yerlerin anıları vardı, plaj da onlardan biriydi.

Sörfçüler suda oturup birbirleriyle gülüşüp şakalaşırken, yaz aylarında bu yer eğlenen gençler ve ailelerle dolup taşarken, benim için tek anlamı acıydı.

Anılarım geri gelince göğsüm sıkıştı. Terapide üstesinden gelmeye çalıştığım anılar ve bu pek işe yaramayınca, sıkı sıkıya kilitli tutmak için mücadele ettiğim anılar.

"Yiyecek mi?" diye sordum ona, çantaları karıştırarak, getirdiğim öğle yemeği etlerini ve peynirleri çıkararak. "Ne seversin? Hayley Jade için de cips, sandviç ve meyve suyu getirdim. Kurabiye? Şekerleme?" Ona garip bir şekilde baktım. "Hiçbirinizin neyi sevdiğini bilmiyordum, o yüzden hepsini aldım."

Gülerek eğildi ve benimle birlikte çantayı karıştırmaya başladı. "Anlıyorum. Ben seçici değilim. Hepsi bana iyi görünüyor." Birkaç kraker aldı ve bir humus kabı açtı. Hayley Jade'i izlerken birkaç tane çiğnedi, aramızda sadece dalgaların sesi vardı.

Bu durum o kadar uzun sürdü ki, ben de boşluğu doldurmak zorunda kaldım. "Çok üzgünüm..."

"Ben de..." diye aynı anda başladı.

İkimiz de durup birbirimize baktık. O sevimli bir şekilde yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı. "Bekle. Lütfen. Söylemem gerekenleri söylememe izin ver, çünkü daha fazla beklersem bunu söylemeye cesaretim kalmayabilir. Dün gece olanlar için gerçekten üzgünüm. İçki içmiştim ve kendimi kaybettim. Yaptığım şey son derece uygunsuzdu, umarım beni affedebilirsin."

Gözlerimi kırdım. "Benden özür mü diliyorsun?"

Gözlerini genişletti. "Tabii ki. Yaptığım şey... sen öyle durumdayken seni izlemek..." Elleriyle yüzünü kapattı. "Bu, hayal ettiğimden bile daha utanç verici. Yemin ederim, normalde böyle biri değilim."

"Nasıl yani?"

Soru, ne sorduğumu gerçekten düşünmeden ağzımdan çıkmıştı.

Yüzünden iki parmağını çekti ve parmaklarının arasından bana baktı. "Normalde kulüplere gidip tanıdıklarımın seks yapmasını izlemem." Yüzünü tekrar kapattı. "Lütfen beni klinikten kovma."

Onun ellerini çektim. "Kara, sen yanlış bir şey yapmadın. Benim yaptığım şey... şey... bilirsin... çıplak kalmak."

Kara'nın yüzü kızardı. "Bunu yapmaya hakkın vardı. Yani... insanlar orada öyle yapar, değil mi? Yapmamalıydım... Orada olduğunu biliyordum. Seni takip etmemeliydim."

Bir an durdum. "Bekle, beni takip mi ettin?"

Kafasını hızla salladı. "Yani, hayır! Takip etmedim. Tam olarak değil... Ben... biz..." Uzun bir nefes aldı. "Hawk muhtemelen sana anlatacaktır, çünkü o insanlık tarihinin en geveze adamıdır. Bu o kadar utanç verici ki, ölebilirim."

"Ne söyleyecek?"

Bana bir bakış attı. "Dün gece oraya benim için gittiğini sandı. Bunun ne kadar saçma olduğunu söyledim..."

Utançtan yüzü kıpkırmızı olmuştu. Çok güzeldi. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve bana bir fırsat, ona karşı hissettiklerimi tam olarak söyleme şansı veriyordu.

Bu fırsatı değerlendirmeliydim. "Ya öyle olsaydı?"

Rüzgar saçlarının buklelerini kaldırdı ve yüzünün etrafında savurdu. Sesi bir oktav düştü. "Ne demek istiyorsun?"

Sinirlerim bozuldu, sanki on altı yaşında bir çocuk gibi bir kıza baloya gitmeyi teklif ediyormuşum gibi, onun cevabının ne olacağından emin olamıyordum ama tek bir şeyden emindim: Denemem gerekiyordu. Sormam gerekiyordu. Onun da aynı şekilde hissetme ihtimalinin olduğunu ummam gerekiyordu. "Ya dün gece o partiye gidersem, çünkü seni ve Hawk'ı birlikte görmek beni o kadar kıskandırdı ki nefes alamadım? Ya oraya, masanın altında bacağın benimkine her değdiğinde hissettiğim arzuyu sikerek yok etmek umuduyla gidersem? Ya onun içindeyken tüm zamanımı seni düşünerek geçirirsem..."

Aramızda sessizlik hakim oldu. Sonra dehşet. Hepsi benim yüzümden. Durumu daha da kötüleştirmiştim. "Siktir."

Kara bana baktı, yüzünde şok ifadesi vardı. "Hayley Jade!" diye seslendi dikkatini vermeden. "Suya çok yaklaşma!"

Ne kadar yanlış davrandığımı anında fark ettim. Ne kadar haddimi aştığımı. Onun söylediklerinin, ona ne kadar çok istediğimi kusmak için bir fırsat olmadığını.

Bu lanet sahilden nefret ediyordum. Burada hiç iyi bir şey olmazdı. O dalgaları her gördüğümde hissettiğim aynı ezici duygu, ciğerlerim ağrıyana kadar yoğunlaştı. "Özür dilerim. Bu çok uygunsuz." Gözlerimi kaçırđım, arabama doğru baktım. Lanet olasıca buradan ayrılamazdım bile. Onu buraya ben getirmiştim, eve gitmesi için bir araca ihtiyacı vardı. Keşke yerin dibine girsem.

"Grayson..."

Elimi kaldırdım. "Hayır. Gerçekten. Bir şey söylemene gerek yok. Anlıyorum. Hawk var. Ve Hayden."

"Grayson."

"Lütfen söylediklerimi unut. Tüm durumu yanlış yorumladım ve dürüst olmak gerekirse kendimi uçurumdan atmak istiyorum. Keskin kayaların göğsümü delip geçmesi ya da dalgalar beni boğarken bir köpekbalığının iç organlarımı yemesi düşüncesi, şu anda o kadar da kötü gelmiyor. Belki bir sürat teknesi gelip pervaneleriyle beni parçalara ayırır.

—

"Dün gece geldim, seni onunla izledim."

Eğer onun ağzından çıkacak sözlere milyonlarca bahis oynayabilseydim, hiçbiri bu sözler olmazdı.

Ona baktım. Kulüpte onu görmüştüm, ben... işimi bitirirken. Gözlerimiz karşılaşmıştı, ikimiz de olanları inkar edemedik.

Ama onun beni o kadınla gördüğünü, dehşete kapıldığını ve oradan hemen kaçtığını, sadece bir kez şanssız bir bakışla benim o durumda olduğumu doğruladığını düşünmüştüm.

Parmaklarını battaniyenin içinde kıvırdı. "Artık neden özür dilemen gerekmediğini anlıyorsun. Uygunsuz davranan bendim. Orada durup seni o kadınla izledim ve Hawk'ın bana dokunmasına izin verdim..." Başını kaldırdı ve aniden ayağa kalktı, battaniyenin üzerine kraker kırıntıları saçtı. "Hayley Jade!"

Kara'nın sesindeki panik tonu beni irkitti, hızla kumları tarayarak küçük kızı aradım, kabukları toplamadığını görünce midem düğümlendi. Ayağa fırladım, her yöne dönerek pembe bereyi aradım ve onu sığ suda yürürken gördüm, dalgalar dizlerine kadar sıvamış olduğu pantolon paçalarına sıcıyordu.

"Grayson, şu dalga..." Kara'nın parmakları beni sıkıca kavradı.

Sahildeki sörfçüler, sahile doğru gelen dev dalgayı yakalayarak bağırıp çağırdılar. Bu dalga, buraya geldiğimizden beri gördüğümüz dalgalardan daha büyük ve daha güçlüydü.

Hayley Jade bizi fark etmedi, ona attığımız çığlıklar rüzgarda kayboldu, ona doğru gelen tehlikenin farkında değildi.

Dev dalga Hayley Jade'in sırtına çarptı, okyanus onun etrafında dalgalandı ve girdap oluşturdu, ayaklarını yerden kesip yüzünü beyaz suya gömdü.

Kara çığlık attı, "O yüzme bilmiyor!"

Ben çoktan koşmaya başlamıştım, gözlerim etrafta savrulan pembe bereye kilitlenmişti. Bir başka olağanüstü büyük dalga kumsala çarptı ve onu tekrar suyun altına itti.

Hayley Jade'in, okyanus onu derinliklerine doğru çekip akıntı onu içine çekerken, başını suyun üzerinde tutmaya çalışarak çırpınışını dehşetle izledim.

Tam hızla suya atladım, ancak kumlara çarpan üçüncü dalga tarafından geriye doğru savruldu, buz gibi soğuk su gözlerimi, kulaklarımı ve burnumu doldurdu.

Anında tekrar on yaşında oldum, su altında tutuluyordum, üvey babam benim üstümde gülüyordu, ben ise onun tutuşuna karşı mücadele ediyordum.

Nefes alamıyordum. Ciğerlerimde su vardı. Kanımda korku vardı. Çığlık attım ama ses çıkmadı.

"Hayley Jade!" Kara suya atladı.

Sesindeki korku, içimdeki paniği dağıttı.

Çılgınca etrafa baktım, çalkantılı denizde ayaklarımın üzerinde durmaya çalışarak Kara'nın kızının izini aradım.

Dalgaların altında kaybolan küçük pembe bereyi yakaladım.

Dalgaların altına daldım, görüş sıfırdı, çocukken yapamadığım şekilde nefesimi tuttum.

Bu okyanusta boğulmayacaktı. O acıyı ve dehşeti çok iyi hatırlıyordum ve onun da aynı şeyi yaşamasını izin vermeyecektim.

Ellerim sağlam bir şeye tutundu ve parmaklarımı onun ceketinin ıslak kumaşına geçirdim, onu yüzeye çekip kollarımın arasına aldım.

Kız, öksürdü ve boğuldu, ama şaşırtıcı bir şekilde normal nefes alıyordu. Yüzü korkudan bembeyazdı, ama dudakları parlak pembeydi, uzun süre oksijensiz kaldığı için beklediğim gibi maviye dönmemişti.

"Seni tuttum." Sırtını ovuşturarak, yuttuğu suyu dışarı atması için cesaretlendirdim.

Kara, endişeli bir ifadeyle güzel yüzünü buruşturarak sığ sudan koşarak bize geldi. "Aman Tanrım. O dalga seni fena vurdu."

"Ambulans çağırmalıyız," dedim ve su artık beni engellemediği için koşmaya başladım.

Kara elini koluma koydu. "Ne? Neden? Yaralandı mı?"

"Az kalsın boğuluyordu!"

Kara şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Sadece bir saniye su altında kaldı. Sen çok çabuk ulaştın."

Şaşkınlıkla durdum. "Hayır. Boğuluyordu. Gördüm..." Islak, üşümüş ve şaşkın görünen Hayley Jade'e baktım, ama kesinlikle ciğerleri deniz suyu ile dolmuş ya da nefes almakta zorlanıyor gibi görünmüyordu...

Benim gibi.

Kara, ıslak ve soğuk koluma sıcak elini koydu. "O iyi, Gray. Onu indir."

Kafamı salladım, anıları gözlerimden silerek, battaniyemizin kenarına dizlerimin üzerine çöktüm. Kara yanıma diz çöktü, çabucak bir havlu buldu ve Hayley Jade'in ıslak giysilerini çıkardı. Hayley Jade'in ince omuzlarını sardı ve kollarını hızlıca ovuşturarak onu ısıttı ve kuruladı. Kızına gülümsedi. "İyi misin?"

Hayley Jade'in dişleri takırdadı, ama başını salladı ve büyük gözleriyle bana baktı.

Boğazım düğümlendi ve ona güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım, dalga tarafından ıslatılmasından çok benim davranışımın onu daha çok korkuttuğunun farkındaydım.

Kara da endişeli bakışlar attı bana. "Arabaya çıkalım da onu değiştireyim. Muhtemelen ıslanacağını düşünerek yedek kıyafetler getirmiştin."

Sersemlemiş bir şekilde başımı salladım ve onu takip ettim. Kalbim hala çok hızlı atıyor ve nefesim çok düzensizdi, başka bir şey yapamıyor ya da söyleyemiyordum. Her şeyi topladım ve arabaya geri götürdüm, çoğu yenmemiş yiyecekleri bagaja koydum. Rüzgar ıslak vücudumu dövüyor, beni iliklerime kadar üşütüyordu.

Kafam kararmıştı.

Anılar karanlık köşelerden fışkırıyor ve bitmek bilmeyen bir kabus geçidi gibi beynimde dönüp duruyordu.

Bir araba kapısı çarptı. Ben irkildim ve sonra Kara önümde durdu, gömleğimin düğmelerini açıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Onun çevik parmaklarının göğsümde aşağı doğru hareket etmesini izledim.

"Donuyorsun."

"Hayley Jade..."

"Şimdi yeni bir eşofman giyip arka koltukta telefonumda video izliyor ve ısınmış durumda."

"Gerçekten iyi mi?"

Kara başını salladı. "Gerçekten. Onu daha yakından izlemeliydim. Çok daha kötü olabilirdi. Ama sen çok hızlı davrandın."

"Çabuk davrandığımı hissetmedim," diye itiraf ettim. "Onun boğulduğunu sandım. Hem de çok. Sandım ki..." Nefes aldım, ama nefesim sığıdı. Sanki daha fazla hava almaya çalışsam da alamıyormuşum gibi. "Sandım ki..."

Hava gelmiyordu.

Kara gömleğimi çıkardı ve piknik battaniyesini bana sardı. Battaniye kumlu ve biraz sertti, ama sert rüzgârın tenime değmesini engelledi. Beni kütük çitlere götürdü. "Bir dakika otur. Panik atak geçiriyorsun."

Yıllardır böyle bir şey yaşamamıştım, ama sanki ölüyormuşum gibi hissediyordum. Mücadele edecek gücüm kalmadığı için, söyleneni yaptım ve ağır ağır oturdum. Göğsüm inip kalkıyordu. Midem bulanıyordu. Eminim ki kendimi kaybetmiş gibi görünüyordum.

Kara endişeyle bana baktı.

Onu korkutmak istemedim. "Üvey babam su işkencesini eğlenceli bir eğlence olarak görüyordu." İçimdeki mide bulandırıcı duyguyla mücadele ettim. "Savaş esirlerine uyguladıkları türden becerileri olduğu için değil. O tür şeylere sabrı yoktu. Sadece kafamı suya batırmayı seviyordu."

Kara bana baktı, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Neden? Kaç yaşındaydın?"

Omuz silktim. "On yaşında mıydı, belki? Tam hatırlamıyorum. Karşı koyamayacak kadar küçüktüm." Dönüp dalgalara baktım, şeytani bir şekilde çırpınıyorlardı, daha önce esen rüzgâr karanlık bulutları getirmiş, tüm sahili uğursuz bir havaya bürümüştü. "Bir keresinde evden kaçtım. Beni bulana kadar iki gece boyunca orada, sahilde uyudum." Ellerimi kollarımda yukarı aşağı ovuşturdum. "Beni okyanusa sürükledi, ne kadar işe yaramaz bir pislik olduğumu ve Çocuk Koruma Servisi'nin

beni kontrol etmeye geldiklerinde orada olmazsam ödemelerini keseceklerini haykırıyordu."

"Seni ceza olarak su altında mı tuttu?" "Bana vurup morluklar bırakmak istemedi."

"Yani bunun yerine seni boğmaya mı çalıştı?" Kara'nın gözleri dehşetle büyümüştü. "Üvey ebeveynler şefkatli olmalı. Sevgi dolu..."

Gülerek, "Belki Disney filmlerinde öyledir." dedim.

Ama bu komik değildi. Başımı eğip yere baktım, bu bokun hala beni etkilemesinden nefret ediyordum. Bunu atlatmak için çok uğraşmıştım ve başardığımı sanıyordum. Artık yüzüyordum bile. Düzenli olarak. Ama sadece havuzlarda.

Ama Hayley Jade'in başının dalgaların altında kaybolduğunu görmek, o çırpınıp ayakta kalmaya çalışırken, her şeyi geri getirmiş, tüm hayatımı belirleyen bir yarayı yeniden açmıştı.

Kahkaha, çaresizce nefes almaya dönüşmüştü, göğsüm çok sıkışmıştı, sanki biri onu mengeneyle sıkmış gibiydi.

Kara önümde diz çöktü, dizleri asfalt park yerinin kenarında büyüyen kumlu çimlerin üzerindeydi. Elimi tuttu ve hızlıca ovuşturdu. "Şu anda gördüğün, duyduğun veya kokladığın üç şeyi söyle bana."

Başım bir ton ağırlığında gibiydi. "Neden?"

"Birisi bana yakın zamanda, kafanda olanlara değil, tam önündeki şeylere odaklanmanın sinir sistemini sakinleştirmeye yardımcı olduğunu söyledi."

O haklıydı. Bu, hastalarımda kullandığım bir teknikti. İstedğim kadar derin olmasa da, beni boğan boğulma hissinden daha iyi olan bir nefes aldım. "Gökyüzü maviden çok gri. Hayley Jade'in izlediği video o kadar yüksek sesli ki, arabanın dışından bile duyabiliyorum." Bakışlarımı Kara'nın yüzüne sabitledim.

"Bir tane daha," dedi sakın bir sesle. "Sen güzelsin."

Titreyerek nefes verdi, bakışları ağızma düştü, sonra yüzüme geri döndü. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Seni öpmek istiyorum. Ve hayır diyeceğinden çok korkuyorum."

Titrek bir nefes verdi ama yüzünü çevirmedi. Ve hayır demedi. "Neden bunu istediğini anlamıyorum. Ben Hawk'la birlikteyim. Ve Hayden'la."

Bu, onunla tanıştığımdan beri kendime söylediğim şeydi.

Ama ben bencil olduğum için umursamadım. Daha fazlasını istedim ve ona bunu yapabilir miyim diye sordum.

"Hâlâ seni öpmek istiyorum, Kara." Elimi yüzünün yanına kaydardım, kulağını geçip, dağınık saçlarına dolandım. "Ve bence kendine dürüst olursan, sen de beni öpmek istiyorsun."

Aramızdaki mesafeyi kısalttı, ta ki ağzım ağzının üzerinde durana kadar, sıcak nefeslerimiz soğuk sahil havasında karışıyordu. Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim, tepkisini test ettim, vücudu benimkine değdiğinde hissettiğim elektriksel titreşime kapıldım.

"Senin onlarla olan ilişkini mahvetmek istemiyorum. Seni öpmek sana zarar verecekse, uzaklaşırım." Dudaklarının tuzlu kokusunu içime çektim.

"Üç erkekle birlikte olamam, Gray," diye fısıldadı. Ama gözlerini kapattı ve başını geriye yaslayarak dudaklarımın boynuna doğru kaymasına izin verdi.

Kulağının altındaki yeri öptüm. "Ne istersen alabilirsin. Tek yapman gereken bana evet demek."

Onun duraklaması hayatımın en acı verici birkaç saniyesiydi. "Evet."

Ağzımı onun ağzına bastırdım, tüm naziklik kayboldu, o da beni aynı sertlikle öptü, kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. Ayağa kalktım, ikimizi alçak çitten kaldırdım, ta ki poposu kaputun kenarına gelene kadar. Dilimiz ve ellerimiz birbirine dolanmış, birbirimizin sırtını okşuyor, saçlarımızı okşuyor, tenimizi okşuyorduk. Dilimi dudaklarının kenarından geçirdim, benim için açıldığında çok hoşuma gitti. Öpücük yakıcıydı, beynime kazındı, daha önce yaşadığım hiçbir öpücükten çok farklıydı.

Ta ki gözlerimi açıp arka koltuğun ortasında Hayley Jade'i görene kadar.

Ağzını eliyle kapatıp kıkırdadı.

Küçük kıza göz kırptım ve annesini sıkıca çekip kollarımı ona doladım, ona sıkıca sarıldım. "Bir

seyircilerimiz var," diye mırıldandım, yüzümden silemediğim kocaman bir gülümsemeyle.

Kara da gülümsedi ve dirseğiyle bana vurdu. "Buna alıştığını sanıyordum."

KARA

Grayson'ın öpücükleri dudaklarımda karıncalanma hissi bıraktı. Dalgın dalgın parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim, pencereden dışarı bakarken mutlu bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. Hayley Jade hala arka koltukta telefonumla ve bir YouTube videosuyla mutlu bir şekilde meşguldü ve Grayson'ın bacağımdaki eli, bu kadar basit bir dokunuş için garip bir şekilde heyecan vericiydi.

Başparmağı uyluğumu okşadı, elini buz gibi okyanusa daldırmış olmasına rağmen, taytımın kumaşı üzerinden bile güven verici bir sıcaklık hissettiriyordu.

Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Ya da Hayden ve Hawk'a bunu nasıl söyleyeceğimi. Belki de söylemeyecektim. Josiah'tan uzak kalarak öğrendiğim şey, kimseye hiçbir şey borçlu olmadığımды.

Hawk, Hayden ve benim aramda bir bağ vardı. Ama onlar Josiah'ın yaptığı gibi beni sahiplenmiyorlardı. Kendi seçimlerimi özgürce yapabiliyordum.

İkisi de benden kız arkadaşları olmamı istememişti. Hawk beni motosikletinin arkasına oturtmamıştı, ki bunun kulüpteki erkeklerin bağlılık göstergesi olduğu söylenmişti.

Grayson'ı öpmek hoşuma gitmişti. Ondan hoşlanıyordum ve o da açıkça aynı şeyi hissediyordu.

O kadar uzun süre bağlanmıştım ki, kendi kanatlarımı kesmek istemiyordum.

Belki Hawk ve Hayden bunu benden önce fark etmişlerdi. Belki de bu yüzden beni paylaşmaya bu kadar istekliydiler.

Seçim yapmak istemiyordum. Henüz değil. Şimdi değil.

Bliss ve Rebel kadar şanslı olabileceğimi ve hepsinin benimle bir aile kurmayı kabul edeceğini hayal etmemiştim.

Kafamı salladım ve kendi saçmalığıma gözlerimi devirdim. Grayson'dan bir öpücük ve ben onu yeni ailemizin bir parçası yapmayı planlıyordum.

yeni bir aile birimine dahil etmeyi planlıyordum. Tamamen hayal görüyordum. Bir öpücük hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ama bacağımı okşama şekli, beni bu kadar masum bir şekilde dokunmaktan daha fazlasını yapmak istediğini açıkça gösteriyordu.

Bu düşünce beni ürpertti.

Grayson omzunun üzerinden arka koltuktaki Hayley Jade'e baktı. "Uyuyakalmış."

Gözlerimi kırıştırdım ve kızımın tatlı, rahatlamış yüzüne bakmak için döndüm. Uykusunda pembe yanaklarının üzerinde koyu kirpikleri yayılmıştı. "Keşke ben de o kadar çabuk uyuyabilsem," dedim kıskançlıkla. "Henüz sahil yolundan bile çıkmadık."

"Sen bütün öğleden sonrayı koşturarak geçirmedin."

"Ayrıca bütün hafta okuldaydı. Her gece derin bir uykuya dalıyordu. Ama bence bu onun için iyi bir şey."

Grayson bana dirsek attı. "Her şeyi doğru yapıyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi? Ona istikrar sağladın. Bir yuva. Onu seven büyük bir aile."

Mantıken bunu biliyordum. Güvenliği vardı. Sonsuz miktarda yiyecek. Oyuncaklar, oyunlar ve okula gitme şansı. En önemlisi, kulüp ona sonsuz sevgiyle bağlanan geniş bir ailenin korumasını ve sevgisini vermişti.

Özellikle Queenie ve Hawk.

Sesimi alçaltarak, "Ama hala konuşmuyor," dedim. "Hazır olduğunda konuşacaktır."

Gözlerim yaşlarla doldu ve başımı çevirdim, onun haklı olduğuna inanmak için çaresizce.

Plajın sonundaki kırmızı bir kamyonet dikkatimi çekti. Bir an için neden bu kadar tanıdık geldiğini anlayamadım.

Ta ki sırık gibi bir genç adam kamyonetten inip, sanki daracık araçta çok uzun süre kalmış ve uzuvları ve eklemleri bunun bedelini ödemiş gibi, kollarını başının üzerine uzatıp bir yandan diğer yana esnemeye başlayana kadar.

Kalbim güm güm attı.

"Grayson, dur."

Bana bir bakış attı. "Ne?"

Plajın sonuna gelmek üzereydik ve sonra uçurumlara çıkan yola girecektik. Orada, güvenli bir şekilde geri dönebilmesi için kilometrelerce yol kat etmesi gerekecekti.

Güvenli bir şekilde geri dönebileceği uçurumlara giden yola çıkacaktık.

O sırada Kyle kaçmış olabilirdi.

"Dur!"

Grayson frene bastı ve arabayı, Kyle'ın kamyonetinden birkaç yüz metre uzaklıkta yolun kenarına çekebilecek kadar yavaşlattı.

Arabadan fırladım. "Kyle!"

Ama sesim, yaklaşan fırtınanın estirdiği rüzgârla kayboldu.

Grayson'ın kapısı arkamdan kapandı. "Kara! O kim?"

Dönüp baktım, göğsüm inip kalkıyor, kalbim çok hızlı atıyor ve kulaklarımda kan basıncı yükseliyordu. "Kız kardeşimi öldüren adam."

Grayson kolumu tuttu. "Bekle, ne?"

Kolumu çekip kurtardım, Kyle'ı görünce korkunç bir adrenalin dalgası beni sardı. Haftalardır kayıptı. Bunca zaman burada mıydı? Hâlâ Saint View'da mı? Polisler onu bulamadıklarını söylemişti, ama o tam önümde duruyordu, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi okyanusu seyrediyordu.

Kız kardeşim bir morgda yatarken, yetkililer ölümünün vahşeti ve soruşturma sonuçlarının yetersizliği nedeniyle cesedini teslim etmeyi hâlâ reddediyorlardı.

Kızgınlık içimi kapladı.

Alice öldüğü gece Kyle ile birlikteydi. Bize yalan söylemişti. Bize yardım ediyormuş gibi davranmıştı. Ama aslında onun boynuna ipi geçirip hayatını sonlandıran oydu. Bu, benim için mantıklı olan tek şeydi.

O, Josiah'ın küçük ayakçısıydı ve bu beni o kadar öfkелendirdi ki, rüzgara karşı bağırmaktan kendimi alamadım, benden aldıkları için onu lanetledim.

İşini bitirmemiş olduğu için muhtemelen hala Saint View'da olduğunu umursamadım.

Beni öldürmemişti.

Tek umursadığım, Alice'e yaptıkları için cezasını çekmesiydi.

"Onu benden aldın!" Boğazımdaki yumru yüzünden sesim kısılmıştı. "Onu o evden dışarı çıkardın ve daha yeni başlamış bir hayatı sona erdirdin!"

Kyle döndü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ceplerini karıştırarak anahtarlarını çıkardı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Kaçmasına izin veremezdim. Buna izin veremezdim. Cevaplara ihtiyacım vardı. Yaptıklarını itiraf etmesini duymam gerekiyordu. Kaçtığı şeyi itiraf etmesini.

Yeterince hızlı olamayacaktım. Aramızdaki fark çok büyüktü. Mesafe çok uzaktı. "Hayır!"

Grayson yanımdan koşarak geçti, benim koşabileceğim hızın iki katı hızla otoparkı geçerek, hala ıslak olan gömleği açık ve arkasında dalgalanarak. "Hey!" diye bağırdı, sonra bana seslendi, "Kara, Hayley Jade'in yanında kal!"

Onun haklı olduğunu fark ederek aniden durdum, geri çekildim ve önümdeki canavarla korumak için her şeyi yapacağım kızım arasına girdim.

Kyle, Grayson'ın geldiğini fark etti ve anahtarlarını düşürdü. Onları almak için eğildi, park yerinin kenarındaki kumda büyüyen çimlerin arasında el yordamıyla aradı, ama Grayson'ın ihtiyacı olan saniyelerdi. Kyle doğrulduğunda aralarında neredeyse yüz metre mesafe kalmıştı.

Kyle'in arabasına ulaşması için yeterli bir mesafe değildi ve üçümüz de bunun farkındaydık.

Döndü ve uzun bacaklarıyla kum tepelerini aşarak sahilden kaçmaya başladı.

Grayson daha hızlıydı.

Grayson kendini Kyle'a atıp onu kumlara devirirken, boğazımdan bir çığlık çıktı. İkisi üstünlük sağlamak için boğuşarak yuvarlandılar.

Grayson'ın benim yüzümden incinmesi düşüncesi midemi bulandırdı. Kyle'ın neler yapabileceğini biliyordum. O gece kız kardeşimi bir kulübe çekip onu boğarak öldürdüğünde bunu kanıtlamıştı. Çocukça yüzüne ve yaşına rağmen, soğuk, duygusuz bir katil olabileceğini göstermiş, Alice'in cesedini bir şehir sokağında çöp gibi bırakmıştı.

Orada durup kavgalarını izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu, Kyle üstünlük sağladığında boğazımı bir korku sardı.

Bir saniye sonra Grayson pozisyonlarını değiştirdi ve onu yere bastırdı.

Rüzgâr yön değiştirdi, karanlık bulutlar tüm sahile yağmur yağdırmak üzereyken olduğu kadar şiddetliydi.

Çığlıkları, dalgaların çarpışması ve gürültüsü arasında bozuk ve anlaşılmaz bir şekilde duyuluyordu.

Kyle acı içinde çığlık atana kadar nefes almaya başlamadım, Grayson kolunu sırtının arkasına itti.

Hayley Jade arabada huzur içinde uyuyordu, dışarıda neler olup bittiğinden habersizdi. Grayson Kyle'ı ayağa kaldırdı ve onu sahile sürükledi.

Her adımda bana yaklaşıırken, kafamda söylemek istediğim her şey dönüyordu. Bağışlamak istediğim her şey.

Ama Kyle, Grayson'ın kolunu acımasızca tutarak beni zorla yerinde tuttuğunda, sözlerim tükendi.

Josiah'ın beni yıllarca ezdiği tüm öfke ve güçle Kyle'ın yüzüne avucumu indirdim. Öfkem serbest kalmıştı, içimdeki tüm nefret patlamıştı ve Josiah'ın öğrencisine indirdiğim yumrukla doruğa ulaşmıştı.

Kyle'ın başı yana doğru savruldu, Grayson ise Kyle'ın omuzu yerinden çıkacakmış gibi görünse de bir an olsun gevşemedi.

İyi.

Acıttığını umdum.

Kız kardeşime verdiği acının yarısı kadar bile olsa acı vermesini umdum.

"Nasıl yapabildin?" diye sordum Kyle'a sonunda, sesim o kadar kırılmıştı ki, neredeyse tanıyamıyordum. "O senin arkadaşın olduğunu sanıyordu."

Kyle sonunda başını kaldırıp bana baktığında, gözlerinde yaşlar vardı. "Ben onun arkadaşıydım!"

Yüzüm inanamama ifadesiyle buruştu. "Yaptıklarından sonra nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Onu öldürdün! Boynuna bir ip geçirdin ve o nefes almaya çalışırken ipi sıktın!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben yapmadım! Lütfen, Kara. Bana inanmalısın. Alice'e zarar vermedim. Asla yapmam. Ona aşkıttım! Hala da aşığım! O artık olmasa da..."

Alaycı bir şekilde güldüm, ama sözleri içimde bir şeyler uyandırdı ve kaçtığımız gün ona nasıl baktığını hatırladım. Çok tatlıydı. Şefkatliydi. Onun söylediği ve yaptığı her şeye hayranlık ve şaşkınlıkla doluydu.

O tatlılık çok çabuk kötülüğe dönüşmüştü.

"Ne olmuş yani?" diye suçladım. "Başka biriyle dans etti diye kıskandın mı? Yoksa Josiah tarafından o kadar beyin yıkamaya maruz kaldın ki, o sana onu öldürmeni söylediğinde, sen de öyle yaptın mı? Ona karşı çıkmayacak kadar zayıf ve korkak olduğun için sevdiğin kadını öldürdün mü?"

Kyle, Grayson kolunu tekrar çekince acı içinde başını salladı. "Ayrıldığımızdan beri Josiah'la konuşmadım. Yemin ederim Kara. Kız kardeşini ben öldürmedim. Onunla bir hayat kurmak istedim. Beni kabul etseydi onunla evlenecektim. Bu yüzden seninle gittim. Beklerdim. Dans etmek, çıkmak ya da ne isterse yapmak istediği kadar erkekle birlikte olmasını beklerdim. Hazır olması için gerekirse yüz yıl bile beklerdim."

Sesindeki derin kederde durakladım. Gözlerindeki acıda.

Sözlerinde duyduğum gerçeklikte.

Haftalar sonra ilk kez, belki de yanılmış olabileceğimi düşündüm.

"O zaman neden kaçtın?" diye sordu Grayson sert bir sesle. "Eğer o kadar masumduysan?"

"Korkmuştum," diye fısıldadı Kyle, on dokuz yaşındaki bir çocuk gibi. "Kulüpte onu kaybettim. Onu bulamayınca, diğer kulüpleri dolaşarak onu aradım ve sonunda, partisi bittiğinde geri döneceğini düşünerek kamyonete geri döndüm."

Gözümden bir damla yaş süzüldü. "O parti yapmıyordu."

Kyle üzgün bir şekilde başını salladı. "Şimdi biliyorum. Onu beklerken kamyonette uyuyakalmışım. Uyandığımda, tüm sokak polislerle doluydu. Bazı insanlara ne olduğunu sordum ve

ilk gittiğimiz kulübün hemen dışında bir ceset bulunduğunu söylediler..."

"Ve onun olduğunu biliyordun," dedim yumuşak bir sesle.

"Öyle olmasını istemedim." Acısı sözlerini yuttu, her kelimesinde ıstırap vardı. "Bu yüzden kalabalığın önüne doğru ilerledim, başka biriyle eve gitmiş olmasını dileyerek, çünkü başka bir adamla olduğunu bilmek bile bir rahatlama olurdu."

"Ama öyle değildi," diye onun yerine ben tamamladım. "Oydu, kulübün arkasındaki sokakta ölü yatıyordu."

O, kederle başını salladı. "Onun cesedini torbaya koymalarını izledim."

Bu sözler beni mahvetti, beynim o manzarayı canlandırmaya başladı. Dilimde acı bir tat belirdi. "Sonra kaçtın." Oradan sonrasını biliyordum.

Kyle'ın gözleri pişmanlıkla doldu. "Polislerin de senin gibi beni suçlayacağını biliyordum. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Ethereal Eden'e geri dönemezdim. Josiah, sana kaçmana yardım ettiğim için beni gördüğü anda öldürürdü. Ama gidecek başka yerim yoktu. Olaydan beri ailem durmadan beni arıyor. Cevap vermedim, ama sesli mesajlarında çılgınca, polisin neden sürekli evlerine gelip eşyalarımı aradığını soruyorlar. Onlarla çok konuşmak istiyorum, ama benim için yalan söylemelerini de istemiyorum."

Yüzündeki kaybolmuş küçük çocuk ifadesi kalbimi sıkıştırdı. Henüz bir erkek sayılmazdı. İçki içecek yaşta bile değildi. Gözlerindeki korku ve alt dudağındaki titreme, kaçtığımızda Hayley Jade'in bakışlarını hatırlattı bana.

Her şeyin yoluna gireceğini söyleyen birine muhtaçtı.

"Alice'e zarar vermedim, Kara. Lütfen bana inan. Lütfen bana yardım et. Başka ne yapacağımı bilmiyorum." Dudaklarından bir hıçkırık döküldü ve omuzları çöktü.

Grayson bana baktı.

"Bırak gitsin," dedim yumuşak bir sesle.

Grayson tereddüt etti. "Yalan söylüyor olabilir. Rol yapıyor olabilir. Psikopatlar olağanüstü iyi oyuncularlardır. Güven bana, bunu bilmek için yeterince psikopatla konuştum."

"Kyle'ın psikopat olduğunu mu düşünüyorsun?"

O içini çekerek Kyle'ın kolunu bıraktı. "Hayır, yle düşünmüyorum. Ona inanıyorum."

Ben de inanıyordum.

Kyle'a baktım, yanaklarındaki dağınık sakalları, kirli kıyafetlerini gördüm ve artık öfke ve kederle kaplı olmadığım için ne kadar kötü koktuğunu fark ettim. Onun arkasındaki kamyonetine baktım ve arka koltukta yastıklar ve battaniyeler olduğunu gördüm. "Kamyonetinde mi uyuyorsun?"

"Evet, hanımefendi. Ya da bir gece uzanmam gerekirse ve yeterince ısınabilirsem sahilde. İki kez evsizler barınağında kaldım, ama polislerin beni orada bulacağından paranoyak oldum, bu yüzden uzak durmak daha akıllıca geldi."

Haftalar geçmişti. O, sığınacak kimsesi olmayan, aptal, korkak, kendini aşan bir ergendi. Onu önemseyen kimse yoktu.

Bana, Ethereal Eden'den ilk ayrıldığım zamanları çok hatırlattı. Kendimi dünyayı ele geçirecek kadar büyük ve cesur sanmışım, ama dünya beni çabucak çiğneyip tükürdü, bir zamanlar olduğum kendini beğenmiş gencin kabuğu kalmıştı.

Kyle'ın benim gibi zor yoldan öğrenmek zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Arka koltukta hâlâ derin uykuda olan Hayley Jade'e baktım ve onun da aynı acıyı yaşamaması için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum.

Derin bir nefes aldım. "Kamyonetine bin. Bizi kulüp binasına kadar takip et. Seni temizleyeceğiz. Biraz yemek ve temiz giysiler vereceğiz. Sonra da bu gece nerede uyuyacağını halledeceğiz."

Kyle umutla başını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Kara," diye uyardı Grayson. "Hawk ve diğerleri bu konuda ne düşünecekler bilmiyorum."

Kafamı salladım. "Hayden'ı oraya götürmemden daha kötü olamaz, değil mi?"

Grayson şüpheli görünüyordu. "Her şey ters giderse, seni öptüğümü açıklayabilirim. O zaman tüm cinai öfke bana yönelir."

Arabaya giderken onun omzuna hafifçe vurdum. "Belki de bunu şimdilik kendine sakla. İki cenaze töreni planlamana gerek yok."

War, küçük aşk yuvasında Bliss, kızları ve yeni bebekleriyle ilgilenirken, kulübü yönetme görevi benim omuzlarıma düştü.

Diğer arkadaşlarla gelecek planlarımızı tartışarak, kimlerin koşuya çıkmak istediğini, kimlerin işleri veya aile hayatları nedeniyle meşgul olduğunu değerlendirerek, rutin işleri hallettim. Babam ve Army bu pozisyondayken, babam asla böyle bir şeyle uğraşmazdı. Onlar, kulübün her şeyden önce geldiği ve kulüp üyeleri, kulüp başkanının "atlayın" dediğinde, sadece "ne kadar yükseğe?" diye cevap vereceği bir zihniyete sahiptiler.

Ama War görevi devraldığında tüm bunları değiştirdi. Kulüp evinde yaşamayan ailesi her zaman onun için birinci öncelikti ve o da geri kalanımız için bu tavrı belirledi.

Böylece Fang, hafta sonlarını, Army'nin onu işe aldığı ilk amaç olan zorla ödeme tahsil etmek yerine, bebek bezini değiştirmekle geçirdi. Aloha, silah sevkiyatlarını sınırların ötesine götürürken, minibüsün arkasında uyumak yerine Queenie'yi randevulara götürdü. Gunner, uyuşturucu şebekesini denetlemek yerine torunlarının futbol maçlarına gitti.

Ambulansla dolaşmayı ya da klinikte insanlara yardım etmeyi tercih edeceğimi düşünmeye devam ettim. Ama bu gerçek olana kadar, hayatımız boyunca tanıdığımız karaborsa hala faturalarımı ödediğim şeydi.

Sandalyeye yaslandım ve Fang'ın özenle aldığı notları incelerken, arkadaşlarımla önümüzdeki birkaç hafta boyunca kimin ne yapacağına karar verdik. İşimizin bittiğine emin olduktan ve Kara'nın geri dönüp dönmediğini görmek için sabırsızlanarak, tahta tokmağı kaldırdım. "Başka eklemek isteyen yoksa, sanırım işimiz bitti." Tokmağı masaya indirdim

masaya doğru indirdim, toplantının bittiğini belirtmek için vurmaya hazırdım.

Aloha boğazını temizledi ve tereddütle elini kaldırdı. "Patron."

Gözlerimi devirdim. "War burada değil diye bana öyle hitap etmene gerek yok."

Aloha sıırttı. "O zaman geçici patron mu?"

Elimde çekiçe oynuyordum, onun sadede gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum çünkü Kara'nın yüzünü görebilecekken onların çirkin yüzlerine bakmaktan bıkmıştım.

Ya da Hayden'ın yüzüne, diye fısıldadı içimden sinsi bir ses, ama ben hemen ona siktirip gitmesini söyledim, çünkü siktir git Hayden. Dün gece yaptığımız şey tamamen Kara içindi.

Birkaç gece önce karanlıkta yaptığımız şey belki de Kara ile ilgili değildi, ama bunu bir anlık yanlış karar olarak değerlendirebilirdim. Chaos kibirli bir pislikti. Kara'nın ihtiyacı olduğunda ekstra bir sik olarak iyiydi, ama bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Ben eşcinsel değildim.

War'a Scythe konusunda zorluk çıkarmayı bırakmış olabilirdim, ama bu aynı yolu izleyeceğim anlamına gelmiyordu. Chaos'un nasıl sakso çekileceğini bildiği için kulüp binasının duvarlarını gökkuşağı bayraklarıyla donatmaya niyetim yoktu.

Tüm bu durum beni huysuzlaştırdı. Ve biraz da azdırdı.

Lanet olsun.

"Ne istiyorsun?" Aloha'ya ters ters baktım. "Sikişmem lazım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir günde sakin kaç kez çalışıyor? Gece yarısı ile bu sabah üçünüz sonunda işinizi bitirene kadar, iyi bir şekilde kullanılmış olmalı."

Ona sıırttım. "Seninkinden çok daha fazla çalışıyor, ihtiyar."

Aloha alaycı bir şekilde güldü. "Birkaç yıl sonra kırkıncı yaş gününü kutlayacak olan kendini beğenmiş piç kurusu böyle diyor."

"Beş yıl," diye düzeltiltim. "Senin dört yıl gerisinde, unutma."

Aloha güldü. "Tamam, tamam. Sen gençlik pınarısın. Ondan içmesem de aldırma. Yeni bir on yılın fikri beni tamamen memnun ediyor.

. Karımı yakalamam lazım." Arkalarına yaslandı, yüzünde hayalperest bir ifadeyle. "Hepiniz, kendinize bir cougar bulana kadar neyi kaçırdığınızı bilmiyorsunuz."

Hırladı ve pençeleri varmış gibi elini salladı.

Diğerleri onun şakalarına güldüler, Aloha her zamanki gibi burayı neşeli tutan iyi huylu şakacıydı.

Ancak, Kara'nın tatlı yuvarlak yüzünü ve buraya geldiğinde sahip olduğu masumiyeti düşünerek, yaşlı kadınlar konusunda aynı fikirde değildim. Onu birçok farklı şekilde ve pozisyonda sikerek, zamanla daha fazlasını yapma planlarıyla, bu masumiyeti hemen ortadan kaldırmıştım.

Dün gecenin görüntüleri kafamda dönüp duruyordu: Onu ilk kez arkadan becermek, Chaos'un onun vücudunun ince iç duvarlarından aynı anda onu becerdiğini hissetmek.

İkimiz de onun amına girmiş olsaydık nasıl hissederdik diye hayal ettim. Siklerimiz onu çift penetre ediyor, aynı anda birbirlerine sürtünüyorlardı.

Parmağımı uyluğumun etli kısmına, kafamda oynayan gerçek hayat pornosundan kendimi koparacak kadar sertçe batırdım ve Aloha'nın söylediklerine odaklandım.

Parmak uçlarıyla masaya hafifçe vurdu. "Ice hakkında konuşmak istiyorum. Benim fikrimin bir önemi olmadığını biliyorum, ama onu ne zaman ekibe dahil edeceğiz? O bir aday..."

Masadaki telsizin paraziti onu kesintiye uğrattı. "Hawk," Ice'ın sesi hattın diğer ucunda cızırdadı.

Cihazı aldım ve konuşabilmek için düğmeye bastım. "Şeytandan bahset de ortaya çıksın. Ne istiyorsun, aday?"

Aloha, Ice'ın cevap vermesini beklerken iç geçirdi. "Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum. Onun bir aday olduğunu bilmesini sağlamak seni heyecanlandırıyor..."

Ice'ın sesi telsizden duyuldu. "Kara doktorla birlikte burada. Ama arkalarında kırmızı bir kamyonet var. Kara, sürücüyü tanıdıklarını söylüyor. Adının Kyle olduğunu söylüyor."

Koltuğumdan fırladım, panik adrenalin patlamasıyla vücudumu sardı ve kapıya doğru koştum. Kapının dışında, anahtarı kontakta duran motosikletim vardı.

Ayağımı kick start'a bastırdım, Ice'a emirler yağdırdım ve motor gürültüyle çalışmaya başladı. "Onu kapıdan içeri almayın, Prospect! Onu ve Hayley Jade'i hemen içeri alın! Kendinizi kanıtlamak istiyorsanız, şimdi tam zamanı. Ona bir saç teli bile dokunmayın, Ice. Duydun mu beni?"

Cevabını beklemeden, telsizi çimlere attım ve lastiklerim çakıl yolunda patinaj yapmaya başladı.

Daha önce hiç cesaret edemediğim kadar hızlı bir şekilde virajlı yolu geçtim ve Ice'ın hayatında bir kez olsun işe yarayıp, ben oraya varana kadar kızlarımı güvende tutması için dua ettim.

Eğer onlara bir çizik bile atmışlarsa, onlara elini sürmeye cesaret edenlerin başına cehennem azabı yağacaktı.

Kör öfke beni ateşledi ve bisikletimi açık kapılara attım, çakıl taşları, bir servet ödeyerek yaptırdığım boyayı sıyırırken metalin kayaya sürtünmesinden çıkan gürültüyü umursamadım bile.

Panik içindeki bakışlarım önce Kara'yı aradı, onu bulduğumda öfkem biraz azaldı, Hayley Jade onun yanında durmuş, parmaklarını sıkıca tutuyordu.

Onlara koştum, Kara'nın yüzünün iki yanını tutarak yaralanıp yaralanmadığını kontrol ettim. "İyi misin?" Hayley Jade'in başının arkasına elimi uzattım. "Ya sen? İyi misin, ufaklık?"

O kocaman, karanlık gözleriyle bana baktı ve kalbimi sıkıştırdı.

Gözlerimi tekrar Kara'ya çevirdim.

Hızla başını salladı, parmakları gömleğimi sıkıyordu. "İyiyim. Sadece

—

Dinlemiyordum, bakışlarım paslanmış kırmızı kamyonete ve yanında duran ve çok gergin görünen genç adama takılmıştı.

Öyle olması da normaldi.

"Sen Kyle mısın?" Aramızdaki mesafeyi hızla kapattım. O da başını salladı.

"Hawk!" Kara arkamdan bağırdı.

Ama onu zar zor duyabiliyordum, bakışlarım Josiah'ın kirli işlerini yapan genç çocuğa odaklanmıştı.

"Seni o mu gönderdi?" Parmaklarımı yumruk yaptım. "Ve sen de buraya gelip benim kadınıma konuşacak cesareti buldun mu?"

Kyle başını salladı, saçları sakallı yüzünün etrafında sallandı. "Hayır. Yemin ederim..."

Ne söyleyeceği ya da neden burada olduğu umurumda değildi. O da onlardan biriydi. Kara ve Hayley Jade'i geri isteyen lanet Josiah hayranlarından biriydi.

Onları bırakmayacaktım.

Onlar benimdi. Kafamda bununla ilgili hiçbir şüphe yoktu. Beynim bu kelimeyi haykırıyordu, kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle.

Yabancıya doğru koştum, yumruğumu geriye çekip vurmaya hazırlandım.

Grayson, ona vurmadan önce beni yakaladı ve yumruğumu savuşturdu. "Tamam, Hayley Jade izlerken kimseye saldırmayacağız, anladın mı?"

Beni itti, kendini benimle İsa severin arasına koydu ve mesafeyi korumak için ellerini kaldırdı.

Sertçe nefes verdim. Fırtınanın getirdiği ıslak, soğuk havada nefesim buğulanıyordu.

Grayson kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Kyle ile konuştuk. Alice'in ölümüyle hiçbir ilgisi yok ve Josiah ile de bağlantısı yok."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bu saçmalığa inanıyor musun?"

"Öyle olmasaydı onu buraya getirmezdik." Grayson, sanki her an ona saldıracak bir boğa gibi beni ihtiyatla süzdü.

Hâlâ çok korkmuş olan Kyle'a baktım. Onun, büyüdüğü tarikatın kapılarının dışında ne yapacağını bilmeyen, korunaklı bir çiftlik çocuğu olduğuna inanmak imkansızdı.

"O sadece bir çocuk," dedi Grayson sessizce. "Ve *senin* çocuğun da *senin* bu durumu nasıl ele alacağını izliyor. Onu ve kendini gururlandır ve sakın ol."

Benim çocuğum.

Ben henüz kendime bile itiraf etmeden, başka birinin bunu kabul etmesi dünyamı altüst etti.

"Kaşın beni yargılıyor." Kara'nın yanına dönmek için arkamı döndüm. Hayley Jade'i yerden kaldırdım, göğsüme yasladım ve kolumu bacaklarının arkasına koyarak ağırlığını destekledim.

Elini kesilmiş saçlarımın üzerinde gezdirdi, kısa saçlarım avucunu gıdıklıyordu.

Diğer elimle Kara'nın elini tuttum. "O neden burada?"

Kara parmaklarımı sıkarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Kalacak bir yere ihtiyacı var. O zamandan beri evsiz... şey, bilirsin."

Onun merhametli yüreğine inanamadan ona bakakaldım. "Cidden eve başka bir sokak köpeği mi getiriyorsun? Chaos yetmedi mi?"

Bana baktı. "Beni buraya getirerek sen başlattın."

"Sen sokak köpeği değilsin," dedim sertçe. "Ve seni buraya getiren Rebel'di."

"Benim kalmam için savaştan sendin. Hayden için savaştan sendin. Şimdi de Kyle için aynısını yapmanı istiyorum."

Sıska yirmili yaşlarındaki adama baktım. Kahretsin, o kadar yaşlı mıydı ki? Sakalı gülünçtü, benim yirmili yaşlarımda olduğu gibi düzensizdi.

İnledim.

"Lütfen?" diye sordu Kara. "Ben sadece... bunun benim sorumluluğum olduğunu hissediyorum. Gidecek başka yeri yok. Ethereal Eden'e geri dönemez. Polisler onu orada bulur. Alice ve ben ayrılmasaydık, Kyle burada kaçak durumda olmazdı. Ona borçluyum."

"Kimseye bir şey borçlu değilsin, Küçük Fare. Kendinden başka kimseye." Kyle'a baktım, ona, onun 180 santimden uzun boyunu fırlatabileceğim kadar güvenmediğimi gösteren bir bakışla baktım.

Grayson'a döndüm, iç çekerek, o anda herkesten çok doktora güveniyordum. "Onları kulüp evine götürür müsün? Ben Kyle ile gidiyorum."

Grayson durakladı. "Kalbinin insanlara yardım etmekte olduğunu, onlara zarar vermekte olmadığını hatırlatmam mı gerekiyor? Ya da kanın döşeme kumaşından çıkarılmasının çok zor olduğunu?"

Cevap vermedim, sadece adamın omzuna vurdum ve hayatımda değerli olan tek iki şeyi ona emanet ettim.

Onun yanından geçip Kyle ile aramızdaki mesafeyi kapattım ve çocuğa neredeyse gizleyemediğim bir güvensizlikle baktım.

"Anahtarlar."

"Kontakta." Kyle'ın sesi neredeyse bir inilti gibiydi.

Direksiyona geçtim.

Kyle ön camdan bana bakıyordu.

Elimin topuğuyla kornaya bastım ve Kyle yolcu kapısına koşana kadar uzun bir korna sesi çıkardım.

"Bin," diye açık pencereden ona bakmadan sertçe söyledim.

Öyle yaptı, emniyet kemerini sanki zırh gibi göğsüne çekti.

"Sorularıma verdiğin cevaplar hoşuma gitmezse bunun sana bir faydası olmaz.

"

Hızla başını salladı, bana bakmaya bile korkuyordu.

Grayson'ın kızlarımla birlikte kapıdan geçmesini izledim ve gözden kaybolana kadar bekledim, sonra konuşmaya başladım. "Sana sorduğum her şeye, sorgusuz sualsiz cevap vereceksin. Bana gerçeği söyleyeceksin. Her kelimesini. Hoşuma gitmeyeceğini düşünsen bile. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Yüzümü buruşturdum. Hayatımda kimse bana "efendim" diye hitap etmemişti ve bu beni rahatsız etti. Ama asıl mesele bu değildi.

"Seni Josiah mı gönderdi?"

"Hayır, efendim."

"Alice'i sen mi öldürdün?" "Hayır, efendim."

"Ethereal Eden veya oradaki herhangi biriyle iletişim kurma imkanın var mı?"

Cep telefonunu cebinden çıkardı ve orta konsola koydu.

Onu aldım ve cebime koydum. "Güvenimi kazanana kadar onu bende tutacağım. Bu çok uzun zaman alabilir, çünkü açıkça söyleyeyim, ben o kadına deli gibi aşığım ve onun için her şeyi yaparım, seni sokaklardan almak da dahil. Ama bu, benim

Her gün, her saniye seni izliyorum. Eğer bir milim bile çizgiden çıkarsan, o kadar sert bir şekilde cezalandırırım ki, beni tanrına geri göndermem için yalvarırsın. Beni duydun mu?

"Evet, efendim."

"Bana efendim demeyi kes."

"Evet..." Dudaklarını sıkıca kapattı. "Sana başka ne diyeceğim bilmiyorum."

Daha önce yaptığım konuşmanın tekrarlanmasına iç geçirdim. Bu çocuk bana yıllar boyunca kapımızdan geçen tüm adayları hatırlattı. Çoğu uzun süre kalmadı.

Bu çocuğun hafta sonuna kadar mısır gevreğini yerken ağlayıp, gitmesine izin vermem için bana yalvaracağını tahmin etmiştim.

"Eğer bu işe girdin mi, girdin demektir, evlat. Anladın mı? Fikrini değiştirip Josiah'ın yanına kaçmana izin veremem."

Kyle sonunda tereddüt etmeden gözlerimin içine baktı. "Oraya asla geri dönmeyeceğim. Sana söz veriyorum. Josiah ve polisler beni aramayı bırakana kadar saklanacak bir yere ihtiyacım var. Sorun çıkarmayacağım."

Kara'nın neye sahip olduğunu görebiliyordum.

Gözlerindeki saf dürüstlük. Yardım etmek istemenize neden olan çaresizlik.

Aklımın sesine karşı gelerek başımı salladım ve motoru çalıştırdım. "Peki. Seni o kapılardan içeri almadan önce bilmem gereken başka bir şey var mı? Şimdi bana aklına gelen her şeyi anlatmalısın, çünkü daha sonra benden bir şey sakladığını öğrenirsem, işler kızışacak."

Kyle durakladı. "Aslında var." Telefonunu işaret etti. "May

"

"Devam et o zaman."

Telefonu aldı ve birkaç tuşa bastıktan sonra, beni şaşırtacak bir şekilde, Ekranı çevirmedi, öne eğildi ve gösterge panelindeki ses seviyesini ayarladı.

"Bu ne?" diye sordum, direksiyonu sıkıca tutarak, artık bu yabancıyı içeri almaya karar verdiğim için sabırsızlanarak.

"Josiah'ın podcast'ini dinliyordum," diye itiraf etti Kyle.

Boğazımın derinliklerinden düşük bir homurtu çıktı.

Kyle aceleyle açıklamaya başladı. "Sadece ailemin ne durumda olduğunu ve Josiah'ın benden mi, Alice'ten mi, yoksa ona ne olduğundan mı bahsettiğini öğrenmek istedim. Yemin ederim, hepsi bu. Ama dinlemen gereken bir şey var. Biraz sabırlı ol."

Podcast'i geri sardıktan sonra tekrar çalmaya başladı.

Josiah'ın yapmacık sesi hoparlörlerden yayıldı ve kamyonun içini doldurdu. "Bu haftanın sponsorları halledildiğine göre, Ethereal Eden topluluğumun üyeleriyle tartışmam gereken acil ve rahatsız edici bir konu var. Sessizliğimi koruduğum her gün beni parça parça yok eden, içimde sakladığım bir şey. Polisin tavsiyesi üzerine dilimi tuttum, ama artık bunu yapamıyorum çünkü kalbim kırık, bir parçası gece yarısı çalındı." Josiah sesli bir nefes aldı, sesi titriyordu. "Bunu dinliyorsanız, yardımınıza ihtiyacım var. Çaresizce yardımınıza ihtiyacım var."

Direksiyonu daha sıkı kavradım, midemi bulandıran bir his beni sardı, bunun nereye varacağını zaten biliyordum.

"Karım, sevgili, tatlı, nazik, itaatkar karım benden alındı. Rab'bin sözünü bilmeyen adamlar tarafından evinden zorla çıkarıldı. Onun iyi kalpli yüreğini bana ve halkımıza karşı çeviren günahkarlar. Onu seven ve değer veren Ethereal Eden ailesi." Durdu ve burnunu çekti.

"Ve Oscar ödülü..." diye mırıldandım.

Kyle irkildi. "Daha da kötüsü var."

"Tabii ki daha da kötüleşecek. Bu adam hiçbir şeyi yarım yamalak yapamaz, değil mi
değil mi?"

Josiah, sahte incinmişlik ve üzüntü gösterisini bitirmiş gibi görünüyordu. tekrar başladı. "Karım, kalbim ve ruhum, o sadece iradesi zayıf bir kadın. Bu şekilde etkilenmiş olması onun suçu değil. O daha iyisini bilmiyor, ama benim rehberliğim olmadan, onun ölümsüz ruhu için endişeleniyorum. İşte burada hepiniz devreye giriyorsunuz. Ülkenin her yerinden dinliyorsunuz. Kaliforniya'dan New York'a ve aradaki her yerden. Her hafta dinliyorsanız, bana inandığınızı düşünmek zorundayım. Ethereal Eden'da yaptığımız işe inandığınızı ve henüz bize şahsen katılmamış olsanız bile, benim kardeşlerim olduğunuzu. Siz benim ailemsiniz. Ve aile birbirine bağlıdır.

"Bu yüzden size yalvarıyorum. Karımı ve onunla birlikte kaçırılan çocuğu bana geri getirin. Saint View veya Providence bölgelerinde olduğu sanılıyor ve Slayers Motorcycle Club ile bağlantıları olduğu biliniyor. Onu geri getirmek kolay olmayacak. Savaşacak. Yalan söyleyecek. Kaçacak. Ama bu onun içindeki şeytan! Onun hak ettiği yeri, benim yanımda alabilmesi için bunu aşmamız gerekiyor. Onu kaçıranlar karşı koyacak, bu yüzden akıllı davranmalısınız. Silah alın. Uygun gördüğünüz her türlü gücü kullanın. Çünkü kraliçem olmadan imparatorluğum eksik ve Tanrı'nın omuzlarıma yüklediği görevleri yerine getiremem."

İçimden küfrettim. "Onu öldüreceğim. Yavaşça ve acı verici bir şekilde."

"Ona asla ulaşamazsın," dedi Kyle sessizce. "Ailem bana Ethereal Eden'da yeni güvenlik önlemleri aldıklarını söyleyen birçok sesli mesaj bıraktı. Josiah onlara bunun Kara ve Alice'i kaçıran adamlardan korunmak için olduğunu söylüyor, ama bu açıkça bir yalan."

"Onları içeride kilitli tutmak için."

Kyle omuzlarını düşürdü. "Onlar tutsaklar ve bunun farkında bile değiller. Ama bu, Josiah'ı da duvarların içinde güvende tutuyor ve bu podcast, herkesin onun için kirli işlerini yaptığını gösteriyor. Dinlemeye devam edersen, Kara ve Hayley Jade'i geri getiren kişiye yüz bin dolar ödül ve Josiah'ın en yakın danışmanlarından biri olma fırsatı sunduğunu duyacaksın."

Ona dehşetle baktım, podcast'in sesini yükselttim ve Kyle'ın sözlerinin Josiah'ın sesinde doğrulandığını duydum. "Polisi aramalıyız. Bunu dinlemelerini sağlamalıyız. Bu bir kaçırma tehdidi. Hızlı para kazanmak isteyen tüm manyakları çekmeden önce bunu kaldırmaları gerekiyor."

"Katılmıyorum, ama bu podcast günlerdir yayında. Yüzbinlerce kez dinlendi."

Şaka yapıyor olmalıydı. "Dalga mı geçiyorsun? O kadar çok takipçisi mi var?"

"Hayır, ama sandığından daha fazla takipçisi var. Son birkaç yıldır bu işe çok zaman ve emek harcıyor. O buna Tanrı'nın sözünü yaymak diyor."

"Ama bu sadece kendi şişirilmiş egosunu beslemek için."

"Binlerce paylaşım var. Bu yüzden olması gerekenden daha fazla dinleniyor. Haber çoktan yayıldı, bu yüzden polisler onu kaldırmaya zorlasa bile..."

"Bu hiçbir işe yaramayacak. Kara'nın peşinde hala Tanrı'yı seven bir grup deli var." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Josiah'ın adamlarının muhtemelen etrafta gizlendiğini biliyorduk, ama onun birkaç adamı bir şey. Böyle bir ödül vermek, dışarıdaki her Joe Blow'un ilgisini çekecektir."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Kyle.

Aklıma gelen tek bir şey vardı. "Josiah'ı öldürmek."

KARA

Kulüp binasında gergin bir şekilde volta atıyordum, kapı her açıldığında bakışlarım kapıya kayıyordu. Sonunda Hawk ve Kyle ortaya çıktılar, Hawk'ın yüzü bulutlu bir gökyüzü gibiydi ama Kyle'ın çantası omzuna asılıydı.

O bunu yere attığında rahat bir nefes aldım. "Onun kalmasına izin mi veriyorsun?"

"Beni kızdırmadığı sürece, sanırım kalacak."

Parmağımın ucuna basarak ayağa kalktım ve dudaklarına öptüm. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Dudaklarıma homurdandı, ama sonra eli saçlarımdan arkasına kaydı ve öpücüğü derinleştirdi, dili benimkiyle kaydı. Geri çekildiğinde gözleri sıcaktı. "Senin için her şeyi yapacağımı hala bilmiyor musun?"

"Seni seviyorum." Beni göğsüne çekmesine izin verdim, başımın arkasını okşadı.

Memnuniyet dolu bir iç çekiş duyuldu. "Bunu söylemenden asla bıkmam. Nefes almaya ihtiyacım olduğu gibi, dudaklarından bu kelimeleri duymaya ihtiyacım var."

"O zaman söylemeye devam edeceğim," diye onu temin ettim.

Başımı geriye doğru eğip dudaklarımı tekrar öptü, sonra isteksizce uzaklaştı. "Kyle'ı eski kulübene götürebilir misin? Burada oda kalmadı."

"Tabii ki. Hayley Jade mutfakta Queenie ile birlikte Hayden'ın restorandan getireceği yemeğe uygun tatlı hazırlıyor." Telefonumdan saati kontrol ettim. "Şu saatlerde eve geleceğini söylemişti."

"Güzel."

Grayson ona bir göz attı. "Hayden'ın eve gelmesinin iyi olduğunu mu söyledin? İkinizin ölümcül düşman olduğunuzu sanıyordum

" Kaşlarını oynattı.

Hawk'ın yüzündeki telaşlı ifadeye küçük bir gülümseme sakladım.

Grayson'a orta parmağını gösterdi. "Hayden'la benim aramda..." Grayson'ın hareketlerini taklit ederek kaşlarını kaldırıp indirdi, ama Grayson'ın gösterdiği şakacı eğlenceyi göstermedi. "Ne duyduysan..."

"Çok şey duydum," diye seslendi Aloha, açıkça kulak misafiri olduğu kanepeden. "Bir sürü inleme, isim haykırma, uyluk tokatlama..."

Hawk ona insanlık tarihinin en pis bakışını attı. "Chaos ile aramızda hiçbir şey olmadı. Sanki seni ilgilendirmiş gibi. Gidecek başka bir yerin ya da yapacak başka bir işin yok mu?"

Aloha başını salladı. "Hayır. Ben de burada oturmuş Chaos'un yemeği getirmesini bekliyorum. Senin gibi. Değil mi?"

Hawk, Aloha'nın sesindeki alaycı gülümsemeye dudaklarını sıkıca kapattı. "Tabii."

Kyle, konuşmayı takip etmeye çalışan, farların ışığında donakalmış bir geyik gibiydi.

Buraya ilk geldiğimde ben de bu kadar saf görünüyor muydum acaba?

Muhtemelen daha da kötüydüm.

"Hadi, Kyle." Koluna nazikçe dokundum. "Seni kulübeye götüreceğim, böylece yerleşebilirsin."

Kyle çantasını aldı ve kollarındaki eşyaların üzerine koydu.

Hawk, Amber'a başını salladı. "Onlarla git." "Ama yemekler!"

Hawk'ın sesi ciddiydi ve Amber'ı hemen susturdu.

Hawk beni korumaya çalışırken onunla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordum. Kyle'a ve onunla ilgili içgüdülerimize büyük bir güven duyuyordu. Ama Kyle buradayken sürekli bir gölgeyle dolaşmak zorunda kalacaksa, bu da makul bir durumdu.

Bu kulüpte güven kazanılmalıydı.

Affedilmek de öyle.

Grayson'la öpüşmem aklımda canlandı. Sonrasında yaşanan tüm dramlarla onu neredeyse unutmuştum.

Hayden ve Hawk'a bunu nasıl söyleyecektim ki, muhtemelen Hawk onu öldürecekti. Ya da belki umursamayacaktı? Sinners'da tamamen buna destek vermişti, cesurca kulağıma fısıldayarak Grayson'dan bunu istemesini söylemişti...

Bu düşünceyle yanaklarım kızardı.

"İyi misin?" Kyle, ben ona kabinin kapısını açarken sordu. Amber birkaç adım geride, merdivenlerin altında sigara içiyordu.

"Tabii ki." Ama tek düşünebildiğim Grayson ve Hawk'ın kulüp evinde olması, Hayden'ın restorandan eve dönmesi ve ne hakkında konuşacaklarıydı.

Tanrım. O konuşmaya hazır değildim.

"Yatak odası burada. Banyo şurada. Burada yiyecek bir şey yok, o yüzden acıkınca kulübeye geri dönmeyi unutma. Seni yalnız bırakayım." Kyle'ı şaşkın ve terk edilmiş bir ifadeyle bırakarak kulübeden dışarı koştum.

Midemde bir suçluluk hissi uyandı, ama kendime onun annesi olmadığımı söyleyerek bunu mantıklı bir şekilde açıklığa kavuşturdum.

Ve Hawk ile Hayden muhtemelen Grayson'a "*Kim Milyoner Olmak İster?*" yarışmacısıymış gibi sorular soruyorlardı.

Amber, beni ana eve kadar takip ederken kıkırdadı. "O üç adam benim için kavga etseydi, ben de kaçırdım."

Omzumun üzerinden diğer kadına bir bakış attım. "Benim için kavga etmiyorlar. Onlar..."

"Senin amını sikmek için sıraya mı giriyorlar?"

Sinir bozukluğu omurgamdan yukarı doğru yayıldı. Onu düşmanım yapmak istemiyordum. Arkadaş olmak istiyordum. "Biliyorsun, benim geldiğim yerde, tüm erkekler birden fazla eş alır. Neden bir kadın almamalı?"

Sigara içti. "Benim geldiğim yerde buna fahişelik deriz."

Arkamı döndüm, onun sözlerinin incinmişliğinden kaynaklandığını ve benim hakkımda değil, onun hakkında daha çok şey söylediğini kendime hatırlattım.

Ama bu sözleri kalbime almamak zordu.

Hawk ve Hayden'ı istiyordum.

Grayson'ı öpmüştüm.

İnsanlar arkamdan konuşuyordu. Bana isimler takıyorlardı. Belki burada değil, çünkü burada Bliss ve Rebel ve onların erkeklerine alışkındılar.

Ama Hayley Jade'in okulundaki diğer anneler ona babasını sorduğunda ne yapacaktım? Ya o sorarsa? Babasının çıktığım üç erkekten hiçbiri olmadığını nasıl söyleyecektim?

Artık dünyadan uzak, korunaklı bir yerde yaşamıyordum. Bu dünyada yaşamak zorundaydım ve dünya, birden fazla erkek isteyen kadınları kabul etmiyordu.

Hızlı adımlarım ağırlaşmaya başladı.

Amber bana yetişt ve derin bir nefes aldı. "Kötü niyetle söylemiyorum, Kara. Ama üçünü de elde edebileceğini ve bunun hiçbir sonucu olmayacağını düşünüyorsan, hayal görüyorsun demektir. Bu kapıların ardında olanlar gerçek dünya değil, biliyorsun. Sadece senin incinmeni istemiyorum."

Bunun doğru olduğunu düşünmüyordum, ama ona baktığımda ifadesi samimi görünüyordu, bu yüzden şüphelerimi kendime sakladım. Park yerinde Hayden'ın kamyonetini gördüm ve sorgulamayı kesmek için aceleyle içeri girdim.

Kulüp binasına girdiğimde, Grayson sonuçta sorguya çekilmiyordu. Aslında, odada sadece kadınlar vardı. Queenie ve Hayley Jade yerde oturmuş boyama yapıyordu. Kiki ve Fancy kapalı "kilise" kapısının etrafında dolaşıyordu.

Tüm gözler bana çevrildi. Bu

iyiye işaret değildi.

Kapıda durakladım. "Ne oluyor?"

"Hawk kiliseyi aradı." Fancy bakışlarını ayırmadı, gözleri kapı ile çerçeve arasındaki küçük boşluğu dikizlemeye odaklanmıştı. "Adamların hepiniz oradasınız."

Gözlerimi kırptım. "Hawk ve..."

Bana ince kaşlarını kaldırdı. "Aptal numarası yapma, kızım. *Bütün* adamların orada."

Bu hiç mantıklı gelmiyordu. "Ama orası kilise. Sadece üyeler girebilir. Hayden ve Grayson oraya giremezler."

"Hawk'ın aklındaki her neyse, kuralları çiğnemesi gerektiğini düşünecek kadar büyük bir şeydi." Başını salladı. "Burada geçirdiğim onca yıl boyunca

bunu görmedim."

"Ugh," Amber inledi. "Kapatma kararı alacaklar, değil mi? Lanet olsun. Bunu bir daha yapamam. Aklımı kaçıracağım."

"Belki de bir devralma planlıyordurdur," diye düşündü Kiki. "Belki Hawk başkanlık rozetini istiyor."

"Umarım öyle değildir." Fancy, oğlunun devrildiğini düşününce gözlerinde öfke parladı.

"Hawk asla yapmaz," diye onu teselli ettim. Ama yine de içimde bir endişe kabardı çünkü kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu. Queenie'ye baktım, onun mantıklı bir şey söylemesini umuyordum.

O bile endişeli görünüyordu. "Merak etme tatlım. Eminim her ne ise seninle bir ilgisi yoktur."

Kimse buna inanmadı. En azından ben inanmadım.

Birkaç dakika sonra, erkekler odadan çıktıklarında, hiçbiri çok mutlu görünmüyordu. Ama güvenmek için en iyi tanıdığım üç adama döndüm.

Hawk'ın yüzü fırtına bulutu gibiydi. Kafamın üstüne bir öpücük kondurdu, sonra bir şey yapması gerektiğini mırıldandı ve odasına kayboldu.

Hayden doğruca odasına gitti ve tek kelime etmeden koridorda kayboldu.

Grayson'a baktım, yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışarak ve kimse duymasın diye sesimi alçaltarak, "Onlara... Onlar biliyor mu? Bu yüzden mi herkes kızgın?" diye sordum. Hawk'ın kapalı yatak odasının kapısına baktım. Dün gece, Grayson ve benim aramızdaki çekimi keşfetmemizi destekliyordu, ama içki içmişti ve etrafımız seksle çevriliydi. İkimiz de kendimizi kaybetmiştik. Pişman mıydı? Onu incitmiş olabileceğim düşüncesi midemi burktu.

Ama Grayson başını salladı. "Bu seninle benimle ilgili değil. Öpüşmeyi onlara anlatıp anlatmamak sana kalmış." Bir an durdu, bakışları üzerimde dolaştı. "Ama umarım anlatırsın. Çünkü seni daha çok öpmek istiyorum."

Sözleri omurgamda bir zevk titremesi yarattı.

Parmaklarını sıktım. "Ben de istiyorum."

Yavaşça nefes verdi, başparmağıyla elimdeki arka kısmı okşadı. "Ama bu gece olmaz. Başka işler var."

"Neden onlarla birlikte kilisedeydin?" Sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti çünkü Fancy ve diğerlerinin işime burnunu sokmasını istemiyordum. "Oraya kimseyi almıyorlar. Çoğu zaman adayları bile almıyorlar."

Grayson'ın ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Hayden üstünü değiştiriyor, sonra sana her şeyi anlatacak." Derin bir nefes aldı, saçlarımın kokusunu içine çekti. "Gitmek istemiyorum."

"O zaman gitme," diye fısıldadım.

O başını salladı. "Halletmem gereken bazı işler var. Kontrol etmem gereken bazı insanlar var."

Geri çekildim, dramamla onun zamanını bu kadar çok aldığım için suçluluk duyuyordum. "Tabii ki. Özür dilerim. Hastaların var."

"Öyle bir şey."

Ne demek istediğini sormadım çünkü Hayden geri döndü, iş üniformasını kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt ile değiştirmişti. Mükemmel gözleri bana odaklandı ve bana sıcak bir kucak verdi. "Bu gece sana ihtiyacım var," diye saçlarıma fısıldadı. "Benimle gelmen gerek."

Parmakları kolumdan aşağı kayarak benimkilerle birbirine dolandı. Ona baktım. "Neler oluyor?"

Beni kapıya doğru çekti, elini sıkıca tuttu. "Arabada anlatırım. Queenie..."

"Bu gece yatma vakti görevim var. Sorun değil. Küçük hanım yarın okula gidecek."

Neler olduğunu hiç anlamıyordum, ama bu durum beni gerçekten endişelendirmeye başlamıştı. Hayden'ın bana ne söyleyeceğini merakla beklerken, kızımın önüne diz çöküp onu ayağa kaldırdım. "Akşam yemeğini ye ve dişlerini fırçalamayı unutma, tamam mı?"

Hayley Jade kaşlarını çattı, sonra uzaklaşarak yatak odasına koştu.

Bir dakika sonra, dün gece yatmadan önce ona en az dört kez okuduğum resimli kitapla geri geldi.

Onu kızımın elinden alıp Queenie'ye uzattım. "Queenie bu gece sana bunu okuyacak."

Queenie uzun tırnaklarıyla kitabın kapağını hafifçe vurdu. "Tabii ki. Bu kitap harika görünüyor."

Hayley Jade başını salladı ve kitabı bana geri itti. Kalbim bir anda sıkıştı, sıçradı ve kırıldı.

O, diğerlerinden çok nadiren beni tercih ederdi.

Elimdeki kitaba baktım. Kitap aileler hakkındaydı, resimlerde bir anne, bir baba ve genç, siyah saçlı bir kız çocuğu vardı. Ona hayır diyemezdim. Demek istemedim. Özellikle de yanıma o kadar yakın oturmuşken, neredeyse bana sarılıyor gibiydik.

Hayden ve Queenie duvara yaslanarak hikayeyi okumamı izliyorlardı, Hayley Jade ise her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

Kısa hikayeyi iki kez okudum ve o bana kitabı tekrar uzattığında, açıkça üçüncü kez okumamı istediği için güldüm.

"Sanırım bu kitabı yüz kez okusam bile yine de daha fazlasını isteyeceksin, değil mi? Sabah yatak odama gel, rahatça uzanıp tekrar okuyalım. İstedğin kadar okuyabiliriz."

O kadar coşkuyla başını salladı ki, ben de gülümsedim.

"Anlaştık. Sonra da sevdiğin krepleri yaparım sana."

Hayley Jade'in bakışları Hayden'a kaydı, yüzünde umut dolu bir ifade belirdi.

Hayden güldü. "Ya da ikinize de yapabilirim?" Hayley

Jade başını salladı, ben de güldüm.

"Bu çok daha iyi bir fikir gibi görünüyor." Sevgiyle saçlarını okşadım. "İyi geceler, tatlım."

Queenie onu mutfağa götürdü, Hayley Jade sabah Hayden'ın yapacağı krepleri düşünerek mutlu bir şekilde onun peşinden koştu.

Burada bulduğum insanlara minnettarlıkla doluydu kalbim. Hepimiz birlikte Hayley Jade'i büyütüyorduk. Gerçek bir topluluk böyle olurdu.

Ethereal Eden'in vaaz ettiği ama aslında hiç uygulamaya koymadığı şey buydu. O bebekken hiç destek görmemiştim. Kolik nedeniyle bütün gece ağladığında ya da ikimize de bakamayacak kadar hasta olduğumda bana yardım edecek kimse yoktu. Bana sadece

devam etmem söylenmişti. Erkeklerin daha önemli işleri olduğu için bir eş olarak görevimi yapmam söylenmişti.

Josiah onu benden aldığıında, onu durdurmak için kimse müdahale etmedi.

Kimse bana destek olmadı. Buraya gelmek her şeyi değıştirdi.

Hayden bana elini uzattığında, kızımın sevildiğini bilerek elimi onun eline koydum.

Ve yüzündeki ifadeden, benim de sevildiğimi anladım.

HAYDEN

Üçlü ilişkimizden beri Hawk ile konuşmamıştım ve bu durumdan memnundum, çünkü benim için hissettiği her türlü cinsel arzuyu bir tür kirli sır olarak saklamaya kararlıydı. Restoran ve Kara ile yeterince uğraşıyordum, onun reddedilmesini umursayacak vaktim yoktu.

En azından, yeşil gözleri aklımdan her geçtiğinde ve karanlıkta benim sikimi emdiğini ya da Kara'nın vücudunun derinliklerindeyken onu ne kadar çok dokunmak istediğimi düşündüğümde kendime böyle söylüyordum.

Bu yüzden işten eve geldiğimde bana tek bir bakış attı ve başını "kilise"ye doğru salladığında, kendimi korumak için zihnimde hazırladığım tüm ukala cevaplar bir anda yok oldu.

Grayson çoktan içeri girmişti ve tüm kulüp üyeleri de arkasından içeri girerek bir şeyler döndüğünü belli ettiler.

Lanet olası Josiah'ın Kara için ülke çapında bir insan avı başlatması ve yüklü bir ödül vermesi, o günkü bingo kartımda yoktu.

Şimdi ona bunu söylemek benim görevimdi.

O benim kamyonetimin yolcu koltuğunda otururken, ben de düşüncelerim kafamda dolanırken bizi uçuruma doğru sürdüm.

Çocuklar hep birlikte kilitlenme kararı alınmasını önerdiler. Hatta tehdit geçene kadar kimsenin içeri girip çıkamayacağı sıkı bir kilitlenme bile. Bildikleri şey buydu. Kendi aralarındaki tehditlerle her zaman böyle başa çıkarlardı.

Ama Hawk da benim kadar bu fikri beğenmemişti. Grayson bile söz alıp Kara ve Hayley Jade'in istedikleri gibi gelip gitmelerine izin verilmesi gerektiğini savunmuştu.

Onları çok uzun süre kafeste tuttuk, bir daha başka bir kafese koyamayız.

"Ne oldu?" diye sordu Kara sessizce.

Akşamın erken saatlerinde karanlıkta ona baktım. "Seni korkutmak istemiyorum. Ama sana yalan da söylemek istemiyorum."

Derin bir nefes aldı, orta konsoldan uzanarak parmak eklemlerini kolumda gezdirdi. "Söyle bana."

"Josiah, senin ve Hayley Jade'in geri dönmesi için ödül koydu. Büyük bir ödül. Buralarda zaten zor günler geçiren insanlar için kolayca hızlı para kazanmanın bir yolunu görecekları kadar büyük bir ödül. Onlara senin yerini söyledi. İşlerini çok kolaylaştırdı."

Kara'nın yüzü düştü. Eli kolumdan kaydı ve omuzları çökmüş, içine kapanmış bir şekilde koltuğuna geri çöktü. "Geri dönmeliyim."

Arabayı durdurdum. Zaten uçuşumun kenarındaki otoparkta duruyorduk, belirlenmiş bir park yerinde değil, ama saat geç olmuştu ve bu saatte burada kimse olmazdı, bu yüzden onu buraya getirmiştım. "Cesedimi çığnemedenden olmaz."

Bana baktı. "Öyle deme."

"Seni yıllarca istismar eden adama geri dönmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hawk'ın buna izin vereceğini mi sanıyorsun? Hayley Jade'in ona geri dönmesini mi istiyorsun?"

Kafasını o kadar sert salladı ki, koyu renkli saçları yüzünün etrafına döküldü. "Hayley Jade oraya *asla* geri dönmeyecek. Bana ne olacağı umurumda değil, ama onun güvende olacağına söz vermelisin. Onu her zaman öncelikli tutacağına söz vermelisin."

"İkiniz de..."

Duygular sesi boğdu ve gözleri yaşlarla doldu. "Hayır! Bana söz ver, Hayden. Onu her zaman öncelikli tutacağına söz ver. Bana söz ver, eğer böyle bir durum olursa, beni değil onu seçeceğine söz ver."

Yüzümü ellerimle ovuşturdum. "Yapamam..."

Parmakları gömleğime dolandı, bana umutsuzca sarıldı, ihtiyacı olan sözü arıyordu. "Lütfen. Yapmalısın. Onu zaten birçok yönden hayal kırıklığına uğrattım."

Ona baktım. "Delirdin mi? Onu hiç hayal kırıklığına uğratmadın." İçimde öfke yükseldi. Tam olarak ona değil, ama onun düşünce tarzına.

Hayley Jade'e olan her şeyin kendi suçu olduğuna inanması için ona nasıl manipölasyon uygulandığını. "O doğduğu gün ben oradaydım. En zor zamanlarında o kızı dünyaya getirdiğini gördüm. Herkes vazgeçerken sen vazgeçmedin."

"Bu senin sayende oldu."

Başımı salladım. "Yaptığın şeyleri başkalarının üstüne yıkmayı bırak. Caleb'in onu alması senin suçun değildi. Josiah'ın onu kollarından koparması senin suçun değildi. Başından beri kurbanın sen olduğunu göremiyor musun?"

"Hawk tecrit ilan etmek zorunda kalacak."

"Kalmayacak. Onu ikna ettik."

Kadın içini çekti. "Şimdilik belki. Ama ne kadar sürecek? Ben buradayken herkes tehlikede. Geri dönersem, tüm bunlar sona erecek." Pencereden gece gökyüzüne bakarak, "Hayatım birbiri ardına gelen hapisanelerden ibaret. Sizin hayatlarınızın da öyle olmasını istemiyorum." dedi.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Konuşma tarzını hiç sevmedim. Onu anlıyordum, ama tek düşünebildiğim, gecenin karanlığında kaçıp komüne geri dönmesi ve kendini feda etmesi idi, çünkü o kadar özveriliydi ki, geri kalanımız hedef olmamak için bunu yapabiliirdi.

"Lütfen yapma," diye sessizce yalvardım. "İkimiz de biliyoruz ki, gerçekten gitmek istersen bir yolunu bulursun. Ben senin gardiyanın olmayacağım. İş o noktaya gelirse, Hawk da olmayacak. Kalmak istediğine karar veren sen olmalısın. Bizim için mücadele edecek kadar bizi istediğine karar veren sen olmalısın."

Hiçbir şey söylemedi.

Sadece ellerine bakıyordu.

Beni ezici bir umutsuzluk dalgası sardı. Onun özveriliği, onu öldürecek olan şey olacaktı.

Josiah'ın ellerinin onun vücudunda olduğunu düşünmeye dayanamıyordum. Onu cezalandırmak için yapacağı şeyleri düşünemiyordum.

"Bana kızma," diye fısıldadı. "Sen anne değilsin, bu yüzden bunun bir seçim olmadığını anlayamayabilirsin. Ben buyum. Ona verebileceğim tek şey bu."

Sözlerini duydum. Onu anlıyordum. Ama kızgındım. Kızgındım çünkü o pes ediyordu. Çünkü

benim kadar yüzde bin kararlı değildi, hepimizi bir arada tutmak için her şeyi yapmaya hazır ve istekli değildi.

O benim kalbimi kıracaktı, bu yüzden çok kızgındım.

Arabanın tavanına bakarak, zor nefes alıyordum. "Sen gittiğinde o küçük kıza ne olacağını düşünüyorsun? Sen gece ortadan kaybolduğunda ona ne söyleyeceğim?"

"Onu terk edecek kadar çok sevdiğimi söyle." "Saçmalık!" diye bağırdım.

Kara irkildi.

Onu korkuttuğum için suçluluk duydum, ama sözlerimi geri almadım. Çünkü birinin ona mantıklı bir şekilde konuşması gerekiyordu. "O kızın gözlerine bakıp sana gittiğini söyleyemem. O beş yaşında, Kara. Ne duyacağını biliyor musun? Benim duyduğumla aynı şeyi. Onu kalacak kadar sevmediğini. Savaşacak kadar sevmediğini. Lanet olası beyni yıkanmış bir tarikat kurbanı olmak yerine onun hayatında olmayı tercih ettiğini!"

Bana baktı, gözlerindeki yaşlar kayboldu, yerini öfke aldı. "Bu ne cüret?"

"Nasıl cüret edersin? Hayır, tatlım. Nasıl cüret edersin? Nasıl cüret edersin benim dünyama geri dönüp onu alt üst edersin? Nasıl cüret edersin o küçük kıızı getirip onu sevmemi sağlarsın? Nasıl cüret edersin orada oturup, o kadar güzel ve özverili davranıp, sonra da benim gibi bize inanmadığın için her şeyi bir kenara attığını söylersin? Nasıl cüret edersin beni..."

Bunu söyleyemedim. Ama sessizce, parmaklarımla "seni seviyorum" işareti yaptım.

Dönüp dudaklarımı ısırdım.

Uzun bir süre, sadece nefesimizin sesi odayı doldurdu.

"O işaret ne anlama geliyordu?"

Ona bunu vermeyecektim. Kendimi bu sözleri söylemeye ikna edemedim. Çünkü o da aynı şeyi söylemediğinde çok fazla acı çekecektim.

Çünkü beni... bizi... Hawk ve benim onu sevdiğimiz gibi sevseydi, bu tartışmayı hiç yapmazdık. "Bize bir hafta ver, Kara. Bu sorunu çözmemiz için bize bir hafta ver. Sana bunu yapmana gerek olmadığını göstermek için."

O pencereden dışarı bakarak iç geçirdi. "Araba kullanmayı bile bilmiyorum."

Gözlerimi kırıştıtararak ona döndüm. "Ne?"

Omuz silktili. "Araba kullanmayı bilmiyorum. Her zaman sana, Hawk'a veya başka birine beni alıp götürmesi için güveniyorum. Tek başıma hiçbir yere gidemiyorum."

Bu hiç aklıma gelmemişti. Kulüp evi ıssız bir yerdeydi. Önünde otobüs durağı falan da yoktu. Kendi parası ya da arabası da yoktu.

Durup düşündüğümde, kendini kapana kısılmış hissetmesinin hiç de şaşırtıcı olmadığını anladım.

Josiah'a bağımlı olduğu kadar Hawk'a, bana ve kulübün diğer üyelerine de bağımlıydı.

Onu istismar etmiyorduk belki, ama onu korumaya, güvende tutmaya ve her şeyi vermeye çalışırken, onu çaresiz hale getirmiştik.

Onu bir kafeste tutmuştuk.

Bağımsızlığını boğmuştuk.

Bu farkındalık beni bir balyoz gibi vurdu, midemi bulandırdı. Kontak anahtarını çıkardım ve ona fırlattım. "Yakala."

Refleksleri o kadar hızlıydı ki, anahtarlar yer döşemesinin karanlığında kaybolmadan önce onları yakaladı.

Anahtarları aşağıya doğru baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Araba kullanmayı öğrenmek istediğini söylemiştin, değil mi?"

KARA

Anahtarları parmaklarımla sıkıca tuttum, boğazımdan gergin bir kahkaha çıktı. "Senin kamyonunu süremem! Ya kaza yaparsam? Ehliyetim bile yok!"

Ama Hayden çoktan kamyonetten inmiş ve yolcu tarafına doğru dönerek kapımı açıyordu. "Burada kimse yok. Herkes boş bir otoparkta başlıyor. Ve bizim de öyle bir otoparkımız var. Yollara çıkmayacağız."

İçimde bir heyecan dalgası oluştu. "Gerçekten mi?"

Bana baktı. "Tek yapman gereken sormaktı. Araba kullanmayı öğrenmek mi istiyorsun? Sorun değil. Kayısı chutney ile mükemmel ördek göğsü yapmayı öğrenmek mi istiyorsun? Sana gösterebilirim. Tığ işi örmeyi öğrenmek mi istiyorsun? Eh, ben bilmiyorum ama seninle birlikte öğrenebiliriz." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "Seni engellediğimizi bilmiyordum. Öyle demek istemedim. Hawk'ın da öyle demek istemediğini biliyorum. Biz sadece... aşırıya kaçtık. Seni koruduğumuzu sandık."

"Biliyorum." Ona gülümsedim, vücudumda bir heyecan dalgası yayıldı. "Emniyet kemerini taksan iyi olur. Şimdi korunmaya ihtiyacı olan sensin." Koltuğumdan kayarak indim ve onun yanından geçip sürücü tarafına koştum.

O da arabaya bindi ve ben koltuğu ayarlarken kemerini takıyormuş gibi yaptı. Bacaklarım onun bacaklarının yaklaşık yarısı kadar uzundu.

"Direksiyona biraz daha yaklaşabilir misin?" Kıkırdadı. "Hey! Bacaklarım kısa, tamam mı?"

"Tamam, tamam. Umarım hiçbir şeye çarpmazsın, çünkü o mesafeden hava yastıkları gerçekten çok acı verici olur."

Ona sert bir bakış attım. "Çok güven verici."

O güldü. "Anahtarı kontağa tak..."

Ben çoktan üç adım öndeydim, motor çalışmaya başladı ve gaz pedalına basmamla birlikte gürültüyle canlandı.

Hayden'in parmakları pencerenin üstündeki tutamağa kaydı. "Neden bunu daha önce yaptığını hissediyorum?"

"Hayır, yapmadım," diye onu temin ettim. "Ama sen ve Hawk'ın bunu yapışını yeterince izledim, nasıl yapıldığını biliyorum." Tekrar gaza bastım, kamyonet altımda titredi. Bu hissin verdiği zevkle sıırttım. "El freni açık. Vites kolu sürüş konumuna geliyor. Ve..." Kamyonetin ileriye doğru sarsılmasına gözlerimi genişlettim. "Aaah!"

Hayden kapıya daha sıkı tutundu. "Ve sen sürüyorsun. Direksiyonu çevirmeyi unutma."

Ona kötü bir bakış attım, ama bu uyarı muhtemelen boşuna değildi. Bir saniye için ellerimi direksiyondan çekmişim. Ellerimi tekrar direksiyona koyup, parmaklarımı sert plastiğe sıkıca bastırdım ve deneme amaçlı bir çekiş yaptım. Araba, kendi sihrini kullanarak yavaş yavaş ilerliyordu. Ayağım gaz pedalına yaklaşmamıştı bile, frenin üzerinde dururken çok daha güvende hissettiğim için o yöne doğru hareket ettirmek için çok gergindim.

Hayden'in eli uyluklarımın üzerine kondu, sıcak ve güven vericiydi. "Rahatla. İyi gidiyorsun. Biraz gaz ver."

Park yerinin sonunda, direksiyonu çevirerek kamyoneti geniş bir U dönüşü yapıp geldiğimiz yöne doğru geri döndürdüm. Onun orada olduğunu ve beni uçurumdan aşağıya, bir ağaca ya da karşıdan gelen trafiğe doğru sürmeme izin vermeyeceğini bildiğim için sakinleştim, hatta ayağımı gaz pedalına biraz daha bastırmaya cesaret ettim.

Kamyonet tepki verdiğinde içimi bir heyecan kapladı. Saatte 10 mil bile gitmiyorduk, ama sanki uçuyormuşuz gibi hissettim.

Özgürlük gibi hissettim. Ya da en azından özgürlük vaadi gibi.

Ethereal Eden'in kapılarının dışındaki dünyanın sunduğu tüm kötü şeylere odaklanmak kolaydı. Ama burada da basit zevkler vardı. Sırf sen istedin diye sana kamyonunu sürmeyi öğreten bir adam gibi.

Tek yapmam gereken sormaktı.

Yirmi dakika boyunca park yerinde dolaşarak sürüşün en temel kurallarını uyguladık. Bir ara geri geri de sürdüm, ama bu biraz korkutucuydu.

Heyecandan nefesim kesilmiş bir halde arabayı durdurdum.
Hayden bana bir göz attı, arabayı park konumuna aldığı mı izledi.
"Yeterince eğlendin mi?"

"Bu gecelik yeter."

"Nasıl hissettin?"

Gülümsedim. "Özgürlük gibi."

Geri dönersem vazgeçmek zorunda kalacağım her şeyi hatırlatır gibiydi. Josiah asla kamyonetini sürmeme izin vermezdi. Ben de sormaya cesaret edemezdim. Yerimi bilmediğim için cezalandırılırdım.

Hawk ve Hayden kadar suçluydum. Buradaki sınırlar sadece onların eseri değildi. Benim de bunda payım vardı.

Onlar zihin okuyucu değillerdi ve artık bir erkeğin benim adıma her kararı vermesine izin vermek zorunda değildim.

İstediğim şeyi isteyebilirdim.

İhtiyacım olan şeyi.

Hayden elinin tersiyle ağzını ovuşturdu, dudaklarında beliren memnuniyet dolu gülümsemeyi gizlemekte pek başarılı olamadı.
"İyi. Ama eve ben götüreyim mi? Geç oluyor."

İstediğim şeyi isteyebilirdim. İhtiyacım olan şeyi. Ve benim her zaman ihtiyacım olan şey oydu.

"Henüz değil." Orta konsolun üzerinden sürünerek onun kucağına oturdum, dizlerim bacaklarının iki yanında, çok rahat olmadığı umurumda değildi. "Önce istediğim başka bir şey var."

Elleri kalçalarımın kondu ve güldü. "Biliyorsun, çoğu insan sürücü eğitmenlerine nakit ödeme yapar..."

Burnumu boynunun yanına sürttüm. "Öyle mi? Bununla ilgili küçük bir sorun var. Benim hiç param yok." Kulağının altındaki yeri öptüm.

Parmakları saçlarımın arkasına dolandı ve başımı geriye doğru çekerek boğazımı ortaya çıkardı.

"Yok mu?" diye mırıldandı. "O zaman bunu ücretsiz ilk ders olarak kabul edebilirim..."

Kısa sakalının kirli sakalları cildimi kaşındırdı, çenemden köprücük kemiğime doğru ilerlerken dudaklarının ve dilinin yumuşaklığından farklı bir şekilde beni tahrik etti.

"Başka bir şekilde ödemeyi tercih ederim."

Omzumu öpebilmek için gömleğimin yakasını kenara itti. "Tamam, gerçekten ödeme yapmak istiyorsan, nakit, çek veya kamyonetimde seks kabul ederim."

Gülerek ellerimi göğsünden aşağıya, sonra da kapüşonlu sweatshirtinin altına kaydardım. Parmaklarımı karın kaslarının çıkıntıları boyunca gezdirdim ve kot pantolonunun düğmesini açtım. "Ya biri yanımıza park ederse?"

Gömleğimin düğmelerini açtı. "O zaman kimse görmesin diye ağzımı meme ucuna kapatırım."

O gömleğimi kenara itip sütyenimin üzerinden göğüslerimi okşarken ben onun arkasını baktım. "Oh hayır. Biri geliyor."

Sesimde hiç samimiyet yoktu. Blöf, buraya geldiğimizden beri olduğu gibi boştu.

Hayden göğüslerimin şişkinliğine gülerek sütyenimin askılarını çıkardı, kupaları aşağıya doğru çevirip tenimi öpmeye başladı. "Oh hayır."

Dili meme ucumu yaladı ve omurgamdan aşağı bir zevk titremesi yayıldı. Diğer tarafa geçti ve ilk göğsüme yaptığı gibi tatlı bir şekilde o göğsüme de aynı şeyi yaptı, meme uçlarımı daha fazlasını isteyen sert, aç göğüs uçlarına dönüştürdü.

O da istediğimi yaptı. Göğüslerimi ağzına kaldırdı, uzun yalamalar ve emmelerle, başparmağı ve işaret parmağıyla sıkıp çimdiklemelerle devam etti.

Sanki kendi iradeleri varmış gibi, kalçalarım onun kalçalarının üzerinde sallanıyordu ve ben geriye yaslanarak, ağırlığımı onun dizlerine tutunarak destekledim ve ona vücuduma daha iyi erişim imkanı verdim.

Beni o şekilde görünce inledi, yüzüm ve göğüslerim tavana doğru bakıyordu, saçlarım sırtımda sallanıyordu, kalçalarım yavaşça kıvrılıyordu, olacakların şehvetli bir ön gösterisiydi. "Sen her zaman güzelsin. Ama lanet olsun." Karnımdaki, çocuk taşıdığının kanıtı olan derin izlerle dolu yumuşak, sarkık deriyi öptü. "Kendine güven sana yakışıyor. Seni hiç bu kadar seksi görmemiştim. Eteğini kaldır tatlım. İçindeyken kalçalarının öyle hareket ettiğini hissetmem lazım."

Bana girme düşüncesi beni inlettirdi. Uzun, yavaş bir şekilde vücuduma girerken, ateşli bakışları cildimde bir iz bırakıyordu.

Dizlerimin üzerine tüm ağırlığımı vererek kendimi kaldırdım, başım tavana çarpmaması için boynumu uzattım.

Hayden yolcu koltuğunu tamamen geriye yatırdı, neredeyse düz bir hale geldi. Eteğimi kaldırıp kalın uyluklarımı ve saklamaya çalıştığım tüm selülitlerimi ortaya çıkardığımda beni dikkatle izledi. Artık umursamıyordum. Bu gece değil.

O beni olduğum gibi istiyordu. Her zaman öyle olmuştu. Hawk da öyle. Sorun olan bendim.

Hayden, fermuarını açıp kot pantolonunu ve iç çamaşırını, penisini ortaya çıkaracak kadar aşağı indirirken parmaklarıyla uyluklarımın içini okşadı. Penisi zaten sertleşmiş, kalınlaşmış ve bana doğru gerilmişti, sanki elleriyle yönlendirilmesine gerek kalmadan nereye gitmesi ve ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi.

Külotumu bir tarafa çektim, dar alanda çıkarmak çok zor olacağını biliyordum.

Bekleyemedim.

Onu

istiyordum.

Onu hep istemiştim.

Onun penisinin başını, kıvrımlarımın arasında biriken ıslak uyarılma sıvısıyla ovuşturdum. O zevkle inlerken onu bu sıvıyla kapladım.

"Beni sür, Kara," diye inledi, parmakları kalçamdaki ete gömüldü. "Tatlı, ıslak amını benim sikime batır ve beni sür, yoksa sana bakarken boşalacağım."

İki kez sormasına gerek yoktu. Zaten yola çıkmıştım.

Ben onun üzerine düştüğümde ikimiz de bağırarak, onun kalın penisi içimde zevk dolu bir mızrak gibiydi, beni tabandan genişçe gerdi. Kalçalarımı salladım, klitorisim için biraz sürtünme elde ettim, onun kasık kemiği üzerinde sürtündüm, saçlarının lezzetli kaşıntısını hissettim, sonra tekrar derinlere dalmak için yukarı kalktım.

Ellerimi karnı ve göğsü boyunca kaydardım, kapüşonlu sweatshirt'ünü de yanımda götürdüm. Onu çıkarmaya zahmet etmedim, dar alanda çok zordu ve ihtiyacım olan şey için gerekli değildi. Ama

onun karın kaslarının ve göğüs kaslarının sert çıkıntılarından büyük zevk aldım, her iki yanımdaki uyluklarımın yumuşaklığından tamamen farklıydılar.

Onun ağzını öptüm, dilimi onun diliyle dolaştırdım ve ereksiyonunu yukarı aşağı kaydurdım. Elleri sırtımdan kalçama doğru kaydı, sıkıca tuttu, hareketlerimi kontrol etmedi, hatta yönlendirmedi bile, çünkü bu gece benim gecemdi.

Kontrol etmek benim hakkımdı. Yatak odasında birdenbire dominant olacağımı sanmıyordum ama yüzündeki ifadeyi, içime zar zor girmişken çektiği tatlı acıyı, tekrar içine dalmadan önce çektiği işkence gibi bekleyişi, gözlerinin arkasında biriken arzuyu gidermesini sağladığım anı sevdim.

Ağzının ulaşabildiği her yerimi öptü, göğüslerimi dokunmak ve emmek için garip pozisyonlara girdi, dudakları iç kollarımda sıcak, terli izler bıraktı. Arada sırada eli enseme kavradı, beni aşağı çekerek ağzımı öpebildi. Tutkulu öpücüklerle nefesimi kesiyordu, eğer o yanımda olmasaydı, bu öpücükler hayatım boyunca rüyalarımı besleyecekti.

Bunu her yaptığında, boynumdaki tutuşunu gevşetiyordu, sanki bu gece kararları verenin kendisi olmadığını hatırlamış gibi.

En azından tüm kararları.

O derin, uyuşturucu gibi öpücükler için ben de en az onun kadar oradaydım. O öpücükler, benim fiziksel olmayan bir parçamı ona bağladı. Aramızda her zaman var olan o duyguyu pekiştirdi.

Onun yanında kendimi evimdeymiş gibi hissettiğim kişi. Dünyanın geri kalanı kontrolden çıkmış gibi hissettiğimde bana huzur ve sükunet veren kişi.

Bu gece ihtiyacım olan oydu. Klitorisim sürtünmenin zevkini şarkı söylerken, orgazm vücudumu sararken ihtiyacım olan oydu. Derinlerime gömülü ereksiyonunun etrafında titredim ve sallandım. İç duvarlarım onu sıkıca kavradı, saçlarına doladığım parmaklarım kadar sıkı tuttu.

Orgazmı tuttuğunda ağzıma inledi. Parmakları en lezzetli şekilde etime batarken, yıllardır duymayı hayal ettiğim tüm tatlı sözleri fısıldadı.

Beni gördüğünü.

Beni olduğum gibi istediğini. Benim
ona ait olduğumu.

Yüzümü boynuna bastırdım, sıcak tenini yaladım, tadına baktım ve hafızama kazıdım. Kalçalarımın hızı yavaşladı, ama ikimiz de tamamen durmadık, boşalmak için çılgınca yaptığımız hareketler, ikimiz için de tatlı bir işkence olan, acı verici derecede yavaş kaymalara dönüştü.

Boynuna iç çekerek, kollarında o kadar mutluydum ki, dışarıda bir dünya olduğunu hatırlamak bile istemedim.

Beni incitmek isteyen bir
dünya. Bizi ayırmak isteyen
bir dünya.

"Lütfen gitme Kara," diye fısıldadı. Benden
bir söz istemedi.

Çünkü ikimiz de bunun yapamayacağım bir söz olduğunu biliyorduk.

KARA

Sonraki birkaç gün herkes gergindi. Hawk etrafta dolanıp duruyor, gözleri stresle parlıyor ve her an kilitlenme kararı almak ister gibi görünüyordu. Erkekler kiliseye her girdiklerinde, diğer kadınlar ve ben nefesimizi tutup onların kararını bekliyorduk.

Ellerimi sinirli bir şekilde ovuşturdum, benim yüzümden hayatlarının ciddi şekilde etkilenmesinden nefret ediyordum. Kiki ve Amber, son karantina dönemini ve her anından nefret ettiklerini anlattılar. Queenie çok tatlıydı, hiçbir şey söylemedi, ama Fancy'nin bana attığı kötü bakışlar, bunu kapılarına getirdiğim için kimsenin benden pek memnun olmadığını gösteriyordu.

Ama erkekler her dışarı çıktıklarında, Fang ve diğerleri Hawk'ı ikna etmiş gibi görünüyordu.

Buna sevindim. Bencil olmadığım için değil. Tanrı biliyor ki, son zamanlarda bir iki kez fazlasıyla bencil davrandım. Ama gerçek şu ki, hiçbir şey olmamıştı.

Polis gelmişti ve Hawk bir saat boyunca onlara bağırıyordu, onlar ise kaçırılma tehditlerini araştırdıklarını ve Josiah'ın podcast bölümünün kaldırılması için emir verdiklerini söylemişlerdi.

Bu Hawk için yeterli olmamıştı ve Hayden ile Grayson da sessizce oturmuş, pek de mutlu görünmüyorlardı, ama Hawk'ın bağırıışları arasında kimse söz alamıyordu.

O gece beni odasına götürmüş ve yavaş, tatlı, aşk dolu bir seks yapmıştık. Benim dışımda kimsenin onun böyle bir şey yapabileceğine inanmadığım türden bir seks.

Korku ve sevgiyle doluydu ve onu o halde görmek kalbimi kırdı.

Hayden'ın restoranı, Grayson'ın da işi vardı, bu da onların dikkatini dağıtırdı.

Ama hala ailesiyle ve yeni bebeğiyle aşk yuvasında saklanan War'ın yokluğunda, Hawk'ın tek odak noktası sadece beni değil, tüm kulübü güvende tutmaktı.

Bunun bedeli yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı.

Ama sorunlarımız olduğu için dünya dönmeyi bırakmadı.

Hayley Jade okula devam etti çünkü onu tehditlerden korumak ve mutlu etmek benim önceliğimdi. Diğer çocukların yanında çok mutluydu. Her gün kendi kendine kalkar, çıkmamız gerekenden saatler önce giyinir ve hazır olurdu. Birkaç kez, hala ses çıkarmamasına rağmen, okulun eve gönderdiği, sayfada iki ya da üç kelime olan basit kitapları okumaya çalışırken dudaklarının hareket ettiğini fark ettim.

Hastanede hiç olmadığı kadar çok gönüllü olarak çalıştım.

Kısmen bunu sevdiğim için. Kısmen de nereye gidersem Hawk da oraya geliyordu ve şu anda mutlu bir yerde olması gereken biri varsa, o da oydu.

Hastane onun için gerçekten de öyle bir yer haline geliyordu. O ve Grayson, klinikte birlikte bulundukları her seferinde ya da klinik çalışmadığı günlerde aynı koğuştaki bulundukları her seferinde birbirleriyle şakalaşırlardı. Hawk'ın her fırsatta ona sorular sorduğunu, Grayson veya Hemşire Willa'ya karşı yeterince rahat olduğunu ve onlara ilgi gösterdiğini fark etmiştim, bunu sadece onlara karşı yapsa da. Hala, hemşireler ve gönüllüler kendilerinden çok aşağıda oldukları için onlara selam verme nezaketini bile göstermeyen doktorlara dudak büküyordu. Onu suçlayamazdım. Bazıları gerçekten korkunçtu.

Cuma günü ücretsiz klinik açıldığında, Hawk, otoparkın alışılmadık şekilde dolu olması ve normalden daha fazla yürümek zorunda kalmamıza rağmen, içinden ısıklık çaldı.

Onu hafifçe dürttüm. "Keyfin yerinde."

Omuz silktili. "Burayı seviyorum. Yararlı hissetmeyi ve gerçekten önemli bir şey yaptığımı hissetmeyi seviyorum." Bana baktı. "Bence GED derslerine kaydolmalıyız."

İçimde bir heyecan uyandı. "Öyle mi?"

Kolunu omuzlarıma doladı ve başımın üstüne öptü. "Sadece senin korumana olarak burada olduğumu iddia etmeye devam edemem." Bakışları acil servisin rıhtımında duran ambulansa ve etrafında dolaşan, malzemeleri yenileyen ve kontrol listelerindeki maddeleri işaretleyen sağlık görevlilerine kaydı. "Bunu istiyorum."

"Acil bir durumda hastaları tedavi etmenin heyecanı mı? Yoksa evrak işleri mi?"

Kıkırdadı. "Ben aksiyonu severim, Küçük Fare. Umarım ortağım T'leri çaprazlamak ve l'leri noktalamak konusunda benden daha iyidir."

Kolumu onun omzuna attım ve sıktım. "Harika bir sağlık görevlisi olacaksın." Bunu tüm kalbimle söylüyordum. Geleceğimin onun yanında bir ambulansın içinde olduğunu düşünmüyordum. Hawk gibi yüksek baskı altındaki ortamlarda başarılı olamazdım.

Ama başka zamanlarda doktora gitmek için çok fakir olan, bekleme salonunu dolduran hastalarla dolu kliniğe girdiğimde, kalbim mutluluğa çok benzeyen bir duyguya kapıldı.

O anda biri bana hayatımı ne yaparak geçirmek istediğimi sorsaydı, hiç düşünmeden "bunu" derdim. Bunun hemşire olmak mı, fizyoterapist mi yoksa diyetisyen mi olmak anlamına geldiğini bilmiyordum, ama tüm bunların lise denkliği almamla başlayacağını biliyordum.

Yıllarca İncil'i incelemem burada bana yardımcı olmayacaktı. Ve kutsal kitaplardan daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. İçimdeki bir şey, Hayley Jade kadar bunu arzuluyordu. Her sabah onunla birlikte erken kalkıp, Hayden mutfakta kahvaltıyı hazırlarken ben ders çalışırken o okuma alıştırmaları yapacağını düşününce gülümsedim. Hawk kitaplarıyla bize katılıyordu. Grayson omuzlarımızdan bakıp yardım teklif ediyor, boynuna kravatını takarken önünde uzanan bir iş gününe hazırlanıyordu.

Bu kadar kolay olabileceğini düşünmenin delilik olduğunu bilerek, hayal kurarken dudağımı ısırırdım.

Ama öyle olabileceğini hissediyordum.

Hastaneye personel girişinden girdiğimizde ilk gördüğümüz kişi Grayson olduğunda, kalbim aydınlandı ve içimden bir ses, onun hayatımı tamamlayabilecek tek kişi olduğunu fısıldadı.

"Merhaba!" biraz fazla yüksek sesle dedim, onu dar pantolon ve dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli gömleğiyle görünce karnımda birdenbire heyecan dalgaları yükseldi. Kalın kaslı ön kolları bakışlarımı çekti ve orada takılıp kaldı, karnım ise onun çekiciliğinden dolayı taklalar atıyordu.

Daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyordum.

Ama Sinners'daki o geceden ve beni sahilde öptüğünden beri, Grayson'ı bir arkadaş olarak görmekte zorlanıyordum.

Onun çok daha fazlası olmasını istiyordum.

Sıcak bakışları üzerimdeydi ve ben sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak yavaşça nefes verdim.

Hawk beni kendine çekti, dudakları kulağıma değiyordu. "Sakin ol, Küçük Fare. Onu görünce ısladığını neredeyse koklayabiliyorum."

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğundan emindim.

Hawk ve Hayden'a sahildeki öpücükten bahsetmemiştim ama Grayson ile aramızda bir şeylerin değiştiğini bildiklerini hissediyordum.

"Günaydın, Doktor," dedi Hawk yavaşça. "Bugün programda ne var?"

Grayson başını bekleme odasına doğru çevirdi. "Burası zaten çılgınca. Çok meşgulüz. Bir bakıma bu iyi bir şey. Hastane yönetim kuruluna kliniğin çalışma saatlerini uzatması için baskı yapıyorum, çünkü toplumun buna ihtiyacı olduğu açık. Haftada bir gün yetmiyor. Kabul etmediler, ama bu katılımdan sonra daha fazla kaynağa ihtiyacımız olduğunu anlamak zorundalar. Daha fazla zamana. Her şeye daha fazla."

Bekleme odasına köşeden göz attım ve ağzım açık kaldı. Her koltuk doluydu. İnsanlar kenarlarda ayakta duruyordu. Bazıları saatlerdir orada durmuş ve artık ayakta duramayacak kadar yorgun oldukları için yere oturmuşlardı.

Grayson yüzünü buruşturdu. "Willa erken gelmişti. Kapıların açılmasını bekleyenlerin blok çevresinde sıraya girdiklerini söyledi."

Grayson'ın telefonu çaldı, tam da arkamdaki muayene odasından bir ses benim adımla çağırıyordu.

Üçümüz de oraya baktık.

Hayden yatakta oturmuş, bacakları yatağın kenarından sarkmış, iş kıyafeti hâlâ üzerindeydi ama eli kalın beyaz bezlerle sarılmıştı. Yaralı uzvunu acınası bir şekilde salladı.

"Aman Tanrım!" Yanına koştum. "Burada ne yapıyorsun?"

Hayden omuz silkti. "Küçük bir mutfak kazası, kanaması durmuyor. Sadece birkaç dikiş atılması gerekiyor..."

Hawk hemen arkamdan geldi, hemen Hayden'ın yanına gidip elini tuttu ve yarayı incelemek için dağınık bandajı çözdü. "Yani bana gelmek yerine buraya mı geldin? Bu çok aşağılayıcı. Burada birinin o yarayı dikmesi için ne kadar bekleyeceğini biliyor musun?"

Hayden ona öfkeyle baktı. "Son zamanlarda sen ve ben pek iyi arkadaş sayılmayız."

Bu doğrudu. İkisi, bir daha asla tekrarlanmayacak olan o meşhur üçlü geceden beri birbirlerinden kaçınıyorlardı, çünkü Hawk ve Hayden birbirlerini alt etmekle meşguldüler.

Hawk dudaklarını sıkıştırdı ve perdeyi çekti. "Hâlâ parmağını dikebilecek kadar yetenekliyim." Sesini alçaltarak, "Seni sikmek istemeseydim bile," dedi.

Hayden onu dikkatle izledi. "Sen benimle yatmak istedin. Hâlâ da istiyorsun. Sorun da bu, değil mi?"

Hawk, dikiş seti aramak için malzeme dolabını karıştırmayı bıraktı. "Parmağını diktirmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Hayden iç çekerek elini uzattı. "Sadece dik şunu, her şeyi bilen."

Grayson başını perdenin arkasından çıkardı ve Hawk'ın yaptıklarına bakmaya başladı. Elini gözlerinin üzerine koydu. "Hastanede, lisanssız olarak bunu yaptığını görmemiş gibi davranacağım."

Hawk, Hayden'ın kesik parmağına Hayden'ı irkilten bir tür acı veren antiseptik sprej sıkmaktan büyük zevk aldığı yerden gözlerini ayırmadı. "Biz burada değildik, Doktor. Sen hiçbir şey görmedin."

Grayson ikna olmuş gibi görünmüyordu. Bana bir göz attı. "Dikiş atmak bir şey, ama lütfen ben yokken açık kalp ameliyatı yapmasına izin verme. Kendine güveniyor, biliyorum, ama bazı şeyler gerçekten uygun eğitim gerektirir."

Kıkırdadım. "Elimden geleni yaparım."

"Açık kalp ameliyatını başarırım," diye mırıldandı Hawk, tüm dikkatini işine vermiş bir halde.

Hayden sadece gözlerini devirdi. Hepimiz Hawk'ın kibirinin kontrolden çıktığını biliyorduk. Ama bu aynı zamanda onun hakkında sevdiğim bir şeydi. Keşke kendime onun yarısı kadar güvenebilseydim. Eğer birisi gerçekten acil bir kalp ameliyatına ihtiyaç duysaydı ve Hawk bunu yapabilecek tek kişi olsaydı, en azından deneyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Kafamı salladım. "Oraya gitmem lazım. Willa kesinlikle çok yorulacak ve yardım isteyecektir." Grayson'ın ayrılacağını söylediğini aniden hatırladım. "Gerçekten ayrılmıyorsun, değil mi? Klinik..."

Grayson irkildi. "Biliyorum. Ama az önce bir telefon aldım ve eve gitmem gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Hawk sonunda ona baktı. "Gerçekten yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım etmek için kendini fazla iyi gören kibirli doktor arkadaşların gibi bizi terk mi ediyorsun?"

Grayson ona kötü bir bakış attı. "Beni Tahpley ve ekibiyle aynı kefeye koyma. Artık beni daha iyi tanıdığını sanıyordum."

Hawk ona baktı, sonra başını salladı. "Peki. Git. Beş'e kadar bekleyemeyecek kadar acil ne var bilmiyorum, ama neyse."

Grayson'ın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Bu tavrın seni harika bir sağlık görevlisi yapacak. Sakın kaybetme." Bana döndü. "Willa'ya özür dilediğimi ve mümkün olduğunca çabuk döneceğimi söyle."

Başımı salladım ve koridordan çıkışa doğru koşmaya başlayan onu izledim. Kapının yanındaki kutuda personel kartını okuttu, böylece dışarı çıkmasına izin vereceklerdi.

Bekleme odasından gelen gürültü giderek artıyordu ve orada huzuru sağlamaya çalışan hemşireler bana doğru geldi. Bu, onların yerine yapabileceğim bir işti, böylece onlar da asıl tıbbi işlemlerle ilgilenebilirdi. En azından Hawk'ın onlardan çalmadığı işlemlerle. "Gitmem gerek. Ben yokken birbirinize nazik davranabilir misiniz?"

"Böyle bir söz veremem, Küçük Fare." Hawk ağzının kenarından dilini çıkardı ve bir iğneyi sapladı.

Hayden'ın parmağı, bir ip parçası çekerek Hayden'ın derisindeki kesik izini düzgünce kapattı. "Ama onu öldürmeyeceğim. O yüzden git ve işini yap. Burada işim bitmek üzere. Bu sakar herifi işine geri gönderdikten sonra sana katılacağım." Bir dikiş daha attı. "Dürüst olmak gerekirse, kendini nasıl bu kadar kötü kesebildin? Sen ünlü bir şef değil misin? Bıçak kullanmayı bilmiyor musun?"

Hayden onu görmezden geldi ve bana döndü. "Ben iyiyim." "Emin misin?"

"Kesinlikle. Akşam görüşürüz. Tabii Hawk bana stafilokok enfeksiyonu bulaştırmamışsa ve birkaç saat sonra ateş ve kangrenle buraya geri dönmezsem."

Hawk ona öfkeyle baktı. "Bazen seni yol kenarında kan kaybından ölmeye terk etseydim keşke diyorum, biliyor musun?"

"Bazen o silahı bacağından daha yukarıya doğrultmuş olmayı diliyorum."

İç geçirdim. "Bazen de ikinizin birbirinizi istediğinizi kabul edip öpüşmenizi diliyorum, ama hey, hepimiz istediğimizi elde edemeyiz, değil mi? Ben, sevişmenin öncesinde tartışan insanlara yardım etmeye gidiyorum."

Hawk dikişini bıraktı ve bana baktı. Hayden şoktan ağzı açık kaldı.

Ben gülerek burnumu çektim ve onları hayretle bakarken bıraktım.

Erkekler aptaldı. En azından bu ikisi öyleydi.

Aptal, seksi, sevimli aptallar, gerçekten aynı sayfaya gelmeleri gerekiyordu çünkü ben onların çıplak vücutları arasında sıkışıp kalmayı düşünmekten vazgeçmemiştim.

Bunun tekrar olmasını gerçekten çok istedim. Bunu kendimden başka kimseye itiraf etmesem bile.

Belki Grayson da katılabilirdi.

Aniden onun gitmiş olmasına sevindim çünkü yanaklarım kızardı ve gözlerimin arkasında dönen görüntülerin benden başka kimse tarafından istenmediğinden emindim.

Müstehcen, seksi, dörtlü görüntüler kafamda dönüp duruyordu ve gerçekliğin ne olduğunu görmemi engelliyordu. Ama o tatlı an için, bekleme odasından geçip Willa'nın oturduğu yere doğru ilerlerken

Willa'nın hemşire odasının arkasında bitkin bir şekilde oturduğu yere doğru ilerlerken, kendimi bu fanteziye kaptırdım.

Daha sonra, bekleme odasındaki insan sayısının ilk baktığımdan beri iki katına çıktığını fark etmediğim için bunu suçlayacaktım. İçeri girdiğimde seslerin yükseldiğini, ses seviyesinin arttığını fark etmedim, bu yüzden bağırışlar olana kadar genel olarak kelimeleri ayırt edemedim.

"O! Eminim! Josiah'ın karısı!"

Kocamın adının geçmesi, omurgamdan aşağı bir korku dalgası geçirdi.

Hasta olduğumu sandığım bir grup erkek sandalyelerinden kalkıp hep birlikte bana doğru döndü. Biri bana o kadar şiddetli bir nefretle baktı ki, bir adım geri atarak kalçamı hemşire masasına çarptım ve acı hissettim.

Hızla başımı salladım. "Hayır," yalan söyledim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Kara," diye sordu Willa arkamdan, sesinde endişeyle. "Ne

—

"Tövbe etmelisin!" Bir adam bana saldırdı, yüzünde son beş yıldır hayatımı cehenneme çeviren adama olan nefret dolu bağlılıkla çarpıktı.

Çığlık attım, parmakları gömleğimin koluna dolandı ve çekmeye başladı.

Yırtılan kumaşın sesi bekleme odasındaki ani gürültüyü kesti, en az bir düzine adam üzerime çullandı, gözlerinde nefretle bana saldırırken beni gittikçe daha da geriye doğru itti.

Josiah'ın sözleriyle oraya koyduğu nefret. Onun podcast'i. Onun çılgın ödülü. Bu adamların bir kuruş bile almayacağını biliyordum, çünkü Josiah böyle biriydi. Bu insanlara kirli işlerini yaptırmak için para teklif etmekten hiç çekinmezdi, ama aslında ödeme niyeti olmadığını çok iyi biliyordu.

Kolumu adamdan çekip, duvara çarpana kadar geri çekildim.

"Biri güvenliği çağırсын!" diye bağırıldı hemşirelerden biri. Ama güvenliğin çok geç kalacağını zaten biliyordum.

Oda dönüyordu. Panik içinde nefes almaya çalıştım, bekleme odasına giderek daha fazla insan doluşuyordu, aptalca bir şekilde içine düştüğüm planlı bir saldırı

ve ben aptalca bu tuzağa düşmüştüm.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Willa. O ve diğer iki hemşire, beni hedef alan kalabalığın önüne kendilerini, sandalyeleri ve bulabildikleri her şeyi koydu.

"Tövbe et." Alçak bir ilahi başladı. "Tövbe et. Tövbe et."

Giderek daha fazla ses eklendi. Bir adam onu yakalayıp bana ulaşmak için sertçe ittiğinde hemşirelerden biri çığlık attı.

Sesler giderek yükseldi, olayla ilgisi olmayan insanlar korku içinde kaçışmaya başladı ve aceleyle kaçarken mobilyalar yere devrildi. Ancak kalabalık sayıca üstündü ve aç köpekbaklıkları gibi üzerime çullandı.

"Durun!" diye bağırdım. "Lütfen! O, sizin düşündüğünüz gibi biri değil! O bir yalancı. Size para vermeyecek! Burası bir hastane. Burada hasta insanlar var. Durun artık!"

"Tövbe edin. Tövbe edin. Tövbe edin." Tekrar ileriye doğru itildiler, beni yakalamak için birbirleriyle kavga etmeye başladılar.

Odanın arkasında Hawk ve Hayden'ı gördüm, ama aramızdaki kalabalık tarafından hızla yutuldular.

"Şeytan onun dilini kontrol ediyor!" diye bağırdı liderleri. "Kes şunu!" diye cevapladı diğeri.

"O yüz bin dolar değerinde! Çekil yolumdan!" Kanım dondu.

Podcast'i dinlemiştim. Josiah beni tek parça halinde geri istemişti. Yaralanmamış olarak.

Bu adamlar umursamadı. Bakışları avın heyecanıyla çılgınca doluydu ve içimde yepyeni bir korku uyandı, boğazıma kadar yükseldi ve nefes alamayacakmışım gibi hissettim.

Willa hemşire kartını bana fırlattı. "Güvenlik kapılarının arkasına geç!"

Tökezledim, başka bir el beni yakaladı, keskin tırnaklar derimi kesti. Kendimi uzaklaştırırken boğazımdan bir çığlık çıktı.

"Kara!" Hawk ve Hayden aynı anda adımı haykırdılar.

Ama onlara ulaşamadım, onlar da bana ulaşamadı. Aramızda aşılmaz bir insan duvarı vardı.

Willa beni güvenlik kapısından itti, arkamdan düştü, bir doktor arkadan koşarak kapıyı kapattı.

Willa acı içinde inleyerek dizlerinin üzerine çöktü, ama gözleri tamamen bana odaklanmıştı. "Yaralandın mı?"

Kafamı salladım. "Hayır. Sanmıyorum. Ama..."

Kapının diğer tarafından yumruk sesleri geldi. Ahşap gürültüyle sallandı ve Willa ile ben ayağa kalkıp koşmaya hazırlandık.

Küçük cam pencereden, diğer tarafta yaşanan kargaşayı dehşetle izledik. Tam bir kavga çıkmıştı, erkekler kapıya koşup omuzlarıyla kapıyı kırmaya çalışıyorlardı.

"Kod dokuz çağırın," dedi Willa doktora, pencereden dışarıya bakarak, kendimizi kurtarmak için diğer tarafta bıraktığımız hastalar ve personele bakarken gözlerinde dehşet vardı.

Kapılar dayanamayacaktı.

İkimiz de, kapılara sert bir şey çarptığında çığlık attık. Sandalyeyi koçbaşı olarak kullanıyorlardı.

"Kara!" diye bağırdı Willa. "Koş. Her an buraya girecekler!" Kollarımı, ellerimi tuttu ve beni çekmeye çalıştı.

Ama kapıdan Hayden'ın bakışları benimkilerle buluştu.

Hayley Jade'in adını işaret diliyle yazdım, parmaklarım hızla hareket ediyordu.

Hawk onun yanında belirdi, nefes nefeseydi, yüzündeki kesikten kan damlıyordu, bana daha önce kavga ettiğini gösteriyordu. Tekrar işaret dilinde yazdım, bu sefer işaretle birlikte onun adını da bağırarak.

Çünkü Josiah'ın istediği tek kişi ben değildim. Bu çete onun okuluna da gelecekti.

"Gidin!" Kapıdan onlara bağırdım, gözyaşları yüzümden akıyordu, beni duyamayacaklarından emindim ama bu sözlerin ruhumdan kopup gitmesini engelleyemedim. "Gidin ona!"

Hawk'ın yüzünde saf bir ıstırap vardı. Ruhu, burada kalmakla benim için savaşmak arasında açıkça bölünmüştü.

Ya da aşık olduğu küçük kıızı kurtarmak için buradan ayrılmak arasında.

"Hawk, lütfen! Git!"

O kadar derin bir yerinden kopan bir acı çığlığı attı ki, bir daha asla iyileşemeyeceğinden emindim. Topuklarını döndü

topuklarını döndü, kalabalık onu yuttu ve Hayden'ı o kadar sert bir şekilde itti ki bir saniye için onu gözden kaybettim.

Kargaşanın ortasında cam kırılma sesi yankılandı.

"Kara! Hemen gitmeliyiz!" diye bağırdı Willa. "O kapılardan geçerse, sana ne yapacakları belli olmaz!"

Ama Hayden'a çoktan söylemem gereken şeyi söylemeden oradan ayrılamazdım.

Kalabalığın içinde bakışlarımız buluştuğunda, kamyonette bana gösterdiği aynı işareti yaptım.

İçimden gelen sesin "seni seviyorum"

anlamına geldiğini biliyordum. O da

sessizce aynı kelimeleri bana söyledi.

Hayley Jade, kilitler açıldığında ve beni avlayan bir kalabalık kapılardan içeri daldığında, Hawk'a yardım etmeye gitmesini dileyerek yaptığım son işaretti.

GRAYSON

Yolcu koltuğunda duran çantamdan, kullandığım tek kullanımlık telefon sürekli çalıyordu. Sürüş sırasında tek elimle kilitleri açmaya çalışırken, aramayı cevaplayacak kadar zamanında açamadığım için içimden küfrediyordum.

Her zamanki gibi numara gizliydi ve acil toplantıyı kimin çağırdığını öğrenmemin bir yolu yoktu. Sadece iki kez aranmış olmam, büyük bir şeylerin olacağı anlamına geliyordu ve bunun hoşuma gitmeyeceğinden emindim.

Daireme geri döndüğümde, dördünün kapımın önündeki koridorda oturuyor olmasını bekliyordum, ama kendimi saymazsak, orada hiçbir psikopat yoktu.

Yirmili yaşlarımın başında bir doktorun yanlış teşhisine rağmen, kendimi psikopat saymadım.

O adam şarlatandı ve ne dediğini bilmiyordu.

İşe koyuldum ve dairemi hızlıca topladım, ama zaten başlangıçta oldukça temizdi. Kanepeyi bir tarafa ittim ve yemek masasının altından sandalyeleri çıkarıp daire şeklinde dizdim.

Yiyecek konusunda endişelenmeye vaktim olacağını düşünmemiştim. Hastaneden çıkmak çok uzun sürmüştü ve ilk telefon en az bir saat önce gelmişti. Henüz kimse gelmemişti, bu yüzden belli ki işiyle meşgul olan tek kişi ben değildim.

Sonunda hepsi gelecekti, her zaman olduğu gibi. Trigger'ın ortadan kaybolmasından sonra her zamankinden daha fazla bir aile olmuştuk. Birimizin diğerlerine ihtiyacı olduğunda ortaya çıkıyorduk.

Onlar gibi öldürmesem de, yine de burada kurduğumuz aileye kendimi dahil ediyordum.

Karım öldükten sonra sahip olduğum tek aile buydu.

Dört yetişkin erkeği doyuracak bir şeyler bulmak için buzdolabını karıştırırken kapının sesini dinledim. Bazı soğuk etler ve peynir vardı. Bu toplantılar genellikle sabahın erken saatlerinde yapıldığı için, tost yapmak için dondurucuda her zaman bir somun ekmek bulundururdum.

Bu saatte birinin aranması garipti, bu da olan biten hakkında beni daha da tedirgin etti.

Henüz kimsenin gelmemiş olması da öyle.

Okulda tüm sınıfı doğum günü partisine davet eden ama kimse gelmeyen üzgün çocuk gibi oturup jambonlu peynirli sandviç yedim. Saat tik tak ediyordu ama kimse kapıya gelmiyordu. Anlamıyordum. Bu aramaları hayal etmemiştim. Emin olmak için telefonun kayıtlarını iki kez kontrol etmişim.

Hastaneden ayrılalı yaklaşık bir saat olmuştu ki, daha fazla bekleyemeyeceğime karar verdim.

Ve bir şeyler çok ters gidiyordu.

Onlar hiç gelmemişlerdi. Eğer şimdi burada değillerse, bunun bir nedeni olmalıydı.

Her birinin kaydettiğim numaralarını aradım, arayan kimliği kontrol etme zahmetine girmedim çünkü bu bir toplantı için aramam değildi. Hepsi hayatta olup olmadıklarını kontrol etmek için aradığımda, gizlilik kurallarımıza uymama gerek yoktu.

Hepsi nefes alıyorsa, o telefonları geri aramalarını istiyordum.

Ama içimde bir şey kıpır kıpır ediyordu, onları almayacağımı içten içe biliyordum.

"Siktir et," dedim boş daireye, anahtarları alıp cebime attım. Kapıyı arkamdan kapattım ve merdivenlerden aşağı koşarak arabamı bıraktığım garaja gittim.

Endişeyle dolu bir şekilde direksiyonun başına geçtim ve Saint View'un derinliklerine doğru sürdüm.

Whip'in evi, çıkmaz bir yolun yuvarlak tepesindeydi. Saint View'un en kötü bölgesindeki caddede sadece bir düzine ev ayakta kalmıştı, geri kalanı ya gerçek bir

yıkım ekibi ya da herkesin görmezden geldiği bir bölgede yıkımdan başka yapacak işi olmayan sıkılmış sokak serserileri tarafından yıkılmıştı.

Whip'in evi muhtemelen caddedeki en güzel evdi, ama bu onu güzel yapmıyordu. Herkesin standartlarına göre burası bir bok çukuruydu. Ağırlığımla veranda merdivenleri gıcırdadı, ben de kendimi zorlayarak tam kapanmayan ön kapıya doğru ilerledim. Nem, ahşabı şişirmiş ve artık yerine oturmuyordu.

Böceklerin geçebileceği kadar büyük boşluklar bırakmıştı. Ve boğuk bir çığlığın dışarı sızmasına izin veriyordu.

"Bu hiç de iyi değil." Kapıya yumruğumu vurdum. "Whip! Orada ne yapıyorsan bırak ve kapıyı aç."

Benimkinden çok daha yüksek bir küfürle cevap geldi, ama sonra Whip'in ağır ayak sesleri koridorda yankılandı.

Kapı biraz aralandı, ama şaşırtıcı bir şekilde, bana bakan Whip'in keskin mavi gözleri değildi.

"X?"

Sırıtarak, "Doc. Seni burada görmek ne güzel," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne zamandan beri Whip'in evinde takılıyorsun?"

Yıllardır onun tuhaf davranışlarını ve tuhafliklerini inceleyen ben dahil kimseyi kandıramayan sahte bir kayıtsızlıkla omuz silktili. "Sadece bir fincan çay içmek için uğradım."

Yine boğuk bir çığlık duyuldu.

X'e anlamlı bir bakış attım. "Çay poşetleriyle birlikte Whip'i de su ısıtıcısında kaynatıyor musun? Çünkü arkada biri acı çekiyor gibi geliyor."

Gözlerini devirdi ve kapıyı dramatik bir şekilde açtı. "Tamam! Bizi yakaladın. İçeri gelsen iyi olur."

Onu takip ederek, duvarındaki biblolar ve fotoğraflarla garip bir şekilde ev gibi hissettiren, harap bir kulübeye girdim. Daha fazla zamanım olsaydı, durup etrafı kurcalamak, bu eşyaların, ikimizin de hatırlayamadığı kadar uzun süredir grubumuzda olan bu adam hakkında bana neler anlattığını görmek isterdim.

Her şey o, ben ve Trigger ile başlamıştı. Biz orijinal üyelerdi.

"Whip! Doc geldi."

Oturma odasında durup, odanın ortasına uzanmış iri adamı süzdüm. "Sen de mi buradasın?" diye Torch'a sordum.

"Görünüşe göre." Sigara içti, uçları loş ışıktaki kırmızı renkte yanıyordu, tüm perdeler kapalıydı ve güneş ışığı sadece köşelerden sızıyordu. "Ace mutfakta yemek hazırlıyor, sandviç falan istersen."

Yatak odalarından gelen kan donduran çığlıklar yüzünden yemek yemek, yapmak istediğim en son şeydi.

Whip, koridorun bir yerindeki odadan çıktı ve ellerini kirli bir bezle sildi. Üzerinde çiçek desenli plastik bir önlük giymişti.

Aynı zamanda kanla kaplıydı, ama benden başka kimse bunu umursamıyor gibiydi.

"Bu..." Göğsünü işaret ettim.

Whip aşağıya baktı, kan sıçramasını fark etmemiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Büyükanneimin önlüğü. Bana bununla ilgili laf yapma. İşini görüyor."

Tamam. Anladım. Tam olarak beklediğim açıklama değildi, ama olsun. Arka odadan gelen inlemeleri ve X'in tırnaklarının altındaki kurumuş kanı kazımasını görmezden gelerek boğazımı temizledim.

Kanepenin koluna oturdum. "Sanırım hepiniz toplantıya katılmak için çok meşguldünüz."

X kıkırdadı. "Meşgul olan biz değiliz, Doktor."

Koridorun sonundaki odada tutulan kişi, diğer adamların yüzlerinde hiçbir tepki uyandırmayan çaresiz bir çığlık attığında, ben de irkildim. Bu yüzden, kalbim çok hızlı atmasına rağmen, yüzümü aynı boş bakışla donatmaya çalıştım.

Onları tanıyordum. Ne yaptıklarını biliyordum. Tüm hikayelerini duymuştum. Tüm sırlarını.

Sadece şahsen görmemiştim. Duymamıştım. Koklamamıştım. Tanrım, işkenceyle ilişkilendirdiğim bir koku vardı. İšek. Bok. Kusmuk. Kan. Korku. Hepsi bir araya gelerek, yıllarca terapide unutmaya çalıştığım bir koku oluşturuyordu.

Yutkundum, burada olma sebebime odaklanmaya çalıştım. Ve önümde duran, bu adamların

tehlikeli olduklarına dair kanıtlara değil.

"Ne toplantısı?" diye sordu Whip.

Kaşlarımı çattım. "İçinizden biri toplantı çağrısı yaptı. İki kez. Ama sonra gelmedi. Hiçbiriniz telefonlarınıza cevap vermediğiniz için endişelendim..."

Torch eğilip sehpadan telefonunu aldı. "Biz... meşguldük." Telefonu bana göstermek için ekranı bana doğru çevirdi. "Toplantı için bir arama almadım. Sadece on beş dakika önce senden gelen arama vardı."

Whip mutfağa gidip telefonunu şarj kablosundan çıkardı. "Benimkinde de bir şey yok."

Ace de hiçbir şey olmadığını söyledi.

Hepimiz X'e baktık.

Froot Loops'ları tek tek ağzına atıyordu, hepimizin ona baktığını fark edince durdu. "Ne? Telefonumun şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorum. Toplantıyı çağıran ben değildim. Ben iyiyim. *Gerçekten* iyiyim. Arkadaşlarım var. Şekerim var. Whip'in yedek odasında bağladığımız ve onunla dalga geçmekten büyük keyif aldığımız bir adam var. Toplantıya kimin ihtiyacı var ki?" Yanıma gelip kolunu boynuma doladı. "Jones'la tanışmak ister misin? Listede kırk yedinci sırada. Büyükannesini, döşeme tahtalarının altında sakladığı üç bin dolar için neredeyse öldüresiye dövdüğü için hapisten yeni çıktı."

"Uyuşturucu için paraya ihtiyacım vardı ve yaşlı kaltak bana vermedi! Benim suçum değildi!" Jones yatak odasından bağırdı. Sonra ekledi. "Yardım edin, lütfen! Polisi çağırın!"

X kahkahasını burun kıvrarak karşılık verdi ve bir şey bağırdı ama ben duyamadım çünkü zihnim başka bir şeye odaklanmıştı.

"Bekle." Elimi kaldırarak X'in kurbanını eziyet etmesini engelledim. "Gerçekten hiçbiriniz beni toplantıya çağırmadınız mı?"

Whip omzuma ağır ve güven verici bir şekilde elini vurdu. "Hepimiz dün gece Jones'u sokaktan aldığımızdan beri buradayız. Kimsenin toplantı için arayacak zamanı olmadı. Ama bu iş bittiğinde muhtemelen hepimizin bir toplantıya ihtiyacı olacak." X'e baktı. "Bazılarımız biraz fazla eğleniyor."

Grubun en yaşlısı olarak, o gayri resmi liderdi. Diğerleri grup toplantılarında onun liderliğini takip ediyorlardı ve şimdi bana, "çalışırken" de durumun aynı olduğu açıktı.

"Ama hiçbiriniz toplantı çağrısı yapmadıysanız..." Sessizce konuştum ve hepsinin dikkatini çektim. Dehşetle başımı kaldırdım.

Whip hepimizin düşündüğü şeyi söyledi. "O numaraya sahip tek bir kişi daha var."

X, bir manyak gibi kıkırdadı. "Trig geri döndü!"

KARA

Willa ve ben koridorlarda koştuk, o öncüydü çünkü tavşan yuvasını benden daha iyi biliyordu.

Ama kapıdan geçen adamlar acımasızdı, güvenlik görevlileri bizi biraz öne geçirmemiz için onları sadece bir süreliğine durdurdu.

"Burada!" Willa güvenlik kartını tarayıcıya vurdu.

"Açıl, açıl, açıl," diye otomatik kapılara mırıldandım, omzumun üzerinden bir bakış attım, kalabalıktan ilk kişi talihsiz güvenlik görevlilerinden kurtulduğunda korku omurgamdan aşağıya doğru akıyordu.

"Orada bekle, lanet olası. Senin eve gitme, benim de paramı alma zamanı!" Bu, şeytanın sözlerini söylediğim için dilimin kesilmesini isteyen iri yarı adamdı.

Gözleri, büyürken bana karşı uyarıldığım türden saf kötülük ve şeytanlıkla parlıyordu.

Josiah'ın tüm öğretilerini reddetmiştim, ama gözlerin ruhun aynası olduğu sözü kulaklarımda çınlıyordu ve o anda, o adama ve gözlerindeki bariz niyete bakarken, en azından kötülüğe olan inancımı yeniledim.

Böyle bir adamın bana elini sürerse ne olacağına dair kabus gibi görüntüler zihnimde canlandı. Josiah ile bir ömür geçirmek daha insancıl olabilirdi.

Kapı açıldı ve ben Willa'nın elini tutup onu da yanımda sürükledim. Diğer tarafta, ikimiz de aynı anda döndük ve kapıyı kapattık. Kilitlerin tekrar yerine oturmasının sesi, Hayley Jade'in küçük sesi dışında duyduğum en tatlı sesdi.

Hastanenin dışındaydık, kullandığımız kapı normalde kullanılmayan bir kapıydı. Etrafa bakındım, hastanenin hangi bölümünde olduğumuzu anlamaya çalışıyordum.

Kapıdan geçmeye çalışan adamların ilk vuruşları ikimizi de hızla geri çekilmeye zorladı, kısa süreli rahatlığımız açıkça sona ermişti.

Willa, koşmanın yorgunluğuyla göğsü inip kalkarken, zorlukla nefes alıyordu. "Kapı fazla dayanmayacak." Dönüp koşmaya başladı, çünkü ikimizin de bir daha sprint yapma gücü kalmamıştı. "Arabam şurada."

Araç, bir güvenlik feneri gibi hissettiriyordu. Ama... "Anahtarlar..."

Willa, güvenlik kartının asılı olduğu kordonu salladı. "Bir hemşire asla anahtarlarını yanından ayırmaz. Hastanenin eski bölümlerinin çoğunda, bazı ilaç depolarında ve dolaplarımızda hala anahtarlara ihtiyacımız var. Araba anahtarımı da burada tutuyorum, çünkü Tanrı biliyor ki bir anahtar setini yeterince sık kaybediyorum, iki set olsaydı felaket olurdu." Bir anahtarın yanındaki küçük düğmeye bastı ve sağındaki bir araba aydınlandı, kapılar açıldı.

"Araba kullanamıyorum." Hayden'dan aldığım tek ders, bana gözetimsiz olarak direksiyon başına geçecek beceriyi kesinlikle kazandırmamıştı. O adamların buradan çıkmanın bir yolunu bulmaları sadece birkaç dakika süreceğini bilerek, tek başıma kaçmaya çalışmak düşüncesi beni dehşete düşürdü.

Willa bana deliymişim gibi baktı. "Kızım, seni bırakacağımı mı sanıyorsun? Beni hiç tanıımıyorsun belli ki."

Rahat bir nefes aldım ve yolcu koltuğuna atladım, Willa motoru çalıştırırken hastane kapılarına son bir kez korku dolu bir bakış attım. "Dayanıyorlar."

"Belki dış kapılar iç kapılardan daha sağlamdır. Pencereleler kırılmazdır, çünkü hastanelere kaç kişinin girmeye çalıştığını bilsen şaşırmazsın, çünkü tüm iyi ilaçlar orada bulunur. Ama başka bir yol bulmaları çok uzun sürmez." Bana güven verici bir şekilde gülümsedi. "Merak etme, o zamana kadar çoktan gitmiş olacağız. Oğlum Colt, bana hep ayağımın ağır olduğunu söyler. Gerçi bunu söylemeye hakkı yok."

Sözüne sadık kalan Willa, gaza sertçe bastı ve park yerinden hızla çıktık. Sadece, güvenlik kartını tekrar okutması için biraz durduk, böylece bariyerler kalkıp çıkmamıza izin verecekti.

Koltuğun yanındaki kolu kaldırdım ve hastanenin önünden geçerken koltuğu tamamen geriye yatırdım, çünkü dışarıda dolaşan insanlara hiç güvenmiyordum.

"Onlar sadece hastalar ve aileleri olabilir. Burası sigara içmek için popüler bir yer," diye Willa beni sakinleştirmeye çalıştı.

Yatay pozisyonumdan ona baktım.

Endişelerimi dile getirmemiş olmama rağmen, yüzünü buruşturdu. "Evet, tamam. Ben de hiçbirine güvenmiyorum. Buradan çıkana kadar yatık kal."

Bunu iki kez söylemesine gerek yoktu. Arabasının tavanına bakarak, kendimi durumumun gerçekliğinden uzaklaştırmak için kafamda sessizce saymaya başladım.

Fırsatım varken Josiah'ın yanına dönmeliydim. Geri dönersem Hayley Jade'i rahat bırakacağından neredeyse emindim.

O benim peşimdeydi. Onu ihanet eden ve utandıran bendim.

Ama artık çok geçti. Geri dönemezdim. Ama burada da kalamazdım.

Gelmeye devam edeceklerdi. Asla durmayacaklardı. Ben etrafta olduğum sürece sevdiğim hiç kimse güvende olamazdı.

Saint View sokaklarında hızla ilerlerken Willa nazikçe sordu: "Seni nereye götürmemi istersin? Eve gitmemen gerektiğini düşünüyorum."

Katıldım. O adamlar beni hastanede bulmuşlarsa, kulüp binasının yerini de biliyorlardı.

"Kızının okulu mu?" diye sordu Willa.

"Hayır. Hawk orada onun güvenliğini sağlayacaktır." Ve umarım Hayden de.

Willa dikiz aynasına baktı ve hızını birkaç mil artırdı. "İyi. Çünkü o plan zaten söz konusu bile olamaz. Sanırım biri bizi takip ediyor."

Birden dikleştirdim ve arka camdan dışarı bakmak için arkama döndüm. Willa bir virajı döndü ve arkamızdaki iki araba da aynı şeyi yaptı. O adamları Hayley Jade'in yakınına götürme düşüncesi beni korkuyla kapladı. Araçları kimin sürdüğünü göremedim, ama zihnimde, gözlerinde şeytan gibi bir bakış olan iri yarı adam vardı.

Aniden onun beni takip etmesine sevindim. Onun kızıma göz dikmesi bile benim için anlaşılmaz bir düşünceydi.

Josiah'ın vaaz ettiği Tanrı'ya artık inanmadığım için kime dua ettiğimi bilmeden sessizce dua ettim. Ama bu bir alışkanlıktı, bu yüzden kafamda evrene, var olan tüm güçlere Hayley Jade'i korumaları için dua ettim.

Ve onu kurtarmak için gönderdiğim iki adamı. Kendimi kurtarırdım.

Willa başka bir dönüş yaptı, ama arabalar onu takip etmedi.

O rahat bir nefes aldı. "Yanlış alarm. Her şey yolunda."

Ama iyi değildik. Olan olmuştu. Beni kovalayanlar, bir kez kaçtığım için birdenbire durmayacaktı. Geri geleceklerdi. Tekrar tekrar.

Kaçınılmaz olan gerçekleşene kadar. Gitmek zorundaydım.

Hayden ve Hawk'ı terk etme düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Kaosun ortasında yaşadığımız o anların veda anları olduğunu fark edince. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Onların kollarının beni sardığı hissini şimdiden özlemiştim.

Ama başından beri, ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımızı biliyordum.

Hayley Jade'e göz kulak olacaktı. Ona, onu istemediğim için değil, normal bir hayat sürmesi için onu yeterince sevdiğim için gittiğimi açıklayacaktı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her gittiğim yere peşimden gelen kötülükten uzak bir hayat.

Josiah'ın Tanrısına hala inanıyor olsaydım, benim lanetli bir kadın olduğumu söyleyeceğinden emindim.

İki erkeği sevdiği için lanetlendi. Üçüncüsünü öptüğü için. Hem de Tanrı'nın gözünde dördüncü biriyle evliyken.

Grayson'a veda etmem gerekiyordu.

Hayley Jade'e, onun götürebileceği bir mektup yazmak için.

Nefesimi toplayıp nereye gideceğime karar vermek için bir dakikaya ihtiyacım vardı, cebimde tek kuruşum yoktu ve oraya gitmenin bir yolu da yoktu.

Grayson, Josiah'ın podcast'inde bahsedilmeyen tek yerdi. Şu anda benim için güvenli olabilecek tek yer. Ama telefonum

hastanede bir yerde kaybolmuştı, bu yüzden onu arayıp soramıyordum. "Grayson'ın nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordum Willa'ya.

O da başını salladı. "Onun ev partisine gitmiştim. O, bunu yapabileceğim tek doktor. Diğerleri cehenneme gidebilir. Ama o iyi doktorlardan biri."

"Beni oraya götürür müsün lütfen?"

Willa soru sormadı. Bizi Providence'daki güzel bir apartmana götürdü ve kapının önünde durdu. "Apartmanın güvenlik kodunu bilmiyorum, ama dairesi çatı katında. Zili çalarak içeri girebilirsin."

Orta konsoldan uzanıp parmaklarımı sıktı. "Keşke polise gitmeni söyleyebilseydim. Keşke seni, içine düştüğün her ne ise, seni koruyacaklarına dair sana güvence verebilseydim. Ama ilk elden deneyimimden biliyorum ki, yardım etmekten çok zarar verme ihtimalleri daha yüksek." Bana hüzünle gülümsedi. "İşine geri dönmeyeceksin gibi bir his var içimde, değil mi?"

Keşke geri dönebilseydim. Josiah köpeklerini üzerime salmadan önceki birkaç haftaya geri dönmek için her şeyi verirdim, hayatımda ilk kez istediğim ve ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu hissettiğim o günlere.

Keşke biraz daha uzun süre tadını çıkarsaydım. Biraz daha değer verseydi.

Anılar, yanımda götürebileceğim tek şey olacaktı ve bu, asla geri dönemeyeceğimi bildiğim, beni felç eden bir acıydı.

Gözlerim yaşlarla dolmuş halde Willa'dan ayrıldım, yardımları için teşekkür ettim ama orada bir dakika daha kalamayacağımı biliyordum, yoksa pes edip onu kızıma geri götürmesini isteyebilirdim.

Kendimi arabadan sürükleyerek çıkardım ve kalbi parçalanmış gibi hissederek, çatı katındaki dairenin interkom düğmesine bastım. Grayson cevap verdiğinde bir klik sesi duyuldu, ama o tek kelime bile etmeden ben gözyaşlarına boğulup kederle mırıldanmaya başladım. "Sana ihtiyacım var," diye interkoma boğuk bir sesle söyledim. "Gidecek başka yerim yok."

Kapı çaldı, kilit açıldı ve ben kapıya yaslanarak onun şık binasına girdim. Kimse benimle onun arasındaki bağlantıyı kurup

ve buraya gelirse diye kapının kilitlendiğinden emin oldum. Sonra asansörle en üst kata çıktım, kapılar sadece bir kapısı olan küçük bir koridora açılıyordu. Sessiz çaresizlik, suçluluk ve utanç duygularının beni yiyip bitirmesine yenik düşerek, neredeyse kapının üzerine düştüm.

Kapı açıldı.

Yere kaymadan önce güçlü eller beni yakaladı.

"Vay vay vay," Grayson'ın sesi olmayan bir ses kulağıma fısıldadı. "Burada, o orospu çocuğu kardeşimi bekliyordum. Onun yerine, onun güzel karısının yerine geçen kadını buldum."

Korku kanımı dondurdu, başım dönüyordu. Devasa adamdan uzaklaşmak için çabaladım, ama parmakları kollarımı sıkıca tutuyordu, gidecek hiçbir yerim yoktu. "Sen kimsin?" Josiah'ın ona bir kuruş bile ödemeyecek olduğunu açıklamak üzereydim ki, onun sözleri kafamdaki karışıklığı giderdi.

Grayson'ın kardeşi.

O gülerek beni içeri çekti ve ayağıyla kapıyı kapattı. "Yüzündeki ifade biraz aşağılayıcı. O zaman benden hiç bahsetmedi mi? Şaşırtıcı. Eskiden herkese karısını ve onun orospu kız kardeşini nasıl öldürdüğümü anlatmayı çok severdi."

Şok beni nefesimi kesti.

Grayson bir seri katilden bahsetmiş, kız kardeşleri hedef alan bir katil olduğunu düşündüğünü söylemişti. O katilin karısı ve kız kardeşinin katili olduğuna inandığını itiraf etmişti.

Katilin kardeşi olduğunu hiç söylememişti.

Adam beni daha sıkı çekti ve saçımın kokusunu derin derin içine çekti. "Ne kadar da iyi bir kardeş, bana ilkine tıpatıp benzeyen birini daha getirdi. Sana ona ne kadar benzediğini hiç söyledi mi?" Dilini dudaklarında gezdirdi. "Ya da boynuna ip geçirip onu boğduğumda yüzünün ne kadar güzel olduğunu?"

Son... şimdilik.

[Hikaye, Saint View Slayers Vs. Sinners serisinin son kitabı Three to Fall'da devam ediyor.](#)

Bonus sahneler, ürünler ve özel baskılar için www.ellethorpe.com
adresini ziyaret edin.

ELLE THORPE'UN DİĞER ESERLERİ

Saint View High serisi (Ters Harem, Zorba Romantizm. Tamamlandı)

*Devious Little Liars (Saint View High, #1)

*Tehlikeli Küçük Sırlar (Saint View High, #2)

*Twisted Little Truths (Saint View High, #3)

Saint View Prison serisi (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı.)

*Hapsedilmiş Yalancılar (Saint View Hapishanesi, #1)

*Yalnız Günahkarlar (Saint View Hapishanesi, #2)

*Ölümcül Suçlular (Saint View Hapishanesi, #3)

Saint View Psychos serisi (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı.)

*Savaş Başlat (Saint View Psychos, #1)

*Savaşın Yarısı (Saint View Psychos, #2)

*Şiddetle Sona Erer (Saint View Psychos, #3)

Saint View Rebels (Ters harem, romantik gerilim. Tamamlandı)

*Asi İntikam (Saint View Rebels, #1)

*Asi Takıntısı (Saint View Rebels, #2)

*Asi Kalp (Saint View Rebels, #3)

Saint View Strip (Erkek/Kadın, romantik gerilim tekil romanlar. Devam ediyor.)

*Evil Enemy (Saint View Strip, #1)

*Kutsal Olmayan Günahlar (Saint View Strip, #2)

*Killer Kiss (Saint View Strip, #3)

*Untitled (Saint View Strip, #4)

Saint View Slayers Vs. Sinners (Ters harem, romantik gerilim)

*Bir Numaralı Eş (Saint View Slayers Vs. Sinners, #1)

*İkiye Bölünmüş (Saint View Slayers Vs. Sinners, #2)

*Üçü Düşecek (Saint View Slayers Vs. Sinners, #3)

Dirty Cowboy serisi (tamamlandı)

*Talk Dirty, Cowboy (Dirty Cowboy, #1)

*Kirli Sür, Kovboy (Kirli Kovboy, #2)

*Seksi Kirli Kovboy (Kirli Kovboy, #3)

*Dirty Cowboy boxset (kitaplar 1-3)

*Noel'i ve Kovboyları Nefret Etmek İçin 25 Neden (Dirty Cowboy bonus romanı, Talk Dirty, Cowboy'dan önce geçiyor ancak bağımsız bir tatil romantizmi olarak da okunabilir)

Buck Cowboys serisi (Dirty Cowboy serisinin spin-off'u. Tamamlanmıştır.)

*Buck Cowboys (Buck Cowboys, #1)

*Buck You! (Buck Cowboys, #2)

*Can't Bucking Wait (Buck Cowboys, #3)

*Mother Bucker (Buck Cowboys, #4)

The Only You serisi (Çağdaş romantizm. Tamamlandı)

*Only the Positive (Only You, #1) - Reese ve Low.

*Sadece Mükemmel (Sadece Sen, #2) - Jamison.

*Sadece Gerçek - (Sadece Sen, bonus roman) - Bree.

*Sadece Olumsuzluklar (Sadece Sen, #3) - Gemma.

*Sadece Başlangıç (Sadece Sen, #4) - Bianca ve Riley.

*Sadece Sen boxset

Yeni kitaplar çıktığında ilk bilen olmak için e-posta adresinizi buraya ekleyin!

www.ellethorpe.com/newsletter

Elle Thorpe'un Facebook'taki okuyucu grubuna katılın!

www.facebook.com/groups/ellethorpesdramallamas

TEŞEKKÜRLER

Bu kitapların yayınlanmasını mümkün kılan ve giderek büyüyen bir grup insan var ve hepsi en büyük teşekkürleri hak ediyor.

Drama Llamas'a teşekkürler. Sizler günlerimi eğlenceli hale getiriyorsunuz. Henüz üye değilseniz, Facebook'ta her türlü konuyu paylaştığım ücretsiz bir okur grubu. Gelin katılın, herkes hoş geldindir. www.facebook.com/groups/ellethorpesdramallamas

Her gün benimle birlikte yazdığı ve şimdiye kadarki en iyi ofis arkadaşım/iş eşim olduğu için Montana Ash/Darcy Halifax'a teşekkür ederim.

Sürekli destekleri, dostlukları ve kitap tavsiyeleri için Sara Massery, Jolie Vines ve Zoe Ashwood'a teşekkür ederim.

Kapak ekibine teşekkürler:

Emily Wittig'e gizli kapaklar için ve Michelle Lancaster'a fotoğrafçılık için teşekkür ederim.

Editör ekibime teşekkür ederim:

Studio ENP'den Emmy ve Barren Acres Editing'den Karen.

Beta okumaları için Dana, Louise, Sam ve Shellie'ye. Ayrıca erken incelemeler için ARC ekibime.

Ses ekibine teşekkürler:

Bu seriyi üreten Dark Star Romance'dan Troy'a teşekkürler. Kara, Hawk, Chaos ve Grayson'ın seslerini seslendiren Michelle, Sean, Lee ve E.M.'ye teşekkürler.

Ve tabii ki, beni ve ev işlerini organize eden ekibe de teşekkür ederim:

Zamanım olmayan tüm işleri üstlenen Donna'ya. Gelmiş geçmiş en iyi idari yönetici.

Haftada bir gün bizim için çalışan ve imza günlerine gittiğimizde çocuklarımızı her zaman seve seve kabul eden anneme.

Jira'ya,  evrimi i ma azayı yönetip, tüm muhasebe işlerini yapıp, tüm "insan ilişkilerini" halletti i için. Tabii ki, gelmiş geçmiş en iyi ev babası olduğu için de.

Flick ve Heidi'ye, hediye paketlerini hazırlamaya yardım ettikleri için ve Thomas'a, bizim için çalışmayı reddedip, tanıdığı herkese annesinin bir yazar olduğunu gururla anlattığı için.

Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Elle x

YAZAR HAKKINDA

Elle Thorpe, Avustralya'nın Yeni Güney Galler eyaletinde küçük bir kasabada yaşıyor.  p şme sahneleriyle dolu hikayeler yazmadığı zamanlarda, beklenmedik bir şekilde harika bir komplo ortağı olduğu ortaya çıkan Bay Thorpe'un eşı ve    küçük insanın annesi. Ayrıca Rollo adında salyalı bir köpeğin resmi top atıcısı.

Ofiste yazmadığı zamanlarda, muhtemelen ailesinin alpaka  iftliğinde, üzerine t k r lmemesi için uğraşıyordur.

Onu Facebook veya Instagram'da (@ellethorpebooks veya aşığıdaki bağlantıları tıklayın!) veya web sitesinde www.ellethorpe.com bulabilirsiniz. Elle'nin çalışmalarını seviyorsanız, lütfen Facebook hayran grubu [Elle Thorpe's Drama Llamas'a](https://www.facebook.com/ElleThorpeDramaLlamas) katılmayı veya buradan haber bültenine abone olmayı düşünün. www.ellethorpe.com/newsletter

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

